

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sheila O'Flanagan

Yerimde
Olsan

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İlk Aşkınız Tekrar Hayatınıza Girseydi Ne Yapardınız?

*Harika bir erkekle nişanlısınız ve evleneceğiniz
o muhteşem gün çok yakında. Uzun zamandır ilk aşkınızı
düşünmüyorsunuz, hatta o konu çok eskilerde kaldı.*

*Fakat ya beklenmedik, yasak bir öpücük
tüm planlarınızı altüst ederse?*

Başarılı bir işkadını olan Carlotta O'Keefe,
birden kendini eskiden olduğu saf kızla şimdiki hâli
arasında bir tercih yaparken bulur.

Hep kusursuz bir hayatı olduğuna inanmıştır
arabasıyla çıkıyorsa?
Ya geçmişte şimdi onun geleceğiye?

“Çok sıcak ve dokunaklı
bir hikâye...”

Woman's Way

“Romantik ve çok tatlı,
mutlaka okunmalı.”

Closer

“Bu etkileyici ve önemli kitap
O’Flanagan hayranlarının çok
hoşuna gidecek.”

Daily Mail

Yerimde Olsan

YERİMDE OLSAN

Orijinal Adı: If You Were Me
Yazan: Sheila O'Flanagan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Özlem Sakin
Editör: Eren Abaka
Düzelti: Fahrettin Levent
Kapak Uygulama: Dilara Kavaklıoğlu

1. Baskı: Haziran 2018

ISBN: 978-605-173-432-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© 2014 Sheila O'Flanagan

Türkçe Yayın Hakkı: Anatoliaİt Ajans aracılığıyla
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt: Mega Basım Yayın Sanayi ve Tic. A.Ş.
Cihangir mah. Güvercin cad. No: 3/1
Baha iş merkezi A Blok Kat: 2 34310
Harmidere/ İstanbul/TURKEY
Tel: 212 412 17 21
Sertifika No: 12026

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Yerimde Olsan

Sheila O'Flanagan

Çeviri
Özlem Sakin

2013 senesinde Haiyan Tufanı Filipinler'i yerle bir etti.

Bu facianın mağdurlarına yardım etmek amacıyla bağış toplamak için Filipinli Yazarlar Topluluğu, yazarların, temsilcilerin ve yayıncıların bağışladıklarıyla bir açık arttırma gerçekleştirdi. Benim bağışım ise bir sonraki kitabımı adanmaktı.

İşte bu o kitap ve kazanan teklifle toplanan paranın 55.000 sterlinden fazla olmasını sağladı. Teklifi yapan kişi adının açıklanmasını istemiyor ama bu kitabımı, benden istendiği biçimde ithaf etmekten dolayı memnunum:

Çok sevilen üç oğlundan Jean'e...

Teşekkürler

Yazmak yalnız yapılan bir iştir, ancak bir kitabın baskıya gitmesi dışarıdan çok fazla uzmanlık ve destek gerektirir. Harika insanlar yanımda olduğu için çok şanslıydım ve teşekkürlerimi sunmak istiyorum:

Temsilcim Carole Blake'e,
Editörüm Marion Donaldson'a,
Redaktörüm Jane Selley'ye,
Hachette/Headline'daki harika takıma,
Dünya çapındaki yayıncılarıma ve çevirmenlerime,
Her zaman olduğu gibi, harika aileme sevgiler ve teşekkürler.

Her şey için Colm'a da *gracias*.

Sadece zevk için okumayı savunmaya devam eden kitap satıcılarına ve kütüphanecilere teşekkürler.

Ve dünyanın en tatlı insanları olan okuyucularıma binlerce kez teşekkürler; mesajlarınızla her zaman yüzümü güldürmeyi başarıyorsunuz. Bana web sitem, Twitter ve Facebook sayfalarım aracılığıyla ulaşabilirsiniz. Umarım Carlotta'nın hikâyesi hoşunuza gider.

1. Bölüm

♪ Hora Zero - Rodrigo y Gabriela ♪

Gözlerimi açıp da yatağın yanındaki saate odaklandığımda, dehşet içerisinde aslında bir saat önce kalkmış olmam gerektiğini fark ediyorum. İnanamayarak gözlerimi kırıştıırıp cep telefonumun saatine bakıyorum. Saatle telefon aralarında tam bir mutabakat içerisinde. Yani geç kaldım. Hem de biraz falan değil, oldukça ciddi, korkunç, treni kaçırarak derecede geç. Ve treni kaçırmak uçağı kaçırmak demek. Uçağı kaçırmak Dorothea'nın partisini kaçırmak demek. Ve Dorothea'nın partisini kaçırmak... Olimpik bir atlet çevikliğiyle yataktan fırlıyorum. Partiyi kaçırmak gibi bir seçeneğim yok. Eğer günün birkaç saat içerisinde bir başarıdan felakete dönüşmesini istemiyorsam derhal otel odasından çıkmalı ve kendimi taksiye atmalıyım.

Zihnimin köşesinde bir yerlerde (tam olarak, zihnimin köşesinin ufacık bir yerinde) kendime, ne kadar dramatik bir insan olmasam da şu anda abartılı davrandığımı söyle-

meye çalışıyorum. İş hayatımda -yani bundan birkaç saat önce- serinkanlı ve baskı altında sakin kalabilme özelliğimle tanınıyorum.

Aslında, bir felaketin kıyısına geldiğimde soğukkanlılığımı tamamen koruyabilirim. Fakat burada profesyonel baskılardan ve kurumsal felaketlerden bahsediyoruz. Bu ise tamamen farklı bir durum. Belki bir partiyi kaçırdığım için aşırı tepki veriyorum ama bu yakında kayınvalidem olacak kadının yetmişinci doğum günü partisi. Ona çiçekler verip ne kadar harika bir insan olduğuna dair bir konuşma yapmam lazım. Nişanlım Chris ve benim için önemli bu, harika bir çift olsak da ufuktaki tek kara bulut annesi. Annesi beni sevmiyor ve ben... Doğrusu ben de onu çok sevmiyorum. Tek oğlunun gelecekteki karısı olarak, kötü bir tercih olduğum fikrini sürekli değiştirmeye çalışsam da bir türlü başaramıyorum. Müstakbel kayınvalidemin partisine gitmemek de üzerimde büyük siyah bir leke bırakacak ve aylardır ona karşı nazik olma çabalarım boşa gidecek.

Yine de, ipek bluzumu kollarıma geçirince gerçekten ruhunun derinliklerinde bir yerde, trene yetişmeyeyim diye özellikle mi geç kaldığımı düşünmeden edemiyorum. Bilişçiliğin bir şeyler söylediğine yürekten inanan bir insanım ama bugün ona kulak asmayacağım. Biliyorum, bilerek geç kalkmadım. Dorothea'nın partisi bu sabah kahvaltıdaki iş toplantısı kadar önemli. Bu partiyi kaçırmak benimle ilgili daha kötü düşünmesini istediğim anlamına gelecektir ki hakkımdaki düşünceleri yeterince diplerde. Aslında bu da canımı sıkıyor, sonuçta kendimi övmek falan istemesem de çoğu insan gelinleri olarak benim gayet makul bir seçim olacağımı düşünürdü. Bekârım, mali durumum yerinde ve

duygusal yüklerim de yok. Gerçi konu Dorothea Bennett'a geldiğinde, Azize Meryem bile onun oğlunun eşi için beklediği standartları sağlayamaz.

Peki, telefonumun alarımını neden kurmadım? Rahat geçen bir toplantıdan sonra otele döndüğümde uyuyakalacağımı kesinlikle beklemiyordum, oysa sürekli geleceği planlayan bir insanımdır. Hatta iş ilerisi için plan yapmaya geldiğinde neredeyse takıntılı sayılırım. Bu yüzden otelin lüks ördek tüyünden yapılmış döşeği, serin ve rahat yastıklarıyla beni bekleyen büyük boy yatağına uzandığımda dalıp gitme ihtimalimi tahmin etmem gerekirdi. Ama işin aslı, normalde gündüzleri uyumam ve akşamları da uyumakta zorlanırım. Bu yüzden dört saat uyuyacağımı önceden tahmin etmem neredeyse imkânsızdı.

Makyaj malzemelerimin kapaklarının düzgünce kapalı olup olmadığını kontrol etmeden çantama tıkıyorum. Geçen sene Noel'de vaftiz kızım Natasha'nın bana aldığı son moda, leopar derisinden çantanın içine makyaj fırçalarımı koymakla da uğraşmıyorum. Bunları sonra halledebilirim. Şu anda önceliğim otelden çıkmak.

Saç fırçamı alıp kafamın bir tarafındaki kısa ve diken diken olmuş koyu renkli saçlarımı kabartırken, kafamın diğer tarafı adeta duvara veya onun kadar sağlam bir şeye çarpışım gibi dümdüz. Normalde de saçlarımı dik dik yaparım ama tabii daha az çılgın bir tarzda. Komodinin çekmecesindeki parlak tokamı alıp havaya diktığım saçlarımın ortasına yerleştiriyorum ve toka, aynanın üzerindeki halojen lambanın altında ısıldıyor. Yeşil gözlerim de uykunun dağıttığı göz kalemiyle ve ışıltıyla çevrili; bence onlar da uyuyakalmamın şaşkınlığı içindeler. Stresten göğsüm sıkışmaya başlıyor. En

azından kalp krizi partiyi kaçırmak için iyi bir bahane olabilir. Derin, sakinleştirici nefesler alıyorum. Kalp krizi çözüm değil. Gerçekten değil.

Makyaj masasından uzaklaşıp, yüksek topuklu ayakkabılarımı giymeden önce yatağın yanında karman çorman haldeki külotlu çoraplarımı alıp valize koyuyorum. Çorap giymek beni yavaşlatacak ve zaten ihtiyacım da yok - onları sabahki kahvaltı toplantısında da giymiştim, çünkü çorapları sadece bir iş ortamındayken giyiyorum. Bana toplantılara çıplak bacaklarla gitmekten daha profesyonelce geliyor. Serbest zamanımda çorap giyebilme lüksüne sahip olduğumda ise bunlar biraz ince olan bacaklarımı harika gösteren bir çift çorap oluyor. Bunlar her iki taraflarında çapraz çizgili bir desen ve bileklerinde ufak birer pırlanta olan siyah çoraplar. Gerçi çorapların neye benzediği önemli değil. Şu anda istasyona yetişmekten başka hiçbir şey önemli değil.

Hızla arkamda bir şey bırakıp bırakmadığıma bakıp odayı çıkıyorum. Dün sabah geldiğimde bavulumu boşaltmadığım için zaten arkada bir şey bırakamam. Koridordaki asansörün önünde durup düğmeye defalarca basıyorum. Biliyorum, bu asansörün daha hızlı gelmesini sağlamayacak ama olsun, içimdeki stresi biraz olsun atmama yardım ediyor. Ve sinirimi. Kendime o kadar kızgınım ki dişlerimi sıkarken elimdeki valizle on kat merdiveni inmenin mi yoksa biraz sabredip asansörü beklemenin mi daha hızlı olacağını düşünüyorum.

Ve üstüne bir de esniyorum. Şu anda yorgun olamam. En son ne zaman dört saat boyunca uyuduğumu hatırlamıyorum bile. Tamam, çünkü uçuştan kaynaklanan saat farkı ve bu sabah erkenden yaptığım toplantı nedeniyle bugün

biraz istisnai bir gün... Acaba sekiz saat uykuya ihtiyacı olan birine mi dönüşüyorum? Bu düşünce beni korkutuyor. Gelecekteki sabah toplantılarında ne olacak? Kıcımlı yataktan kaldıramadığım için şiş gözlerle, üstüm başım darmadağın halde toplantıya son anda gelen ben mi olacağım?

Genellikle sabah toplantılarına tamamen bakımlı ve kontrolü elinde tutan bir biçimde ilk ben gelirim. Müşterilerle öğleden önce görüşmek istememem veya hesap çizelgeleri ile PowerPoint sunumlarıyla uğraşmadan önce, meyve ve tam yağlı yoğurdumun arkasından Danimarka çöşeği tercih etmem genelde sorun yaratmaz. Ceketinizin üzerine çörek kırıntıları düşmüş veya yanağınza portakal reçeli buluşmuş olarak yetkin ve etkileyici görünmek mümkün olmadığı için, kahvaltı toplantılarında yemek yememeyi tercih ederim. Bu yüzden inanılmaz aç olsam da Ecologistics'in bu sabah sunduğu kahvaltılıkları da yemedim. Telafi etmek için bir galon kahve içmeyi tercih ettim ki işte tam da bu yüzden uyuyakalmış olmam çok garip. Genelde ilk fincanı geçtikten sonra, kafeinin yarattığı heyecan ve beraberinde gelen titremelere yabancı değilim. Beni daha önce hiç rahatsız etmemiş olsa da sanırım ülkelerarası zaman farkı kafeinin etkisini öldürüyor.

Sonunda asansör geldi. Kapılar açılıyor ve siyah eşofmanlı, boyunlarında isim etiketleri asılı genç ve sağlıklı görünen altı kişilik grup bana yer açmak için kenara çekiliyor. Bugün ve yarın otelde bir spor konferansı var. Belli ki sporcular toplantılarını çok daha mantıklı saatlerde yapmakta.

Düşünüyorum da, bu sabah geç çıkış yapmayı talep etmeseydim kesinlikle odayı temizlemek için gelen bir kat görevlisi tarafından uyandırılırdım. Ama toplantıdan sonra

belki biraz rahatlamaya ihtiyacım olur diye böyle bir önlem almıştım. Detaylı planlama alışkanlığım bu defa geri tepmişti.

İş arkadaşım Mateo, bunu öğrenince kesinlikle dalga geçecek. “Seni siestaya ihtiyacı olan bir İspanyol’a çevirdim,” diyecektir.

Hayır, beni İspanyol’a falan çevirmedi. Veya Arjantinliye. Veya siestaya ihtiyaç duyan başka herhangi birine. Atlantik’in iki tarafında devam eden bu proje üzerinde çalıştığım şu son birkaç haftada ben hiç değişmedim. Ayrıca çalıştığımız uluslararası şirket, Cadogon Danışmanlık’ta da kimse nin siesta yaptığını görmedim. Herkes, sözde dokuz beş olan, temel bazı saatler içerisinde çalışıyor. Tabii aslından bundan çok daha fazla çalışıyoruz. İspanya veya Arjantin’de siesta yapabilen kişiler sadece ufak yerel işletme sahipleri olmalı; kendi dükkânları ve otoparkları olanlar. Ve maalesef, bizi nasıl kâr edeceklerini ve güçlü olacaklarını söylememiz için tutan zordaki şirket Ecologistics çalışanları adına da durum böyle.

Mateo’yla, altı ay önce sözleşme başlangıcında Ecologistics’in Sevilla’daki (sıkıcı, şehrin dışında kare taş bir bina içindeki) ana merkezlerini ziyaret etmiştik. Birkaç günlüğüne Arjantin’e gitmeden önce de Ecologistics’in Avrupa’daki diğer ofislerini ziyaret etmiş, notlar almış, operasyonlarıyla ilgili düşüncelerimizi paylaşarak bir kurtarma planı oluşturmuştuk. Bu sabahki toplantıda da onlara kötü haberi veren ben oldum. Kurtulmaları zor olacaktı. Karmaşık ve zorlu. Bu zaten bildikleri bir şeydi. Sadece başkasından duymaları gerekiyordu. Ve o başkası da ben oldum.

Müşterilerin karşısına çıkıp kötü haberi verilmesi gerek-

tiğinde, şirketimin ilk seçeneklerinden biri oluyorum. Dirk Cadogan, Cadogan Danışmanlık'ın kurucusunun torunu ve bizim şu andaki yönetim kurulu başkanımız, bunun nedeninin benim kadife suikastçı olmamdan kaynaklandığını söylemişti. Ona şaşkın şaşkın bakınca ise bana odaya girdiğimde ufak tefek tipim, havalı çoraplarım ve parlak tokamla kimsenin söylediğim herhangi bir şeyin çok da dehşet verici olabileceğini düşünmediğini ama sonra Orla Kiely çantamdaki baltayı çıkardığımda hepsinin ağzının açık kaldığını eklemişti.

Dirk'e bunun çok cinsiyetçi olduğunu söylediğimde ürkmüştü. Bugünlerde işyerinde cinsiyetçi gibi kelimeler gerçek bir tabu. Ağzınızdan çıktığı anda birilerinin aklına hemen iş mahkemeleri ve bir ayrımcılık davası gelebilir ama ben bunları dedikten sonra gülmüştüm. Çünkü işin doğrusu biz nasıl olmasını istersek isteyelim, işyerleri o veya bu çeşitli '-izm'lerle dolu ve buradaki asıl olay itibarınızı kaybetmeden bunlar hakkında pazarlık edebilmek. Ben de bana verilenle yaşıyorum. Eğer müşteriler parlak tokalı, kısa boy-lu insanların tehditkâr olmadığını düşünerek yumuşuyor-larsa, bu iyi bir şey. Bu imajı yaratmaktan dolayı mutluyum. Beni hiç rahatsız etmiyor. Tıpkı, Mateo odaya girdiğinde tüm gözlerin, onun bir doksanlık vücuduna, geniş omuz-larına ve de gömleğinin altından belli olan karın kaslarına dönmesinin beni rahatsız etmediği gibi. Chris, Mateo'yla tanışmadı ve sanırım bu da iyi bir şey. Nişanlımın benim iş arkadaşlarımla ilgili endişelenmesini istemiyorum ve Mateo, her ne kadar inkâr edilemeyecek derecede çekici olsa da benim tipim değil. Zaten onunla çalışmak da geçici bir durum. Benim esas yerim Dublin ama arada bir Londra'ya

ve senede bir kere de New York'a gidiyorum. İspanya ve Arjantin arasında fink atmak ise benim için bir istisnaydı. Farklı çalışma ortamlarına girmek anlamında güzel bir istisna ama normalden daha çok zamanımı aldı ve daha da yorucuydu tabii. Eve döndüğüme sevinirim.

Ecologistics'tekilere tıpkı bir kadife suikastçı gibi nelerde hata yaptıklarını ve şirketin iyileşmesini hızlandırmak için ne yapmaları gerektiğini anlattım. Şaşırtıcı olmamakla beraber plan bir dizi rasyonelleşmeyi -bu insanların işten atılmasını ifade etmenin bir diğer yolu- gerektiriyordu. Her ne kadar kaçınılmaz olsa da bu noktaya parmak basmaktan nefret ettim. Başka birinin işini kaybetmesine neden olan insan olmayı asla istemem ve bunu yapmak zorunda kaldığım her seferde midem bulanıyor. Fakat bu hayatımda kabul etmem gereken bir gerçek, çünkü bana sakin ve profesyonelce konuşmam için para veriyorlar. Ve kendimi, şirket uzun vadede tavsiyemizi dinlerse daha çok pozisyonun kurtulacağını düşünerek teselli ediyorum. Ne zaman insanların işlerinden olacağını anlasam, çalışanların bu duruma düşmelerinin esas nedeni oldukları için şirket üst yönetiminin maaşlarında önemli kesintiler öneriyorum. Yapabileceğim en iyi ve ticari açıdan en mantıklı şey bu. Ama ne kadar çok sözde "liderin" çalışanlarının acısını paylaşmak istemediğini görseniz şaşarsınız. Kadifeli-baltalı yöntemimde mutlaka üst düzey yönetimin de olanlardan nasibini almasını sağlamak yer alıyor. Ve Ecologistics'in yönetim kurulu başkanı Antonio Reyes'in hakkını vermek lazım, çünkü kesintileri ve hatta planın tamamını kabul etti. Cadogan için her sözleşme ve şirket için de daha fazla para anlamına geldiğinden, Antonio'nun desteği de benim için iyi haberdirdi. Toplantıdan

hemen sonra Dirk'e mesaj atıp bildirdim ve yanıtında şirketleri kendi yanımıza çekmekte %95 başarılı olduğumu hatırlattı; işte bu yüzden en iyi danışmanlarındı. Ecologistics'in binasından çıkıp Mateo'ya hoşça kal derken mutlu olmamın nedeni, Antonio'nun yanımızda olmasının benim bu sene çok yüklü bir ikramiye alacağım anlamına gelmesiydi. Doğrudan Cadiz'e gittiği için -ailesi oradaydı- benimle otele gelip bir kahve içerek kutlamak istemedi. Kahretsin; belki de birlikte kahve içseydik onunla konuşacaktım, yani uyuyakalmayacak ve bu şekilde panikliyor olmayacaktım.

Asansörlerin benim katımla giriş katı arasında her katta durması stres seviyem açısından pek hayırlı değil. Sonunda sporcuları iterek asansörden iniyorum ve resepsiyona odadan çıktığımı bildirip otel faturamı ödüyorum. Kaldırımda taksi beklemeye başlıyorum. Bu sabah masmavi olan gökyüzünde gri bulutlar var, sanırım yağmur yağacak. Chris'in dediği gibi, güneş altında bedava gezip tozmamın sonuna gelmiştik. Bulutlar Dublin'de oldukları kadar koyu.

Hava durumunu kafamdan uzaklaştırıp kapının önünde duran taksiye atlıyorum.

İngilizce, "Tren İstasyonuna. En kısa sürede," diyorum.

Taksici hem gideceğimiz yeri hem de hızlı gitmek istediğimi anlamış gibi görünüyor. Hatta bunu kendi kişisel meselesi haline getirmiş gibi. Gaza basıyor ve anında aksiyon filmlerindeki gibi tekerlekleri öttürerek kaldırımdan uzaklaşıyoruz. Bunu yapar yapmaz da gökyüzünün kapıları açılıyor ve yağmur başlıyor. Böyle bir yağmur görmedim. Sanki biri gökyüzündeki bir oluğun kapağını açmış gibi. Bir su seli gökyüzünden dökülürken, altındaki her şeyi sular altında bırakıyor. Şoför sessizce küfrediyor. Silecekleri en

yüksek hıza ayarlarken dediklerini anlamasam bile tonunu anlıyorum. Gerçi sileceklerin hızı hiçbir şeyi değiştirmiyor, çünkü bir nehirde araba sürüyor gibiyiz.

Yine de yağmur belki trenleri geciktirir de benim binmek için fazladan biraz zamanım olur, diye düşünmeden edemiyorum. Belki rayları su basar. Demiryolu makasları görünmez olur. Gerçi ne sel ne de bulanık makaslar tüm hizmetin durdurulmasına neden olamaz. Yine sarsılıyorum. Trenlerin iptal olmasını göze alamam. Taksi şoförünün tek yapması gereken beni oraya sonraki yirmi dakika içinde götürmek. Ve götürecektir de. Elinden gelen her şeyi yapıyor. Dün, Madrid'in Atocha istasyonunda Sevilla'ya doğru süzölmeye başlarken Mateo'nun dediklerini hatırlıyorum.

Ulusal tren şirketi hakkında, "Renfe dakik olmakla gurur duyar," demişti. "Tren beş dakika bile gecikse, parayı geri alırsın."

Bunu dediğinde tüm kalbimle takdir etmiştim ve iş anlayışı için müteşekkirim. Sadece bugünlük altı dakika için büyük bir geri ödeme yapmalarını umut ediyorum. Gerçi şoför bu hızla giderse, tren istasyonunda havalı bir biçimde salınırken bu kadar endişelendiğim için kendi aptallığıma güleceğim.

Hızla dar bir sokağa sapıyoruz. Her ne kadar Andalucia Oteli şehrin dışında olsa ve kıvrılan, sadece yayalara açık olması gereken dar sokaklara girmek tamamen gereksiz görünse de şoför tahminen kestirmeden gidiyor. Müthiş bir özenle birkaç sokak dönemecinden geçip ana caddeye çıkıyoruz ve bu sefer daha yüksek sesle küfrederek bir kamyonete arkadan çarpıyoruz.

Yerimden öne doğru fırlayıp emniyet kemeri beni tutar-

ken, kendi kendime bunun olmadığını söylüyorum. Sevil-la'da bir araba kazasına karışmış olamam. Ama Jeremy daha da yüksek sesle küfredip sürücü kapısını açtı bile. Sanki biri bize büyü yapmış gibi etrafımız anında hep bir ağızdan konu-şan ve çılgınca el kol hareketi yapan insanlarla doluyor. Kaza çok kötü değil. Zaten daha yeni bir dönemeçten çıktığı-mız için Jeremy çok hızlı gitmiyordu, bu yüzden de sade-ce yol değiştirirken meydana gelen bir sürtüşmeden ibaret. Ama kamyonetin sahibi taksi şoförüne bağırmaya başlayın-ca, bir anda bir kavganın patlak vereceğinden endişeleniyorum. Onların kavgasına dâhil olmak istemiyorum. Hiçbir şeye dâhil olmak istemiyorum. Gerek yok. Kimse yaralan-madı. Endişeyle etrafıma bakıyorum.

Şoförlerin ikisi de benim farkımda bile değil. Yolcu ka-pısını açıp arka kapıdan iniyorum. Etrafta toplananlar bana meraklı gözlerle bakarken, biri bana kesinlikle anlamadığım bir şey soruyor. Kaygısızca omuz silkiyorum. Tabii kaygı-sızın tam tersi halde görüldüğüm için bunda ne kadar ba-şarılı olabildim, emin değilim. Olabilecek en üst düzeyde kaygılıyım. İki sürücü hangisinin daha yüksek sesle bağır-a-cağı konusunda yarışırken, ben sağanak yağmurun altında bekleyerek çok önemli dakikalarımı harcıyorum. Ve siren-ler! Polis geliyor. Polis demek tanık beyanları ve diğer za-man alıcı ıvır zıvırlar demek. Kanunlara uyan bir vatanda-şım ve elimden geldiğince yardım etmek isterdim ama bu noktada yapabileceğim bir şey yok. Özellikle de İspanyolca olarak kesinlikle yok. Ve sonsuza kadar sürebilecek bir şey yüzünden oyalanamam. Peki, ben ne yapıyorum? Yavaşça arabanın arkasına sokulup bagajı açıp valizimi çıkarıyorum. Üç haftadır seyahat etmeme rağmen valizim çok büyük de-

ğil. Ucuz havayollarının kabine alacağından büyük ama diğer pek çok açıdan oldukça düzgün bir valiz. Valizi yanıma koyup etrafıma bakıyorum ama benim farkımda olan tek kişi azıcık koyu renk saçlarına ufak, pembe bir kurdele yerleştirilmiş, pusetinde sarmalanmış yatan bir bebek. Suçuma ortak olduğu için ona gülümseyip göz kırptıktan sonra kavgadan uzaklaşmaya başlıyorum. Hem ben hem de valizim sıırıslıklamız. Ama kimse ayrıldığımı fark etmiyor bile. Daha hızlı yürümeye başlayıp, ışıklardan karşıya geçerek köşeyi dönüyorum. Nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim yok. Yine de trene zamanında yetişmekte kararlıyım.

Hangi yöne gitmem gerektiğini de bilmiyorum. Santa Just istasyonu oldukça büyük olduğundan makul bir uzaklıktan görüleceğini düşünmüştüm ama tek gördüğüm yağmur altında kararmış binalarla portakal ağaçları. Yağmura rağmen havada oldukça keskin bir portakal çiçeği kokusu var. Koşullar başka olsaydı burada, baştan aşağı ıslanmış halde portakal çiçeklerini koklamaktan zevk alabilirdim. İş arkadaşlarım benim böyle bir şey yapacağımı asla hayal edemez ama etrafıma yayılmış koku çok topraksı ve içimde harika duygular uyandırıyor. Ama buna zamanım yok. Islak saçlarımı arkaya atıp etrafıma bakınmaya başlıyorum. Hangi yöne döneceğimi bilemediğim gibi topuklu ayakkabılar da bileklerimi ağrıtıyor. Belki de gerçekten çorap giymeliydim. Neredeyse ağlayacağım. Yutkunuyorum ama sonra kendimi durduruyorum. Ben asla ama asla ağlamam!

Sağanak yağmurda, yeşil taksi ışığı yanan beyaz bir araba beliriyor. Durdurmaya o kadar hevesliyim ki neredeyse önüne atlıyorum ve araba durunca yolcu kapısını açıyorum. Bavulumu yanımdaki koltuğa koyarken, “Tren istasyonu-

na,” diyorum. Sanırım şoför bu hareketimden memnun oluyor. Yerinden kalkıp valizi bagaja koymak istemediğine eminim.

Şoför vitesi yükseltir yükseltmez arka koltuğa yayılıyorum. Önceki taksi şoförünün yaptığı makaslar yüzünden çok değerli dakikalarımı harcadım. Onu bırakıp gittiğim için kötü hissediyorum ama bu trene yetişmem gerek. Birkaç dönüş yaparken pencereden dışarı bakıp onu unutmaya çalışıyorum ve sonunda tren istasyonuna ulaşıyoruz.

Dışarıda park etmiş veya bekleyen çok sayıda araba var. Sürücü taksiyi girişe doğru çektiğinde, ona ödemem gerekenden çok daha fazlasını ödüyorum. Bir anda önceki taksinin ücretini ödemediğini fark edip tekrar kendimi suçlu hissediyorum ama bu suçluluk sadece bir dakika sürüyor. Beni ulaşmam gereken noktaya getirmemişti sonuçta, haksız mıyım? Ama şimdi buradayım. Bir an rahatlamış biçimde iç çekip istasyona koşmaya başlıyorum. Gerçi bileklerim ayakkabılarım yüzünden çok acıdığından buna pek koşmak denemez, daha çok valizimi arkamda sürükleyip topallamak diyelim.

Madrid’e giden tren, istasyonun diğer ucundaki platformdan üç dakika sonra kalkacak. Derin bir nefes alıp şık, beyaz trenin durduğu platforma giden yolu hafif topallayarak hızla geçiyorum. Tekrar rahatlayarak iç çekip Aziz Jude’a içimden teşekkür ediyorum. Aslında hiç dindar bir insan değilimdir ama zor zamanlarımda biraz manevi destek iyidir ve beni birden fazla durumda karmaşadan kurtaran ümitsiz vakaların azizi Aziz Jude beni çok iyi tanıyor. Derli toplu bir üniforma giymiş bir demiryolu çalışanı beni durdurunca yine azizin beklenmedik bir başarı yakaladığını dü-

şünüyorum. Görevli İspanyolca bir şeyler söylerken bense ona boş gözlerle bakıyorum.

Ardından mükemmel bir İngilizceyle, “Tren yolcu alımına kapandı,” diyor.

“Hayır, kapanmadı. Tren orada duruyor.”

“Ama artık binmek yasak.”

“Bu olamaz.” Sesimin tizleştiğini fark edince bir ton indiriyorum. “Trene yetişmeliyim.”

“Üzgünüm.” Doğrusunu söylemek gerekir ki sesi pişman gibi. “Kapılar trenin kalkmasından iki dakika önce zamanında kalkabilmesi için kapanıyor,” diye ekliyor yardımsever bir tonla.

Tüm platformu koşmam bir dakika sürmemiştii, değil mi? Eğer sürdürseyse, spor salonu üyeliğimi biraz daha ciddiye alsam iyi olur.

Onu ikna etmek için, “Treni geciktirmeyeceğim. Trene binmem birkaç saniyemi alır,” diyorum. Daha hızlı koşabilmek için ayakkabılarımı çıkarınca bana ağzı açık halde bakakalıyor.

“Mümkün değil.”

“Çok hızlı olacağım. İlk vagona atlayacağım ve- Ah!”

Tren yanımda yavaşça süzölmeye başlayıp istasyondan çıkarken trenin arkasından dehşete kapılmış bir biçimde bakıyorum. Gitti.

Kaçırdım.

Dorothea beni asla affetmeyecek. Chris de tabii.

Bu olamaz!

“Üzgünüm bayan. Carlotta.” Demiryolu çalışan İngilizce konuşulan ülkelerde telaffuz sorunu yaratan soyadımı,

O'Keeffe kısmını görmezden gelerek elektronik biletimde yazan adımı okuyup bana anlayışlı gözlerle bakıyor. "Bir sonraki tren için bilet alabilirsiniz. İki saat yirmi dakika sonra kalkacak."

Ona ne diyeceğim bilemiyorum. Beynim vücudumla bağlantıyı kesmiş gibi. İki saat ve yirmi dakika sonra kalkan trenin bana hiçbir faydası olmaz... Diğer olanakları ve alternatifleri sormak istesem de konuşamıyorum. Çünkü trenin bensiz gittiğine halen şaşkınım. Çok sinirliyim ama aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım. Sevilla'ya hiç gelmemem gerekiyordu. Bu orijinal planın bir parçası değildi. Antonio ve diğerler bizimle buluşmak için Madrid'e gelmeliydi. Ancak haftanın başında Antonio'nun annesi hastalandığı için şehirden ayrılmak istememişti ve kendisi yerine Mateo'nun benimle Sevilla'ya gitmek isteyip isteyemeyeceğimizi sormuştu. Ben de Ecologistics'in bulunduğu zor duruma rağmen, çokuluslu bir şirketin başkanının işinin annesinden önce gelmemesini çok tatlı bulduğum için, doğal olarak kabul ettim. Erkekler ve anneleri hayatımda giderek sinir bozucu bir hal alıyor.

"Bir sonraki tren için bilet almak ister misiniz?" Görevli hâlâ yardımcı olmaya çabalıyor.

Boş kalan raylara bakıp, "Bilmiyorum," diyorum. "Düşünmem lazım."

"Tabii ki. Sizin bilet sınıfınıza sahip müşteriler için istasyonun bir bekleme odası var. Orada kendinize çeki düzen verebilirsiniz. Ve iş arkadaşlarınız size yardım edecektir."

"Teşekkürler." Kendime çeki düzen vermeye değil kulanmaya ihtiyacım var. Ve bir de trene tabii. Şu anda Madrid'e giden bir trene ihtiyacım var. Ama yine de onun

gösterdiği yöne gidip bekleme salonunun kapısını açıyorum. Resepsiyon masasındaki görevli havayla ilgili önce İspanyolca, ardından da İngilizce yorum yapıyor ve yaşadığım sorunu duyunca kaçan trenle ilgili anlayışlı davranışa da hemen ardından hızlı tren sisteminin ne kadar dakik olduğunu vurguluyor. Ama ben bu sistemden nefret etmeye ve durumun ne kadar önemli olduğunu öğrenince bir-iki dakikalık bir gecikmeyi umursamayacaklarına emin olduğum, Dublin'deki Connolly istasyonunda olmayı diliyorum. Hızlı ve dikkatli çalışmanın da kendi sorunları var. Tren çizelgesine bakıp nasıl hareket etmem gerektiğini düşünüyorum. Bir sonraki adım ise Chris'i arayıp Sevilla'da mahsur kaldığımı söylemek olmayacak. Zamanında eve varmanın bir yolu olmalı. Ve ben bunu bulacağım.

2. Bölüm

♫ Solo Quiero Caminar - Paco de Lucía ♫

İmkânsız görünen sorunlara çözüm bulmak, yöneticisi olduğum Cadogan Danışmanlık'ta eğitimini aldığımız bir şey. Dünyadaki en büyük danışmanlık şirketlerinden biri olmasak da kesinlikle en saygı duyulanlarından biriyiz. Ve nispeten daha ufak çaplı bir şirket olmak müşterilerimizin çıkarlarını daha çok dikkate almamızı sağlıyor; en azından Dirk Cadogan'a göre öyle. Aslında bu sırf kurumsal bir saf-sata da sayılmaz. Cadogan'da her şeyin üstesinden gelebiliriz düşüncesine sahibiz ki bu da bence neden dünyadaki en başarılı danışmanlık şirketlerinden biri olmamızın sebebi. İmkânsız bir işle ilgileniyorsak bile "imkânsız" kelimesini kullanmamız yasak. Ne kadar zor görünürse görünsün, her koşul altında bir çözüm sunmalıyız.

İmkânsıza yer olmayan macerama devam etmeden önce ıslak takımımı çıkarıp, valizimden aldığım kot ve hafif kı-rışık üstü giyiyorum. Sırılsıklamken mantıklı düşünmeme

imkân yok. Havaya dikilmiş saçlarımı kurutmak için birkaç dakikayı el kurutucusunun altında geçirmeden önce, topuklularımı çıkarıp düz ayakkabılarımı ayaklarıma geçiriyorum. Bekleme salonuna dönüp beni altı saatten kısa sürede Dublin'e geri götürmenin yolunu bulmak için otobüs, tren ve uçak bilgilerini karşılaştırıyorum. En sonunda çözümü buluyorum. Her zaman bir çözüm vardır. Sadece bu benim işime yarayacak bir çözüm değil. Çünkü Sevilla'dan Dublin'e, Dorothea Bennett'in yetmişinci doğum günü partisi için gitmenin tek yolu özel jet kiralamak.

Özel jet kiralama fiyatlarına bakmaya başlamak nasıl bir ruh haline sahip olduğumun apaçık kanıtı. Öncelikle özel jetlerde bir havayolu sayfasındaki gibi bir tarife programı olmadığını öğreniyorum. Fiyat talep etmek şart. Bir an duraklasam da iki farklı uçuş için bilgileri dolduruyorum. Anında geri dönüş yapmaları gerek ama sanırım dalga geçtiğimi sanıyorlar, çünkü beş dakika geçmesine rağmen hâlâ yanıt yok. Sonunda şirketlerden biri geri dönerek talebimi gerçekleştiremeyeceklerini, çünkü hizmet sunmak için en az yirmi dört saat önceden talep almaları gerektiğini söylüyor. Homurdanıyorum. İnsanlar talep ettiğinde sunamayacaksanız, yirmi dört saat üst düzey hizmet verdiğinizizi iddia etmenin amacı ne ki? Eminim dünyanın her tarafında pek çok ünlü haftanın her günü özel jet kiraliyordur. Ya Lady Gaga veya Angelina Jolie ya da onlara denk bir VIP olsaydım? Beni yirmi dört saat önceden hizmet talep etmem için başlarından savar mıydılar? Sanmam. Ama zaten Cadogan'dan yeterince ikramiye alsam da ne Gaga'nın ne de Angelina'nın mali kaynaklarına sahip değilim. Bu sitelerin ana sayfalarında fiyat belirtmemelerinin bir nedeni var. Eğer fiyat sizin için sorunsuzsa zaten bu hizmeti talep edemezsiniz.

Birden dünyaya geri dönerek özel jet kiralamayı düşünerek saçmaladığımı anlıyorum. Her koşulda bir şey fark etmeyecekti. Diğer sitenin zaten onların en son teknolojiye sahip jetleri için gerçekten potansiyel bir müşteri olmadığımı anladıklarından eminim. Zaten yanıt vermeye de bu yüzden tenezzül etmemişlerdi.

Bekleme salonunda yarım saat harcamama rağmen sorunuma halen çözüm bulamamış durumdayım. Ne Sevilla'dan Dublin'e ne de Sevilla'dan Madrid'e doğrudan uçak bağlantısı var. Bu akşam beni eve ulaştıracak başka İspanyol havalimanları da yok. Özel jete de param yetmiyor ve seçeneğim kalmadı. Tüm verdiğim sözlere rağmen partiyi kaçıracam. Telefonu çıkarıp Chris'in numarasını bulmayı deniyorum ama telefonun üzerinde gezinen parmaklarım titriyor. Uluslararası bir şirketin başkanıyla başa çıkmam gerekirse kadife suikastçıya dönüşebiliyorum. Adamların (ki nedense bu her zaman bir adamdır) gözünün içine bakıp hayatta kalabilmeleri için tek şansın benim planım olduğunu söyleyebiliyorum. Her türlü karşı çıkma ve itirazla başa çıkıp hiç etkilenmiyorum. Ama bu akşam gelemeyeceğimi Chris'e söylemek zorunda olmak midemi bulandırıyor. Partiden ne kadar çekinirsem çekineyim, onu yüzüstü bırakmak istemiyorum. Ancak bırakacağım giderek kesinleşiyor.

Sonraki on beş dakikayı da tekrar tren ve uçak saatlerine bakarak geçirdim, çünkü halen bir çözüm olacağına inanmak istiyorum. Eve gitmeliyim. Sözümde durmalıyım. Parmagımla sayfalarda talih kuşunu bulabilmek için aşağılara doğru inerken yeniden geriliyorum. Sonunda yenildiğimi itiraf ediyorum, çünkü gerçekten yapacak başka bir şey yok.

Sonunda bu akşam Dublin'e dönmek için hiç şansım olmadığını kavrayınca, üzerime hafif bir rahatlık çöküyor. Büyük ihtimalle darağacında durup kafasının kesilmesini bekleyen Anne Boleyn'in hissettiği türden bir sakinlik; korkunç bir boyun eğme ile karışık olanlara inanamama. Yine de henüz kendimi Chris'in numarasını çevirmeye ikna edemiyorum. Onu aramak her şeyin bir anda gerçeğe dönüşmesi demek ve henüz gerçeğe yüzleşebilecek durumda değilim.

Yapacağım en mantıklı şeyin Madrid'e olan trenimi ve yarın için bir başka uçuş ayarlayarak ona en azından hiçbir şey yapmadan boş oturmadığımı göstermeye karar veriyorum. Biletimi (son dakika olduğu için inanılmaz pahalı) ayırttıktan sonra, resepsiyon masasına gidip görevliye biletimi değiştirip değiştiremeyeceğini soruyorum. Ben biletimi başka bir bilete çevirmeye çalışsam da görevli yeni bir bilet almamı söylüyor. Olayı doğru anlayıp anlamadığımdan emin değilim ve sonunda patlıyorum. Adeta ailesine asileşen bir ergen gibi, "Aman, her neyse," diyorum. Anında kabalaştığımı fark edince ise özür dilemeye başlıyorum. Neyse ki görevli nazik biri de seyahat etmenin stresli olabileceğinden bahsediyor. Ama ardından hemen hızlı tren ağıyla Madrid'e gitmenin ne kadar kolay olduğu hakkında övgüler yağıdırıyor. Fakat bu noktada (konuşma sırasında yine tavan yapan) stres seviyemi aşağıya çekebilecek tek şey ışınlama cihazı. Ama önümüzdeki beş dakika içerisinde icat edilemeyeceği için görevliye teşekkür edip valizimi arkamda sürükleyerek, yeni biletlerimi çantama tıktırmaya çalışırken bekleme odasından çıkıyorum.

Ve işte şimdi yeni bir ikilemim var. Gece nerede kala-

çağım? Sanırım en mantıklısı tekrar Andalucia Otel'i'ni denemek olacak. Gerçi madem burada tıklıp kaldım, biraz şehrin içinde bir yerlerde kalıp etrafı gezmek de mantıklı olabilir – tabii yağmur yağmayı bırakırsa. Ecologistics için yaptığım işlerde ziyaret ettiğim hiçbir şehri tam anlamıyla gezemedim. Genellikle zamanım terminaller, ofisler ve otel zincirlerinde geçti. Andalucia bir zincir olmasa da kurumsal bir otel ve şehrin tarihi bölgelerine çok uzak. Antonio Reyes bana toplantıdan sonra gezmek için Sevilla'da biraz daha kalıp kalmayacağımı sormuştu. Mükemmel aksanlı İngilizcesiyle yılın en iyi zamanı demişti. Portakal çiçekleri ağaçlarının açtığı ve sıcaklığın tahammül edilemez derecelere ulaşmasından hemen önceki zaman. Ona meşgul olduğumu söyleyince, “Belki başka bir zaman,” deyip ardından tekrar geldiğimde bana şehri gezdirmekten memnuniyet duyacağını söylemişti.

Andalucia'ya geri döneceğim. Hava etrafı gezinmek için fazla yağmurlu ve ayrıca Sevilla'da beklenmedik ilave bir gecelik konaklamamın tadına çıkarmamalıyım. Bir saniye bile kendime Dorothea'nın partisinden daha eğlenceli olacağını düşünmeme izin veremem. Bu arada, hapsolmak yerine burada kendi isteğimle olsaydım kesinlikle daha eğlenceli olurdu.

Chris'i aramam gerek. Bunu daha fazla erteleyemem. Şimdi klinikteki işini bitirmiş ve benden trende olduğuma dair bir mesaj bekliyor olmalı. Bilgilendirme mesajlarımı her zaman yanıtlamasa da nerede ne yaptığımı öğrenmek istediğinden, ben de beni düşündüğünü bildiğim için bu gibi mesajları göndermekten çekinmiyorum. Ama şu anda bu davranışı beni kontrol etmeye çalışıyormuş gibi geliyor. As-

linda böyle olmadığını biliyorum. Şu anda hissettiğim tüm duyguların hayatımda ilk defa gereğinden fazla uyuduğum için hissettiğim abartılı suçluluk duygusundan kaynaklandığının farkındayım. Yine de keşke ona aptallığımdan söz etmek zorunda olmasam.

Çantamdan telefonumu çıkardım ama terminal salonu konuşmak için gürültülü, bu yüzden dışarıya yöneliyorum. Yağmurun uğultusu biraz azalmış ancak yoldan aşağıya adeta nehirler akıyor. Yolculara seslenen taksi sürücüleri, birbirini itekleyen yolcular ve yağmurun sesi nedeniyle dışarıda aslında çok gürültülü ama sonunda bulabildiğim en sessiz köşeye çekilip Chris'in numarasını çeviriyorum.

“Bennett,” diye açıyor. Ben bile arasam telefonu her zaman soyadını söyleyerek açar. Tahminen açmadan önce kimin aradığına hiçbir zaman bakmadığı için.

“Selam.” Sesimin neşeli ve enerjik çıkmasına çalışıyorum.

“Ben de senin ne zaman arayacağını merak ediyordum. Toplantı nasıldı?” Kendisi bir iş adamı olmasa da Chris benim şakayla karışık “kodaman işadamı” hayat tarzımla ilgili şeyleri dinlemeyi sever. Kodaman sıfatı şirket harcama hesabım ve arada sırada müşterilerimi sadece takım elbiseli adamların gidebileceği lokantalara götürmemden dolayı ortaya çıktı. Chris yalnızca danışmanlık odasındaiken (genelde parlak renkli bir kravatın eşlik ettiği koyu renkli) takım elbise giymeyi tercih ediyor ki o da müşterilerine daha profesyonel görüldüğünde içleri rahatladığını bildiği için. Kesinlikle sıkıcı bir işadamı değil. Lazer ameliyatlarda uzmanlaşmış bir göz doktoru ve bana kalırsa gayet işinin ehli biri.

“İyi gitti.”

“Kaç kişiyi çöplüğe gönderdin?”

“Önümüzdeki iki sene içerisinde otuz.”

“Gerekli miydi?”

“şirket ancak böyle paçayı kurtarır. Bu sayede diğer pek çok kişinin işini de. Ve...” Çok hızlı konuşmaya başlıyorum. “Ayrıca bana kötü davranma çünkü sürekli kışının üstüne oturmak dışında bir şey yapmayan yöneticilerden sen de şikâyet ediyorsun ki Ecologistics’te olan tam bu.”

İşte buna vereceği bir yanıt yok. Geçen sene, finansal yöneticilerinden biri masrafların kontrolden çıktığını fark ettiğinde kendi göz kliniğini de rasyonalizasyon programından geçirdi. Adil olmak gerekirse, sadece üç kişi işten çıkarılmıştı ama bunu işittiğimde hiçbir şey söylemediğim için kendimle gurur duydum.

“Her neyse,” diyorum, kendinden emin davranmaya çalışarak ama dizlerim titriyor. “Bir sorun çıktı.”

“Nasıl bir sorun?”

“Ben... Şey... Madrid trenini kaçırdım.”

“Sen ne?” Sesi bu kadar şüpheli çıktığı için onu suçlamam mümkün değil. Patolojik dakikliğim benimle ilgili en sevdiği şeylerden biri. Aslında bu da zaten sanırım pek çok tıbbi danışmanın adeta hakkı olarak gördüğü, Chris’in de geç kalma alışkanlığını tamamlıyor. Ama ticari danışmanlıkta vakit nakittir ve ben asla geç kalmam. Tabii bugün hariç.

“Üzgünüm.” Ve işte şimdi ona apaçık yalan söylüyorum, çünkü ona uyuyakalmam yerine ilk bindiğim taksinin şöförüyle başımıza gelenleri abarta abarta anlatıyorum.

“İyi misin?” diyor biraz endişeli bir tonla. “Bir şey mi oldu?”

“İyiyim.” Benim adıma endişelendiğini duymak güzel.

“Çok kötü değildi. Ama böyle durumları biliyorsun.” Bir anda acaba elimdeki kozu yeterince kullanamadım mı diye düşünüp panikliyorum; aslında benim için biraz daha endişelenmesini istiyorum. “Her şey tamamen bir kaostu ve biraz sarsıldım.”

Chris bu bilgiyi algılayıp sonunda bir hata bulana kadar sessiz kalıyoruz.

“Peki, ama gidiş için yeterince zaman bırakmadın mı? Bu ufak aksaklığın seni bu derece geciktirmesine inanamıyorum.” Beni tanıyor. Her zaman beklenmedik şeyleri de hesaba kattığımı, geç kalmaktan nefret ettiğimi bilir.

“Başka taksi bulmak zordu.” Yalanlar artık ağızından daha akıcı bir şekilde dökülmeye başladı. Bakışlarımı kararmış gökyüzüne çevirerek, “Ve deli gibi yağmur yağıyordu. O yüzden de her şey daha da kaotik hale geldi ki hava hâlâ aynı,” diyorum.

“Sevilla’da mı?” Şaşıyor.

“Sanırım burada da arada bir yağmur yağıyor.”

“Bir sonraki tren ne zaman?”

“Şey... Sorun da bu. Zamanında havaalanına yetişemiyorum.”

“Dalga geçiyorsun değil mi?” Keşke geçiyor olsam. “Bana annemin doğum gününü kaçıracağını söylüyor olamazsın.”

Yine yalan söyleyip, “Olasılıkları araştırmaya devam ediyorum,” diyorum. “Ama evet, zamanında gelememe olasılığım var.”

“Ama... Konuşman ve çiçek gösterisi ne olacak?”

Zaman zaman Chris’in olayları yönetmekte benden bile kötü olduğunu düşünüyorum. Konuşma ve çiçekler şu anda aklımdaki son şey. Herkes birkaç güzel laf edip yaşlı

cadı için havaya bir buket fırlatabilir, tanrı aşkına! Gelemezsem bu işi Lisa veya Pen'in yapabileceğini söylüyorum.

Chris'in iki kız kardeşinin de benim yerimi almak isteyeceğine eminim. Ne zaman birlikte olsak bana nazik davranıyorlar ama onlardan biriyle arkadaş olmaya dair tüm düşüncelerim çoktan uçup gitti. Tıpkı Dorothea gibi, sahip oldukları tüm sıcakkanlılığı çok iyi saklamayı bildiler. Zaten baştan beri bu doğum gününde bir rolüm olmasından hoşnut değiller.

“Ama yapmak istediğini söylemiştin.”

Ve işte şimdi sinirlerimi bozmaya başlıyor. Buradaki esas konu konuşma ve çiçekler değil. Esas önemli olan, Dublin'e zamanında varamayınca ki bu çok muhtemel, annesine doğum gününü kaçırdığım için ne kadar üzgün hissettiğimi ve kalben yanlarında olduğumu söylemesi.

“Ve umarım orada da olacağım.” Yalanlarım yüzünden kesinlikle cehennemde yanacağım. “Alternatif bir uçuş bulabilmek için elimden geleni yapıyorum.”

“Sadece bir tane var zannediyordum. Çünkü daha önce de bu akşamdan önce dönemeyeceğini, çünkü sadece bir tane uçak olduğunu söylemiştin.”

Genelde seyahat planlarımı sürekli Chris'e hatırlatmam gerekir. Demek ki bu sefer dinlemiş.

“Biliyorum. Buradan başka doğrudan uçuş olmaması çok can sıkıcı. Barselona'dan aktarma yapmayı deniyorum. Londra. Veya herhangi bir yer.”

“Bu olası mı?”

“Zor,” diyerek teslim oluyorum. “Ama yapılabilirse, yapacağım.” Yapamadığımı ona söylemeyeceğim. En azından henüz değil.

Chris, “Sanırım biraz zor... Ayrıca bu hiç de senin yapacağı bir işe benzemiyor.”

Biliyorum. O yüzden bu kadar çıkmazdayım. O yüzden yalan söylüyorum!

“Elimden geleni yapacağım,” diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. “Partiyi tek kaçırın kişi olmak istemiyorum. Annene de onun ne kadar harika bir kadın olduğunu söylemek ve ona çiçekleri armağan etmek istiyorum. Ona evlilik bağıyla ailesine katılacağımdan ne kadar mutlu olduğumu söylemek istiyorum.”

Chris, “İstedğini biliyorum,” diyor. “Carlotta, sadece bunu haftalardır planlıyoruz ve sonu çok da hoş olmayan bir durum oldu. Pen’le Lisa o kadar çok çalıştı ki, her şeyin harika olmasını istiyorlar.”

“Ben de öyle. Bunun bir parçası olmayı ne kadar istediğimi biliyorsun. Annene ailenize girmeyi hak ettiğimi göstermek istiyorum.”

Aslında bu doğru. Gerçekten de müstakbel kayınvalidemi bir aile toplantısında övmenin beni cehennemden gelen gelin gibi görmesini engelleyeceğini umuyordum.

“Bunu biliyor zaten.”

Annesinin beni sevdiğini düşünmesi güzel ama ben işin aslının öyle olmadığını farkındayım.

Beni çok sevmemesi için bir sürü nedeni var ve bunların en önemlisi de tamamen onayladığı ve düğünden hemen önce çıkıp gelerek Chris’i benim kollarımdan alacağını düşlediği, Chris’in eski nişanlısı Amanda Geraghty olmamam. Amanda klas bir özel okulda öğretmen ki bu da onun kariyer seçimini benimkinden daha üstün kılıyor. Babası sanırım finans işinde (gerçi öyle yolsuzluğa karışmış bir banker

folan değil). Annesi ise İngiltere kontunun uzaktan akrabası. Zaten ona Kontes lakabını takmamın nedeni de bu. Onunla hiç tanışmadım ama kuaförden çıkmış kül sarısı saçları, porselen gibi teni ve safir mavisi gözleriyle fotoğraflarda acayip aristokratik görüldüğünü biliyorum. Chris Amanda'yı üniversiteden tanıyordu ve iki sene nişanlı kalmışlardı.

Chris'e göre birbirlerinde uzaklaşmışlardı. Ama Dorothea ilişkiyi bitirdiklerinde resmen yıkılmıştı. En azından Rathgar'daki bodrum da dâhil üç katlı Bennett malikânesindeki ilk yemeğimde Penelope böyle demişti. Pen, kız kardeşi gibi (Dorothea'ya göre bir kadın için kabul edilebilir bir diğer kariyer seçimi olan) sağlık sektöründe çalışmakta ve beş senedir bir daireye dönüştürülmüş bodrum katında yaşıyor. Ve bu da sanırım annesiyle evde çok vakit geçiriyor demek. Bazen onları gözümün önüne getirebiliyorum; mutfak masasında oturmuş Chris'in bende ne bulduğunu tartışıyorlar. Sanırım Chris'in beni normal bir kız olarak görmesini seviyorum. Sürekli kamu hizmetlerinden bahseden Bennett kızları gerçek olamayacak kadar iyidi.

Dorothea'nın kocası George eski bir başyargıç. Chris'le nişanlanmadan kısa süre önce onunla tanıştım. Biraz gururlu ve kendini bir şey sanan bir tip ama iyi bir adama benziyor. Dorothea, yargıç kürsüsündeyken önüne çıkarılan suçlulara fazla yumuşak davrandığı için ondan boşanmıştı. En azından ben böyle düşünüyorum. İşin gerçeği George'un evlilik dışında da bir dost hayatı yaşamasıydı ve Dorothea bunu öğrenince özür dilemesine bile şans vermeden adamı sepetlemişti. Gerçi adamın özür dileyeceğinden de pek emin değilim. Sanırım adam için bu kendi çapında bir başkaldırı anıydı. Ama o muazzam ev Dorothea'da kaldığın-

dan ve George, Donnybrook'ta tek başına ufak bir dairede yaşamaya başladığından dolayı bu isyan ona çok şeye mal olmuştu. Güzel bir çevrede oturuyor ve tahminen de güzel bir daireye sahiptir ama asla önceden sahip olduklarıyla karşılaştırılmaz. Dorothea'nın, ülkenin sözde en sert olması gereken başyargıcının hakkından geldiğini düşününce kendi kendime gülümsemeden edemiyorum. İşte Dorothea, o benim olabileceğimden çok daha iyi bir kadife suikastçı.

Chris şu anda Dorothea'nın evi ve benim Harold Cross'taki ufak evim arasında gidip geliyor. Ayrıca üniversitedeki öğretim görevlilerinin kiraladığı, Belfield'a yakın evi de var. Evlenince planımız bir süre Harold's Cross'taki evde yaşayıp, ardından hem bu evi hem de onun dairesini satarak birlikte bir ev almak. Tabii ki tüm bunların arka planında, Chris'e eninde sonunda Rathgar malikânesinin miras kalacağı düşüncesi de var. Dorothea evlenir evlenmez yanına taşınmamızı istedi – tabii ki buna hayır dedim. Evlendikten sonra kendi ailemle bile yaşamayı düşünemezken, kayınvallidemle bir arada yaşamayı asla düşünemezdim. Hatta Chris'in annesiyle nasıl yaşadığını anlayamıyorum. Gerçi belki benden daha rahat bir yapısı olduğu içindir. Ayrıca dediğim gibi, büyük bir ev. (Tüm bunlar kulağa Chris'i biraz ana kuzusu, Dorothea'nın avcunun içinde bir oğul gibi göstermesine sebep olsa da aslında durum kesinlikle böyle değil. Lazer göz ameliyatlarında uzmanlaşmaya karar verdiğinde birkaç sene Rusya'da ve bir sene Amerika'da kalmış. Bu bir durdurulmuş gelişme veya Oidipus kompleksi veya buna benzer bir şey değil. Size bu konuda güvence verebilirim.)

Öte yandan Amanda, Dorothea'yla yaşamayı hiçbir zaman kafaya takmamış. Onların planı zaten başından beri

buymuş. Arada Amanda hakkında sorular sormama rağmen, Chris genellikle nişanlanmalarının bir hata olduğunu söyleyerek geçiştirir.

Bir gece, “Ama annen öyle düşünmüyormuş,” dedim. “Amanda’yı çok seviyordu. Beni ise pek de o kadar değil.” Gün gibi ortada olan bir gerçeği dile getirmiştim.

Chris ise annesinin kız arkadaşlarını biraz zorlamayı sevdiğini itiraf etti.

“Kontese de zor zamanlar mı yaşattı?” Sesimdeki alaycılığın ben bile farkındaydım, Chris de kahkahayı patlattı.

Sonunda, “Sanırım Amanda’ya hep biraz hayrandı,” diye itiraf etti.

“Ayrıca bizim ilişkimiz, onunla olan ilişkiye kıyasla çok daha büyük bir anlam ifade ediyor. Dahası...” Beni kendine doğru çekti ve yanağıma sokularak, “Sen onun olabileceğinden çok ama çok daha seksisin,” dedi.

Ve bu da Amanda Geraghty’yle ilgili son konuşmamızdı. O kızın damarlarında aristokrat kanı olabilir ama sonuçta yatakta iyi olmak bence çok daha önemli bir mesele.

Yine de, Dorothea’nın benim Amanda’nın yeni versiyonu olmamı istediğinden eminim ve Carlotta 1.0’ın her açıdan daha aşağı olduğunu fark edince de epey hayal kırıklığına uğradı. İşimi ilk öğrendiğinde bunu resmen suratında gördüm; bariz bir biçimde irkildi.

Cidden korkunç geçen bir yemek sırasında, “Yani sen bir şirkete gidip, onların zaten gözlerinin önünde duranları söyleyerek onlara yüksek bir fatura çıkarıyorsun,” dedi. Ben de daha sakın bir biçimde, “Eğer gözlerinin önünde olsaydı, kendi kendilerine çoktan yapmış olurlardı zaten,” dedim.

“Genelde sokaktaki köpekler bile danışmanların çözmesi çok uzun süren sorunları çözmeyi biliyor.”

“Bu konuda dencyiminiz var mı?” diye sordum.

“Ülkemize bir bak!” Acımasız mavi gözleriyle adeta beni deliyordu. “Bu hükümet ve ondan önceki hükümet kendilerinin zaten bildikleri şeyleri onlara söylemeleri için çok fazla insanı işe aldı. Anayasa veya tartışmalı bir yasanın ne zaman değiştirilmesi gerekse, onlara ülkedeki herhangi bir kişinin ücretsiz söyleyebileceğini dinlemek için bir dizi danışman getiriyorlar.”

“Bu tam da benim yaptığım tür bir danışmanlık sayılmaz ama.”

“Hepsi aynı.” Sesi inatçıydı. “Saçma bir biçimde para harcamak.”

Bana haddimi bildirdiğinden memnun arkasına yaslandı. O anda Dorothea Bennett’la başa çıkmaya çalışarak acaba omuzlarıma kaldırayabileceğimden daha mı fazla yük yüklenmediğimi sorguladım. Neyse ki Chris kıvrak bir biçimde araya girip annesine bana çok saygı duyulduğunu ve zor durumdaki pek çok şirketin kurtulmasına yardımcı olup, hepsinin de hizmetlerimden memnun kaldığını söyledi.

Ona kocaman minnettar bir gülümseme attıktan sonra yemeğimle ilgilenmeye döndüm. Dorothea o akşam dil balığı pişirmişti. Çok balık sevmesem de baharatlarla muhteşem bir ustalık göstererek hazırlanmıştı. Dorothea harika bir aşçı ve yemek pişirmenin benim ustalık alanlarımdan biri olmadığına da oldukça farkında. Yemeğimden kafamı kaldırıp ona tekrar baktığımda sandalyesinde dimdik oturuyordu; uzun ve heybetliydi. O akşam tamamen siyahı giymişti. Belki de oğlunu hak etmediği birine kaptırdığı için hissettiği mutsuzluğun gizli bir işaretiydi bu. Koyu Chanel takımı ve krem rengi ipek bluzunun içinde hem hüznü

hem de zarıftı. Hafif kırlaşan saçlarını topuz yapmıştı, böylece pırlanta küpeleri ortaya çıkmıştı. Dorothea her zaman çok takı takar. Küpelerin yanına altın bir kolye ve ona uygun bir bilezik, dahası her iki eline de yüzükler takmıştı. Milyonlarca farklı açıdan zorlu bir kadın olduğunu biliyorum ve onun kayınvalidem olması da kesinlikle önemli bir duruşma gibi olacak. Neyse ki duruşmalara taraf olmak zorunda kalan pek çok kişiyle çalıştım ve özellikle de Chris anlaşılmamızı bu kadar istediği için Dorothea'yla da başa çıkabileceğime eminim.

İşte tam da bu yüzden yetmişinci doğum günü planlarına dâhil olmak istedim. İlgilendiğim için, memnun olmadığından değil ama Dorothea'nın partisinin tamamen bir aile etkinliği olacağı için Chris başta bu ilgime biraz şüphyle yaklaştı. Ben de benim de aileden olduğumu ve bunu annesine göstermek için bu etkinliğin bir fırsat olarak gördüğümü söyledim. Chris ilk başta şaşkın görünse de hemen kabul edip Pen'le konuştu. (Her ne kadar gönülsüzce olduğundan şüphelensem de) Pen doğum günü pastasını kestikten sonra ona buketi benim vermeme karar verdi. Chris öncelikle Dorothea'ya sorması gerektiğini söylese de, sonunda aile işlerine dâhil olduğum için memnun olmuştu.

“Annene sürpriz bir çiçek buketi sunacağımızı söyleyecek misin?” Ona şaşkın bir bakış fırlattım.

“Sürprizleri sevmez. Olaylara karşı hazır olmayı sever. Ayrıca zaten çiçekleri bekliyordur ama senin vermen sürpriz olacak.”

Bennett ailesi spontane, eğlenmeyi seven bir aile değil ki zaten Chris'in benleyken böyle olabilmesine bu kadar şaşırmanın nedeni de bu. Tabii ki ona çiçekleri vermemle ilgili

annesinin onayını alması gerektiğini söylemiştim. Ardından benim de bir şeyler söylemek istediğimi. Konuşma yapmakta iyiyimdir ve Chris de bunun farkında. Omuzlarımı sıkıp beni öptü.

“Delisin. Ve evet, bizim de öyle olduğumuzun farkındayım. Ama inan annemin kusurlarıyla uğraşmaktansa onun huyuna gitmek daha kolay.”

Benim kutlamadaki rolümün tam olarak ne olacağına dair konuştuklarından emindim ve konuşmaları gereken konuların ne olduğunu sormadım. Sonuçta Dorothea teslim oldu ve ben çiçeklerden sorumlu resmi başkan oldum. Birkaç iyi seçilmiş laf etmem için de yeşil ışık yakılmıştı. Demek ki Bennett’lar bana kıyasla çiçek temsiline çok daha fazla önem veriyorlardı ama onları mutlu edecekse neden olmasın?

Her şeye karar verildiğinde Dorothea’nın ne kadar harika bir insan olduğu, nasıl ailenin temel direği olduğu ve tek oğluyla tanıştığım için ne kadar şanslı olduğumla ilgili kısa ama samimi bir konuşma hazırladım. Ecologistics için sunumumu hazırlarken bir yandan da aynanın önüne geçip Dorothea’ya yazdığım konuşmayı okudum. Kendi kendime harika olduğunu düşündüm.

Oysa şimdi hiçbir işe yaramayacak.

Chris, “Uçuşları ne zaman öğreneceksin?” diye soruyor. “Şimdiye kadar zaten zaman çizelgesini ezberlemiş olmalısın. Nasıl halledebileceğinle ilgili bir fikrin vardır.”

“Hâlâ araştırıyorum. Sana... Döneceğim.”

“Mesaj at. On dakika sonrasında itibaren her anım dolu.”

“Tamam.” Omuzlarımın çöktüğünü hissedebiliyorum. Ona tekrar, “Üzgünüm,” diyorum.

Chris de, “Senin suçun değil. Eminim annem anlayacaktır,” diyor.

Oysa anlamayacağından eminim. Ona oraya zamanında yetişmemin imkânsız olduğunu söylemek istesem de bir türlü yapamıyorum. Mesajla söylemek daha kolay olacak.

Ona en kısa sürede haber vereceğimi söylüyorum.

Chris ise “Ve Pen’i de haberdar et,” diyor. “Sen yetişmeyeceksen çiçek işini bir başkasının yapmasını ayarlasın.”

Olimpiyatların açılış gecesini organize etmiyoruz ki, diye geçiriyorum içimden. Çiçek verme işini kimin yapacağını bir önemi yok zaten. Eninde sonunda kara listeye girecek olan benim.

“Tabii ki.”

“Bak, umarım seni bu akşam görürüm. Ama eğer geç geleceksen, seni planladığımız gibi havaalanından alamayabilirim o yüzden taksiye binmem gerekebilir.”

“Biliyorum.”

“Kapatmalıyım. Hastalarımı bekletmem.”

“Akşama görüşürüz,” diye bir yalan daha atıyorum. “Seni seviyorum.”

Konuşmalarımızı hep “seni seviyorum”la bitirmeyi adet edindim. Chris de normalde, “Çok seviyorum seni Lots,” der. Bu da ismimi kısaltmak için kendi çapında yaptığı bir espri. Ama bu sefer kelimeler ağzından çıkmadan bir an tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Bu şekilde sinirli davranıldığı için onu suçlayamıyorum, yerinde olsam ben de sinirlenirdim.

Bölüm 3

♪ Romance Anonimo - Narisco Yepes ♪

Telefonumu çantama koyup, hızla taksi durağına yürüyorum. Acaba bindiğim taksinin şoförü hâlâ kazayla mı uğraşıyor diye düşündüğüm anda, ödeme yapmadan kaçtığım için kendimi yine kötü hissediyorum. Gün boyu yanımda dolanan bu suçluluk duygusu artık sıkıcı olmaya başladı ve taksiye binip sürücünün tamamen farklı biri olduğunu fark edince rahatlıyorum.

Andalucia Otel'i'nin kapısında durduğumuzda artık yağmur yok, gri bulutlar İspanya'da hiç görülmedik bir hızla dağılarak yerlerini mavi gökyüzüne bırakıyor. Hava biraz ısınmış ve portakal çiçeklerinin kokusu tekrar her yerde.

Şoföre parayı vererek otelin resepsiyonuna yürüyorum. Bu resepsiyon görevlisini daha önce hiç görmedim ama bir önceki akşam da otelde kaldığımı ve bu akşam için odaya ihtiyacım olduğunu söylüyorum. Genç kadın hafifçe kaşlarını çatarak uzun, kırımızı küt kesilmiş tırnaklarıyla bilgisayarındaki bir şeyler yazmaya başlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Üzgünüm Bayan O’Keeffe.” Adımı hafif egzotik tınlayan bir biçimde “Kay-fay” şeklinde telaffuz ediyor. “Bu akşam tamamen doluyuz.”

Ona şaşkınlık içerisinde bakıyorum.

Özür dilercesine, “Bir konferans var da,” diyor. “Bir spor kulübünün. Ayrıca *feria** nedeniyle bazı misafirlerimiz de hâlâ burada.” Eşofmanlı atletler. Tabii. Antonio da burada geçen hafta büyük bir organizasyon olduğunu söylemişti. Otel tamamen dolu mu? Dalga geçiyor olmalı. Tüm gün zaten benle dalga geçiyor olmalı!

“Hem bu akşam hem de yarın akşam için tamamen doluyuz.”

İfademin değişmeye başladığını hissedebiliyorum ve bu sefer gerçekten gözyaşlarına boğulmaktan korkuyorum. Her şey nasıl bu kadar ters gidebilir? Seneler içerisinde organize, dakik, etkin ve soğukkanlı biri olmayı öğrendim ama işte bugün, tüm bu öğrendiklerim tepetaklak oldu. Bugün geç kaldım; darmadağınım, topallıyorum ve hâlâ her şey yanlış gitmeye devam ediyor.

Resepsiyon görevlisi, “Kardeş otelimizde oda var mı bakıyım,” diyor. “Şehrin diğer ucunda-”

“Hayır,” diyorum kafamı sallayarak. “Henüz değil. Ne yapacağımı düşünmem lazım. Teşekkürler.”

Masadan uzaklaşıp girişteki muazzam büyüklükteki koltuklardan birine çöküyorum. Tren istasyonundaki Renfe masasında çok korkunç bir hata yaptığımı yeni yeni anlıyorum. Biletimi yarın için Madrid’e değiştirmiştım, oysa bugün için bir bilet almalıydım. Aslında çalışanın bana bunu teklif etmeye çalıştığını da ancak şimdi idrak ediyorum. Bu

*İspanya’da bir festival. (E.N.)

akşam Madrid’te olacaktım ve isterse tüm oteller dolu olsun, gerekirse havaalanında konaklayabilecektim. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Burnumdan derin bir nefes alıp, en yakın arkadaşım Si-ve’in üniversitede gitmemi sağladığı stres yönetimi derslerinde öğrendiğim gibi yavaşça ağzımdan nefes veriyorum. Durumu idare etmeliyim. Hayatımın kontrolünü tekrardan ele geçirmeliyim. İstasyona geri dönüp bileti tekrar değiştirmeyi denemek mantıklı olur mu? Çizelgelerden hatırladığım kadarıyla bu akşam için bir sürü tren var. En mantıklı seçenek bu. Ayağa kalkıyorum.

O anda birinin bana seslenmesiyle kalakalıyorum.

İrlanda aksanı yüzünden, her ne kadar imkânsız olsa da bunun önce Chris olduğunu sanıyorum. Chris değilse bile Cadogan Danışmanlık’ın Dublin ofisinden biri olmalı. Ama hiçbirisi burada, Sevilla’da olamaz. Ayrıca özgüvenli iş arkadaşlarımdan hiçbirisi adımı bu kadar çekinerek söylemez.

Kafamı kaldırıp şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Ve onu görüyorum. Ona, adeta sesiyle ait olduğu adamı eşleştirmekte zorlanarak çok uzun süre gözlerimi dikip bakıyorum. Yavaşça ayağa kalktığımda bana gülümsüyor.

“Carlotta. Carlotta O’Keeffe? Bu gerçekten sen misin?”
Bana doğru yürüyor.

Oldukça uzun boylu. Chris’ten daha uzun, en az Mateo kadar. Ama ikisinden de zayıf. Mateo kadar belirgin kasları olmasa da solmuş yeşil tişörtünün altından vücuduna dikkat ettiğini anlıyorum. Saçları koyu sarı, hafif uzun ve dalgalı. Yüz hatları biçimli. Gözleri ise safir mavisi. Yakışıklı mı güzel mi karar veremiyorum. Kıvrıkcık saçları hariç oldukça

erkeksi görünen bir adam için güzel kelimesini kullanmak yanlış geliyor ama duruşunda ve yürüyüşünde bir güzellik var. İşte tam da o anda, eskiden uzun, ince ve nefes kesici bir biçimde yakışıklı olmasa da kim olduğunu hatırlıyorum. Tabii haklıysam.

Annemin sözünü anımsıyorum. “Luke Evans güzel bir çocuk.” Ama ben tam o anda odaya girdiğim için, “Ne yazık ki-” diyerek susmuştum.

“Ne yazık ki ne?” Ama o başını sallayıp yanıt vermemişti.

On iki sene önce genç bir erkeğin güzel olması çok da istenilen bir özellik olmadığı için, annem acaba gerçekten güzelliğinden mi bahsediyor, diye düşünmüştüm. Sonuçta o dönemde delikanlılar havalı ve çetin görünmek istiyordu; tatlı bir melek gibi değil. Ama Luke kıvrıkcık saçlarını ve mükemmel yüz hatlarından rahatsız oluyor gibi görünmüyordu. O bunları aşmıştı.

Ailesi; annesi, babası ve dört çocukları sokağımızın sonunda oturuyordu. Evans’lar Blackwater Terrace sokağındaki çoğumuza göre daha gösterişliydi. Bay Evans sokakta, kendi 4x4’ü ve karısının Mini Cooper’ının park etmesi için ufak ön bahçeye beton döşeyen ilk kişiydi. Bizim sokağımızda iki arabası olan tek aile onlardı. Ayrıca uydu yayınına da herkesten önce sahip olmuşlardı. Ve de cep telefonlarına. Annem ne zaman Bay ve Bayan Evans hakkında konuşsa tasvip etmeyen sesler çıkarırdı. Hatta bir keresinde Luke’un böyle bir aileye sahip olduğu için ona acıyıp acımadığını düşündüğünü hatırlıyorum. Nedeni gösterişçi olmalarıydı. Annemlerin bunu yapacak kadar parası olsaydı bile gösterişçi olmazlardı. Hâlâ da değiller.

Kesinlikle bu o. Şu anda, burada, Sevilla’da. Hem hoşnut hem de şaşırmış bir ifadeyle bana bakıyor.

“Carlotta. Bu sensin, değil mi?” Bana gülümsüyor.

“Luke?”

“Tanrı aşkına, burada ne işin var?”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Luke Evans’ı son gördüğümde on beş yaşındaydım. İlk randevuma onunla çıktım. O günden sonra onu bir daha hiç görmedim. Ta ki bugüne kadar.

4. Bölüm

♪ Cuentos para la Juventud - Julian Bream ♪

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca birbirimize bakıp, ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim; özellikle de burada, şu anda. Ne diyeceğimi düşünmek yerine, ilk tanıştığımız günü, Evans'ların Blackwater Terrace'a taşındığı günü düşünüyorum. On üç yaşındaydım, 34 numaranın önüne kocaman gürültülü bir kamyonet geldiğinde ve arkadan da içinden Evans ailesinin çıktığı iki araba yanaştığında odamda kitap okuyordum.

Richard Evans heybetli bir adamdı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, klasik anlamda yakışıklıydı; özgüven ve otorite saçardı. Karısı Murielle ince ve çekiciydi, sarı saçlarını genelde atkuyruğu yapardı. Dört çocukları olmasına rağmen sokaktaki diğer ebeveynlerden daha genç ve cazibeli görünüyorlardı. Mahalledeki tüm çocuklar bir süre Richard gibi bir babaya, kızlar da Murielle kadar havalı bir anneye sahip olmayı dilemişti.

Benden biraz daha büyük kızlar dört erkek çocuğun olduğu bir aileyi kesinlikle bir fırsat olarak görse de ben genç Evans'larla ilgilenmek için fazla küçüktüm.

İçlerinde en büyükleri Kyle'dı ve taşındıklarında on dokuz yaşındaydı. Benden birkaç ay büyük olan on üç yaşındaki Luke ise en küçükleriydi. Aradaki ikisinin adı ise Jordan ile Wayne'di. Üç büyük oğlan babaları gibi yapılı ve kaslıydı ama saçları o zamanki moda uygun biçimde kısacık kesilmişti. Luke ise farklıydı. Daha küçük ve daha narin bir vücuda sahipti, yüzü daha uzundu ve saç, şey, o harika sarı bukleler ona neredeyse meleksi bir ifade katardı. Berberin makaslarından nasıl kaçtığını hep merak etmiştim.

Nakliye kamyonu yaklaşık yarım saat sonra gitmişti ve o anda tüm komşular şu veya bu nedenden ötürü 34 numaranın önünden geçmek için bir sebep yaratmıştı. Kamyonetten son eşya çıkarılırken yanlarına giden annem, bize oldukça modern bir aileye benzediklerini söylemişti. Gerçi bunu pek de iyi bir şeymiş gibi söylememişti. Babam ise homurdanıp gazetesini okumaya devam etmişti. Benim için fark etmezdi ama arkadaşlarıyla klasik cumartesi öğleden sonra alışverişinden dönen ablam Julia annemi sorguya çekmiş ve herhangi birinin iyi bir aday olup olmadığını sormuştu. Julia benden dört yaş büyüktü ve o zamanlarda kırdığı bir düzine kalbe daha fazlasını eklemek için sürekli yeni erkek arkadaş arardı. Ailemizin güzeli oydu ve on yedi yaşındayken mahalledeki çocukların hepsi ona hastaydı. O da kararsız bir kelebek gibi bir ona bir buna konardı. Bir süre Kyle Evans'la çıkmıştı ama aile Blackwater Terrace'tan taşınmadan çok önce ayrılmışlardı. Annem, tam olarak emin olmadığım bir nedenden ötürü her ikimizin de Evans delikanlılarıyla haşır

neşir olmamızı istemediği için Kyle, Julia'nın ailesine başkaldırışı olmuştu.

Zaten benim de onlarla herhangi bir şey yapma isteğim yoktu. On üç yaşında sıska, sefil görünen, ince düz saçlı, dümdüz göğüslü ve tarzdan yoksun bir kızdım. Bunun yanında benim yaşımdaki kızlardan daha kısaydım; arkadaşlarımdan da açık ara daha küçüktüm. Babam bana bakıp kaşlarını çatıyordu ve anneme benim nereden geldiğimi sorardı, çünkü o uzun boyluydu ve Julia ona benzemişti. Annem bile kısa değildi. Sanırım uzaktan bir akrabanın mutant genlerini miras almıştım. Keşke almasaydım. Küçük olmaktan nefret ederdim. Bir genç kız olduğumda bile herkes bana hâlâ çocuk muamelesi yapardı ve iş erkeklerle gelince de, yine herkes beni çocuk olarak görürdü.

Luke'la, annem beni bir akşam marketten şişe süt almaya gönderdiğinde tanışmıştım. (Çoktan piyasadan kalkmış olmalarına rağmen her zaman şişe süte ısrar ederdi. Sanırım ben hayatımda hiç şişe süt görmemiştim.) Genç kız dergileri okurdum ve erkek arkadaşınızı nasıl mutlu edersiniz gibi konulardan bahsederlerdi, benim de bir erkek arkadaşım olmadığı için okumayı bırakmam hiç zor olmamıştı. Mutfak tezgâhındaki kavanozdan biraz para aldım ve evin bahçesinin arkasındaki kestirme yoldan dükkânların toplandığı ana yola çıktım.

Kasaya gitmeden önce birkaç dakika gazetedeki başlıkları okudum. Kasaya geldiğimde önümde Luke Evans vardı. Şekerleme, cips, kola ve çikolata alıyordu.

Anneleri Dickens romanlarından çıkmış gibi gösterme riskini alarak itiraf etmeliyim ki, ne cips ne kola ne de çikolata evimizde sık bulunan şeylerdendi. Babam Tallaght'a

çalıştığı fabrikadan pek de iyi bir maaş almazdı ve annem, Terenure ve Rathgar'ın daha zengin banliyölerindeki evlere yarı zamanlı temizlik işlerine gitse de bütçemiz oldukça kısıtlıydı. Bu yüzden de abur cubur hayatımızın bir parçası değildi ve gazlı içecek, şekerleme veya cipslerin yokluğu bizi çok da rahatsız etmezdi. Tabii çikolata tamamen başka bir konuydu. Şu anda hayatımda kendime verdiğim en büyük hediye Green&Black'e dalıp kimse beni rahatsız etmeden sütlü çikolata yemek.

Bu yüzden, Luke Evans'ı Cadbury'nin meyveli ve cevizli çikolatasını plastik torbaya tıkıştırırken görünce, ona kıskanç bir bakış atmadan edemedim.

"Hepsi benim için değil." Sesi kendini savunur gibi geliyordu ve bir anda bakışlarımın kıskançtan çok kınayıcı göründüğünü fark ettim.

"Öyle olduğunu düşünmemiştim zaten. Bugün taşındığınızı gördüm. Sanırım annenin yemek yapacak vakti yoktu."

"Bu akşam balık ve patates yedik," dedi Luke. "Bu sadece kolay acıkmayalım diye."

"Mantıklı." Evans'ların yemek seçimleri üzerine yorum yapmayacaktım tabii ki. Geçmişte sınıftaki kızlar en azından bir tuzlu veya tatlı atıştırma içeren yemeklerini yerken, annemin yemek için paketlediği sandviç, elma ve suya bakıp kıkırdayıp dalga geçmişlerdi. Ayrıca, çocuklar ve babalarının fiziklerine bakarsak, bu kadar kalorili yiyecekler onlara pek de dokunmuyor gibiydi.

"Uzun bir gündü."

"Uzaktan mı geldiniz?"

"Dundalk."

Dundalk, Kuzey İrlanda sınırındaydı. Şu anda oradan Dublin'e gitmek bir saatten az olsa da o dönem bir dizi ufak kasabadan geçtiğiniz için trafik sıkıştırdı ve yol daha uzun sürerdi.

"Neden buraya taşındınız?"

Dükkândan birlikte çıktık.

Luke, "Babamın işiyle ilgili bir şey," dedi. "Bilmiyorum. Seçim benim değildi." Sesi sertti.

"Burası da yaşamak için güzel bir yer," dedim.

"Dundalk denize yakındı."

"Dublin de öyle."

"Aynı şey değil."

"Geride çok arkadaşını bıraktın mı?" diye sordum.

Bunu bir süre düşünmüştü. "Önemli olan biri yok." Bir anda yüzü aydınlanarak gülümsemişti. "Belki de haklısındır. Belki de hepimiz için yeni bir başlangıç olur."

Ona bir bakış atmıştım. Acaba Dundalk'ta çok korkunç bir şey mi olmuştu da yeni bir hayata başlamak zorunda kalmışlardı?

"Hayır, oradan değil!" Luke'u ana yoldan arka sokağa yönlendirdim.

"Böyle daha çabuk oluyor."

"Teşekkürler."

"Balıkla patatesi sipariş ettiniz mi bilmiyorum ama sizin yerinizde olsam Capri'ye gitmezdim. Biliyorum, en yakında orası var ama annem yağı çok sık tekrar kullandıklarını söylüyor. Biz Manolo'ya gidiyoruz. Eczanenin yanındaki."

"Teşekkürler."

"Çin yemeği seviyorsan Yeni Mandarin'e gitmelisiniz."

"Eskisinde ne sorun vardı?"

“Ne?” Onun esprisini sonradan anlamıştım. “Mutlaka eski bir tane olması gerek,” demiştim. “Ama hatırlayabildiğim kadarıyla adı hep yeniydi.”

“Çok uzun süredir açıksa sanırım iyidir.”

“Çok fazla Çin yemeği yemeyiz,” diye itiraf etmiştim. “Ama annem oranın en iyisi olduğunu söyler.”

“Annen tüm güzel restoranları biliyor gibi.”

“Bizim için pek önemli değil. Genelde dışarıda çok yemek yemeyiz. Veya eve pek yemek söylemeyiz. Genelde yemekleri annem yapar. “

“Benim annem yemek yapmaz,” demişti Luke. “Tek pişirebildiği şey de domates soslu spagetti. Veya mikrodalgada pişirilen şeyler.”

Buna biraz şaşırdım. Annem mikrodalgayı sadece yemekleri çözdürmek ve kalmış yemekleri ısıtmak için kullanırdı. Evans’ların annemi dehşete düşürecek bir beslenme biçimine sahip olduklarını fark etmek beni şaşırtmıştı. Gerçi, Bayan Evans çok güçlü sayılmayacağından bu normal olabilirdi. O güzeldi. Ama Luke. Şey... Tatlıydı. Bana Disney filmlerinde göreceğiniz çocukları hatırlatmıştı. Veya *Evde Tek Başına*. Veya...

İşte öyle bir şeyler...

“Bizim eve geldik.” Kestirme yol neredeyse evimizin yanına çıkardı. Luke, “Bu ana yoldan gitmekten çok daha kısa,” demişti.

“Ben sürekli kullanırım. Ama tabii gece değil,” diye eklemiştim. “İnsanlar gece buralarda sigara ve içki içer, o yüzden güvenli değil.”

“Bilgi için teşekkürler.” Luke elindeki torbadan bir Bounty çıkarmıştı. “Al. Bu senin olsun.”

“Alamam.” Bizim evde tüm ikolatalar egzotikti ancak Bounty en egzotik olanıydı.

“Tabii ki alırsın.” Luke bana adeta deliymişim gibi bakmıştı. “evreyle ilgili çok önemli bilgiler verdin. Bu teşekkür için.”

“Şey...”

“Teşekkür etmezsem annem bundan hiç hoşlanmaz.” Bir an duraksadıktan sonra çikolatayı almıştım.

“Sonra görüşürüz,” demişti Luke. “Görüşürüz.”

Dönüp ocukluk yıllarıma bakınca bazen gerçekten de dünyadaki en saf insan olduğumu düşünüyorum. Ailemin bana söylediğı her şeyi kabul ettim. Cep harlıklarımı cips ve çikolatalara harcamadım. Uyumluydum, itaatkârdım ve hiç soru sormazdım. Yine de haksızlığı uğradığımı hiç hissetmedim. Çocukluğumdan zevk aldım. Ama hayatımın en iyi iki senesi Luke Evans’ın olduğu senelerdi.

Her ne kadar ilk tanıştığımız ana geri gitmiş olsam da, onu bir daha asla göremeyeceğimi anladığım anda hissettiklerimi hissediyorum. Görünüşe göre onu bir daha göremeyeceğim konusunda da yanılmışım, çünkü şimdi karşımda ve artık meleksi değil, erkeksi ve gayet yakışıklı.

Luke bir daha, “Sevilla’da ne işin var?” diye soruyor. “Bu arada harika görünüyorsun.”

Şu anda emin olduğum tek şey harika görünmediğim. İstasyonda kurutma makinesinin altında kuruttuğumdan saçım karmakarışık. Makyajımın üzerinden geçmedim ve kotumun üzerine dökülen bluzum da kırış kırış. Ayrıca üzerimde beni daha uzun ve kalçalarımı sarıp daha ince gösteren kotum değil, solmuş ve bollaşmış olan var. Luke Evans’la tekrar karşılaşacağımı bilseydim, kendine güvenen

“Ne?” Onun esprisini sonradan anlamıştım. “Mutlaka eski bir tane olması gerek,” demiştim. “Ama hatırlayabildiğim kadarıyla adı hep yeniydi.”

“Çok uzun süredir açıksa sanırım iyidir.”

“Çok fazla Çin yemeği yemeyiz,” diye itiraf etmiştim. “Ama annem oranın en iyisi olduğunu söyler.”

“Annen tüm güzel restoranları biliyor gibi.”

“Bizim için pek önemli değil. Genelde dışarıda çok yemek yemeyiz. Veya eve pek yemek söylemeyiz. Genelde yemekleri annem yapar. “

“Benim annem yemek yapmaz,” demişti Luke. “Tek pişirebildiği şey de domates soslu spagetti. Veya mikrodalgada pişirilen şeyler.”

Buna biraz şaşırdım. Annem mikrodalgayı sadece yemekleri çözdürmek ve kalmış yemekleri ısıtmak için kullanırdı. Evans’ların annemi dehşete düşürecek bir beslenme biçimine sahip olduklarını fark etmek beni şaşırtmıştı. Gerçi, Bayan Evans çok güçlü sayılmayacağından bu normal olabilirdi. O güzeldi. Ama Luke. Şey... Tatlıydı. Bana Disney filmlerinde göreceğiniz çocukları hatırlatmıştı. Veya *Evde Tek Başına*. Veya...

İşte öyle bir şeyler...

“Bizim eve geldik.” Kestirme yol neredeyse evimizin yanına çıkardı. Luke, “Bu ana yoldan gitmekten çok daha kısa,” demişti.

“Ben sürekli kullanırım. Ama tabii gece değil,” diye eklemiştim. “İnsanlar gece buralarda sigara ve içki içer, o yüzden güvenli değil.”

“Bilgi için teşekkürler.” Luke elindeki torbadan bir Bounty çıkarmıştı. “Al. Bu senin olsun.”

“Alamam.” Bizim evde tüm ikolatalar egzotikti ancak Bounty en egzotik olanıydı.

“Tabii ki alırsın.” Luke bana adeta deliymişim gibi bakmıştı. “evreyle ilgili çok önemli bilgiler verdin. Bu teşekkür için.”

“Şey...”

“Teşekkür etmezsem annem bundan hiç hoşlanmaz.” Bir an duraksadıktan sonra çikolatayı almıştım.

“Sonra görüşürüz,” demişti Luke. “Görüşürüz.”

Dönüp ocukluk yıllarıma bakınca bazen gerçekten de dünyadaki en saf insan olduğumu düşünüyorum. Ailemin bana söylediğı her şeyi kabul ettim. Cep harlıklarımı cips ve çikolatalara harcamadım. Uyumluydum, itaatkârdım ve hiç soru sormazdım. Yine de haksızlığı uğradığımı hiç hissetmedim. Çocukluğumdan zevk aldım. Ama hayatımın en iyi iki senesi Luke Evans’ın olduğu senelerdi.

Her ne kadar ilk tanıştığımız ana geri gitmiş olsam da, onu bir daha asla göremeyeceğimi anladığım anda hissettiklerimi hissediyorum. Görünüşe göre onu bir daha göremeyeceğim konusunda da yanılmışım, çünkü şimdi karşımda ve artık meleksi değil, erkeksi ve gayet yakışıklı.

Luke bir daha, “Sevilla’da ne işin var?” diye soruyor. “Bu arada harika görünüyorsun.”

Şu anda emin olduğum tek şey harika görünmediğim. İstasyonda kurutma makinesinin altında kuruttuğumdan saçım karmakarışık. Makyajımın üzerinden geçmedim ve kotumun üzerine dökülen bluzum da kırış kırış. Ayrıca üzerimde beni daha uzun ve kalçalarımı sarıp daha ince gösteren kotum değil, solmuş ve bollaşmış olan var. Luke Evans’la tekrar karşılaşacağımı bilseydim, kendine güvenen

ve hayatta yetkin, etkili bir işkadınına dönüştüğümü göstermek için harika bir takım giymeyi hayal ederdim. İnsanların bulaşamadığı biri... İnsanların üstüne basamadığı biri... Ama hayat hiçbir zaman bu şekilde ilerlemez, haksız mıyım?

Saçımı düzeltmeye çalışırken, “Bir toplantı için burada yım,” diyorum. “Şey, toplantı bitti. Benim de eve dönmem lazım.”

“Lütfen bana... Şey, kaç sene oldu bu arada? On, on iki... Hayır, daha fazla olmalı. O yüzden bana sakın gitmek üzere olduğunu söyleme.”

“Sanırım on sekiz,” dedim hesaplamaya çalışırken ve sonra şoke olarak.

“Tanrım. O kadar uzun olduğunu fark etmemiştim.” Luke’un sesi giderek alçalıyor.

“Sen burada ne yapıyorsun?” diye soruyorum. “Burada mı yaşıyorsun?”

“Hayır, bir düğün için geldim. Benimki değil,” diye ekliyor. “Yarın bir arkadaşımın düğünü var.” Düşünceli gözlerle bana bakıyor. “Gelmek ister misin? Lütfen bana eşlik et... Gerçi sen eve dönüyordun... Lütfen eve dönme Carlotta. En azından konuşmak istiyorum.”

“Hemen dönmüyorum. Ama yarın dönüyorum, o yüzden sana yardımcı olamayacağım. Ayrıca eminim sana eşlik etmek isteyen pek çok kişi vardır.” Kelimeler onları durdurmadan ağızından çıkıyor. Ama dediğim doğru. Luke Evans on sekiz sene önce istediği her kıızı elde edebilirdi. Hâlâ da üstüne atladıklarına eminim.

Luke gülüyor. “Keşke. Biri vardı ama başka birini buldu ve...” Bir anda bana telaşlı bir bakış atıyor. “Bu akşam için

planın var mı? Bir yerlere gidelim mi? Konuşuruz. Hayatımızda neler olup bitiyor anlatırız.”

“Aslında istasyona gidip Madrid trenini yakalamayı düşünüyordum.”

“Bu akşam orada olmana gerek yok, değil mi? Sabah da bir sürü tren var.”

“Ama burada kalamam. Otel dolu. Senin rezervasyonun var mı?” diye soruyorum ama kulağa sanki onun odasını paylaşmak istiyormuşum gibi geldiği için anında yüzüm kızarıyor. Kesinlikle öyle bir şey istediğim yok!

“Hayır. Hafta sonu için şehirde bir daire kiraladım. Bu raya sadece bir şey almaya gelmiştim.” Luke gözlerini kısarak, “İstersen benimle kalabilirsin,” diyor.

Bunu söylerken, sanki sürekli görüşen ve birbirinde kalan iki arkadaşmışız gibi rahat. Ama on sekiz yıl oldu ve o zamanlar çocuktuk. Aramızda başka bir şey asla olmadı ki bu da onun suçu sayılmayabilirdi. Yine de beni bir kez bile olsa arayabilirdi.

“Çok nazıksın.” Sesimi mümkün olduğunca sakın tutmaya çalışıyorum. “Sana yük olmak istemem.”

“Yük olmazsın. Dairede üç oda var.”

“Peki ya dairenin sahibi? Eminim o bay.. Bayan da... Tanımadığı insanların evinde kalmasını istemez.”

“Evin sahibi arkadaşım, evlenen de o,” diyerek sırtıtıyor Luke. “Anita. Ailesi şehir dışında yaşıyor ve yarın oradan evlenerek çıkacağı için bu akşam ailesinin evinde.” Gülümsüyor. “Seneler önce kız arkadaşımdı.”

Ve hâlâ arkadaşlar. Kız başkasıyla evlenmesine rağmen. Aslında buna pek şaşırmadım, çünkü Luke’la arkadaş olmak çok kolaydır. Kahretsin, onu bir daha görürsem arkamı dö-

nüp kaçacağını düşünürken şimdi durmuş onunla konuşuyorum. İşte böyle sizi kendine çeken bir havası vardır.

“Ve senin dairende kalmaya izin mi veriyor?” Her şey rağmen bu beni biraz şaşırtıyor.

Luke son derece normal bir şeymiş gibi, “Birbirimizi senelerdir tanırız ve anahtar da senelerdir bende,” diyor. “Şu anda Sevilla’da şu *feria* ve diğer olan bitenler nedeniyle bir oda bulmanın zor olacağını biliyordum.”

Luke’un teklifini kabul etmek beni pek çok dertten kurtarabilir ama bunun başıma ayrı bir dert açacağını düşünmeden de edemiyorum. Sonuçta pek de tanımadığım bir adamla aynı evde kalmış olacağım. Gerçekten de hiç tanımadığım bir adamla. Tanrı aşkına! Luke Evans’ı son gördüğümde genç kızdım. Blackwater Terrace günlerinden beri hayatının nasıl geçtiğini kim bilebilir ki? Nasıl bir adama dönüştüğünü?

“Evin yeri harika. Katedrale de yakın. Etrafı gezmek için çok güzel.”

“Bunun için zamanım yok.”

“Sevilla’yı gezmek için herkesin zamanı vardır.” Sözlerime şaşırmış gibi.

İç çekerek, “Gerçekten de yok,” diyorum. “Tek ihtiyacım olan kalacak bir yer ve kalkıp yarınki Madrid trenini yakalamak.”

Luke, “Tabii ki sadece gelip kalabilirsin de eğer istersen,” diyor.

“Sadece...”

“Biz arkadaşız.” Luke’un sesi yumuşuyor. “Hâlâ arkadaşız Carly.” Luke hariç kimse bana Carly demezdi. Chris bana Lots der. Ailem ve arkadaşlarım arada sırada Lottie der.

Bana böyle seslendiğini duyunca ürperiyorum. Ona birbirimizi on sekiz senedir görmediğimizi hatırlatıyorum. “Şu an pek de arkadaş sayılmayız.”

“Ama bu yeniden arkadaş olamayacağımız anlamına gelmez.” Yüzünde kocaman, içten bir gülümseme var. “Ve olmasak bile, yine de dairede benimle kalabilirsin. Bir beklenetim yok. Sorun olmaz.”

Tam anlamıyla karar veremiyorum. Resepsiyonda biriken gruplara bakıp tüm şehrin böyle olacağını fark ediyorum. Ayrıca şehrin tarihi bölgesinde bir evde kalmak çok hoş olur. Ve yağmur durduğuna göre biraz etrafı gezip dolaşabilirim de.

Söze, “Çok güzel bir teklif,” diye giriyorum. “Mantıklı. Beklenti yok?”

“Kesinlikle,” diye bana söz veriyor Luke.

Başka biri olsa hayır derdim. Ama bu Luke ve biz bir zamanlar yakın arkadaştık. Ve belki de, sonuçta aramızda başka bir şey olmaması da gayet iyi olmuştu. “Tamam, o zaman.” Chris bana eski bir kadın arkadaşında kalacağını söyleseydi canımın sıkılacağına eminim. Ki bu çok saçma, değil mi? Ama bilmesine zaten gerek yok. Sonuçta Luke’a güvenim tam. Ne olursa olsun.

5. Bölüm

♪ Calle Abajo - José de Córdoba ♪

“Arabayı alıp seninle otelin önünde buluşurum, olur mu?”

“Tabii.” Başımla onaylıyorum ve Luke resepsiyon masasının yanındaki asansörlere doğru yöneliyor. Felaket gördüğüm için lavaboya gidip biraz yüzümü toplasam mı, diye düşünüyorum. Ama şimdi beni gördüğüne göre merdivenlerde tamamen derli toplu, iş hayatımda görüldüğüm gibi belirirsem belki yanlış bir fikre kapılabilir.

Lobiden çıkıp binanın önünde beklerken Luke’la kalmanın mantıklı olup olmadığını tartıyorum. Bana çıkma teklif etmeden önce yakın arkadaşlık. Ne olursa olsun arkadaş kalmaya söz vermiştik. Ve insanlar değişmez. En azından... Gerçi Luke çok değişmiş. Çok daha uzun ve ince. Yüzü olgunlaşmış. Saçları koyulaşmış. Artık bir delikanlı yerine yetişkin bir adam olmuş. Ama özünde yine aynı kişiydi, değil mi? Tıpkı benim de hâlâ aynı kişi olduğum gibi. Ve bir anda

bunu düşününce içimi bir kuşku kaplıyor. Sonuçta on beş yaşında olduğum kişiyle aynı kişi olamam. Nasıl olabilir ki?

Otelin önünde misafirleri indiren ve alan bir dizi araba var. En son araba önüme doğru gelip durduğunda büyük bir beğeniyle bakıyorum. Bir anda arabadan Luke inip, valizimi bagaja koyacağını söylüyor.

“Senin araban bu mu?” diye soruyorum şaşkınlıktan ağızım açık halde. James Bond’un o ünlü değiştirilebilir plakalarla etrafta dolandığı *Goldfinger* filmini izlediğimden beri bir Aston Martin hayalim var. Tüm erkek arkadaşlarım da Aston’un dünyadaki en güzel arabalardan biri olduğunu düşünür. Ve şimdi Luke Evans bir Aston sürüyor. Şoktayım.

“Beğendin mi?” Valizimi alıp bagajı açarken bana sıcak bir biçimde gülümsüyor.

“Nasıl beğenmem ki?”

Arabaya şaşkınlıkla bakarken, etraftaki insanların da arabaya değişen kıskançlık seviyelerinde baktıklarını fark ediyorum. Metal grisi bir V12 Vantage, hem güçlü hem de zarif. Neredeyse binmeye korkarken, içine adımımı attığım anda krem rengi derinin kokusu burnuma doluyor ve ceviz ağacından panele dokunmadan edemiyorum.

“Tamam mı?” Luke sürücü koltuğuna geçiyor. Bir anda bu modelde direksiyonun sağda olduğunu fark ediyorum ama yolun yanlış tarafında araba sürmek onu çok da etkilemiyor gibi. Otelden uzaklaşıp trafiğin içerisinde ilerlerken, arkama yaslanıp yolculuğun keyfini çıkarmaya karar veriyorum.

Luke iyi ve özgüveni yüksek bir sürücü ama giderek daralan sokaklarda Aston’la ilerlemeye devam ettikçe biraz ge-

rilmeye başlıyorum. Sevilla, Aston Martin'lere uygun değil. Hatta şehrin tarihi kısmı hiçbir arabaya uygun değil. Neyse ki sokaklar dümdüz, merkeze ilerlemek dışında herhangi bir şey için çok dar olduğundan, yolun hangi tarafında sürdüğümüzün bir önemi yok ama en azından tek yönlü olmalarını umut ediyorum. Luke nereye gittiğini biliyor gibi.

Şu ana kadar girdiğimiz en dar sokağa dönerken, “Burada birkaç kez kaldım,” diyor. “Gerçi her zaman kaybolacağımı düşünüyorum.”

Arabayı duvarın içerisine yerleştirilmiş çift kanatlı kapının önünde durduruyor. İnip bir cihaza kodu giriyor. Kapı yukarıya doğru açılırken, tahminen bir yeraltı garajına doğru yükselen çok dik bir rampa beliriyor.

“Ve şimdi işin en sevdiğim kısmı.” Luke, Aston’u ilerletip, keskin bir biçimde sola dönen rampayı inmeye başlıyoruz. Bir anda bastıran karanlıkta gözlerimi kırıp Luke’un bir şey görüp göremediğini anlamaya çalışıyorum ama dönüşü alıp beton sütunların arasına arabayı sokarken tavrı oldukça rahat. Luke kontağı kapatıp iç çekiyor.

“Burası beni her zaman korkutur. Dünyanın en harika arabalarından birini kullansam bile.” Kapıyı açıp, “Haydi,” diyor.

Garajın köşesindeki, ikimiz ve valizimin zar zor sığıdığı ufak asansöre biniyoruz. Omuz omuza dururken teninin sıcaklığını ince bluzumun üzerinden hissedebiliyorum. Bu zoraki yakınlığı görmezden gelerek bakışlarımı yere indiriyorum.

Asansör sarsılarak dördüncü katta durduğunda ben de hafifçe yalpalıyorum ve Luke beni tutmak için elini uzatsa da ona gerekli olmadığını söylüyorum. Kapılar yavaşça loş

ışıklı bir koridora doğru açılıyor ve kenara doğru hareket edince yüksek tavandaki lamba devreye giriyor. Luke cebinden çıkardığı bir dizi anahtardan birini düz, tahta kapıya sokup çevirince kapı açılıyor. Dairenin içerisi de aynı derecede loş. Luke kısa, dar koridorda ilerleyince bir anda kepenklerin açıldığını duyuyorum. Koridora anında ışık doluyor. Luke'a doğru ilerlerken daire en az Aston Martin kadar muhteşem olduğundan yine nefesim kesiliyor. Duvarlar kırık beyaza boyanmış. Yerler cilalı parke ve mobilyalar ya harika restore edilmiş antikalar ya da muhteşem taklitler. Pencereler büyük ve dar, nefes kesen bir şehir manzarasına açılıyorlar.

Luke'un yanında durup önümüzde uzanan çatılara bakarak, "Ah, Tanrım," diyorum. "Bu muhteşem."

Luke, "Biliyorum," diyor. "Bu daire çok uzun süredir Anita'nın ailesinin. Birkaç sene önce içini yaptırdı. Ultra moderndi ki hâlâ çok ileri teknolojiye sahip ama sence de şu anda kusursuz değil mi?"

"Kesinlikle." Pencerenin işlenmiş demir parmaklıklı balkon açılan koluna bakarak, "Açabilir miyim?" diye soruyorum.

"Tabii."

Pencereyi açıp dışarı çıkıyorum. Yüksekten korkmasam da demir korkulukların üzerinden eğilip aşağı bakarken hafifçe başım dönüyor. Yine de buna değer. Bulutlar tamamen dağılmış ve gökyüzü masmavi. Binalardan oluşan deniz güneşin altında parlıyor. Ayrıca yeşillikler, palmiye ağaçları ve sanırım portakal ağaçları var. Gördüğüm manzara karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Kahve ister misin?" Tabii Luke bu manzarayı daha önce çok gördüğünden benim kadar büyülenmiyor.

İçeriye dönüp, “Kahve harika olur,” diyorum.

“Hemen geliyor.”

Beni salon olduğunu düşündüğüm yerde bırakıp mutfağa gidiyor. Dairedeki her şeyin mükemmel taklitler değil de gerçek antika olduğuna karar veriyorum. Bu yüzden bir şeyleri devirmekten korkarak kıpırdamadan dikiliyorum. Etrafta üzerlerinde vazolar ve sanatsal biçimde yerleştirilmiş bibloların bulunduğu sehpa var - paha biçilmez değilseler bile her birinin birkaç bin edeceğini tahmin edebiliyorum. Burada yaşamak nasıl olurdu diye merak ediyorum. Gerçi Chris’in aile evinin antika ve sanat eserleriyle dolu olduğunu düşünürsek bunu bana Chris de anlatabilir. Dorothea en sevdiği parçaları daima sergiler ve ne zaman onların evine gitsem bir sehpa çarpıp paha biçilmez bir heykelciği devirip, sonsuza dek sevilmeyecek gelinlerin arasında yer almamak için inanılmaz dikkatli davranırım. Dorothea’nın evinde o kadar dikkatli davranıyorum ki ayağımda garip bir aksaklık varmış gibi görünüyor - ne zaman bir mobilyaya yaklaşıp hızla diğer tarafa yürümeye başlamama neden olan bir aksaklık.

Saatime bakıyorum. Tahminen doğum günü partisi hazırlıkları şu anda tam gaz devam ediyor ve herkes muhteşem bir akşamı iple çekiyor olmalı. Chris’in Dorothea’ya treni kaçırdığını söyleyip söylemediğini ve söylediye onun ne düşündüğünü merak ediyorum. Biraz anlayışlı davranacağını umuyorum ama tahminen bunun yerine sevinçten ağlıyordur.

Şu anda en çok toplantıdan sonra uyumamış olmayı diliyorum. Sanırım aklımda tutmam gerekenler, özellikle de bunları normalde konuşmadığım bir dilde yapmak beni bu

kadar yormuştu. Biliyorum, Mateo sunumu başka bir dilde yapma yeteneğime hayran kaldı ve her dediğim kelimeyi anlamış görünüyordu. Geçici olarak edindiğim İşpanyolca ile kurula hitap ettiğimde yüzündeki hayranlık ifadesinden bunu anlamıştım. Aslında bu özelliğim o kadar da mükemmel bir şey değil, çünkü her ne kadar kendime bu sabah harikaydım desem de Ecologistics’in kurulundakilerin çoğu sadece İngilizce bildiğinden sunum çift dilde gerçekleşti. Chris’e tüm bunları bu akşam anlatmak istiyordum. Sakin anlardan birinde kafamı omzuna dayayıp ona ne kadar harika bir sunum yaptığımı, herkesin benden ne kadar memnun olduğunu anlatmak ve onun da benimle gurur duyduğunu söylemesini istiyordum. Ben uyuyakalmadan önce Dirk beni aramış ve Antonio Reyes’in onunla özel temasa geçerek Mateo’yla başardıklarımızdan ne kadar etkilendiğini söylediğini anlatmıştı. “İyi iş çıkardınız,” demişti. “Senin eşin benzerin yok Lottie.”

Belki Chris böyle düşünmezdi. Belki de bir gün önce öğrendiğim İşpanyolca kelime ve deyimleri kalkıp tekrarlamamı uygunsuz bulabilirdi. Bunu ucuz bir numara olarak görebilirdi. Hatta etik olmayan bir hareket. Ama asla akıcı İşpanyolca konuştuğumu iddia etmedim. Antonio’ya da bunu İngilizce söylemiştim. Her ne kadar gerçeği tam aıklamasam da... Konuşmaktan çok daha kolay okuduğumu anlayabildiğimi söylemiştim ki bu da d r stl kt .

PowerPoint slaydındaki her resmin yanındaki metinler gözlerimi kapadığım anda tekrar gözümün önüne geliyor. Ve Mateo’nun kaydettiği kelimeleri dinlerken ben her sesi metindeki her kelimeyle bağdaştırabiliyordum ama gramerden bihaberdim. Zaten artık bir önemi yok. Sunum bitti.

Aklımda bir şey tutmama gerek yok. Başımı sallıyorum; slaytlar yok olurken geriye sadece boş bir ekran kalıyor.

Luke, “Kahve,” diyerek odaya giriyor.

Tam ne zaman arkadaş olduğumuzu hatırlamıyorum. Blackwater Terrace’a taşındıkları ilk günden sonra onu uzun bir süre görmedim ve bir sonraki karşılaşmamızın ne zaman olduğundan da emin değilim. Okul açıldığında okula birlikte yürümeye başlamıştık; evimden çıktıktan birkaç dakika sonra yirmi dakikalık yolculuğumuza başlamak üzere ana caddede buluşurduk. Bazen okuldan bahsederdik, bazense ailelerimiz veya arkadaşlarımız ya da izlediğimiz programlardan. Arada neredeyse tamamen sessizce yürürdük. Bizim için fark etmezdi. Birlikte olmaktan mutluyduk.

Tabii bir süre sonra sınıftakiler fısıldaşmaya, sevgilim olduğuyla ilgili dalga geçmeye ve ne zaman Luke’u uzaktan görseler öpüşme sesi çıkarmaya başladılar ama bu beni rahatsız etmezdi. Onlara, Luke’un sevgiliden tamamen farklı bir biçimde, erkek olan bir arkadaşım olduğunu söyledim. (Julia en son çıktığı çocuk hakkında böyle demişti. Bu tanım hoşuma gitmiş, ben de o yüzden ödünc almıştım. Arada bir ona söylemeden kazaklarını da ödünc alırdım.) Beni sinirlendiremedikleri için kızlar birkaç hafta sonra dalga geçmeyi bıraktılar ama arkamdan, sevgili yerine arkadaş olarak bir erkeğin ne işe yarayacağını konuştuklarının farkındaydım. Onlara göre arkadaş olarak erkeklerin bir faydası yoktu. Bazıları, Luke Evans’ı onunla sadece arkadaş olmaktan daha fazlasını isteyecek kızların elinden aldığım için bana gıcık olurdu. Sonuçta annemin de dediği gibi, o güzeldi.

Arkadaşlığımız sırasında birkaç kez kızlarla çıkmıştı. İlk

başta artık birlikte okula yürümeyeceğimizi veya ev ödevlerinde birbirimize yardım etmeyeceğimizi düşünmüştüm. Ama Luke kız olan bir arkadaşı ve yanında, sevgilisi olacak bir kız arkadaşı kabullenmişti. Ve hâlâ arkadaşım olduğu için çıktığı kızların hiçbirini kıskanmamıştım. Gerçi büyük ihtimalle sevgilileri benim hakkımda aynı şeyi hissetmiyordu.

Belki Luke’la birkaç sene sonra tanışmış olsak aramızdakiler en başından farklı şekillenebilirdi. Ama o on üç yaşındaydı ve o benim, ben de onun sırdaşıydım. Aramızdaki tek fiziksel temas arada bir destek, sevgi ve anlayış göstermek için sarılmadan öte değildi. Bu benim işime gelirdi, çünkü Luke’un sırtımı kollayacağını bilirdim. Bunu bilmek rahatlatıcıydı.

Luke’un bana sarılarak beni rahatlatığı ilk gün, tüm yılsonu sınavlarımdan yüzle geçtiğim ve kopya çekmekle suçlandığım için ağladığım gündü. İngiltere’de 8. Henry’nin hükümdarlığı üzerine bir tarih sorusuna ders kitabındaki metni harfi harfine yazmıştım. Aynısını coğrafya, işletme ve biyolojide de yapmıştım. Müdür Bayan Trent beni odasına çağırmış ve ailemi çağıracağını söylemişti.

Bugünlerde aileler öğretmenler yerine daha çok çocukları tutuyor. Bunu biliyorum, çünkü yaşadığım apartmandaki kapı komşum bir öğretmen ve sürekli ebeveynlerin çocukların sorumlulukları yerine haklarına daha çok eğildikleri için onları disipline etmenin ne kadar zor olduğundan; çocukların da fırsat buldukları her an otoriteyi sorgulamalarından yakınıyor.

Benim ailem ise bunun tam aksine bariz biçimde öğretmene güvenmişti ve annem Bayan Trent’ten onunla önemli bir konu konuşacağına dair bir telefon aldığında benle hiç konuşmadan koşturarak okula gitmişti.

Gerçi hakkını yemeyelim, tamamen kitaplardan alındı yaptığımı duyunca bana teslimiyetçi bir bakış atmış ve ardından her şeyi Bayan Trent'e anlatmıştı ki Bayan Trent duyduklarından dolayı şoka girmişti.

“Öğretmenlerinden hiçbirini bunu fark etmedi,” dedi Bayan Trent. “Sınıfta soruları yanıtlamaz ki o.”

“İlkokulda ukala olduğu için çok dışlanmıştı,” diye açıkladı annem.

“Neden bana söylemediniz?” Bayan Trent bana adeta iki kafam varmış gibi baktı. “Bunun gerçek bir durum olduğunu bilmiyordum.”

Annem, “Biz de bilmiyorduk,” dedi. “Ama evet, Carlotta’da böyle bir şey var.”

“Anladım,” dedi Bayan Trent. “Bu bize biraz zorluk çıkaracak.”

“Biliyorum.” İlk defa konuşmuştum. “Deha mıyım yoksa papağan mıyım anlamamanın getirdiği zorluk.”

“Doğuştan kabiliyetli diyelim.” Bayan Trent bana gülümsedi. “Bu kabiliyetini iyi kullanacağını düşünüyorum Carlotta.”

Elimden geleni yaptım. Ama yeterli oldu mu asla emin olamadım.

Bunu Luke’a anlattığımda o muhteşem mavi gözleriyle bana bakıp, “Bu doğru mu?” diye sormuştu. -

“Ne yetenekliyim ne de dehayım. Benim sahip olduğum şey sadece eidetik hafıza. Fotografik de deniyor. Bir sayfaya baktığımda üzerinde her şeyi hemen hatırlamıyorum tabii. Önce okumam gerek, hem de bazen birden fazla kez.”

“Ama sonra her şeyi hatırlıyorsun?”

Şoke olmuştu. “Neredeyse,” diye itiraf ettim. “Epey.”

“Ama bu seni gerçek bir dahi yapar,” diye karşı çıktı Luke. “Senin çoktan lise bitirme sınavlarına girmen gerekirdi. Tek yapman gereken kitapları okumak ve onları hatırlamak.”

Sınavların bundan daha fazlası olduğunu hatırlattım. Gerçi her sene, sınavların öğrencilerin kendi kendine düşünmelerine olanak tanımadıkları ve sadece ezberciliği öğrettiği yönünde tartışmalar çıkardı. “Soruları da yanıtlamalısın, sadece kitaptan alıntı yapamazsın.”

“Ama kitabın tamamını hatırlıyorsan...” Bana hayretler içerisinde baktı. “Bu harika olur.”

“Her şeyi hatırlamıyorum,” diye karşı çıktım. “Bir şeyler okuyorum, bir süre aklımda kalıyor ama sonra unutuyorum. İş sınavlara gelince bir önceki gece sabahlayıp ertesi gün okuduğum çoğu şeyi hatırlayabilirim.”

“Ama bu harika! Nasıl yapıyorsun?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Biliyorum, bazı insanlar hafızalarıyla oyunlar oynayabiliyor. Uzun listeleri ezberleyip onları harfi harfine tekrarlayabiliyorlar. Ben bunu yapamam. Bir şey okuyunca, gözlerimi kapatıyorum ve sayfa gözümün önüne geliyor. Nasıl yaptığımı bilmiyorum.”

“Vay,” dedi Luke. “Böyle bir beyinle çok yol kat edersin.”

“Beynimle alakalı değil,” diye anlatmaya çalıştım. “Sadece hafızam.”

Ama o günden sonra bana sürekli akıl küpü demeye başladı. Bana böyle demesine itirazım olmayan tek kişi Luke’tu.

Bu özelliğimi anlatınca havalı geliyor, çoğu kişi aynı tepkiyi veriyor yani bunun dâhiyane bir şey olduğunu söylüyor. Ama durum aslında hiç de öyle değil. Olsa olsa insanlara hava atmak için yapılacak bir parti numarası. Gündemin

en tartışmalı konularıyla ilgili çok özel görüşlerim falan yok. Radikal bir düşünür değilim. Hele bir dahi hiç değilim. Sadece bazı şeyleri gerektiği kadar aklında tutabilen normal biriyim.

Çift dilli sunumu da zaten bu sayede atlattım. Mateo için PowerPoint slaytlarını hazırlamıştım; ardından ben slaytlara bakarken bana onları okumuştum. Özel olan sadece görsel hafızam değil, ben sesleri de hatırlıyorum. Bu yüzden önümdeki yazılı metindeki kelimelerin seslerini bir araya getirip onları hatırlayabiliyorum. Aslında bu yaptığım biraz sahtekârlık sayılabilir ve Cadogan beni tüm dünyaya okuduklarımı tekrarlamam için göndermiyor ama Dirk, Eco-logistics için uygun insan olduğumu düşünmüştü. Ve sonunda işe yaramıştı. İş kapmıştı.

Luke tekrar, “Kahve?” deyince ben tüm bunları hatırlamakla meşgulken onun orada dikildiğini fark ediyorum.

Ufak kupayı elinden alıp, “Pardon,” diyorum. “Hayalle-re dalmışım.”

“Biliyorum. Yüzündeki o bakışı tanıyorum.”

“Okuması bu kadar kolay bir insan mıyım?”

“Benim için hep öyleydin.” Luke antika sandalyelerden birine oturunca, ben de nane yeşili sırmalı kumaşa kahve dökmemeyi dileyerek aynı şeyi yapıyorum.

Şimdi odada yalnız kaldığımız için ne diyeceğimi bilemeden kahvemden bir yudum alıyorum. Luke da bir şey söylemiyor; sandalyesinin yanındaki cilalı masaya kahvesini koymadan önce büyük bir yudum alıyor.

“Seni kahveye boğmadan önce sana odanı göstermem ve valizini boşaltman için vakit tanımam gerekirdi. Ben hâlâ burada karşılaşmamızdan dolayı şoktayım.”

“Ben çifte şoktayım,” deyince gülüşüyoruz. Gülmek böyle durumlarda faydalıdır. Bir anda ortamda garip olmaya başlayan hava dağılıyor. “Haydi,” diyor ayağa fırlayarak. “Sana nerede uyuyacağını göstereyim.”

Kahvemi bitirip onu takip ediyorum. Karanlık bir odanın kapısını açıyor ve salonda olduğu gibi kepenkleri kaldırıncı odanın içine ışık doluyor. Ve bu odanın da oldukça zevk sahibi, pahalı bir dekora sahip olduğunu görüyorum. Duvarlar dairenin geri kalanı gibi kırık beyaz. Çift kişilik yatağın pirinçten, eski tarzda bir karyolası var ve üzerinde mavi çiçek desenli bir çarşaf örtülü. Çarşafın üzerinde de beyaz kılıflı bir dizi yastık var. Şifonyer kırık beyaz, büyük gardırop da öyle. Her ne kadar pencerenin manzarası muazzam büyüklükte bir katedralin yükseldiği irili ufaklı bir dizi çatı karmaşasından ibaret olsa da, odanın havadar ve rustik bir havası var.

“Burası Anita’nın odası mı?” Kalacak bir yere ihtiyacım olsa da hiç tanımadığım bir kadının yatağında yatma fikri beni rahatsız ediyor.

“Hayır. Burası misafir odası. Ben de diğer misafir odasında kalıyorum. Anita’nın çok daha şatafatlı bir yatak odası var.”

“Bu ev çok büyük olmalı.” Böyle restore edilmiş bir binada üç odalı bir daire ne kadardır acaba?

Luke, Anita’nın babasının iki daireyi birleştirdiğini söylüyor. “Bu kapının ardında bir duş ve tuvalet var,” diyerek gösteriyor. “İhtiyacın olan her şeye sahipsin.”

“Harika. Çok teşekkür ederim.”

Luke başıyla pencereyi işaret ederek, “Belki sonra katedrali ziyaret etmek istersin,” diyor. “Tabii daha önce gitmediysen.”

Hayır anlamında başımı sallıyorum ve tam ona buraya şehri gezmeye gelmediğimi hatırlatacaktım ki aslında şehri biraz da olsa dolaşmak istediğimi fark ediyorum; demek ki bu da benim fırsatım. Tabii, burayı bildiği her halinden belli Luke'un yanımda olması, tek başıma anlamsızca sokakları arşınlamamdan daha iyi.

Katedrali görmek istediğimi söyleyince, Luke da yirmi dakika veya ben ne zaman hazır olursam çıkabileceğimizi söylüyor. Şifonyerin yanındaki boy aynasında kendi yansımamı görünce, bir enkaza benzediğimi fark ediyorum. Aslında Luke'un beni tanımış olması bile bir mucize.

Yirmi dakikanın hazırlanmak için yeteceğini söylesem de aslında kendimi şık ve bakımlı hissetmem için bunun iki katı zamana ihtiyacım var.

Ve de Chris'i aramak için de biraz zamana ihtiyacım var.

6. Bölüm

♪ Alma Libre - Juan Carlos Quintero ♪

Her ne kadar benliğimin bir parçası olsa da, hafızam hem bir lütuf hem de bir lanet. Chris'le de birkaç kere çıktuktan sonra bunu dedim. Tıp eğitimi nedeniyle zaten durumla ilgili her şeyi biliyordu ve ilk başta ne kadar hatırladığıma dair şüpheli yaklaşmıştı. Bana göz hastalıklarıyla ilgili bir kitap vermişti ve ben de bazı bölümleri ona harfi harfine aktarınca etkilenmeden edememişti. Hatta o kadar etkilenmişti ki beyin dalgalarını izlemesi için bir nörolog bulmuştu. Kafamda elektrotlarla bir odada oturmaya iki seans katlanabilmiş ve Chris'e artık laboratuvar faresi olmaktan yorulduğumu söylemiştim. Ama bu testler nöroloğun işine yaramıştı ve ben de tıp bilimine ucundan katkıda bulunmuşum.

Chris bu yeteneğimle gurur duyar ama garip bir şekilde. Sıra dışı bir yeteneğim olması beni çalıştığı klinikte tanıştığı herhangi bir kızıdan daha fazlası haline getiriyor, özel kılıyor.

Hiç Chris'in hastası olmadım. Göz cerrahlarının derin derin hastalarının gözlerine bakarak onları sevdiklerini söylemeleri işten atılmalarına neden olur muydu bilmiyorum ama neyse ki böyle bir durum hiç olmadı.

Chris'le, Sive'le birlikte göz kliniğine gittiğimde tanıştık. Sive de benim birkaç sene önce olduğum aynı lazerli göz ameliyatını geçirmek istiyordu. Daha önceden bir yarasa kadar kördüm ve hâlâ her sabah (bu sabah hariç) yatağın yanındaki saate miyop gözlerle bakmak zorunda kalmadığıma seviniyorum. Her neyse, tanıdığım en pratik ve yetkin kadınlardan biri olan Sive, nedense bu ameliyatla ilgili oldukça çekingen ve korkak davrandığı için beraber danışmana gitmeyi teklif ettim.

Günün son randevusuydu. Sive şirketler batınca işlerini halleden bir tasfiye memuru olarak çalıştığı için son senelerde oldukça revaçtaydı. İş saatleri sırasında verdiği tek ara tek çocuğuyla ilgili acil durumlardı. Sive benim vaftiz kızım Natasha'nın annesi ve o da tıpkı benim gibi birlikte çalıştığı erkekler tarafından yetersiz bulunmaktan korkuyor. Aslında endişe etmesine hiç gerek yok, çünkü oldukça zeki biri ama sanırım ne kadar akıllı olurlarsa olsunlar tüm kadınlar bu endişelere sahip. Bu can sıkıcı ve tahminen sağlıklı değil ama gerçek.

Sive danışmanlık için içeriye girdiğinde telefonum çaldı. Arayan Dirk'ti ama ne zaman yanıtlamaya çalışsam telefonu kapandığı için dışarı çıkıp geri aradım ve benim için hari-ka olacağını düşündüğü yeni şirketten bahsetti. Dirk iyi bir adamdı ama çok konuşurdu. Ben kapatıp içeri girene kadar Sive'in muayeneden çıkacağından endişe ettiğimden, merdivenleri hızla çıktım ve tam kapıyı açıp kliniğe girecekken Chris Bennett'la çarpıştık.

Ardında klasik özürler; benim özür dilemem, onun kendi hatası olduğunu söylemesi gibi şeyler geldi. Sonra bir an için birbirimize doğru düzgün bir bakış attık ve bilmiyorum, adeta kalbim yerinde hopladı. Bunun nedeni inanılmaz derecede yakışıklı olması değildi ki *The English Patient* filmindeki Ralph Fiennes’e taş çıkaracak kadar muazzamdı. Tüm yaptığımız birbirimizden özür dilemek olduğundan, nedeni söylediği bir şey de değildi. Sadece aramızda anında bir çekim oluşmuştu. Tabii ki bunu hiç çaktırmadan, aldırma bir tavırla yanından geçip gittim ama bekleme salonuna girerken arkamı dönüp bakmadan da edemedim. Hızla çarpan kalbime yavaşlamasını söyleyip makineden kahve aldım. Arkamı döndüğümde Chris de bekleme salonunda belirmişti.

“Hemşirem birkaç sene önce burada tedavi gördüğünü-zü söyledi,” dedi Chris.

Başımla onayladım.

“Benim tarafımdan olmadığı kesin,” dedi. “Hastalarımı hiç tanımadıkları yabancılarla çarpışacak kadar kör bırakmam.”

İlk başta ciddi olduğunu düşünmüştüm. Çünkü bunu söylerken ifadesi hiç değişmemişti ama ardından yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşti. Ben de gülümsedim.

“Ameliyatından beri nasılsın?” diye sordu Chris.

“Harikayım,” dedim. “Arkadaşımı da gelmesi için o yüzden ikna ettim.”

Ona Sive’den bahsettim ve Chris, Dr. Metcalfe’in ona bakmasının iyi olacağını söyleyince benim ameliyatımı da Dr. Metcalfe’in yaptığını ve harika olduğunu söyledim.

Chris beni onayladı ama ardından gözlerimi detaylı ola-

rak incelemek istediğini söyledi. Çok güzel gözlerim olduğunu belirtti. Ayrıca, özellikle yeşil gözleri beğendiğini de ekledi. Onunkiler neredeyse lacivertti.

Ve işte her şey böyle başladı. Sive ameliyatını oldu ve gayet iyi geçti. O günden beri de kendini Chris'le ilişkimin sahibi ilan etti; bizi bir araya getirdiği için mutluydu. Ona nişan yüzüğünü gösterdiğimde sevinçten çılgık atıp boynuma atlamış ve aslında her zaman içimde bir romantik yattığını bildiğini söylemişti. Kutlamak için birkaç kokteyl içmemizde ısrar etmişti. Nedimem olacaktı. Sonuçta ben de onun nedimesi olmuştum.

Nişanlımı aradığımda dördüncü çalışta açıyor.

“Bennett.”

“Benim.”

“Sen olduğunu biliyorum.”

“Tıpkı benim de sen olduğunu bildiğim gibi.”

“Ne?”

“Her zaman Bennett diye açyorsun,” dedim. “Ama aradığımda adım çıkıyor zaten. O yüzden arayanın benim olduğunu biliyorsun. Soyadını söylemene gerek yok. Sadece merhaba diyebilirsin.”

Bir anlık sessizlik oluyor.

“Adımı söylemeye alıştım. Otomatik olarak çıkıyor. Belki de haklısındır. Sanırım biraz garip geliyor kulağa. Keşke bunu daha önce söyleseydin. Üzgünüm.”

İşte bu da Chris'e has bir şey. Her zaman anlayışlı. Ve mantıklı. Mantıklı insanları seviyorum.

“Bu akşam eve gelemeyeceğim. Mümkün değil.”

“Tahmin etmiştim.”

“Gerçekten üzgünüm. Elimden bir şey gelmiyor.”

Bana kızmamaya çalışıyor ama biraz kızgın olduğunu biliyorum. Onu suçlamıyorum. Eğer onun yerinde ben olsaydım ve annemin partisine gelemeyen o olsaydı, ben de kızardım.

“Parti hazırlıkları ne durumda?” diye soruyorum.

“Sanırım iyi. Her şey Pen’in kontrolünde. Lisa da burada. Onlara muhtemelen gelemeyeceğini söyledim, o yüzden çiçekleri Lisa sunacak. Konuşmayı da Pen yapacak. Zaten ne olur ne olmaz diye bir tane hazırlamış.”

Ne olur ne olmaz diye mi? Zaten gelmeyeceğimi mi düşünüyorlardı? Chris’le Dorothea’nın doğum gününden önce ayrılacağımızı mı düşünüyorlardı ya da umuyorlardı? Dişlerimi sıkıyorum.

Eminim onlar da orada olamadığım için Dorothea kadar mutludurlar, diye düşünüp anında böyle kötü düşündüğüm için kendime kızıyorum.

“Yanında olmak istediğimi biliyorsun.”

“Evet.” Chris’in sesi bir anda yumuşuyor. “Biliyorum ve az evvel biraz sinirlenmiştim. Sanırım daha önce hayatında hiçbir şeye geç kalmadığın için. Ama trafik kazası ve yolda deli bir taksiciye rastlamak senin suçun değildi.”

Kendimi çok kötü hissetsem de içimden taksi şoförünü suçluyorum.

“Anneme henüz bir şey söylemedim. Onu baştan hayal kırıklığına uğratmak istemedim.”

Bu bir hayal kırıklığı olmayacak. İstenmeyen nişanlının aileyi yüzüstü bıraktığı gün olarak sonsuza kadar kafama kılacak bir şey olacak, biliyorum ama bunu yüksek sesle dile getirmiyorum.

“Ama en çok da bizim için üzüldüm. Harika bir gece olacak ve ben de seni yanımda istedim.”

“Ben de istiyordum.” Sözlerim içten.

“Rezil yabancı TV’leri gösteren ruhsuz otel odalarından bıkmışsındır.”

“Epey.” Bu doğru. Bıktım. Her ne kadar bu akşam bu olmasa da.

“İş için seyahat etmeyen insanların hepsi bunun oldukça büyüleyici olduğunu düşünür,” diye ekliyor Chris. “Sen ve ben böyle olmadığını biliyoruz.”

“Tabii ki biliyoruz.”

“Peki, uçuş detayların ne?”

“Uçak yarın gece yarısına doğru iner. Daha erken uçak yoktu.”

“Belki de böylesi daha iyi. Akşamdan kalmalığım geçmiş olur en azından.”

“Akşamdan kalma olacağını mı düşünüyorsun?”

“Kızlar oldukça fazla şampanya sipariş etmiş. Ve her ne kadar baş ağrısı yapmayacağı iddia edilse de yapacağını biliyoruz.”

“Çok kafaya dikmemeye çalış.” Sesimde hafif dalga geçer bir ton var.

“Elimden geleni yaparım.” Chris kıkırdıyor. “Umarım sıkılmazsın.”

“Biraz dolanacağım.” Ona yağmurun durduğunu ve etrafta gezmenin hoş olacağını söylüyorum. Ama ona hâlâ Luke Evans ve bu akşam kalacağım harika daireden bahsetmedim. Biliyorum, bahsetmeliydim ancak durumu yanlış anlamasını istemiyorum.

Bir anda, “Seni parti sırasında ararım,” diyorum. “Böylece ben de bir parçası olurum.”

“Harika fikir.”

“Arayacağım.”

“O zaman... Sonra konuşuruz.”

“Seni seviyorum.”

Bu sefer sesi tereddütlü değil. “Ben de seni Lots.”

Telefonu kapatıp iç geçiriyorum. Chris’le aramda her şey yolunda. O beni anlıyor. Beni suçlamıyor. Onun gibisi milyonda bir bulunur.

Telefonumu bırakıp valizimi açıyorum.

Bacaklarımı düz ayakkabı giysem bile daha uzun gösteren dar bir pantolon bulana kadar valizi karıştırıyorum. Ayrıca gözlerimin yeşilini ve saçımın koyu kahve tonunu ortaya çıkaran hoş bir kırmızı bluz da buluyorum. Ama saçım... Aynaya bakıp birkaç kez tarasam da dağınık olması gereken yerleri dağınık değil ve bu ancak yıkayarak düzeltebileceğim bir durum ama böyle bir vakit yok. Neyse, nasıl görüldüğümün aslında çok da önemi yok. Sonuçta... Bu Luke’la bir randevu falan değil. Sadece etrafı gezeceğim. Yine parlak bir toka bulup onu da dağınık saçlarıma ilıştırıyorum.

Giyindikten sonra Jo Malone parfümümü sürüp salona dönüyorum. Luke narin antika sandalyelerden birine yayılmış ve telefonuna gömülmüş. Gölgem üzerine düşünce başını kaldırıyor.

Güzel veya en azından şık görüldüğümü bile söylemiyor, sadece telefonunu ceketinin cebine koyup yolu gösteriyor.

Birkaç saat önce çok şiddetli yağmur yağdığına inanmak mümkün değil. Gökyüzü şu anda çan çiçeği renginde ve tek bir bulut yok.

Birkaç ufak birikinti dışında kaldırımlar tamamen kuru. Hava sıcak ve güneş yakıyor. Bu parlaklık karşısında gözlerimi kırpıştırıp çantamdaki güneş gözlüğümü takıyorum.

“Buradan.” Luke beni arabayla geçtiğimiz dar bir cadde- den yürütüyor ve aynı şekilde dar bir sokağa sapıp meydana çıkıyoruz. Katedral muazzam; meydan ve çevresinin üzerinde tüm ihtişamıyla yükselmekte.

“Dünyadaki en büyük üçüncü katedral.”

“Belli oluyor. Mükemmel.”

“Giralda -kule- eskiden bir minareymiş. Hristiyanlar bu alanda bir katedral inşa etmek istediklerinde bu yapıyı kulllanmışlar.”

Ön giriş varana kadar binanın etrafında dolanıp işlemleri kapı ve büyük binanın içine açılan Gotik kemere ulaşıyoruz. Genelde kiliseler veya katedrallerle çok ilgilenmem ama bu şehrin en ünlü yapısı, gezmemek olmaz. Belki ünlü katedrallerle ilgili sorunun çok fazla gümüş ve altının sergilenmesidir. Burada ise daha çok kadehler ve diğer işlenmiş nesneler var. Hayır, bunların saklanmaması gereken şeyler olduğunu düşünmüyorum, sadece simgeledikleri zenginliği sorguluyorum.

Luke da bunlarla çok ilgili değil. Zaten beni buraya getirme amacı, bana çan kulesinden şehrin manzarasını göstermekmiş. Kaç merdiven tırmanacağımızı merak ediyorum ama neyse ki zirveye yürüyüş rampalarıyla çıkılıyor. Luke, müezzinin ezan için yukarıya atla çıktığı için merdiven olmadığını söylüyor. Yarı yolu çıktığımızda o atların oldukça dinç olmaları gerektiğini fark ediyorum. Toplamda otuz yedi rampa var ve bu çok yorucu bir tırmanış.

Kendi kendime Dublin’e dönünce spor salonuna daha

fazla gitme sözü veriyorum. Ama yukarıdan görünen manzara bu çabaya değiyor. Çanların altında durup şehri seyrederken, treni kaçırdığım için bir nebze olsa da seviniyorum. Çünkü Sevilla'ya gelip de burayı görmemek büyük bir kayıp olurdu.

Etrafta fotoğraf çeken ve ağzı açık manzaraya bakan pek çok turist var ama aynı zamanda hepimiz böyle bir yapının inşa edilmesine bile hayret ediyoruz.

“Katedrali 1401’de inşa etmeye başladılar. Yüz elli sene sonra bile çalışmalar hâlâ devam ediyordu.” Sanırım geçmişte uzun vade kavramı daha farklıydı.

Başım la onaylıyorum. Şu anda kimsenin bırakın yüz eliyi, inşası on beş yıl sürece k bir binanın yapımına başlayacağı nı hayal bile edemiyorum. Aklıma bugün sahip olduğumuz vinç, askı ve makine teknoloj isinden yoksun, yazın s ıc ağı nda alınlarından ter akarak çalışan işç iler geliyor ve onların bu çabaları karş ısında saygıyla eğ iliyorum. Acaba kaç tanesi düşerek öldü? Eminim o zamanlar inşaat iş lerinde iş sağı lık ve güvenliğı denetimleri uygulanmıyordu. Bunları düşününce ürperiyorum.

“İyi misin?”

Luke’a aklımdan geçenleri söyleyince o da beni baş ıyla onaylıyor. “Ama yüzyıllarca ayakta duran bir şeyin parçasıydılar. Aynısını kaçı mız söyleyebiliriz ki?”

Doğ ru noktaya parmak bassa bile, eminim ki işç iler in eş leri, çocukları ve anneleri böyle düşünmedi. Tüm işç iler in erkek olduğunu tahmin edebiliyorum. Sonuçta on beşinci ve on alt ıncı yüzy ılda kadın erkek eş itliğı pek gündemde değ ildi.

Luke tekrar yer seviyesine inmeye hazır olup olmadığını

sorunca, ona Gotik inşaat işçilerinin ruhlarını arkamda bırakmaya hazır olduğumu söylüyorum.

Aşağıya inmek de en az yukarıya çıkmak kadar zor; sürekli dik rampalarda dengede durmalıyım ve ben de diğer herkes gibi yarı yürüyor yarı koşuyorum. Luke önümde ve dengemi bulmak için arada onun omzuna elimi koymam gerekiyor.

“Bir sonraki bölümü daha çok seveceksin.”

“Öyle mi?”

Gülümseyip beni koridordan ve başka bir kapıdan geçirip portakal bahçesine çıkarıyor. Bugüne kadar gördüğüm en düzenli bahçe; çakıl taşı döşenmiş bir alanda dizili portakal ağaçları var. Luke buranın eskiden bir manastır ve mezarlık olduğunu söylüyor ama ben ne kadar huzur verici ve güzel olduğunu düşünüp çiçeklerin yoğun, büyüleyici kokusunu içime çekiyorum. Burada saatlerce oturabilirim, gerçi bitmeyen turist toplulukları beni bir süre sonra delirtebilir. Bu değerli binaları ve alanları gezerken, gördüklerini yeterince takdir etmeyen karıncalarımız gibi hissediyorum.

Ona düşüncelerimi açınca Luke, “Deneyimlemek iyidir,” diyor.

“Sanırım haklısın.” Oturduğumuz yerden kalkıyoruz ve tozlu ellerimi pantolonuma siliyorum.

“İngiliz arkadaşlarımdan biri buradan gelen portakalların marmelada çevrilip her sene İngiliz Kraliyet ailesine gönderildiğini söylemişti. Doğru mu emin değilim gerçi.”

“Sevilla marmeladını severim.”

Ben büyürken iri parçalı hali evimizde oldukça popülerdi. Babam bu marmelada bayılırdı ve sabahları işe gitmeden önce iki dilim ekmeğe sürüp yedi. Bu marmelat hayatım-

da tiksintiyle burun kıvırdığım ilk yemekti sanırım ama bir süre sonra acı tatlı tadını ben de sevmeye başladım. Hafta sonları tadına varmaya vaktim olduğunda, meyve, yoğurt ve Danimarka çöreği yerine kahvaltımı yeni çekilmiş kahve, kızarmış ekmek ve Sevilla marmeladıyla yapıyorum. Bir anda aklıma Ecologistics'teki toplantı geliyor. Çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyorum.

Katedralden çıktığımızda Luke, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye soruyor. "Bir kahve? Soğuk içecek?"

Her ne kadar güneş alçalmış olsa da hâlâ sıcak, o yüzden ikimiz de soğuk bir şeyler içmenin mantıklı olacağına karar veriyoruz. Luke meydanın yanında kaldırımdaki kafede bir bira sipariş ederken, bense sodayı tercih ediyorum. Katedralin önünde şehir turu için sıraya girmiş atlı arabaları izliyorum.

Luke, "Tura çıkmak ister misin?" diye soruyor.

Hayır, anlamında başımı sallıyorum.

"Sevilla'daki geceni nasıl geçirmek istiyorsun?" Luke bana sorgular gözlerle bakıyor. "Her zaman yapmak istediğin ama yapamadığın bir şey var mı? Flamenko şovuna gitmek? Opera?"

"Opera, ben?" Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "Son on sekiz sene içerisinde neye dönüştüğümü zannediyorsun Luke Evans? Bir nevi sanat delisi falan mı?"

Luke bir dakika düşündükten sonra, "Önemli biri haline gelmişsin," diyor "Ne istediğini bilen biri."

İşte bunu şaşıyorum. Beni, asla önemli bir kadının kendini sunmak isteyemeyeceği şekilde, kırıksık kıyafetler ve karmakarışık saçlarla gördü. Ve ne istediğini bilen biri... İşte bu sorgulamaya açık. Bugünün ilk saatlerinde Dublin'e giden uçakta olması gereken bir kadını.

Oysa şimdi portakal kokulu bu yerde sonsuza kadar oturmak istiyorum. Sanırım isteklerimiz sürekli değişiyor.

Bunu Luke’a söylediğimde o da hafifçe gülümsüyor.

“Eskiden ne istediğimi bildiğimi düşünüyordum,” diyor. “Blackwater Terrace’ta yaşarken. Ama işler öyle gelişmedi.”

“Belki de bu iyi bir şeydir.”

Nedenini sormaktan özenle kaçınıyorum.

“Belki.” Luke düşünceli görünüyor. “Sanırım güçlüklerin üstesinden gelmek de bunun bir parçası.”

Ona bu güçlüklerin neler olduğunu sormak istiyorum ama sormuyorum. İlk ve tek randevumuzdan önce Luke’la her şeyimizi paylaştığımızı düşünüyordum ve ona istediğim soruyu sormakta hiç çekinmezdim. Ama şimdi işler farklı.

“Sen istediğini bulmuş gibi görünüyorsun. Ve de kimi istediğini. Sanırım nişanlısın.”

Ben de bunu ne zaman fark edeceğini merak ediyordum. Kendi kendime söylemem gerekip gerekmediğini tarttım. Ama senelerdir görmediğin birine rastlayıp ona bir anda nişanlı olduğunu ilan etmek biraz görgüsüzce geldi. Adeta bir zafer kazandığınızı veya bir yere işaretinizi bıraktığınızı söylemek gibi. Parmağımdaki yüzüğe bakıyorum. Muhteşem. Chris malum soruyu sorduğunda zaten yüzüğü çoktan almıştı. Dizlerinin üzerine çökmedi ama şehir merkezinde favorimiz olan ufak bir restoranda lacivert kutuyu masaya koyup bana doğru itmişti. Tek kelime etmeden kutuyu almıştım ve restoranın ışıkları altında parlayan büyük tek taş pırlanta yüzüğü gördüğümde eminim ki gözlerim büyümüştü. Hemen takmıştım ve tam oturmuştu. Chris de garsona şampanya getirmesini söylemişti, garson da diğer müşterilerin tezahüratları arasında şampanyayı getirmişti.

Parmağımda yüzükle ertesi gün işe gittiğimde, işyerinde de büyük yaygara kopmuştu. Kadınlar etrafımda toplanıp ahlayıp ofladılar ve her ne kadar iş arkadaşlarımla romantik ilişkilerimi konuşan bir insan olmasam da, günün kalanında beni tebrik edip herkese Chris'in ne kadar iyi bir insan olduğundan bahsettiler. Nedense nişanlandığım için farklı hissettim. Adeta yerimi bulmuş gibi. Belki Luke da bunu fark etmişti. Belki o yüzden ne istediğimi bildiğimi düşünüyordu.

"Adı Chris." Luke'a biraz Chris'i anlatınca iyi biriymiş diyor ve bize mutluluklar diliyor.

"Düğün ne zaman?"

"Eylül."

"Cehennemden gelen geline dönüştün mü?"

Ona kuşkuyla bir bakış atıyorum. "Ben? Dalga geçiyor olmalısın."

"En sakın kadınlar bile iş düğüne gelince deliriyor," diyerek doğru bir noktaya parmak basıyor Luke.

"Anita bile dönüştü ki o tanıdığım en akıllı başında insanlardan biridir. Sanırım kiliseye bir at arabasında gelecek ve mihraba yürürken üzerine birileri gül yaprakları atacak ki hayatının çoğunu yırtık kot ve bot giyerek geçiren bir kadındı."

Kıkırdıyorum. "Benim için gül yaprağı olmayacak. Oteli ve müziği ayarladım. Menüü hallettim Yakında davetiyeler dağıtılacak. Çok da mühim bir şey değil."

"Carlotta O'Keeffe!" Luke şaşırmış görünüyor. "Tabii ki önemli."

"Değil," diye karşı çıkıyorum. "Gül yaprakları veya özel balonlar ya da... Boyunlarına çan asılmış kumrular falan is-

temiyorum! Sadece yemekli bir gün. Şey, tabii seremoni çok önemli ama diğer her şey sadece işin göz boyama kısmı,” diye ekliyorum ki tamamen anti-romantik olduğumu düşünmesin. “Ayrıca beni biliyorsun, böyle şeyler pek ilgimi çekmez.”

“Hâlâ dünyadaki en az romantik insansın. Birbirinize Sevgililer Günü kartı gönderiyor musunuz?”

Geçmişteki konuşmalarımızı hatırladığına eminim. İkimiz de Sevgililer Günü’nün sadece ticari bir gün olduğunu konusunda hemfikiriz.

İtiraf ediyorum. “Evet ama o gün yemeğe çıkmıyoruz. Çünkü ikimiz de gereksiz bir para kaybı olduğunu biliyoruz.”

“Her zamanki gibi pratiksin.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm.”

“Uğratmadın.” Bir anda Luke’un gözleri parlıyor. “Bazı insanların hiç değişmediğini bilmek beni mutlu etti.”

“Sen değişmişsin gerçi.”

Bana meraklı bir bakış atıyor.

“Şimdi bir Aston Martin sahibisin.”

Gerçekten de bu yüzden Luke Evans’ın eskiden tanıdığım insan olup olmadığından emin değilim. Ve onun kaldığı dairede onunla bir gece geçirme fikrinin de iyi bir fikir olduğundan da artık emin değilim.

Evans’lar kadar zengin bir aile tanımamıştım. Zaten en baştan beri iki arabaları vardı. Her ne kadar şu anda her evde iki araba olsa da o dönemlerde Blackwater Terrace’ta kimse- nin iki arabası yoktu. Anne babamı ne zaman ziyaret etsem caddede park yeri bulamamak beni delirtir. Ama Evans’lar

taşındığında, onların iki arabası olması mahallede dedikodu konusu bile olmuştu. Ayrıca, Blackwater Terrace'taki diğer aileler için çok yeni bir teknoloji olan uydu antenlerinin kurulması da epey konuşulmuştu. Onların evine ilk gittiğimde, sergiledikleri şeylerin miktarı beni çok şaşırttı.

Alaaddin'in yeni teknoloji mağarasına benzer bir evdi. iPod'lardan önceki dönemlerde her kardeş kendi disk çalarına sahipti. Evde üç TV vardı; salonda kocaman bir tane, mutfakta taşınır bir tane ve (Luke'un bana dediğine göre) anne babasının odasında bir tane. Ayrıca Nintendo oyun konsolu ve gri renkte büyük bir bilgisayarları bile vardı.

Tüm bunları görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Luke'a zengin olmalısınız dedim. O ise sadece ıvır zıvır diyerek bunu geçiştirdi.

"Harika ıvır zıvır ama," dedim ve o da teknoloji sürekli değiştiği için, "bir süre sonra yenileriyle değişecek ıvır zıvır," dedi. O zamanlar teknolojiyle çok ilgilenmezdim, gerçi iPad'imi sevmeme rağmen hâlâ ilk çıkan teknolojileri kullanmak gibi bir âdetim yok. Ama Evans'ların sahip oldukları o dönemde beni etkiledi. Sırf arabalar ve cihazlar da değil, sahip olduklarının bu kadar yeni olması da beni etkiledi. O zamanlar bizim evimizde orta kalite, eski ve yıkık dökük mobilyalar vardı. Süsler ve duvarlardaki fotoğraflar kendimi hatırladığım sürece oradaydılar ve ben daha emeklerken sahip olduğumuz tabak çanağa sahiptik. (Böyle olduğunu biliyorum, çünkü bir kere yürümeyi öğrenirken bir kupa kırdığımda annem birbiriyle eşleşen bardaklara sahip olmamaktan yakınmıştı.)

Ve işte bir de Murielle Evans'ın tarzı vardı. Full makyaj yapmadan ve takı takmadan evden çıkmazdı. Her zaman

önemli bir davete gider gibi giyinirdi. Ayakkabıları hep topukluydu; yani yürüyebileceği en uzak mesafe arabasıydı. Annem onu hor görürdü. Demek ki kadının çok boş vakti vardı. Sonuçta kimin her sabah böyle görünmek için bir saat harcayacak vakti olurdu ki?

Sonuçta Evans’lar Blackwater Terrace’a lüksü ve ihtişamı getirmişlerdi. Neden Terenure veya Templeogue gibi daha düzgün bir yerde, daha büyük bir eve taşınmadıklarını sormak hiç aklıma gelmemişti.

Ama Richard ile Murielle Evans ve Kyle, Jordan ile Wayne bu lüksün keyfini çıkarıp son aldıkları cihazlardan gayet memnun görünürken, Luke bunlardan rahatsız olurdu. Murielle marka kotlar ve üstler giyerdi ama diğer kardeşleri gibi her hafta yeni bir şey almak istemez, sokağa disk çalar veya benzer bir teknolojik cihazla pek sık çıkmazdı.

Bana, “Eşyaları sevmiyorum,” demişti Luke. “Sana sahip olmaya başlıyor.”

Ne demek istediğini o sıralar anlamamıştım.

Ondan açıklamasını istediğimde Luke, “Tüm bunlara sahip olabilmek için babamın artık daha çok çalışması gerek,” dedi. “Hiçbir şeyin tekiyle yetinmiyor. Hep iki tane istiyor. Yenisi çıkınca da onu istiyor. Ve tüm bunları alabilmek için de daha çok çalışması gerekiyor. Ve bu hiç mantıklı değil.”

Yumuşak bir tonla, “Güzel şeylere sahip olmak iyidir,” dedim.

Luke bana karşı çıkar bir tavırla, “İhtiyacın varsa,” dedi. “Sırf istediğin için değil.”

Yaşadığı kapitalist evde Luke aykırı olandı. Okuldaki hocalardan biri bir seferinde Luke yeterince çalışırsa babası kadar başarılı olabileceğini söylemişti. Ama Luke insanla-

rın sahip olduklarıyla yargılanmamaları gerektiğini düşündüğünü söyledi. Kim oldukları daha önemli dedi. Bay Kelleher bu yanıtı çok şaşırdı ve Luke kitabının kenarına karalamalar yapmaya devam ederken o da konuyu derhal değiştirdi.

Bay Evans'ın tam olarak ne işle meşgul olduğunu bilmezdim ama sanırım sigortayla ilgili bir şeydi. Hatta bunu konuşmak için bir akşam evimize de gelmişti. Evans'ların evine kıyasla bizim evin harabe olduğunu bildiğim için kendimi odama kapatmışım, çünkü TV'nin on senelik olduğunu ve bilgisayarımız veya oyun konsolumuz olmadığını fark ettiği anda orada olmak istememiştim. Bay Evans gittikten sonra babam Luke'un babasının çok iyi bir satıfçı olduğunu ancak ne satıyorsa onu almayacağını söylemişti. Bu işten çok para kazandığını söylediğimde ise babam sadece omuz silkmekle yetinmişti. Bay Evans'ın güçlü iş konuşmasını babamın pek yemediğini varsaydım.

“Ondan değil,” dedi babam. “Sadece ben onun komşusuym, potansiyel müşterisi değil. Bu adam herkesi müşteri olarak görüyor. Sürekli şirketi ve ürünlerinden bahsetti. Ve hiç susmadı.”

Belki Luke da bunu kaldıramıyordu. Yaşamak için çalışın değil, çalışmak için yaşayan bir adamdı. Ama bir noktada Luke da para kazanmayı öğrenmiş olmalıydı ki kendine böyle pahalı bir araba alabilsin. Tekrar kalma teklifini kabul etmekle hata yaptığımı düşünüyordum.

Luke bana gülüp masadaki Aston'un anahtarlarını alıyor. “Benim değil. Bir arkadaşına iyilik yapıyorum. Düğünden sonra geri vereceğim.”

“Ya.” Adeta omzumdan bir yük kalkmış gibi ama hemen yenisi biniyor. Dairede kalmama izin vererek bana bir iyilik yapıyor ama tıpkı Aston gibi ben de ona ait değilim. Duygularım karman çorman. Artık böyle şeyler hissetmeye alışık değilim.

“Ne yapıyorsun?” diye soruyorum.

“İş olarak mı?”

Başım la onaylıyorum. Bu sorunun amacı genelde bu değil mi?

“Genellikle idari işler.”

Gerginliğin vücudumda arttığını hissedebiliyorum. “Şanslısın! Bak hızlı arabalara ve harika dairelere erişim sağlıyor.”

“Evet. Oldukça şanslıyım. Hak ettiğimden de fazla.”

Biraz terlemeye başlıyorum ama sıcaktan mı, yoksa tehlikeli sulara girdiğimizden mi emin değilim. Kendime aptalca davrandığımı, önyargılarımın tamamen Blackwater Ter-race’taki dedikodulardan kaynaklandığını söylüyorum ama başka türlü hissetmek elimden gelmiyor.

Yine de Luke’a gülümseyerek arkama yaslanıyorum. Geçmiş artık önemli değil. Önemli olan bugün, burada ve kaldırımdaki bir kafede oturmuş güneşin batışını izlememiz.

Telefonum çalıyor.

Chris bana takım elbiseli bir fotoğrafını atmış. Harikâ, ciddi ve inanılmaz seksi.

Seni deliler gibi özledim, diye bir mesaj atıp sonuna da gü-lücük ekliyorum.

Başta bu işi benimsemiş olmasam da, bir gün Natasha telefonumu alıp emoji ler yüklediğinden beri bu yüz ifade-

lerini kullanmaya başladım, hatta benimsedim. Telefonumu geri verirken bana sekiz yaşın verdiği tüm bilgelikle, “Böylece insanlar ne hissettiğini öğrenecek,” demişti. “Mesajla istediğini tam ifade edemeyebilirsin. O yüzden gülen surat faydalı olur.”

Ona sarıldım. “Beni yanlış anlamalarla dolu bir hayattan kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Natasha ne yapıyorsa ona geri döndü ve ben de yeni emojilerimle eğlenmeye başladım.

Mesajlarıma gülen surat veya kalp, güneş veya yağmur ya da diğer şeyler eklemeyi seviyorum. Beni daha komik biri gibi gösteriyor. Çoğu insan benim hakkımda bunu düşünmediği için bu iyi bir şey olabilir. Sanırım son birkaç sene içerisinde eğlenceli, duygusal yanımlı kapattım. Eğlenemediğim için değil, işim nedeniyle sürekli dikkatli ve zihnimin açık olması gerektiği için. Ve sanırım işimin hayatımdaki en önemli şey olacağına inanmaya başlamıştım... Ta ki Chris’le tanışana kadar. O hayatıma girene kadar işim diğer tüm ilişkilerden daha tatmin ediciydi. Ayrıca ‘kadife suikastçı’ olmaya çalışırken duygusallaşmak pek de bir işe yaramıyordu.

Telefonu çantama koyarken Luke’un beni izlediğini fark ediyorum.

“Nişanlım.” Bu kelimeyi kullanırken biraz mahcubum. “Bu akşam bir partide olmalıydık.”

Luke bana sorgular gözlerle bakınca, ona Dorothea’nın doğum günü partisini anlatıyorum. Hatta ona Dorothea’yla ilgili istediğimden daha fazla şey anlatıyorum. Bunlara, benim aslında düşündüğü gibi kariyerine takmış bir kadın olmadığımı anlaması için, Dorothea adına yapacağım konuşma ve ona vereceğim buketin benim için ne kadar önemli olduğu bile dâhil.

“Kendi üzerine biraz fazla gelmiyor musun?” diye soruyor Luke. “Gaddar olamayacak kadar tatlısın.”

Sırıtiyorum. “Böyle dediğin için teşekkürler. Ama sanırım tüm annelerin kafalarında bir gelin adayı oluyor ve ben onun ki değilim.”

“Çünkü sen yaşamak için çalışıyorsun. Ama üst sınıf öğretmen de öyle.”

“Ama yaşamak için kâr eden bir yerde çalışıyorum,” diyerek onu düzeltiyorum. “Dorothea’nın ailesindeki kimse böyle çalışmadı.”

“Tam da öyle denilemez,” diye karşı çıkıyor Luke. “Kocasının iyi maaş aldığına eminim ve senin nişanlının da.” Göz kırıp, “Eminim insanlara gözlüğe ihtiyaçları olduğunu söyleyerek fena para da kazanmıyordu,” diyor.

“Öyle değil.” Derhal Chris’i savunmaya koşuyorum. “O harika bir göz doktoru. Hayat boyu gözlük taktıktan sonra sonunda normal görebildikleri için insanlar ona teşekkür kartı gönderir. Onları mutlu ediyor.”

“Senin de insanları mutlu ettiğine eminim.”

“Hayır, etmiyorum.” Yine işimin en az sevdiğim yönüyle yüzleşmek zorunda kalıyorum. “İnsanları işsiz bırakıyorum. Onları mutsuz ediyorum.”

Luke normal olarak, “Eğer sevmiyorsan, başka bir şey yapsana,” diyor.

“Danışmanlık kısmını seviyor değilim,” diye itiraf ediyorum. “Azaltmaya çalıştığım yan hasarlar olsa bile, kurtarma planı yapmayı seviyorum. Ama bu Bennett’ların yaptıklarına kıyasla oldukça değersiz kalıyor.”

Luke omuz silkiyor. “Bu onların problemi. Bence Chris seninle evlendiği için çok şanslı ve kadın da masallardaki cadı üvey anne.”

Kahkahayı patlatıyorum. “Aslında değil. Sadece biraz soğuk. Zaten fark etmez. Onunla evlenmiyorum.”

Luke, “Düğün planlarınıza karışmaya çalıştı mı?” diye soruyor. “Bir başka arkadaşım -pardon Carly, çok kadın arkadaşım var- evlenirken kayınvalidesi her şeye karışıyordu. Her şeyi değiştirmek istiyordu. Sabine delirmişti.”

“Peki ya şimdi?”

“Sabine’i uzun süredir görmedim,” diye itiraf ediyor Luke. “Marbella’da yaşıyordu ama evlendikten sonra Almanya’ya geri döndü.”

Marbella, Evans’ların Blackwater Terrace’dan sonra taşındıkları yer. Luke aslında bana yem atıyor ama yakalanmayacağım.

“Şu anda yapmak istediğin bir şey var mı?” Luke aramızdaki sessizliği konuyu değiştirerek bozuyor.

“Bana bakıcılık yapmana gerek yok. Eminim ilgilenmen gereken başka bir sürü şey vardır.”

Kaşlarını çatıyor. “Sana bakıcılık yaptığımı düşünmemiştim doğrusu. Seninle karşılaşmak harika oldu ve seninle zaman geçirmenin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Ama tek başına kalmak istersen sorun olmaz.”

“Ah, Luke. Özür dilerim.” Duygularını incittim ki amacım bu değildi. Harika bir hafızam olmasına rağmen maalesef iş duygulara gelince çuvallıyorum. Vaftiz kızımın çoktan anladığı gibi, asla ne hissettiğimi söylemek veya diğer insanların ne hissettiğini anlamak gibi bir özelliğim yok. Sarılıp, öpüşen, sempatik biri değilim. Sanırım diğer insanları kovarak para kazanmamın nedeni de bu. Luke geçmişte de bunu biliyordu. Benden bu yüzden hoşlandığını düşünmüştüm.

“Sorun yok,” diyor Luke. Çok gücünmüş görünmediği için rahatlıyorum. “Eskiden de çok pot kırardın zaten.”

“Sağ ol. Sadece-”

“Önemli değil.” Yanıt vermeme izin vermiyor. “Sadece buradayken yapmak istediğin bir şey varsa, senle birlikte yapmayı isteyeceğimi söylemeye çalışıyorum. İşin varsa çalışacaksan veya yalnız kalmak istiyorsan, bunlar da sorun değil. Ama bir gece kendine izin verip keyifli bir gece geçirmek istiyorsan, benimle gelip bizim tayfayla tanışabilirsin. İlerleyen saatlerde geleneksel bir barda toplanacağız. Ardından da Flamenko’ya gideceğiz.” Yüzümdeki ifadeyi fark edince anında, “Tabii biz dans etmeyeceğiz,” diye ekliyor. “Bir şov var. Kesinlikle çok klişe gelecek ama aslında Flamenko’nun *Riverdance* hali gibi. Gerçekten iyi. Hoşuna gidecektir.”

“Sana sorun çıkarmak istemem.”

“Bunu nasıl yapabilirsin ki?” diye soruyor Luke. “Seni tekrar görmek çok güzel Carly. Seni gezdirmek benim için hiçbir zaman sorun olmaz.”

7. Bölüm

♪ Suite Española: Sevilla - Julian Bream ♪

İnsan kaynayan sokakların arasından daireye geri dönüyoruz. Etraftaki insanların yarısı Sevilla yerlisi yarısı turist gibi. Luke'un buraya kaç kere geldiğini merak ediyorum. Ayrıca hâlâ Marbella'da mı yaşıyor? Peki ya ailesi? Konuştuk ama çok da derine inememiştik. Eskiden olsa asla yüzeysel bir şey konuşmazdık. Ama o geçmişti, bu şimdiki zaman. Ve inanmak istemesem de her ikimiz de değiştik.

Başta duş almama kararı alsam da madem dışarı çıkacağız, o zaman duş almalıyım. Eve döndüğümüzde Luke'a duş alacağımı söylüyorum. O da biraz TV izleyip ardından hazırlanacağını belirtiyor. Bir anda yanında utangaçlaşıyorum. Hızla misafir odasını gidip kıyafetlerimi çıkarıp duşa koşuyorum.

Kapıyı kilitlemediğimi her tarafım sabunluyken fark ediyorum. Aklıma bile gelmemiştik ama gerçekten çok da tanımadığım bir erkeğin dairesinde, anadan doğma durduğum

bir anda dank ediyor. En azından diğer insanlar durumu böyle görecektir. Tıpkı haberin tamamını okumadan sadece başlığı görmek gibi. Aslında her şeyi anlamak için tüm detayları öğrenmeniz gerekir. Cadogan'ın, danışmanlık verdiği şirketlerden birinin zarar eden bir bölümü kapatmak istediğini hatırlıyorum. Neredeyse elliye yakın pozisyon kapanacak ve insanlar Noel öncesinde aç kalacaktı. Ama işin aslı hiç de öyle değildi. Yarisından fazlası başka bir bölüme transfer edildi. Bazıları erken emekli oldu. İşlerini kaybedenlere de çok cömert bir tazminat paketi verildi. Tamam, tabii ki bu iş sahibi olmakla aynı şey sayılamazdı, biliyorum ama bölüm aylardır güç durumdaydı ve o sırada kapatılmasaydı, verilen tazminat paketi bile olmadan herkes işsiz kalacaktı. Bu konuda üstüme geldiğinde bunu Dorothea'ya da anlatmaya çalışmışım ama beni dinlememişti. Kötü haberlerin üstünü örttüğümü söylemişti. Ama bugünlerde zaten herkes haberleri kendine uygun biçimde çarpıtmıyor muydu? Özellikle de haberler politikse.

Peki, ben bunu Chris'e nasıl açıklayacağım? Kurulanırken bunu düşünüyorum. Yanıtı gayet iyi bildiğim için kendi sorumu yanıtlamıyorum. Elbette tek bir kelime söylemeden üstünü örteceğim!

Salona döndüğümde Luke sanırım aynı kotu giyiyordu ama gömleğini değiştirmişti. Şimdi giydiği gömlek mavi çizgili, tıpkı gözleri gibi. Sanırım çok süslendim, çünkü görünüşe göre Luke benim kadar şık değil. Siyah ve beyaz desenli, göğsün altında toplanan bir Donna Karan elbise giydim. Bana yakıştığını bildiğim için bu elbiseyi son dönemlerde çok kez giydim. Ayrıca en favori kırmızı takımı takmışım – bileziğiyle birlikte bir Swarovski kolyesi.

Hem de saçımdaki kırmızı tokaya uyumlu, parlak ve eğlenceli takılar. Ayakkabılarımı da kırmızı seçtim. Çok mu kırmızı, çok mu parıltı ve ısıltı oldu diye düşündüm ama kesinlikle gösterdiğim çabadan daha fazlasını harcamışım gibi görünüyorum. Özellikle de bileklerim halen bir önceki topuklu ayakkabılardan dolayı yorgun olduğundan, bu ayakkabıları giymek aslında biraz kumar oynamak demek.

Luke ayağa kalkıp gitmeye hazır olup olmadığımı soruyor.

“Tabii.” Bir elbise giydiğim için iltifat etmemesine bozulmalı mıyım? Hem de son moda bir ayakkabı giydiğim halde! Beni daha önce bundan daha çekici bir şey giyerken görmedi. Bir şey söyleyeceğini sanmıştım. Başımı sallıyorum; aklımdan neler geçiyor? Nasıl görüldüğüm hakkında ne düşünürse düşünsün. Önemli değil. Bu akşamdan sonra onu tahminen bir daha hiç görmeyeceğim. Onun hayatı kendine; benim gayet düzenli, yerinde ve sevdiğim hayatım da kendime.

Aşağıya inerken, “O ayakkabılarla yürüyebilecek misin?” diye soruyor.

“Farkındayım, topukları yüksek. Ama çok rahatlar.”

Bana şüpheli bir bakış atıyor. Ben de ona sırtıtp kötü espri girişimimi durduruyorum. Neyse ki (ayakkabıları giydiğime pişman olmama ramak kalmıştı ki) bulduğumuz yerden bara yürümek sadece beş dakika alıyor.

“Diğerleri bir süre daha gelmez,” diyor Luke. “Bir şeyler yemek ister misin?”

Açıktan ölüyorum. Gözlerim parlamış olacak ki Luke kahkahayı basıyor. “Burası harika *tapas* yapar. Aslında birkaç bar gezip, farklı lezzetler denemeliyiz. Ama o ayakkabıların içinde ayakların için endişeleniyorum.”

“Sen benim ayaklarımı boş ver. Asıl aç karnım için endişelen.”

Kıkırdayıp içeri giriyoruz. Burada duvarlar ve zemin mavi mozaik desenli seramik kaplı. Dört veya altı kişilik tahta masaların etrafına tahta sandalyeler dizili ama henüz yarısı boş ve etraftakilerin hepsi turist.

Luke barmene bir-iki kelime söylüyor ve sonra *sangria* içmek isteyip istemediğimi soruyor.

“Sen de turist gibi davranabilirsin. Mojito yazın buradaki favori içkidir.”

“Mojito severim ama Sangria da olur.”

“Bir de karışık *tapas* tabağı söylüyorum. Çok yemek seçer misin?”

“Gelenler kafalı kuyruklu olmasın yeter,” diye yanıtlıyorum.

“Dağdaki oryantiring* gezimizi hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirdim ki? Okuldan bir kısmımız Dublin dağlarında oryantiringe gittik. Bazıları bunu rekabetçi bir spor olarak görür ama biz sadece eğlence amaçlı yapardık: Luke, ben, Jessica Quillan, Mark Shaw, Belinda Morgan ve Peter Carew. Her ne kadar üç erkek ve üç kız olsak da hiçbirimiz çift değildik. Mark’ın babası açık hava aktivitelerini çok severdi, bu yüzden bizi ormana götürüp bırakmıştı. Birinin aklıktan ölüyorum diyeceği zamanın geleceğini bildiğimiz için de yiyecek ve içecek dolu ufak sırt çantalarımız vardı. Ormanda bir saat yürüdükten sonra zamanın geldiğini düşünüp ufak bir derenin kenarına oturmuştuk. Kızlar sandviç yapmıştı. Erkekler de tabii ki cips getirmişti. Ben, Jess ve Belinda (her ne kadar daha lezzetli olması için jam-

*Harita yardımıyla yön bulmayı içeren, zamana karşı yapılan bir spor. (E.N.)

bonlu sandviçlerimize cips eklessek de) çocukları daha sağlıklı tercihlerde bulunmadıkları için azarlarken, erkeklerin arasında en uzun ve güçlü kişi olan Peter Carew bize yemek için bir şeyler yakalayacağını ilan etti. Daha sonra da bir ağacın dalını kırdı ve çakısıyla ucunu sivriltti. Hazır olduğunu düşününce spor ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı, sonra da kotunu sıyırıp nehre girdi. Tam biz onunla balık yakalamak şöyle dursun, balıkları bile göremeyeceği hakkında dalga geçerken bir zafer çılgılığı attı ve sivrilttiği ucunda bir balığın kıvrandığı mızrağını sudan çıkarıp bize gösterdi.

Jess anında kustu, Belinde ise çılgılık atmaya başladı. Ona balığı suya geri koymasını söyledim ama Peter balığın neredeyse ölmüş olduğunu ve o yüzden onu yememiz gerektiğini söyledi. Kamp ateşi yakacaktı ve onu pişirecektik.

Luke ormanın içinde ateş yakmanın pek de iyi bir fikir olmadığını ve kamp yapmak için değil oryantiring için burada olduğumuzu hatırlatıp, zaten yakında gitmemiz gerektiğini söyledi. Peter ona çok sinirlendi ve Belinda biri gelirse yemek için durduğumuz anlaşıldığında bunun hoş görünmeyeceğini, yolumuza devam etmemiz gerektiğini söyleyene kadar üç oğlan birbirine bağırdı. Sonunda yola koyulduk. Ama zihnimden o balığın görüntüsünün gitmesi uzun zaman aldı. İşte o günden beri de balığı yalnızca fileto ve kafasız olarak yiyorum.

Tapas için endişe etmeye gerek yok. Garson, mantar soslu şişte tavuk, soslu patates, zeytin, İspanyol sucuğu *chorizo*, kalamar ve üzerine sarımsaklı mayonez sürülmüş yumuşak taze ekmek olan ufak tabakalarımızla beliriyor.

Şişlerden alıp tavukları tabağına koyarken Luke, “Yumul,” diyor.

“Sen benim ayaklarımı boş ver. Asıl aç karnım için endişelen.”

Kıkırdayıp içeri giriyoruz. Burada duvarlar ve zemin mavi mozaik desenli seramik kaplı. Dört veya altı kişilik tahta masaların etrafına tahta sandalyeler dizili ama henüz yarısı boş ve etraftakilerin hepsi turist.

Luke barmene bir-iki kelime söylüyor ve sonra *sangria* içmek isteyip istemediğimi soruyor.

“Sen de turist gibi davranabilirsin. Mojito yazın buradaki favori içkidir.”

“Mojito severim ama Sangria da olur.”

“Bir de karışık *tapas* tabağı söylüyorum. Çok yemek seçer misin?”

“Gelenler kafalı kuyruklu olmasın yeter,” diye yanıtlıyorum.

“Dağdaki oryantiring* gezimizi hatırlıyor musun?”

Nasıl unutabilirdim ki? Okuldan bir kısmımız Dublin dağlarında oryantiringe gittik. Bazıları bunu rekabetçi bir spor olarak görür ama biz sadece eğlence amaçlı yapardık: Luke, ben, Jessica Quillan, Mark Shaw, Belinda Morgan ve Peter Carew. Her ne kadar üç erkek ve üç kız olsak da hiçbirimiz çift değildik. Mark’ın babası açık hava aktivitelerini çok severdi, bu yüzden bizi ormana götürüp bırakmıştı. Birinin açlıktan ölüyorum diyeceği zamanın geleceğini bildiğimiz için de yiyecek ve içecek dolu ufak sırt çantalarımız vardı. Ormanda bir saat yürüdükten sonra zamanın geldiğini düşünüp ufak bir derenin kenarına oturmuştuk. Kızlar sandviç yapmıştı. Erkekler de tabii ki cips getirmişti. Ben, Jess ve Belinda (her ne kadar daha lezzetli olması için jam-

*Harita yardımıyla yön bulmayı içeren, zamana karşı yapılan bir spor. (E.N.)

bonlu sandviçlerimize cips eklese de) çocukları daha sağlıklı tercihlerde bulunmadıkları için azarlarken, erkeklerin arasında en uzun ve güçlü kişi olan Peter Carew bize yemek için bir şeyler yakalayacağını ilan etti. Daha sonra da bir ağacın dalını kırdı ve çakısıyla ucunu sivriltti. Hazır olduğunu düşününce spor ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı, sonra da kotunu sıyırıp nehre girdi. Tam biz onunla balık yakalamak şöyle dursun, balıkları bile göremeyeceği hakkında dalga geçerken bir zafer çılgılığı attı ve sivrilttiği ucunda bir balığın kıvrandığı mızrağını sudan çıkarıp bize gösterdi.

Jess anında kustu, Belinde ise çılgılık atmaya başladı. Ona balığı suya geri koymasını söyledim ama Peter balığın neredeyse ölmüş olduğunu ve o yüzden onu yememiz gerektiğini söyledi. Kamp ateşi yakacaktı ve onu pişirecektik.

Luke ormanın içinde ateş yakmanın pek de iyi bir fikir olmadığını ve kamp yapmak için değil oryantiring için burada olduğumuzu hatırlatıp, zaten yakında gitmemiz gerektiğini söyledi. Peter ona çok sinirlendi ve Belinda biri gelirse yemek için durduğumuz anlaşıldığında bunun hoş görünmeyeceğini, yolumuza devam etmemiz gerektiğini söyleyene kadar üç oğlan birbirine bağırdı. Sonunda yola koyulduk. Ama zihnimden o balığın görüntüsünün gitmesi uzun zaman aldı. İşte o günden beri de balığı yalnızca fileto ve kafasız olarak yiyorum.

Tapas için endişe etmeye gerek yok. Garson, mantar soslu şişte tavuk, soslu patates, zeytin, İspanyol sucuğu *chorizo*, kalamar ve üzerine sarımsaklı mayonez sürülmüş yumuşak taze ekmek olan ufak tabakalarımızla beliriyor.

Şişlerden alıp tavukları tabağına koyarken Luke, “Yumul,” diyor.

Ben de dediğini yapıp biraz daha İspanyol sucuğu alıyorum. Tapas tabağı çok lezzetli ve her şeyi tadana kadar pek konuşmuyorum. Luke de konuşmuyor ama aramızdaki sessizlik garip değil, uyumlu. Zaten hep böyleydik; konuşmamamız hiç sorun olmazdı, çünkü birbirimizin yanında hep rahat hissederdik. Ama ikinci kadeh *sangria*'yı koyarken belki de şu anda rahatlığımızın benim hafif çakır keyif olmamdan kaynaklandığını düşünüyorum. Ne kadar hafif olursa olsun, *sangria* altı haftadır dudaklarıma değen tek alkol. Çalışırken asla alkol almam ve Ecologistics'in ofislerindeki turumuza başladığımızdan beri, her gün ya iş arkadaşlarım ya da müşterilerleymdim. Ama bu akşam çalışmıyorum, tanıdığım biriyle falan da buluşmayacağım ve... Telefonum çalışıyor.

Açmadan önce parmağımı yalayıp peçeteye silmem gerekiyor. Ama açtığımda telefon yüzüme kapanıyor. Yüzümü buruşturup tekrar çevir tuşuna basıyorum, sonra Luke'a özür dileyen bir ifadeyle bakıp masadan kalkıp dışarı çıkıyorum. Yemek servisi yapılan bir yerde telefonda konuşmaktan nefret ederim, ayrıca bar biraz dolduğu için gürültülü hale gelmeye başladı.

Chris telefonu açtığında, "Selam," diyorum. "Pardon. Doğrudan sesli mesaja düştü."

Diğer bir beyaz yalan. Artık sayısını hesaplamayı bıraktım.

"Sadece anneme gitmek üzere yola çıkmak üzereyim. Ona vereceğin bir mesajın var mıydı onu sormak için aradım."

Mesaj mı? Dorothea için? Şu anda zihnimdeki en uzak şey Dorothea olabilir.

“Carlotta?” Chris’in sesi hattın öbür ucunda yankılanıyor.

Sonunda, “Sadece umarım harika bir gece geçirir,” diyorum. “Ve orada olamadığım için çok üzgün olduğumu söyle.”

Chris, “Mesaj at,” diyor. “Böylece yüksek sesle okurum.”

“İyi fikir.” Bunu keşke ben akıl etseydim.

“Kızlar sunumu yapınca seni ararım.”

“Harika.”

“Sevilla’da işler nasıl? Çok sıkılmadın değil mi?”

“Hayır.” Yanımdan heyecanlı heyecanlı konuşan bir grup geçsin diye kenara çekiliyorum. Saatler ilerledikçe şehir daha da canlanıyor. “Ama tabii seninle evde olmayı tercih ederdim.”

“Yarın.”

“Uçağa binerken seni ararım. Çok geç olduğu için özür dilerim.” Ondan sürekli özür dilediğimin farkındayım ama gerçekten her şeyi batırdığım için üzgünüm. Sonunda Sevilla’da harika vakit geçiriyor olsam bile...

“Elinden bir şey gelmezdi. Sen iyisin, değil mi?”

“Ne demek istedin?”

“Kazadan sonra. Bir yerin falan incinmedi, değil mi?”

“Hayır, hayır,” diyerek onu inandırmaya çalışıyorum. “Çok korktum, o kadar.”

“Sanırım anneme hafiften yaralandığınızı söyleyeceğim. Böylesi kulağa daha iyi geliyor.”

“Tamam.” Dorothea’nın huyuna gidecekse ona ne söylediği umurumda değil. Ayrıca kaburgam ezilmiş veya bileğim burkulmuş numarası da yapabilirim.

“Sonra görüşürüz,” diyor Chris.

Her zamanki kapatma konuşmamızı yaptıktan sonra, ona annesi için iyi dileklerimi ilettiğim bir mesaj yazıyorum. Sonuna da gülen yüz ve doğum günü pastası ikonu ekleyip bara geri giriyorum. Az evvel sokakta yanımdan geçen insanların Luke'un arkadaşları olduğunu fark ediyorum, çünkü şu anda masamıza doluşmuşlar ve o da harika bir İspanyolcayla onlara yanıt veriyor. (İspanyolcasının harika olduğunu sadece farz ediyorum. Ancak içlerinden biri, 'Ecologistics'in karşılaştığı sorunlarla ilgili süregelen araştırmamızın sonuçları aşağıdadır,' gibi bir şey söylerse onları anlayabilirim.)

"Carlotta, buradasın." Luke bana gülümseyip beni doğrudan grubun içine çekiyor ve adlarını hatırlamayacağımı bildiğim bir dizi insanla tanıştırmaya başlıyor. Bu tanıştırma merasimleri bende bir işe yaramaz. Ne kadar garip olursa olsun, isimleri hatırlıyor ama kime ait olduğunu bir türlü hatırlayamıyorum. Şimdi ise bu çok da önemli değil. Aslında isimlerini bilmeme bile gerek yok. Luke'un arkadaşları bana harika bir İngilizceyle yanıt veriyor ve Sevilla'daki tatilimde eğlenip eğlenmediğimi soruyorlar. Ardından Luke, treni kaçırmam hakkında olduğunu düşündüğüm hikâyeyi İspanyolca anlatıyor. Tekrar herkes İngilizce konuşmaya başlıyor ve hepsi bana geç kalan bir insan değilsen AVE'nin yüksek hızlı trenlerinin her zaman zamanında kalktıkları için harika olduklarını söylüyor. Bu zaten kendi başıma çözdüğüm bir şey.

Arada bir İspanyolcaya geçip beraber gülüşmeler de hepsi tatlı insanlar ve beni sohbetlerine dâhil etmek için çaba gösteriyorlar. Onların benle dalga geçtiklerini düşünmek istemiyorum. Veya Luke'un onlara benden daha yakın ol-

duğunu. Bunu düşünmem bile saçma, çünkü Luke Evans'ı senelerdir düşünmedim bile; o yüzden şu anda kiminle arkadaş olduğu beni ilgilendirmemeli. Ama sanırım onu kendime ait gibi görüyorum. Blackwater Terrace'ta yaşamıştı ve İspanya'ya gelip de bu insanlarla tanışmadan çok daha önce benim arkadaşımdı.

Konuşma iki dilde geçtiğinden arada bazı şeyleri kaçırıyorum. Adını bir-iki kez duyduğum için Anita'dan bahsettiklerini anlıyorum.

Tekrar İngilizceye döndüklerinde bana yeni vizyona giren Hollywood filmini izleyip izlemediğimi soruyorlar. İzlemediğim için maalesef konuşma bir yere gitmiyor ve tekrar beni de dâhil edecek konular bulmaya çalıştıklarını fark ediyorum. Çok fazla detaya girmeden işlerimizden bahsediyoruz. Begona bir avukat, Carmen vergi danışmanını ve erkeklerden birinin, Federico, çok zengin olduğunu öğreniyorum. Bu bizi biraz güldürüyor ve bana çok zengin eski bir Sevilla'lı ailenin oğlu olduğunu söylüyorlar. Hatta Carmen, Anita'dan bile daha çok deyip kıkırdayınca Federico ona surat yapıyor.

Hepsi zengin Sevilla'lılar. Bunu şimdi anlayabiliyorum. Kızlar güzel giyinmiş ama kıyafetleri büyük zincir mağazalardan alınmışa benzemiyor. Erkekler, Luke gibi kot giymiş ama hepsi pahalı saatler takıyor. Öncelikle Luke'un onlarla nasıl tanıştığını merak ediyorum, buraya nasıl uyum sağladığını. Aston Martin'i yok ama bu gibi arabalar kullanan sosyal çevrelerde bulunuyor. Blackwater Terrace'tan buraya nasıl geldi?

Aslında bu sorunun yanıtını sanırım çoktan biliyorum. Ama keşke bilmeseydim.

8. Bölüm

♪ Sevillana - Flamenko versiyonu ♪

Erkeklerden biri grubun geri kalanına bir şeyler söylüyor ve hepsi eşyalarını toplamaya başlarken coşkuyla bağırıyor.

Luke, “Flemenko barına gidiyoruz,” diyor.

Bir an duraksıyorum. Hepsi çok cana yakın ve beni her şeye dâhil etmek isteyen tipler ama burada ben bir yabancıyım.

Bunu ona mırıldanınca, “Saçmalama,” diyor Luke. “Tabii ki bizimle geleceksin. Hem yeni insanlarla tanışıp İngilizce pratiği yapmaya bayılırlar.”

İşte bundan çok emin değilim.

“Hem başka ne yapacaksın ki? Anita’nın dairesinde tek başına mı oturacaksın?”

“Çalışabilirdim,” diyorum ama Luke alaycı bir şekilde homurdanıyor: “Sunumunu yaptığını ve harika geçtiğini söyledin. O yüzden başka ne yapacaksın ki? Tabii düşünmeye falan ihtiyacın yoksa?”

Ona surat yapıyorum. Küçükken tek başıma oturup boşluğa bakmayı severdim. Annen buna hiçbir şey yapmak derdi. Luke da. Bense hep düşünmek için vakte ihtiyacım olduğunu söyledim.

Yalnız kalıp zihnimi boşaltmayı severim. Ama bu akşam değil.

“Gelmeyi çok isterim,” diye itiraf ediyorum. “Sadece sizi engel olmak istemem.”

Luke bunu geçiştiren bir ses çıkarıp, tezgâha bıraktığım ince ceketimi bana uzatıyor.

Dışarı çıkıp kıvrılan sokaklarda ilerlediğimizde artık hava daha serin. Beş dakika sonra bara ulaşıyoruz. Giriş ücreti var ve ben ne kadar ısrar etsem de benimkini Luke ödüyor.

“Benim yeni ülkemde misafirsin. O yüzden aptallığın lüzumu yok.”

Omuz silkip arkasından içeri giriyorum. Barın daha büyük olacağını düşünmüştüm ama oldukça samimi, sahne ise küçük. Aslında olacaklardan biraz korkuyorum. Yıllar önce üniversitedeyken Sive’le birlikte Torremolinos’da güneş, kum ve deniz tatili yapmıştık. Turlara da katılmıştık ve bunlardan biri korkunç ve klişe bir geleneksel Flamenko gecesi idi. Ama Luke’un dediğine göre Sevilla Flamenko’nun vatanydı ve turistik bir şey değil, harika bir performans izleyecektik.

Haydi bakalım. Temple Bar’la ilgili de aynı şeyi söylerlerdi ama şehrin o kısmında İrlanda kültürü diye sunulan herhangi bir şeyin gerçek sayılacağını düşünen Dublin’lilere hiç katılmıyorum.

On dakika sonra sahneye gitarlı bir adam çıkıp çalmaya başlıyor. Klasik gitar çalıyor ama müzik çok güçlü. Bu

müziği tek başına yapamayacağını anlıyorum ama başka bir gitaristin sahnede ona katıldığını fark edemeyecek kadar kendimi kaptırıyorum. Ardından spot ışığı yanıyor ve ilk Flamenko dansçısı sahneye çıkıyor.

Sanırım dünyadaki en dar pantolonu giyiyor ve üzerinde göbeğine kadar önü açık beyaz bir gömlek var. Ağzım büzülüyor. Müzik harika ama dansçı sıradan. Dans etmeye başlayıp da ayaklarını tahta zemine vuruyor.

Ritmik müzik kreşendosuna doğru yükselmeye başlıyor. Ardından sahneye kadın çıkıyor. Tenine yakışan kırmızı bir elbise giymiş, omuzlarına desenli ipek bir şal dolamış ve simsiyah saçlarını toplayıp topuz yapmış. Yüzünde Dorothea'nın tapacağı gururlu bir ifade var. Adamın önünde duruyor ve adam da tekrar ayağını yere vuruyor. Kadın yavaşça adamın etrafında dolanırken şalı sırtından aşağıya kayıyor. Yavaşlamış olan müzik şimdi tekrar hızlandığında bir anda iki dansçı da adımlarını hızlandırıyor. Dansçılar tutku, istek, hayal kırıklığı ve özlemi anlatan bir dizi hareket yapmaya başlayınca, nefesim kesilmiş bir halde sandalyemin kenarında oturduğumu fark ediyorum.

Buna benzer bir şey daha önce görmedim. Adeta müzik ve hareket dolu bir ön sevişme. Daha fazlası için adam elinden geleni yaparken, kadın da ona neredeyse hor görerek bakıyor. Şehvetli ve büyüleyici bir ritimle bir çift kastanyet çıkarıyor. Ben kendimden geçiyorum.

Dans bittiğinde çılgınlar gibi alkışlıyorum. Luke halimi komik bulduğunu belirten bir ifadeyle bana bakarken, ben de ona yenildiğimi belirten bir gülümseme atıyorum; gösterinin her anını sevdim.

İki dansçı ardından solo danslarını ve sonra da en az ilki

kadar romantik olan birlikte bir dans daha yapıyor. Bir dansın böyle olabileceğine inanamıyorum. Baştan sona etkilen-dim.

Arada herkes şovun ve dansçıların ne kadar iyi olduğundan bahsediyor. Gruptan biri, sanırım Begona çantasından kastanyet çıkarıp onları takırdatmaya başlıyor.

Oldukça da iyi. Gruptaki diğer kızlar da el çırparak ritim tutuyor.

Sanırım burada Flamenko öğrenmek, benim vatanım-da İrlanda dansı öğrenmek gibi. Gerçi bana ilkokulda ders veren Bayan Temperly'nin Flamenko'daki bariz seksüelliği çok da tasvip edeceğini zannetmiyorum. Vücudunuz dik ve kollarınızı hiç kendinizi ifade edemeyecek biçimde iki yanınızda yapışık tutmanız gereken, *Riverdance*-öncesi geleneksel versiyonunu öğrenmiştik. Bu dansa iyi olacağımı düşünebilirsiniz ama berbatım. Vücut koordinasyonu çok iyi olan bir insan olduğum söylenemez.

Dansçılar geri geliyor. Bu seferki dans daha yavaş ve derin. Ama yine canlanıp hiddetleniyor. Dansı gözleri parlayarak ayaklarını yere vurarak bitiriyorlar. Ben yine kendimi tüm bu ateş ve tutkuya kaptırıyorum.

Bu arada lavaboya gidiyorum ve adeta sonradan aklım başıma gelmiş gibi telefonumu kontrol ediyorum. Chris'ten iki cevapsız çağrı. Panikliyorum. Hemen sokağa çıkıp onu arıyorum.

Açar açmaz, "Hangi cehennemdeydin?" diyor. "Endişelendim."

"Üzgünüm. Biraz dışarı çıktım. Flamenko izliyorum. Duymamışım."

"Flamenko?" Dehşete kapılmış bir ses tonu var ki bu da

beni hiç şaşırtmıyor. İrlanda dansı deneyimimden bariz bir yara aldığım için normalde hiçbir dansla ilgilenmem.

“Biraz kültürel bir şeyler yapmak fena olmaz diye düşündüm,” diyerek açıklamaya çalışıyorum.

“Seni annemlerden arayacağımı bilmene rağmen Flamenko şovuna mı gittin?”

Flamenko tutkusuna kapıldığım için Dorothea’yı tamamen unuttuğumu ona söyleyemem.

“Ben... Sıkıldım.” Evet, kötü, farkındayım.

“Annemin partisinin bir parçası olmak istediğini söylediğin için seni arayacağım demiştim. Pen’in çiçekleri sunduğunu dinleyebilir ve belki herkese bir şeyler söyleyebilirsiniz diye düşünmüştüm. Ama bunun yerine sen Flamenko seyretmeye mi gittin?” Tanrım. Bana çok sinirlenmiş ve onu tamamen anlıyorum. Ama planından bana bahsetmeliydi. Hatta benim bir plan yapmam lazımdı.

“Gerçekten üzgünüm.”

Ama özürlerimin yetmeyeceğini biliyorum. “Belki uyumuşsundur diye ikinci kez aradım. Sonuçta uzun bir gün geçirdin.” Ama nedense sesi buna çok da inanıyormuş gibi değil...

“Chris, tatlım.” Derin bir nefes alıyorum. “Aramalarını bilerek yanıtlamadığım falan yok. Treni kaçırdığım ve partide olamayacağım için milyon kez özür diledim. Artık daha ne diyebilirim ki?”

“Ben seni ararken beklemelerini rica ettim. Tüm sunumu beklettim.”

Bugünü daha da mahvedebileceğimi düşünemezdim. Demek ki yanılmışım.

“Annem hayal kırıklığına uğradı. Ben de.”

“Ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok.” Bir anlık sessizlik.

Ardından üzgün olduğumu bildiğini, her şeyin harika planlandığını ve o, Pen ve Lisa’nın da her şeyin iyi gitmesi için çabaladığını ama iyi gitmemesinin yazık olduğunu söylediğinden artık bu konuyu tartışmamaya karar verdiğini anlıyorum.

“Annen çiçekleri beğendi mi?” Kocaman buketin parasını ben ödedim.

“Bayıldı.”

İnanılmaz pahalıydı ama buna değerdı. Belki.

“Seni burada istiyorum. Yanımda.”

“Ben de orada olmak istiyorum.”

Ve de öyle. Luke’la karşılaşmak, arkadaşlarıyla tanışmak, Flamenko’nun duygusallığına kapılmam gibi diğer olan şeyler... Önemli değil. Önemli olan Chris’i hayal kırıklığına uğratmış olmam.

“Flamenko izlemek de nereden çıktı?” Sesi sakinleşmiş geliyor. “Sen turistik şeylerden nefret edersin.”

“Eğlenceli olur diye düşündüm.”

“Sen eve dönünce kendi eğlencemizi kendimiz yaratabiliriz.”

Aramızın iyi olması beni çok rahatlattı. Chris’le kavga etmeyi sevmiyorum. Zaten çok da etmiyoruz ve ne zaman etsek bundan ölesiye nefret ediyorum. Gerçi bunun nedeni her zaman Chris’in haklı olması da olabilir.

“Hâlâ partiliyor musunuz?” Saatime bakıyorum ve çok şaşırarak saatin gece yarısını geçtiğini fark ediyorum. Gece hızla geçmiş. Dublin’in bir saat geride olduğunu hatırlıyorum.

“Ahh, evet. Annem etrafında arkadaşları olduğu için tam havasında. Bayıldı.”

“Beni tekrar ara. Her şey bitince. Böylece biraz seksi konuşabiliriz.”

“İşte gün boyunca ağzından çıkan en iyi fikir bu. Sabırsızlanıyorum.”

“Seni seviyorum.”

“Seni seviyorum Lots.”

Telefonu çantama koyduğumda Luke’un kulübün kapısında durmuş beni izlediğini fark ediyorum.

“Ne kadardır oradasın?” diye soruyorum.

“Çok değil. Çıktığını fark ettim ve her şey yolunda mı diye bakmak istedim.”

“Yolunda, yolunda.” Ama Chris’e benimle gecenin ilerleyen saatlerinde seksi bir konuşma yapmasını söylediğini duydu diye biraz utanıyorum.

Aslında utanılacak bir şey yok. Sonuç olarak bu ben ve nişanlım arasında kişisel bir şey; Luke’un duyması gereken bir şey değil.

“Üçüncü perde var,” diyor Luke.

“Katılmazsam sorun olur mu?” Bir anda egzotik Flamenko dansçıları ve onların seksi hareketlerinden gına geldiğini fark ediyorum. Ayrıca Chris beklediğimden de erken beni ararsa diye telefonumu duymak istiyorum.

“Sorun değil. Haydi. Gidelim.”

“Sen kalabilirsin. Ben tek başıma hallederim.”

“Daireye nasıl döneceğini hatırlıyor musun ki?”

“Taksi tutabilirim.”

Bana inanmayarak bakıyor. “Beş dakikalık yürüme mesafesi için mi? Delirdin mi? Ben seninle gelirim.”

“Peki, ama ya arkadaşların ne olacak?”

“Çıkabileceğimizi söylüyorum.”

“Ayıp olmaz mı?”

“Hiç de olmaz. Onlar sabaha kadar partiler.”

“Sonra da sabah düğüne mi gidecekler?” Sesimdeki alaycılığı saklayamıyorum.

“Düğün akşama,” diyor Luke. “Hava ancak serinlemiş oluyor.”

Başım la onaylıyorum.

“Haydi.”

Dünyadaki en normal şeymiş gibi koluma giriyor ve birlikte daireye doğru ilerlemeye başlıyoruz. Sessizce yürüyoruz ama katedrale yaklaştığımızda Luke bana son bir içki içmek isteyip istemediğini soruyor. Bana şehrin silüetini göstermek istediğı ve Sevilla’ya her geldiğinde gittiğı bir teras barı olduğunu söylüyor. Başta biraz çekiniyorum.

Ama hiç uykum yok ve çatı katındaki bir barda telefonumu kolaylıkla duyabilirim. Son bir içki fena olmazdı, o yüzden onu meydana ve ardından geçtiğimiz camdan kapiya doğru takip ediyorum. Tam karşıdaki asansörlere doğru ilerliyoruz ve biniyoruz. Asansör apartmandaki kadar küçük ama bavulum olmadığı için bu sefer o kadar sıkışık gelmiyor. Luke dördüncü kata basıyor.

Kapılar açıldığında büyük bir sürprizle karşılaşıyorum. Dışarıdaki bir barın bu kadar şık ve zarif olmasını beklemiyordum. Tanrı aşkına, alanın ortasında bir yüzme havuzu var ve etrafına yüksek tabureli masalar dizilmiş. Ayrıca daha rahat etmek isteyenler için de dolgulu pofuduk koltuklar var. Bar cam ve granitten yapılmış, LED ışıklarla aydınlatılmış. Tüm çevresinde küçük süs ışıkları var ve hoparlörlerden

Küba ritimleri yükseliyor. Ortam kesinlikle çok çekici. Ve mekân saat geç olmasına rağmen insan kaynıyor. Luke bana Sevilla'lıların genelde geç saatlere kadar dışarıda olduklarını ve bu yerin çok popüler bir bar olduğunu söylüyor.

Dublin'deki barlarda çok sık havuza rastlamadığımıza dikkat çekiyorum ki zaten olsaydı da suya atlayanlardan çekilmezdi.

"Tahminen," diyor Luke suyun etrafında dolanıp yeni boşalmış yüksek tabureli masalardan birine otururken. O kolunu kaldırdığında inanılmaz güzel bir garson bize doğru yürümeye başlıyor. Hem kadın hem de erkek çalışanların sırf barın arkasındaki becerilerinden dolayı değil, aynı zamanda dış görünüşleri için de işe alındıklarını fark ediyorum; hepsi ağızları açık bırakacak derecede mükemmel. Luke iki mojito ısmarlayınca, bunun onun favori yaz içkisi olduğunu hatırlatıyorum. "Ama yazın sen burada olmayacaksn, o yüzden doğru an şu an," diyor.

Gülümseyip etrafıma bakıyorum. Şehrin tam merkezindeyiz ve tıpkı gündüz olduğu gibi katedral her şeyin üzerinde yükseliyor. Şu anda ışıkları açık ve sarı duvarları sıcak görünüyor. "O kuleye çıktığımıza inanamıyorum." Bakakalıyorum. "Mükemmel."

"Gece hayatına dalmadan önce biraz egzersiz yapmak iyidir," diyor Luke.

"Ben gece hayatına dalmıyorum," diyorum. "Gerçi belki de dalıyorum. Erken yatmayı planlamıştım."

"Otelinde, ki zaten otel bulabilecek miydin o da ayrı bir konu, tek başına oturmanın bizimle dışarıya çıkmaktan daha eğlenceli olacağını söyleyemezsin."

"Hayır, söyleyemem," diye itiraf ediyorum. "Harikaydı. Buna benzer bir dans daha önce görmemiştim."

“Çok güçlü, değil mi? Gençliklerinde gerçek hayatta bu kadar cüretkâr ve cilveli davrandıklarını gözünün önüne getirebiliyorsun, değil mi?”

Kahkaha atıyorum.

“Getirebiliyorsun.” Luke savunmaya geçiyor.

“Biliyorum. Sadece bunu beklemiyordum.”

“Neden?”

“Biraz fazla kızsals geliyor kulağa.”

“Ahh, başlama yine.” Luke homurdanıyor ben de kıkırđıyorum.

Kardeşleri saçları dalgalı olduğu için küçükken onunla dalga geçerdi. Bir kere saçlarını neden kesmediğini sorduğumda, gerçekten de bana kendisini ailesinin geri kalanından daha farklı hissettiğini söylemişti. Annesi, babası veya kardeşlerinde ne sorun olduğunu sorduğumdaysa çok baskıcı olduklarını söylemişti. En iyi olmak... En çoğuna sahip olmak... İnsanların sana saygı duyması. Kimse ona saygı duymasa bile bunun umurunda olmadığını söylemişti. Hatta böylesini tercih ediyordu.

O zamanlar bunu garip bulmuştum. Ama sonraları o kadar da değil. Yine de sonuç farklı olmamıştı. Luke da ailesiyle birlikte Blackwater Terrace’den gitmişti. Sonuçta o da aynıydı.

Luke’un en yakın arkadaşından, bir anda çıkma teklif ettiği birine dönüşmüştüm. Senenin başında, dönemimizdeki en popüler kızlardan biri olan, Luke’tan hep hoşlansa da uzak duran, uzun boylu, çıkık elmacık kemikli ve pembe dudaklı, esmer Helena Murray ile çıkmaya başladı. Helena okula otobüsle geldiğı için Luke’la okula yürümeye devam

ettik. Ve şimdi o yaştaki kızların sevgililerinin bir kız arkadaşısı olmasından pek hoşlanmadıklarını hatırlamıştım, çünkü bir teneffüs sırasında Helena bana aynen böyle dedi. Beni dürttü ve elimdeki su döküldü. Bana böyle zavallı bir şekilde Luke Evans’la takılmaya devam edebileceğime inanıp inanmadığımı sordu. Luke onun sevgilisiydi, böyle dedi. Benim Luke için bir anlamım yoktu. Ben onunla takılmadığımı, çok uzun süredir arkadaş olduğumuzu ve onunla çıktığı için bir anda Luke’la arkadaşlığımı kesmeyeceğimi söyledim.

Helena’yı bana inanmadığı için suçlamıyorum. Sonuçta hakkı da vardı: Ben onları bir arada gördüğümde Luke’un bana da ona sarıldığı gibi sarılmasının, birbirimize sevgimizi göstermek için alınlarımızı çarpıştırmak yerine, dudaklarını onu öptüğü gibi öpmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettim. Bunları düşününce ürpermiştim. Luke’la olduğumuz gibi mutluyduk. Bir şeyleri değiştirmek işleri bozabilirdi. Karşı cinsle arkadaşlığın çok sık ilişkiye dönüşmeyeceğinin farkındaydım. Luke’un arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum. O benim için önemliydi.

O yüzden Luke Evans’la ilgili tüm romantik heveslerimi kilit altına almıştım. Böylesi daha güvenli olmuştu. Sonra ise o bana çıkma teklif etti.

Bizim oradaki sinemada oynayan *Independence Day*’e gitmeyi önerdi. Benim bildiğim kadarıyla bu çıkan insanların yaptığı bir aktiviteydi, sadece arkadaş olanların değil. Kimse bunu yapmazdı! “Peki ya Helena?” diye sordum.

Luke da, “Artık onunla çıkmıyorum,” dedi. “Aptalın teki. Ayrıca ölmekte olan insanların birbirlerine âşık olmaları gibi ağlak şeyler falan izlemeyi seviyor. Gerçekten izlemeye de-

ğer bir şeye gitmek istemiyor. Ve ben gerçekten de *Independence Day*'i izlemek istiyorum.”

Bunu duyunca rahatladım. Sorun yoktu. Hâlâ arkadaş-tık, çünkü tıpkı Luke gibi ben de bilimkurguyu severdim. Hatta, her ne kadar yeni teknolojiyi benimsemekte zorlansam da hâlâ seviyorum. Babam sonunda evimize video oynatıcı aldığında arada bir romantik komediler seyretsem de (*Love Actually* veya *Pretty Woman*'da burnumu çekerdim), gidip kiraladığı ve birlikte oturup izlediğimiz *Terminator* gibi filmleri çok daha fazla severdim.

Luke, “Ayrıca, seninle bir filme gitmek istiyorum,” dedi. Kelimelerden çok kullandığı kelimeler beni şaşırttığından ona bakakaldım.

“Sinemaya gitmek deyince-”

“Gerçekten de sinemaya gitmek mi istiyorsun? Yani... Biz olarak? Birlikte? Çift gibi?” Sonunda sesim cırtlak çıktı.

“Zaten herkes bizi öyle zannediyor,” dedi Luke. “O zaman olalım bari. Helena’yla bunun yüzünden kavga ettim.”

Nasıl tepki vereceğimi bilememiştim. Luke kız arkadaşlarıyla asla kavga etmezdi. Ayrıldıktan sonra bile onlarla iyi anlaşırdı. Çok uzun süre kızgın kalabileceğiniz biri değildi.

Luke, “Çok sahipleniciydi,” diye ekledi. “Bana sürekli ne yapmam gerektiğini veya ne yapmamam gerektiğini söylüyor. Ve seni sevmiyor.”

İşte bu da resmi kız arkadaşların, erkek arkadaşlarının kız arkadaşlarını sevmediğine dair kanıtımdı.

“Senin arkadaşım olduğunu söyledim ve o da bana seçim yapmam gerektiğini söyledi. Ben de seçtim.” Bir anda endişelenmiş göründü. “Benimle çıkman için seni zorlamıyorum. Tamamen sana bağlı Carly.”

“Çok isterim.” Luke’la randevuya çıkmak her ne kadar potansiyel bir felaket olsa da, benimle arkadaşlığını Helena Murray’le çıkmaya tercih etmesi beni gururlandırmıştı.

“Tamamdır,” dedi Luke. “Seni yarın altıda alırım. Sonra da McDonald’s’a gideriz.”

Benim için hava hoştu ama Luke’la McDonald’s’a bir randevuya gitmenin onunla pek çok sefer yaptığımız gibi McDonald’s’a gitmekten nasıl bir farkı olacaktı, emin değildim.

“Görüşürüz o zaman,” dedim. “Yarınki münazarada bol şans.”

“Teşekkürler.”

Yalnızken sessiz ve hatta utangaç olmasına rağmen, Luke okulun münazara takımındaydı. Bu işte de oldukça iyiydi.

“Görüşürüz Luke.”

Aramızda hali hazırda hafif bir değişim olmuştu. O anda en yakın arkadaşıma veda ettim.

Ama Luke sırtıtmıştı ve sonra her zaman yaptığı gibi yürüyüp gitti; bense acaba her şeyi kafamdan mı uydurdum diye düşündüm.

O akşam Julia bir buluşmaya gitmişti. Hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü, ne giyeceğine karar verirken ne kadar zorlandığını görmüştüm ve bir an giyim kuşam, makyaj benim uzmanlık alanım olmadığı için panikledim. Süslenmek zorunda mıydım? Farklı görünmek? Farklı davranmak? Luke beni olduğum gibi sevmişti ama bunun sadece birlikte takılırken olduğunun farkındaydım. Resmi bir randevu tamamen başka bir işti. Beni daha çok takdir etmesi için yeni, daha önce görmediği bir şey mi almalıydım? Belki bir elbise. Ama beni bir elbise giyerken görseydi kesinlikle

bana güler ve ne yaptığımı sorardı. Julia'dan tavsiye istemeyi düşündüm ama kendimi rahat hissetmedim. Onun, Luke'la aramdaki Şeyin değiştiğini söylediğim için benimle dalga geçmesini istemedim.

Ama o çıktıktan sonra gardırobunu biraz altüst ettim. Ablam her zaman son moda Şeyleri severdi ve her ne kadar elbiseleriyle etekleri için fazla kısa olsam da, geçmişte arada sırada bluzlarını ödünç almışlığım vardı. Bunu asla öğrenmedi. Kaybolduklarını anlamadan önce onları geri verirdim. En favori kotumla çok renkli ipek bluz çok iyi gidecekti ve sslden çok kotumun daha işlevsel görünmesini sağlıyordu. Yüksek topuklu siyah botlarını da alabileceğimi düşündüm; böylece kesinlikle bir randevuya giden bir kız gibi grnecektim. (O zamanlar asla topuklu giymezdim. şimdiyse gardırobumun en önemli parçaları topuklu ayak-kabılarımdı.)

O gece uyuyamadım. Sadece Luke'la buluşacağımı, her Şeyin yolunda gideceğini kendime söylememe rağmen, yaktakta uyanık yattıka bu randevunun giderek kötü geçeceği ve onu sonsuza kadar kaybedeceğime dair kuruntularım arttı. Ve sonra kendime onu kaybetmekten korkuyorsam belki de birlikte olmamamız gerektiğini söyledim. O noktada gerçekten doğru gelmişti ama diğer açıdan... Yumruğumla yastığımı vurup kabartarak yznce kez altını üstüne getirdim.

O sıralarda üst üste tekrarlayacağım bir uyku düzenine girdiğimi fark etmemiştim. Sabaha karşı üçte uyanık olmanın rutin bir hale geleceğini...

O cumartesi sabahı Julia alışverişteyken onun dolabından istediklerimi aldım. Ardından da kuaföre gittim. Daha

önce hiç kuaföre gitmemiştim çünkü saçlarım uzundu, omuzlarımı geçmişti ve genelde annem saçımı düzeltirdi. Ama Julia'nının bluzu ve botlarını çalmaya karar vererek kendimi yeni kıyafet alma masrafından kurtardığımdan, bir profesyonele saçımı parlak göstermesi için başvurabileceğimi düşündüm.

Adeta kuaför dükkânına yıllık saman balyası getirmişim gibi parmaklarını saçlarımda gezdiren kuaför, tek istediğim fön olmasına rağmen birkaç santim kesmeyi önerdi. Ona hayretler içerisinde baktım. Saçım kuru ve dağınık olabilirdi ama ben uzun saç severdim. Adeta bir perde gibi yüzümün önüne düşmesini ve gerildiğimde ki bu sık sık olurdu -sonuçta on beş yaşında her şey stres demekti- uçlarını kıvrımayı severdim.

Saçım beni koruyordu. Daha parlak olmasını istiyordum, daha kısa değil. Ama kuaför ısrarcıydı. Bu uzunluğun kalp şeklindeki suratıma yakışmadığında ısrar edip işi bittiğinde milyon kat daha güzel görüneceğimi dair beni ikna etmeye çalıştı.

Luke için milyon kat daha güzel görünmek istemedim ama acaba kendim için milyon kat daha güzel görünür müyüm diye de merak ettim. O yüzden kuaförün saçımı kesmesine izin verdim ve sonuç çok şaşırtıcıydı.

“Aslında küt kısa saç kaldırarak bir yüzün var,” dedi anayı kaldırıp bana saçımın arkasında gösterirken. “Ama bu bir başlangıç.”

Saçımı kısa ve küt kestirdiğimi düşünemiyordum ama ucundan birkaç santim almak konusunda haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Bir anda kendimi daha olgun ve daha sofistike hissetmeye başlamıştım. Luke'un da beğeneceğini umut ettim. Beni beğeneceğini.

Genelde makyaj yapmadığım için çok erken hazırlanmaya başladım ve tam olarak ortaya neyin çıkacağını bilmiyordum. Şu anda on beş yaşında allık ve fondöten kullanmayı herhangi bir kızın bilmemesi oldukça şaşırtıcı geliyor ama o dönemlerde durum farklıydı ve iş kozmetiğe geldiğinde tam bir ahmaktım. Julia odaya girdiğinde bir önceki Noel’de bana hediye ettiği ama hiç kullanmadığım farlarla cembelleşiyordum.

“Hey!” dedim kızgın bir tonla. “Kapıyı çalman lazım.”

“Ama eğer çalsaydım en sevdiğim bluzumu ve de botlarımı aldığını göremezdim.” Bana bakıp ısıklık çaldı. “Ve yeni bir saç kesimin de var. Üstelik çok da yakışmış. Bunu kıyafetler ve farlarla birleştirecek, görünüşe göre kız kardeşimin bir randevusu var.”

“Varsa ne olmuş?”

“Kim bu şanslı çocuk?” diye sordu.

“Seni ilgilendirmez.”

Julia’yla pek yakın sayılmazdık. O dönemlerde güzel ve popüler olduğu için gözümü korkuturdu. Seneler sonra bu şeylerin onun da gözünü korkuttuğunu söylemişti. Bunun tam birbirinin karşılığı olduğunu düşünmemiştim ama sanırım komşunun tavuğu her zaman kaz görünürdü. “Luke Evans hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi.

Ve işte o anda yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştığımı anladım ve gözleri açıldı. “Tüm bunları Luke Evans için mi yapıyorsun? Bak, bak, bak.”

“Kapa çeneni.”

“Geç bile kalmıştınız. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Ona surat yaptım ama aslında içimden sevinmiştim. Birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmek hoşuma gitmişti.

“Ama gözlerini berbat ediyorsun.” Julia göz makyajıma baktı.

“Bırak ben yapayım.”

Yirmi dakika sonra arkasına yaslanıp eserine baktı. “İşte oldu Külkedisi. Ve sadece bu seferlik kıyafetlerimi çalmana göz yumacağım.”

“Teşekkürler Julia.” Aynada kendime baktım ve gördüğüm şey hoşuma gitti. Umarım Luke da sever.”

“Bir şey değil,” dedi. “İyi vakit geçirin.”

“Ben de öyle planlıyorum.”

Julia gülerek odamdan çıktı. Ben de yatakta oturup pencereden dışarı baktım. Luke’un evinden çıkıp da bir anda kapımızda belirişini görene kadar da bu şekilde oturdum.

Kapıyı oldukça hızlı açtım. Annemlere de Luke’la dışarı çıktığımı bağırarak söyledim. Tam dışarıya çıkarken babam arkamdan çok geç kalmamamı söyledi.

“Saçın.” Luke gözlerini bana dikmişti. “Saçını değiştirmişsin.”

“Hoşuna gitmedi mi?” Heyecanımın sesimden belli olmasını engellemeye çalıştım.

“Beğendim,” dedi Luke. “Yakışmış. Çok farklı görünüyorsun.”

“İyi anlamda farklıdır umarım.”

“Bu daha çok... Evet, iyi anlamda. Üstündekini de beğendim.”

“Bu benim sinemaya gitme görünüşüm,” dedim.

“Böyle deyince benim de özel bir görünüşe sahip olmam gerekiyormuş gibi geliyor.”

“Hayır,” diyerek onu inandırmaya çalıştım. “Olduğun şekilde de harikası.”

Özel bir şeyler yapmadığını söylemiş olabilirdi ama üzerinde yeni bir tişört vardı ve yüzünde tıraş sonrası losyon kokusu aldığıma emindim.

Otobüsü beklerken, “Bu filmi görmeyi çok istiyorum,” dedi Luke. “Will Smith harika.”

“Fragmanı çok iyiydi,” diyerek ona katıldım.

Bana gülümsedi ve ben de ona. Sonra bir anda her şey normal geldi.

Sinemada ışıklar kapanana kadar da her şey normal gitti. Bana sarılıp beni öpmeye başlayacak mı başlamayacak mı merak içindeydim. Çift olarak sinemaya giden arkadaşlarımdan çoğu genellikle filmin çoğunu öpüşerek geçirdiklerinden filmi kaçırdılar ki bu da iyi bir filmi resmen çöpe atmak demektir. Ama aramızda böyle bir şey olursa da aslında Luke’u öpmek isteyen bir yanımdı. Hatta filmi kaçırmaya bile değebilirdi.

Sonuçta beni öpmeye çalışmadı. Will Smith ile Jeff Goldblum’un uzaylıların ana gemisine bir bilgisayar virüsü yükleyerek dünyayı kurtarmalarını izledik ve bir aksiyon filmi olarak tüm sınavlardan geçtiğine karar verdik. Sinemadan çıkarken Luke elimi tuttuğunda da hâlâ arkadaş gibi konuşuyorduk. İkimiz de bir şey dememiştik. McDonald’s’a gelene kadar da elimi tutmaya devam etti. Luke elimi bıraktığında adeta benden bir parçamı alıp götürmüşler gibi hissettim.

Hamburger ve patates kızartmalı konuşmamız da dünyaya olası bir uzaylı saldırısı hakkındaydı. Riskin düşük olduğunu düşünsek de, insanoğlunun basit bir virüs kullanarak dışarıdan gelen ziyaretçileri yenmesinin ne kadar düşük bir olasılık olduğunu tartıştık. Keyifli bir sohbetti. Ardından

eve dönüş otobüsünü el ele bekledik. Konuştuk ama yine film hakkında. Yolculuk sırasında el ele tutuşmadık ama biz durağa geldiğimizde Luke kolunu omzuma attı ve sarılarak Blackwater Terrace’a yürümeye başladık. Ana yoldan evlerimize giden kestirme yola yaklaşıyorduk ki Luke bir an duraksadı. Ucuz bira içen delikanlıların görüntüsü hâlâ aklımda olduğu için o yolu tek başıma geçmeyi düşünemezdim ama orası aynı zamanda çiftlerin öpüşmek için de kullandığı bir yoldu. Hatta bazen öpüşmeden daha fazlası için.

Luke’un kestirmeyi kullanacağını ve bunun da karanlık bir köşede beni öpmeyi deneyeceği anlamına geldiğinin farkındaydım ama ikimiz de karanlığın içinden gelen hafif sarhoş gülüşmelerle kıkırdaşmaları duyduk ve Luke hayır anlamında başını salladı.

Beni ana yola doğru çekerken, “Bu akşam değil,” dedi. “Sana bir şey olmasını istemiyorum.” Bana daha sıkı sarıldı. Ben de ona daha çok sokuldum. İlk randevulara göre fena gitmemişti. Gerçekten sevdiğim biriyle hoşuma giden şeyler yapmıştım. Ve onun güvenli kollarında, kendimi el üstünde tutulan ve değer verilen biri gibi hissetmekteydim. Daha iyisi olamazdı.

Şey, aslında olabilirdi. Sonuçta henüz öpüşmemiştik ve bu aramızda esas büyük farkı yaratacak olan şeydi; bizi sadece iyi arkadaşlar olmaktan sevgiliye dönüştürecek adımdı. Şu anda öpüşmek için sabırsızlansam da, aslında o anın ne zaman geleceğine dair içimdeki merak da hoştu. Gerçeğin hayal ettiğimden de güzel olacağına emindim.

Luke’un evini geçtik ve evimin önünde durduk. Bana dönerek, “Şey,” dedi.

“Evet,” dedim karşılığında.

“Çok iyi vakit geçirdim.”

“Ben de.”

Yüzlerimiz birbirine yakındı. Amber rengi sokak lambasının altında daha koyu görünen gözlerine baktım. Onların arkasını, onun benliğini görebiliyordum. Ve gördüğüm şey hoşuma gidiyordu.

Luke, “Sana daha öncede çıkma teklif etmek istemiştım ama korkmuştım,” dedi.

“Neden?” Bu itiraf beni şaşırtmıştı. Erkeklerin kızlara çıkma teklif etmekten korkmak için bir sebepleri yoktu. Bu onlar için her zaman gurur kaynağıydı.

“İstemeyeceğini düşündüm,” dedi. “Ve işleri bozacağını da, şey sen benim arkadaşısın Carly. Ve bunun değişmesini istemedim.”

Benimle aynı korkuları paylaşması güzeldi. İkimiz de aynı şeyden korkuyorduk; biz normaldik. Değil miydik?

“Her zaman arkadaş olacağız,” dedim. “Ne olursa olsun. Söz veriyorum.”

Ve işte o anda, tam beni öpmek üzereyken ön kapı açıldı.

“İşte buradasın!” Babam kapıdaydı ve evden gelen ışık etrafını çevreliyordu.

Luke’la anında birbirimizden uzaklaştık.

“Annen nerede olduğunu merak etti,” dedi babam.

“Ona Luke’la olacağımı söylemişim,” dedim.

“Eve daha erken geleceğini düşünmüş. Endişelenmiş. Ve Bayan Evans arayıp Luke’un burada olup olmadığını sordu. O da endişelenmişti.”

Luke’la birbirimize şaşırmış halde baktık. Murielle endişeli bir tip değildi. Saatime baktığımda saatin on bir olduğunu görmüştüm ama Evans ailesinin delikanlıları genellikle bu saatten çok daha geç eve dönerdi.

Luke, “Annem eve erken gelmem konusunda homurdanmıştı,” diye mırıldandı. “Bugün garip bir ruh halindeydi.”

Omuz silktim ve babama birazdan eve geleceğimi söyledim.

Ama o kapı eşiğinde dikilmeye devam etti. Luke’a acı çeker bir bakış fırlattım, o da sırtıttı.

“Yarın,” dedi. “Seni yarın almaya gelirim. Bir yerlere gideriz.”

Luke’u öpmek ve ona sarılmak istesem de babam bizi izlerken böyle bir şey yapamazdım.

“Merak etme,” dedi Luke. “Halledeceğiz.”

Ve ona bu konuda güvenmiştim, çünkü ona her zaman güvenirdim. Başımınla onaylamış, o da hafifçe yanağıma dokunup arkasını dönüp evine gitmişti.

Ve onu bir daha görmemişim. Bugüne kadar.

9. Bölüm

♪ Bailando al Fuego - José de Córdoba ♪

Sanırım bugüne kadar içtiğim en iyi mojito bittiğinde kendi kendime şaşıyorum. Soğuk ve naneli, hafif ekşi hafif tatlı. Luke bana bakarken yüzünde düşünceli bir ifade var.

“Susamış mıydın?”

“Galiba.”

Telefonum çalınca ikimiz de irkiliyoruz. Luke’a özür diler bir bakış fırlatıp arkamı dönüyorum.

“Selam.”

“Parti bitti mi?” Şaşıyorum. Son konuşmamızın üzerinden daha bir saat bile geçmedi ve ben uzun süre devam edeceklerini sanıyordum.

“Hayır. Ama şu anda odamda yalnızım.”

Jeton ancak bir dakika sonra düşüyor. Ona seksi konuşacağımızı söyledim. Sanırım Chris’in biraz telefon seksi fetişi var. O bunu çok seviyor ama ben... Bazen utansam da arada eğlenceli olabiliyor. Ama herkesin ortasında bir barda, hele de karşımda Luke Evans otururken bu konuşmayı ya-

pamam. Beni birazcık bile olsa seksi gösterecek hiçbir şey yapamam.

“Üzerinde ne var?”

“Bir elbise,” diye mırıldanıyorum.

“Arkada müzik mi çalıyor?”

“Evet.”

“Güzel. O zaman müzikle birlikte onu üzerinden çıkarabilirsin.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Luke’a sırtım dönük ve katedralin çan kulesine bakıyorum.

Chris, “Şimdi bana ne yaptığını söyle,” diyor.

“Şey... Ben fermuarımı indiriyorum,” diye fısıldıyorum.

“Ne?”

“Fermuar.” Umarım Luke beni değil Küba müziğini dinliyordur. “Ben... Fermuarımı indirdim.”

“Güzel. Şimdi ne yapıyorsun?”

“Elbiseyi çıkarıyorum.” Sandalyeden kalkıp Luke’tan biraz uzaklaşıyorum. Şimdi genç bir çifte daha yakınım. Ama birbirleriyle anlamadığım bir dilde konuşuyorlar ve onların da beni anlamadıklarını umuyorum.

“Altında ne var?” Tanrı aşkına!

Donna Karan elbisemin altına hatlarımın belli olmaması için kalın külot giysem de, “Siyah dantelli külotum,” diyorum. O iç çamaşırını bana Chris almıştı ve nereye gitsem yanımda götürüyordum.

“Siyah sana çok yakışıyor. Bacaklarından külotunu yavaşça sıyrıp dudaklarımı...”

Birkaç kere öksürüyorum.

“İyi misin?” Baştan çıkarıcı tonu kayboldu, artık sesi en-dişeli geliyor.

“Tabii, tabii.”

“Ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum,” diye devam ediyor.

Utançtan kızardım. Arada bir onu onaylayıp benden daha çok konuşmasına izin verirken, elimden gelen en az katılımı sağladığımı fark etmeden kendi performansının keyfine vardığını umut ediyorum.

“Uzun, harika okşayışlar,” deyince içkimden geriye kalanı kafama dikiyorum. Ne yazık ki bardağı masaya koyarken mesafeyi ayarlayamayıp masayı ıskalıyorum. Bardak zıplayıp yere düşüp kırılırken arka tarafa kaçıyorum.

“O da neydi?”

“Ben... Şey... Uzanıyordum ve bardağı kırdım.”

“Ya.”

“Kendimi kaptırmışım.” Sessizlik oluyor. Muhteşem güzellikteki kadın garsonlardan biri zemini temizlerken elimle ağzımı kapıyorum. Konuşmama kayıtsız kalan Luke, ona sessizce ısmarlama dememe rağmen bir tane daha içki ısmarlıyor.

Chris, “Ben de kendimi kaptırıyordum,” diye şikâyet edip, “Ama ödümü kopardın,” diye devam ediyor.

“Üzgünüm.”

Sanırım günün tamamını Chris’ten özür dileyerek geçirdim.

“Bir şey söyle.”

“Ne gibi?”

“Kırık camı aklımdan atıp işi bitirebileceğim bir şey.”

İnliyorum. Sessizce. Luke barda. Belki de hesabı ödüyordur.

Hızla, “Keşke içimde olsan,” diyorum. “Beni eritsen. Her zaman yaptığın gibi... Benimle hareket ederek...” Ha-

yatımda herhalde hiç bu kadar az seksten bahsetmek istediğim bir an olmamıştı.

Chris'in nefesinin giderek hızlandığını duyabiliyorum.

Katedrale bakarken, "Her yerini tutmak istiyorum," diyorum. "Seni keşfetmek..."

Luke masaya geri dönüyor ve elinde karışık çerez var.

Hızla, "Dilimle," diye ekliyorum.

Chris inliyor, bense utancımdan yerin dibine geçtim. Nişanlığımın uzayan nefesini duyunca ben de yavaşça nefes veriyorum. Önlem olarak ise hafiften inliyorum.

"Harikaydı. Senin için de mi?"

"Tabii ki. Harikasın."

"Düşünüyordum da gelecekte bir yerlere gittiğinde, telefonları ayarlayıp FaceTime kullanarak birbirimizi TV'de izleyebiliriz."

Luke karşıma oturuyor, ben de ona gülümsüyorum

"Harika bir fikir." Neyse ki bunu daha önce düşünmemişti. "Gerçi bana nasıl yapılacağını göstermen gerek. Teknolojiyle aram yok, biliyorsun."

Luke tek kaşını kaldırıyor. Sadece teknolojiden bahsetmediğim gayet farkında.

Chris, "Partiye geri dönsem iyi olur," diyor. "Beni aramaya çıkmalarını istemiyorum."

"Eğlenmene bak. Ben de şimdi uyurum."

"Yorgun olmalısın." Gülüyor. Onun kadar çabuk uykuya dalamıyor olmama hep şaşırır.

"Uyumadığıma değdi."

"Kesinlikle."

"Seni seviyorum."

"Seni seviyorum Lots."

Telefonu kapatıyorum ve garsonun önüme koyduğu kocaman bardaktan bir yudum daha alıp yerime oturuyorum.

“Cep telefonları harika değil mi?” diye boş bir laf ediyor Luke. “Nerede olursan ol, biriyle yakın olabiliyorsun.”

“Kesinlikle.”

“Keşke biz daha küçükken de olsalardı.” Ona katılmadan önce birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Luke, “Aramadığım için özür dilerim,” diyor.

Luke ile birbirimize veda ettikten sonra eve girdim, salonun kapısından kafamı uzatıp anneme iyi geceler dedim ve nerede olduğumla ilgili sorularını duymazdan gelerek odama gittim. Üzerimdeki büyülü hissin onunla konuşarak geçmesini istememiştim. Çünkü gerçekten de büyülüydü. Aramızda konuşulmayanlar, yanağıma hafif dokunuşu... Büyü, umut ve beklediğim her şey...

Luke’la hayatımın geri kalanının nasıl geçeceğini düşündüm. Basit ve karmaşık olmayan bir şekilde olacaktı. Aynı şeyleri seviyorduk. Para pul umurumuzda değildi. Belki de sırt çantalarımızla dünyayı gezecek, beyaz evleri olan dağ köylerini ve boş kasaba meydanlarını bulacak veya tüm sahil şeridini gezip teknelerden balık alacak ya da güneşin kutsadığı bir vadiyi keşfedecektik. Ve önemli olan birlikte olmak olduğu için sonsuza kadar birlikte, orada kalacaktık. Gelecekle ilgili pembe düşlerimde her şey mutluluk ve rahatlığın sıcak parıltılarıyla bezeliydi. Tek istediğim Luke’la olmaktı ve onun da benimle olmak istemesi.

Yorgun olsam da uyumak gibi bir niyetim yoktu. Uyur-sam onun bedeninin bana yakın olduğunu, paylaştığımız kutudan birlikte patlamış mısır alırken parmaklarımızın birbirine değdiğinin hatıralarını yeniden yaşayamazdım.

Luke'un McDonald's'ta çenemdeki ketçapı silerken parmağının bıraktığı hissi de. Otobüs durağından yürürken korumacı bir biçimde bana sarılışını da. Sırtüstü yatıp bu hatıraları tekrar tekrar zihnimde canlandırıp, Luke'un bir arkadaştan öte olduğunu söyledim kendime. Ve dudaklarının benim dudaklarıma değince nasıl hissettireceğini hayal ettim. Bunu hâlâ istiyordum. Belki de beni öpmemiş olması iyi bir şeydi. Belki bu beklentiye sarılmak güzeldi.

Dışarıdan gelen sesleri duyduğumda saat dörttü. Önce homurdanan sesler ve bir kapı sesi vardı. Hayır, bir kamyonetin kayar kapısının sesiydi bu. Sonra konuşmalar ve diğer sesler geldi... Yatağımdan kalkıp panjurun arasından baktım.

Evans'ların evinin önüne bir Ford Transit kamyoneti park etmişti. Bay Evans elinde kocaman bir kutuyla kamyonete doğru gitti, sonra kamyonete yerleştirdi. Arkasında elinde bir valizle Bayan Evans belirdi. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama herhalde bazı eşyalarından kurtuluyorlar, diye düşündüm. Gerçi bunu neden sabahın dördünde yapmaları gerektiğiyle ilgili de bir fikrim yoktu. Evden dışarı daha da çok eşya taşırken onları izledim. Kyle ve Jordan yardımcı oluyordu ama Wayne veya Luke'u ortada yoktu. Ama bir süre sonra onları da gördüm. İkisi de kotla tişört giymişti, anne babaları ve diğer kardeşleriyle birlikte kamyonete bindiler. Daha sonra Bay Evans kamyoneti çalıştırdı ve basıp gittiler. Evdeki verandanın ışığını da açık bıraktılar.

Serseme dönmüştüm. Sabahın bu saatinde bir dolu eşyayla nereye gidiyor olabilirlerdi ki? Tekrar yatağıma geri yatıp düşündüm. Bir süre sonra bir ikinci el pazarına satışa gittikleri sonucuna vardım. Mantıklı olan tek açıklama buydu. Pek sabah insanı olmadığı için yardım etmeye sürüklenen Luke adına biraz üzüldüm. Umarım yarın bana

uğrayamayacak kadar yorgun olmazdı. Çünkü onunla olan hayatımız asıl yarın başlayacaktı.

Luke ertesi gün ne zaman uğrayacağını söylemediği için, sabahтан itibaren gergin bekleyiş başladı. Yeni saç stilimi gören annem, bana meraklı gözlerle bakıp neden saçımı kestirdiğimi sordu. Beğenmişti ama beni tamamen değiştirmişti. Bu arada, dışarı çıktığım geceyle ilgili özet geçtiğim Julia sıırlsıklam bir âşık gibi göründüğümü ve “onu merak içinde bekletmem” gerektiğini söylemişti. “Eğer fazla hevesli olursan senden çabuk sıkılır,” diye de tavsiye vermişti. “Biraz gizemli bir havan olması lazım.” Belki haklıydı da ama Luke Evans’tan bahsediyorduk. Benim hakkımda bilmediği bir şey yoktu ki!

Tüm gün kamyonetin geri dönüşünü bekledim, çünkü henüz eve varmadıysa Luke’un bize uğrayamayacağını tabii ki biliyordum. Ama saat beş civarında hâlâ ondan bir haber yoktu ve endişelenmeye başlamıştım. Kötü bir kaza mı olmuştu? Richard kamyoneti çarpmıştı ve Luke hastanede yaralı yattığı için mi benle görüşemiyordu? Benim onunla ilgili endişelendiğimi düşünerek endişeleniyor muydu? Belki de bilincini yitirmişti ve zaten hiçbir şey için endişelecek durumda değildi.

Saat altıda, hâlâ kamyonetten bir iz yokken, ceketimi giyip Luke’un evlerine yürüdüm. Kendi kendime geri döndüklerini kaçırmış olabileceğimi hatırlattım. Richard ailesini eve bırakıp kamyoneti kiraladığı yere geri götürmüş olabilirdi. Onlara gitmek konusunda kararsızdım. Sonuçta Luke bana uğrayacağını söylemişti ama böyle merak içerisinde bekleyemezdim. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi kapılarının önünde durup zili çaldım. Birinin açmasını

beklerken zilin koridorda yankılandığını duyabiliyordum. Ama ortama sadece sessizlik hâkimdi. Açılan kapı sesi ya da odalardan gelen müzik sesi yoktu. Bayan Evans'ın topuklu ayakkabılarının taş döşeli koridorda yankılanma sesi de yoktu. Tamamen sessizlik...

Ne olmuş olabilirdi? Neredeydiler? Bir dakika daha te-reddüt ederek kapıda durdum.

Sonra eve geri döndüm.

Tüm acılar geri gelmişti ve Luke'un suçu olmadığını bilmeme rağmen hâlâ keşke benimle irtibata geçseydi diyorum. Hafif küstahça bir yorum yapmak istiyorum. Ona neden bahsettiğini sormak ve ondan özür beklemediğini söylemek geçiyor içimden... Ama konuşamıyorum.

Bana bakıyor ve sanırım tekrar özür dileyecek ama bunun yerine telefondakinin nişanlım olup olmadığını soruyor. Hayır demeyi düşünüyorum, böylece tanımadığım biriyle erotik bir görüşme yaptığımı sanabilir ama bunun yerine sadece başımı sallayıp onaylıyorum.

Luke, "Onu uzun süredir mi tanıyorsun?" diye soruyor.

"Bir buçuk senedir."

"Peki, o hayatının erkeği mi?"

"Evet." Kısa yanıtlar veriyorum. Sanırım ilişki bazında bugün Chris ve benim açımdan kötü bir gün ama bir gün kocaman bir hayat içerisinde hiçbir anlam ifade etmiyor.

Hem çok iyi günleri de paylaşmıştık. Üst üste pek çok se-fer kanıtladığı için Chris'in beni sevdiğini biliyorum. Dublin dağlarında bir cam kırığına basıp ayağımı kestiğimde, beni kilometrelerce kucağında taşıyarak bunu kanıtladı. Geçen doğum günümde, şans getirdiğine inandığım için bu sabah da taktığım mükemmel gümüş kalpli kolyeyi hediye ettiğin-

de de kanıtladı. Ve geçen cuma onunla klinikte buluşmamı söyleyip, beni tüm gece boyunca şımartıp, harika Sugar Loaf Lodge butik oteline götürdüğünde (ki benim için yeni iç çamaşırları dolu ufak bir valiz de hazırlamıştı) de kanıtladı. Chris çok iyi bir adam ve o hayatımda olduğu için çok şanslıyım.

Luke, “Şanslısın,” diyor. “Doğru insanı bulmak harika bir şey.”

“Evet, şanslıyım,” diyerek ona katılıyorum. “Chris’le biririmizi seviyoruz. Beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı.”

Luke bir şey demiyor, masadaki kâseden bir fıstık alıp ağzına atmakla yetiniyor.

Ama sonunda, “Ama ben uğrattım,” diyor.

Onun böyle düşünmesine izin veremem. Beni kasıtlı olarak üzme için bir şey yapmayacağını biliyorum. Ama bunu konuşmaya hâlâ hazır değilim.

O yüzden dediğini kulak ardı edip, anne babasının nasıl olduğunu soruyorum.

“Boşandılar.”

“Ya.”

“Çok büyük bir sürpriz değildi. Birbirlerinden uzaklaştılar. Sizinkiler nasıl?”

“Hâlâ birlikteler. Birlikte dünyayı gezip emekli indirimlerinden yararlanıyorlar.”

Luke gülüyor. “Anne babanı hep sevmiştim. Birlikte iyidiler.”

“Hâlâ öyleler.”

“Peki ya ablan? Julia?”

“Evli ve iki oğlu var. Kanada’da yaşıyor.”

Bana şaşırmış halde bakıyor.

“Birkaç seneliğine gitmişti, Vancouver’lı biriyle tanıştı ve olan oldu.”

“Orayı seviyor mu?”

“Şehrin hemen dışında harika bir evde yaşıyor, iki sevile-
si oğlu var ve Jeff harika biri. Sanırım çok mutlu.”

“Hiç ziyaretine gittin mi?”

“Henüz değil. Umarım bir gün. Senin kardeşlerinden ne
haber?”

“Kyle, Manchester’lı bir kızla evlendi. Oraya taşındı ve
üç çocuğu var. Jordan, İrlandalı sevgilisiyle Torrevieja’da,
doğu yakasında yaşıyor. Wayne ise Avustralya’da, spor eğit-
meni olarak çalışıyor.”

İşte bu beni şaşırtmamıştı. Wayne her zaman Evans kar-
deşlerin en fit olanıydı. Tüm boş zamanını spor salonunda
harcardı. Luke, “Babamın bir gece kulübü var,” diye devam
ediyor. “Sanırım oldukça da başarılı. Gerçi son dönemde
yaptığı her şey başarılı oldu.”

Bir şey demiyorum. “Annem, Marbella’da ve canı nerede
olmak isterse orada. Bugünlerde nerede olduğunu bilmek
zor. Yoğun bir hayatı var. Ve hayatında çok insan bulunuyor.
Buna erkekler de dâhil. Bana hiçbirisiyle samimi olmayacağı-
nı söyledi. Bugünlerde sadece eğlence peşindeymiş, evlilik
değil. İnsanın annesinin böyle bir şey söylemesini duymak
biraz şaşırtıcı ama o mutluydu...”

“Peki ya sen? Nerede yaşıyorsun?”

“Marbella’da bir stüdyom var. Ama İspanya’da çok dola-
şıyorum.”

Gözlerimi ona sabitliyorum.

“O TV programı saçmalıktı.” Bir anda çok sinirleniyor.
Ona inanmak istiyorum. Ama zengin arkadaşları, Aston
Martin ve de gece kulübü sahibi babası aklımdan çıkıyor.

Ve ne diyeceğimi bilemiyorum.

10. Bölüm

♪ Concierto de Aranjuez: Allegro- Narciso Yepes ♪

Haber patlamadan önce Blackwater Terrace'ta dedikodular başlamıştı. Anlatılanlara göre Evans'lar ciddi bir mali krizdeydi ve evleri ellerinden alınmadan önce ülkeden kaçmışlardı. Ama gerçekler şöyleydi; Richard Evans bir saadet zinciri kurmuştu ve bu ortaya çıkmadan önce de kovulmuştu. O zamanlar Blackwater Terrace'taki kimse, saadet zinciri dolandırıcılığının ne olduğunu bilmezdi ama ülke mali krize girince herkes, Luke'un babasının bu işte herkesten önde olduğunu anlamıştı.

Evans'ların sahip oldukları yüzünden -ki bunu düşünseydik ama kimsenin düşündüğüne emin değilim- ne yapıyorsa o işte başarılı olduğunu ve işinin iyi para kazandığını sanmıştık. Ama sigorta satmak çok iyi para kazandırmıyordu, çünkü sigortacıların çoğu parayı komisyonla kazanırdı. Ve Richard Evans da müşterilerinin fonlarını kendi hesap-

larına yönlendirerek çok daha iyi para kazanabileceğini fark etmişti. Ama tabii ki böyle yapmıyordu. Esasen ne zaman bir polise satsa müşterisine en ucuz seçeneği söylerdi.

Ardından ise onlara yüksek getirili ürün dediği şeye yatırım yapma şansını tanırdı. Çok az kişi kendi tasarrufları için bu kadar iyi para veren çok getirili ürünün ne olduğunu sorardı. Çoğu kişi harika bir pazarlık yaptığını düşünmek istediği için, Richard Evans gibi kişilerin yanına böyle şeyler kâr kalırdı. İnsanlar herkesten zeki olduklarını düşünmeyi severdi. Ama Bay Evans'ın tek yaptığı, yeni müşterilerin fonlarını ödeme zamanı gelen müşterilere ödeme yapmak için kullanmaktı. Yeni para girişi olduğu sürece işi kıyaktı. Uzun bir süre çok, hem de çok ikna edici olduğu için işleri iyi gitmişti. Sonuçta neredeyse Blackwater Terrace'taki herkesin ona yatırım için para verdiği ortaya çıktı. Onunla iş yapmayan tek kişi annemle babam ve 40 numarada yaşayan, eli çok sıkı olan ve kredi sandığında iki yüz bin avro, kapısında da on yıllık Ford bırakıp ölen Bay Dawkins idi.

Evans'lar zincirleri çökmeye başlayınca tüymüştü. O zamanlar sürekli gazeteleri okusam da tüm detayları anlamamıştım. Ve şu anda hâlâ bazı gazete makaleleri zihnimde kalmış olsa da, çoğunu unutmuştum. Sonuçta Bay Evans kurduğu zincirin çökeceğinin farkındaydı ve aile, polis onu yakalamadan gecenin dördünde kaçmıştı.

Daha sonra İrlanda'daki suçlular hakkında bir belgesele göre, Holyhead'den ve ardından Portsmouth'tan da Santander'e gemiyle kaçmışlardı. Ardından aile, Bay Evans'ın do-landırdığı insanlardan edindiği parayı lüks bir villa ve bir bar almak için harcadıkları Marbella'ya gitmişlerdi.

Program Evans'lar gittikten birkaç yıl sonra yayınlanmış-

tı. Güney İspanya’da bar veya gece kulübü alan ya da iş kuran ve eski komşularımızdan daha başarılı olan (tabii bu doğru kelimeyse) diğer suçlular olduğu için Evans’lara programda çok fazla yer verilmemişti. Ancak gazetecilerden biri bir kaldırımında Richard Evans’ı sıkıştırdığında, lüks bir villa ile bir barın resmini göstermişlerdi. Bay Evans bir binaya girip arkasından kapıyı kapatmadan önce, “Yorum yok!” diyerek gazeteciyi geçiştirmişti.

Seneler içerisinde Costa’daki suçlarla ilgili başka programlar da izlemiştim ve Evans adı onlarda da geçmişti.

Luke, “O TV programı saçmalıktı,” diyor. Gözleri sert ama yüzü ifadesiz.

“Hangi TV programından bahsettiğinden emin değilim. Birden fazla program vardı. Ama sanırım içinde biraz gerçeklik vardı; artık hangisi doğruysa.”

Luke’un omuzları çöküyor ve parmağıyla bardağının kenarını siliyor. “Hepimizi adeta babamın büyük planının bir parçasıymış gibi gösterdiler. Adeta bir nevi uzman suç şebekesi gibi.”

Şimdi hangi programı kastettiğini anlıyorum. Bara ilaveten, karısı ve çocuklarının yönettiği bir de emlakçı açtığını söyleyen programdan bahsediyor. Luke’u görebilecek miyim diye izlemiştim ama kameralar emlakçıya girdiğinde, masanın arkasında sadece Murielle vardı. Ve her zamanki gibi muhteşemdi. Tek farkı göğüsleriydi. Yeni olduklarına emindim. Kesinlikle hatırladığımdan daha büyüktüler. Murielle habercilerle harika başa çıkmıştı. Emlak şirketlerinin oldukça saygı gördüğünü ve kârlı olduğunu söylemiş, kocasıyla ilgili tüm soruları bileğini süsleyen bir dizi altın bileziği sallayarak geçiştirmişti.

Niyetim Luke'la TV programlarının doğruluğu veya yanlışlığıyla ilgili bir tartışmaya girmek değil. Ama onların gittiği gece neler olduğunu bilmek istiyorum. Babasının faaliyetlerinin ne kadarından haberdar olduğunu. Ve benimle neden hiç irtibata geçmeye çalışmadığını. Tabii bunun benim için önemli olduğunu sanmasını istemiyorum. Önemli değil. Artık değil. Evet, biraz zaman aldı ama sonunda onunla hayal ettiğim hayatın -sırt çantamızla gezip balıkçı köyleri ve beyaz evli kasabaları bulacağımız hayatın- sonsuza kadar yok olduğunu anladım.

Luke bir süre durduktan sonra, "Babamın işi hakkında kendimi aslında hiçbir zaman rahat hissetmedim," diyor. "Ona bu kadar çalışması gerekmediğini söyledim. Kahretsin Carly, tüm sahip olduklarımızla ilgili ne hissettiğimi biliyorsun. Onlara aslında ihtiyacımız yoktu. O kadar çalışmaya değmiyordu. Tabii gerçi söz konusu babam olunca, çok da çalıştı diyemeyiz..."

Ona uzun süre kızmış olsam da şu anda Luke konuştuğu için üzölmeye başlıyorum. Kızmamın nedeni bana söylemiş olmamasıydı. Sözde en iyi arkadaştık.

"O akşam eve gittiğimde tüm eşyalarımız toplanmıştı." Luke konuşurken bana doğrudan bakmıyor, boşluğa diktığı gözleriyle o geceyi tekrar yaşıyor. "Neler döndüğünü bilmek istiyordum ve annem, babamın başının belada olduğunu ve adını temize çıkarabilmesi için buradan gitmemiz gerektiğini söyledi." Yutkunup, içkisinden bir yudum daha alıyor.

"İnanamadım. Yine Dundalk'ta olan şey olmuştu. Dublin'den de bu yüzden ayrılmıştık."

"Baban orada da mı saadet zinciri kurmuştu?" Şoke oluyorum, TV programında bundan söz etmemişlerdi.

“Hayır, hayır. Orada çalıştığı şirkette bir sorun olmuştu. Alınan paralardaki ufak tefek tutarları yuvarlayıp, aradaki farkı başka bir hesaba koyuyormuş. Çok para değildi ama yaptığı yanlıştı. Şirket ondan ayrılmasını istedi veya dava açacaklardı. Hep bir hata olduğunu ve o hesabı sadece hatalarla başa çıkmak için açtığını söylemişti. Ve o dönem ona ben de inanmıştım.”

Başım la onaylıyorum. Bay Evans fazlasıyla inandırıcı bi-riydi, sonuçta onun yeteneği de buydu.

“Her neyse, annem İspanya’ya gideceğimizi ve bunun harika bir deneyim olacağını, hayatlarımızın daha iyi olacağını söylemişti.”

“Peki ya kardeşlerin? Kyle o zamanlar kaç yaşındaydı? On dokuz? Yirmi? Onun gitmesine gerek yoktu?”

“Babam tüm ailenin her şeyden uzakta, bir arada olmasını istedi. Ayrıca Kyle İspanya’da yaşama fikrine bayılmıştı. Birkaç kere tatile gelmiştik ve çok sevmişti. Diğer hepimiz de öyle.”

“Peki ya sen?”

“Ben gitmek istemedim. En azından... Sana veda etmeden.”

Ama etmemişti, değil mi?

“Annem seninle konuşamayacağımı söyledi. Arkamızda iz bırakamazdık. İnsanlar nerede olduğumuzu bilmemeliydi. Sürekli bunun ne kadar önemli olduğundan bahsetti. İspanya’ya ulaştığımızda bile benim evi aramama izin vermedi.”

“Ama arayabilirdin. Ankesörlü bir telefon bulup beni arayabilirdin.”

“Çok istedim ama korktum,” diye itiraf ediyor. “Anne

babamın söylediğine göre insanlar peşimizdeydi. Eğer en ufak bir hata yaparsak babam adını temizleyemeyecekti.”

“Peki, ne zaman aslında temizleyebileceği bir adı olmadığını fark ettin?” Bu kelimeleri söylerken yüzümü kırıştırıyorum, çünkü çok sert ve umursamaz geliyor. Ama çok az paraları olan komşularını dolandırmaya çalışırken Richard Evans da oldukça sert ve umursamazdı.

“Sanırım hep biliyordum.” Luke yorgun görünüyor ve omuzları biraz daha düşüyor. Ona sarılmak, endişe etmemesini söylemek istiyorum. Tıpkı eskiden ben okulda bir şeye üzüldüğümde onun yaptığı gibi. Ama yapmıyorum, sadece onu dinlemekle yetiniyorum.

“O zamanlar insanların çok fazla şeyi yokken bizim vardı. Şanslıydık. Ne istersek alınıyordu. Babam bize şirkette üst düzey yönetici olduğunu söylemişti ama bazen üstleriyle konuşurken onu duyuyordum ve hâlâ bir şefi varsa söylediği kadar başarılı olamayacağını da biliyordum. Yolunda olmayan bir şey vardı. Anlatabildim mi? Sadece tam olarak ne olduğunu çözmek istemedim.”

“Peki, İspanya’da saklanmak nasıldı?”

Luke utanmış gibi görünüyor. “Villamız harikaydı. TV programında göstermeye çalıştıkları kadar büyük ve lüks değildi ama Blackwater Terrace’tan çok daha iyiydi. Babam parasının çoğunu barı almaya, içini yaptırmaya harcadı. Ve tabii bara gelenler...” İç geçiriyor. “Tatilciler için sadece bir bardı. Ama burada yaşayanlar için... Müdavimler her şeyin görüldüğü gibi olmadığını biliyordu. Babam İspanya’da da bazı şüpheli işlere bulaştı. Sanırım emlakçıyı da böyle açtı. Gerçi ona sevindim, sonuçta çok daha yasal bir işti. Ve sonunda çok da başarılı olduğu ortaya çıktı, çünkü piyasa dibe vurmadan sattığında çok iyi para elde etti.”

“Sen de mi orada çalışıyordun?”

Luke, “Tatillerde evet,” diyor. “Üstelik bu işte de oldukça iyiydim. İnsanlara ev göstermeyi seviyordum.”

“Hiçbiriniz babanın geçmişte yaptıklarından endişe duymadınız mı?”

“Hiç itiraf etmedi. Hep oyuna getirildiğini, olayların insanların anlattığı gibi olmadığını söyledi. Temize çıkarılacak bir ismi olmadığını söylüyorsun ama bundan ne zaman bahsetsek ki çok bahsetmezdi, insanların bir gün gelip onun dolandırıcı olmadığını göreceklərini söylerdi.”

“Ama öyleydi, değil mi?”

Kesin bir yorumda bulunmak yerine bir soru soruyorum. Belki de Richard Evans’a büyük haksızlık yapılmıştı. Gerçi annemlerin yan komşuları Bay ve Bayan O’Connell’in, ona yatırım yapması için verdikleri elli bini kaybettikleri için bu şekilde düşünmeyeceğine eminim.

“Tabii ki öyleydi,” diyor Luke yüksek sesle. “O tam bir dolandırıcıydı. Hep öyleydi hep de olacak. En azından şu anda kimseyi kazıklamıyor. Bu aralar çevresi başka. Ama yapılması gereken şüpheli bir iş veya para kazanmak için kısa bir yol varsa, babam orada ne yapılması gerekiyorsa yapacaktır. Kendini durdurmuyor.”

“Aldığı paraya ne oldu?”

Luke, “Ne olmuş?” diye soruyor. “Ne kadar olduğunu ya da kimden ne kadar aldığını bilmiyorum.”

Elli binin O’Connell’lardan olduğunu söyleyince Luke rahatsız oluyor. Bayan O’Connell bize sıcak günlerde dondurma verirdi... Çok tatlı bir kadındı.

“Babamın masum taraf olmadığını anlayınca çok büyük hayal kırıklığına uğradım. Ama bunu İspanya’ya vardktan

ancak birkaç yıl sonra fark ettim. Belki de saftım. Ama kim babasının bir dolandırıcı olduğunu öğrenmek ister ki? Kim buna inanır?”

Haklı. Sevdiklerimizi ne olursa olsun seviyoruz ve onların iyiliğine inanmak istiyoruz.

Luke, “Tek düşündüğüm önceliklerini karıştırdığıydı,” diyor. “Eşyaların insanlardan daha önemli olduğunu düşünüyordu. Ailemdaki herkes öyle düşünüyordu. Ben, şey, sanırım tam tersiyim. İnsanları seviyorum. Hep sevdim.”

“Hiç aklına geldim mi?” Bunu pipetle bardağımdaki buzla oynarken oldukça rahat bir edayla soruyorum.

Luke, “Her saniye,” diye neredeyse bağırıyor. “Birbiri-mize ilk defa iyi geceler derken aslında birbirimize elveda dediğimizi fark ettim. Seni delice aramak istedim. Seninle konuşmak. Ama birinin aramayı takip edeceğinden ve yerimizi bulup babamı yakalamaya geleceğinden korktum. Şu anda bunun kulağa ne kadar aptalca geldiğini biliyorum ama o zamanlar ailemin bana söylediklerine inanıyordum. Aslında olanları öğrendiğimde... Artık her şey için çok geçti. Seninle tekrardan irtibata geçmenin bir anlamı yoktu. Gazeteler her şeyi yazmıştı. O televizyon programı yayınlanmıştı. Beni tanımıyor olmayı dilediğini düşündüm. Anneler de benimle birlikte olmanı istemezdi, haksız mıyım?”

Yavaşça başımı sallıyorum. Haklı. Annemler her şey ortaya dökülünce çok şaşırmıştı. Annem Evans’larla ilgili tam yerine oturmayan bir şeyler olduğunu her zaman bildiğini söyledi. Babam ise Richard Evans’ın gerçek yüzünü görüp O’Keeffe ailesinin tasarruflarını güvence altında tutabildiği için kendini tebrik etti. Annem, Julia’ya hep Kyle Evans’ı başından beri onaylamadığını hatırlattı. Julia ise mantıklı

bir biçimde Luke'la arkadaş olduğumuzu anımsattı -yine de onunla geçirdiğim son gecenin aslında bir randevu olduğunu hiç çıtlatmadı- annem de Luke'un farklı olduğunu ve onun düzgün bir çocuk olduğunu belirtti. Julia bana, denizde daha çok balık olduğunu ve en azından kalbimi kırma şansını elde edememesinin iyi bir şey olduğunu söyledi. Ayrıca, en azından onun sayesinde yeni bir saç stilim vardı artık, o yüzden olumlu tarafından da bak dedi. Ablama kalbimin çoktan kırıldığını söylememin bir anlamı yoktu.

Luke, "Hepsi geçmişte kaldı," diyor. "Hepsini geride bıraktım. Artık kendi işime bakıyorum."

Peki, ama her ne iş yapıyorsa, bu da diğer insanların paraları sayesinde yaşadığı ayrıcalıklı hayatın getirisi değil mi? Gerçi bu Luke'un elinde olan bir şey değildi sanırım. Peki, ama ya şimdi? Aston Martin'li ve lüks daireli zengin arkadaşlarına ne demeliyiz? Evet, onu yargılıyorum, gerçi arkadaşları içten ve samimiydi ama Richard Evans da dolandırdığı insanlara karşı içten görünüyordu. Ve ayrıca arkadaşları hakkında çok da bir şey bilmiyorum.

Bir şey demediğimi fark edince Luke, "Üniversiteye Malaga'da gittim," diye devam ediyor. "Felsefe okudum. Sanırım bu olanlarla başa çıkmama yardım etti."

"Peki, bir filozof olarak iyi para kazanabiliyor musun bari?" Sesimin iğneleyici olduğunu biliyorum ama elimde değil.

Luke, "Öyle bir iş yapmıyorum," diyor. "Bir vakıf için çalışıyorum."

"Nasıl bir vakıf?"

"Şanssız çocukların eğitim görebilmesine yardımcı oluyor."

Tam ona karşı katılışıyordum ki silahını çıkarıyor. Bir yardım kuruluşunda çalışmak günahlarından arınmak için iyi bir yöntem. Dorothea Bennett bunu onaylar. Gerçi durum biraz garip, tıpkı Bennett'lar gibi Luke da yardımseverlik işinde ve lanet ticaretin içinde olan tek kişi benim. "Etrafta Aston Martin'le dolanabiliyorsan, iyi kazanıyor olmalısın."

Ona tamamen inanamıyorum. Vakıflarda çalışan kimse- nin böyle bir araba alacak parası olamaz.

"Aston vakfın kurucusuna ait. Sana benim olmadığını söylemiştim. Petrol ticaretinden para kazanmış biri. *Feria* için Sevilla'ya gelmişti ama Monako'ya özel jetiyle gitmeye karar verince Aston'u burada bıraktı. Etrafta olacağını biliyordum, o yüzden arabayı aldım ve Barselona'ya, yani yaşadığı yere ben bırakacağım."

"Peki." Yine de hayatı kulağa göz kamaştırıcı geliyor. Petrol endüstrisi. Sevilla. Monako. Barselona. Aston Martin. Özel jetler. Blackwater Terrace'tan çok ama çok uzak bir dünya.

"Babamın parasıyla geçinmiyorum, yani eğer bunu düşünüyorsan," diyor Luke. "Onunla yakın değiliz. Hatta ne-redeyse bir ilişkimiz yok. Gerçi bu seni neden ilgilendirsin ki?" Sesinde hafif bir itham var. Sanırım vücut dilim negatif ve yargılayıcı. Hassas olduğu için onu suçlamıyorum. Babasıyla ilgili önyargılarım nedeniyle bütün gündür ondan sakınıyorum. Ve tabii on sekiz senedir kalbim kırık olduğu için. Şey, tabii aslında bu tamamen doğru sayılmaz. Onu so-kakta göreceğim ve beni İspanya'da saklandığı yerden arayıp koşarak ona gideceğime dair hayalleri bir kenara bırakmam on sekiz sene almadı. İtiraf etmeliyim ki annemlere her

gittiğimde ve Evans'ların Blackwater Terrace'taki evlerinin önünden her geçişimde onu hatırlıyordum ama adeta bir Shakespeare trajedisimş gibi, kayıp aşkı düşünmeyi bırakalı çok uzun zaman oldu. Yetişkinlerin duyguları, ergenlerin hoşlanmalarından veya Luke'la aramda her ne varsa ondan çok daha az yoğun. Yine de o zamanlar hissettiklerimi hatırlamadan edemiyorum ve ayrıca Luke'un hâlâ ayrılık acımızı atlatamadığına dair çılginca bir hayalim olduğundan, bu kadar zengin ve mutlu görüldüğü için de sanırım ondan biraz uzak duruyorum. Biliyorum, çok saçma. Belki de düşündüğüm kadar da büyümедim.

Her neyse. Luke bana bugün harika davrandı. Ve onu on beş yaşımızdayken olanlar için suçlayamam. Eğer benim annemle babam bizi evimizden kaçırıp kimseye tek kelime etmememizi söyleseydi, ben de onların sözünü dinlerdim. Hele de o noktada babama yardımcı olduğumu düşünseydim.

“Üzgünüm,” diyor Luke. “Sanırım geceni mahvettim.”

“Hayır, etmedin. Aramızdakileri açıklığa kavuşturdu ve zaten bu gerekliydi.”

“Muhtemelen,” diyerek bana katılıyor Luke. “Keşke seninle daha önce irtibata geçmeye çalışsaydım. Annemlerin bana anlattığı her şeye inanarak büyük aptallık ettim.”

“Tanrı aşkına, cocuktun. Tabii ki onlara inandın, ben olsam ben de inanırdım. Her neyse, ikimiz de artık şapşal gençler değiliz. Haksız mıyım?”

“Haklısın. Kendin için çok iyi iş başarmışsın Carly.”

“Fena değil.” Ne kadar başarılı olduğumu bilmesini istiyorum. Yeteneğimi azami derecede kullandığımı bilmesini istiyorum.

“Az evvel anlattıklarına bakılırsa çalıştığın şirketin en iyi çalışanlarından birisin.”

“O kadar ileri gitmeyelim. Ama evet, fena sayılmam.”

“Başarılı bir hayat yaşıyorsun. Senin adına çok sevindim.”

Evet, başarılı bir hayat yaşıyorum çünkü Luke gittikten sonra kendimi tamamen derslerime verdim. Hafızamdan da faydalandım. Bana göre dünyada beni tek mutlu edebilecek insan bendim. Güvenebileceğim tek insan da bendim. Aslında dolaylı olarak şu anda onun yüzünden olduğum kişiyim... Fakat ona otelde rastladığımdan beri kendimi köşeyce sıkışmış hissediyordum. Ama şimdi yine üstünlük bende, çünkü hikâyem dürüst ve iyiydi. Durumum iyi. Harika bir işim var. Muhteşem bir adamla evleneceğim. Ve ailem beyaz yalan bile söyleyemez.

“Ailemin şaibeli geçmişini artık bir kenara bırakabilir miyiz?” Luke’un sesi hafif endişeli geliyor. Bu onun için zor olmalı. Kendini kötü hissetmesini istemiyorum.

“Tabii ki.”

Luke rahatlayarak iç çekiyor ve iki mojito daha ısmarlıyor. Her ne kadar bu akşam için yeterince alkol tüketmiş olsam da hayır demiyorum.

Hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde, kokteyli bitirdiğimde çakır keyifim. Gözlerimi açmakta zorlanıyorum ve dilimin sürçmeye başladığını fark ediyorum. Luke’a yeterince içtiğimizi söylüyorum ve o da gitme vaktinin geldiği konusunda bana katılıyor. Ayağa kalkınca topuklarım üzerinde biraz yalpalayınca, Luke kolumdan tutup beni sabitliyor. Asansöre ve oradan da sokak seviyesine inerken beni tutuyor.

Ayaklarım acıyor. Bu ayakkabılar korkunç bir seçimmiş. Parmaklarımın üstlerine ve bileklerime de vuruyorlar. Attığım her adım acı verici ve Luke sallandığım için tahminen olduğumdan daha sarhoş olduğumu düşünüyor. Ben ayaklarım acıdığı için çılgılığı basmamaya konsantre olurken, o da kolumu daha sıkı tutuyor.

Apartmana girer girmez ayakkabılarımı çıkarıyorum. Soğuk fayanslar yanan tabanlarım için harika bir merhem.

Luke, “İşkence edici topuklular giyen bir kız olacağını hiç düşünmezdim,” diyor. “Hatırlıyorum, hep bağıcıklı erkek ayakkabıları giycerdin.”

Gülerek homurdanıyorum, o da sırtıyor. Ufak asansöre giriyoruz. Topuklularım olmayınca omzuna bile zor geliyorum. Ona yaslanma isteğime karşı koyuyorum. Yorgunum ve eminim bu hoş olurdu ama kendimi ayakkabılarımın işkencesinden kurtardığım için dimdik duruyorum.

Daireye girince Luke ayaklarımı bakıp dehşetle soluyor.

O nasırları incelerken, “Çok da kötü değiller,” diyorum.

“Korkunçlar. Bant yapıştırman lazım. Eminim Anita’nın... Çekmece... *Botequín*.”

Anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum.

Luke da usanmış görünüyor. “İlkyardım dolabı.” Sonunda adını hatırlıyor ama mutlu görünmüyor.

“Bazen bazı şeylerin İngilizce karşılıklarını unutuyorum. Böyle zamanlarda da artık eve gitme vaktimin geldiğini düşünüyorum.”

“Hiç geri gelmedin mi?”

Luke ana banyoya doğru ilerlerken başını sağa sola sallıyor. “Hayır,” diye sesleniyor. “Hayatımı burada kurdum ve orada geri döneceğim bir şey yok.”

Ben, diye düşünüyorum. Yeterince büyüdüğünde benim için geri gelebilirdin. Bunu düşününce kendime gelmem gerektiğini fark ediyorum. Acaba bu kadar melodramatik şeyler düşünmemin nedeni Flamenko'nun tutkusu ve de içtiğimiz kokteyllerdeki alkol oranı olabilir mi? Neden Luke benim için dönmeyi düşünecekti ki? Sadece çocukluk arkadaşıydık.

“İşte.” Elinde büyük, beyaz plastik bir kutuyla dönüyor; haplar, sargılar ve yara bantlarıyla dolu kutuyu açıyor. Acaba Anita biraz hastalık hastası mı?

Luke özel nasır bantlarından bir tane alıp açarken, “İspanyollar ilaçlarını sever,” diyor. Anita'nın tüm bantlarını almamalıyım diye karşı çıkınca benimle dalga geçiyor.

“Kullanıldıklarını bilse hoşuna giderdi,” diye beni temin ediyor. “Her neyse, zaten yenilerini alırım. Şimdi ayağını ver bakalım.”

Bandı yapıştırıp iyice oturması için üzerinden geçerken, tenimdeki parmakları ılık bir his veriyor.

“Diğerini,” diyor ve ben de isteğine uyuyorum.

“Peki ya parmakların?” Luke hasarı inceliyor. “Biraz soyulmuş görünüyorlar.”

“Anita'nın kapsamlı deposunda yeterince olsa bile, her parmağıma bant gerekmiyor. Sorun olmaz. Yarın çorap ve babet giyeceğim.”

“Emin misin?”

“Evet. Teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Artık çakır keyif değilim ama her çok içtiğimde olduğu gibi, kalbim daha hızlı atmaya başladı.

“Sanırım artık yatsam iyi olur.” Tek kelime etmeden

uzun süre birbirimize baktığımız için konuşma vaktinin geldiğini fark ediyorum.

“Ben de ilkyardım kutusunu yerine koyayım,” diyor Luke.

“İyi geceler Carlotta.”

“İyi geceler.”

Aramızda, ikimizin de hareket etmediği garip bir an oluyor. Ardından Luke beni iki yanağımdan öpüyor, ben de odama gidiyorum.

Yatak rahat. Çarşaflar tertemiz, yastık kılıfı da serin. Ama ben sıcaklıyorum. Kokteyllerden dolayı. Ne zaman çok içsem terlerim. Ve bu beni can sıkıcı bir şekilde uyanık tutar. Alkolün sizi bayıltması gerekmiyor mu? Yatakta döndürüp durmak yerine, hele de bu durumda, diğer odada Luke Evans’ın olduğunu bilerek...

Dönüp kabarık yastığa kafamı gömüyorum. Luke’un diğer odada olması umurumda değil. Önemli değil. Gerçekten değil. Sadece tüm bu durum biraz garip. Nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Evet, başa çıktım, nazıktım, sosyalleştim ve mükemmel davrandım ama hâlâ treni kaçırmış olmayı diliyorum.

Uyumak saatlerimi alıyor. Uykuya daldığımda tekrar okuldayım; eve birlikte yürümek için Luke’un beni kapıdan almasını bekliyorum. Ama o gelmiyor. Ve hayal kırıklığına uğruyorum. Okulda Luke’a güveniyorum, orada geçen zamanı değerli kılıyor.

Aralık panjurlardan yüzüme vuran güneş ışığı sebebiyle uyandığımda sabah olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum. Merakla başımı sağa sola çeviriyorum.

Gözlerim de ağzım da kupkuru ama başım ağrııyor. Yataktaki oturup cep telefonumun saatine bakıyorum. Neredeyse on.

On! Yine yataktan fırlıyorum, hem de iki gün içinde ikinci kez. Tanrım, bana neler oluyor? Ben asla ona kadar uyumam. Hemen panjurları açıyorum ve odaya güneş ışığı doluyor. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok, tamamen açık. Pencereyi de açınca ılık havayla birlikte odaya portakal çiçeği kokusu doluyor. Burada yaşayıp her gün masmavi gökyüzü ve portakal çiçeği kokularıyla uyanmanın harika olacağını düşününce, kendime yazın ortasında buranın cehenneme döneceğini ve ayrıca bir şehirde bir gece geçirmenin o şehrin parçası olmaktan çok farklı olduğunu hatırlatıyorum. Artık bunu öğrendim. Sonuçta seneler içerisinde pek çok farklı şehirde kaldım.

Odanın ebeveyn banyosuna kendimi atıp duşa giriyorum. Acaba Luke uyandı mı? Pek sabah insanı sayılmazdı ama belki değişmiştir. Hâlâ uyuyorsa, gizlice daireden çıkıp taksiyle tren istasyonuna gideceğim. Umarım bu sefer şansım dünden daha yaver gider. En azından bugün yağmur yağma şansı yok.

Takımlarımdan birini giyiyorum. Genellikle seyahat edersen daha rahat şeyler giyerim ama bugün yetkin bir iş kadını halimde olmak istiyorum. Luke'un, trenleri kaçırarak, sarhoş olan ve yanlış ayakkabılar seçen biri olmadığını görmesini istemiyorum. Tam o noktada... Bu etek ve ceketin altına babet giymeyeceğimi fark ediyorum. Çantamı karıştırıp, rahat, hatta sıkıcı, orta yükseklikte kalın topuklu bir ayakkabı buluyorum; sıkıştığımdaydı, her şeyle giden, asla nasır yapmayan türden.

Yatak odasının kapısını açınca taze yapılmış kahve kokusunu alıyorum.

Adeta çölde vaha görmüş bir seyyah gibi kahveye doğru ilerliyorum. Luke mutfakta, karmaşık bir makineyle cebelleşiyor.

“Anita bunu İtalya’dan aldı. Harika bir makine ama ne yapman gerektiğini bilmelisin.”

“Çalıştırabiliyorsun ama. Dün kahve yaptın.”

“O hazır kahveydi,” diye itiraf ediyor Luke. “Ama sabahları gerçeğini istiyorum.”

“Ben de.” Mutfağın kapısından makineye bakmak için uzaklaşıyorum.

Üzerinde tuşlar ve kollar var. Ve benim evimdeki kahve makinesinden çok daha karmaşık. Ama Luke hallediyor gibi görünüyor.

“Sert mi orta mı? Espresso, latte, cappucino?”

“Orta Americano güzel olur.”

“Yanında soğuk süt de ister misin? Taze değil, işlenmiş.”

Burnumu büzüstürüyorum. “Sade iyidir.”

Luke kahveleri yapınca salona geçip, balkona açılan çift kanatlı kapıyı açıyor. Şehre bakan balkondaki ufak masaya otururken, “Kendimi bir bağımsız sinema filminde gibi hissediyorum,” diyorum.

“Blackwater Terrace’taki kızartmaları solda bırakır,” diyor Luke.

Ona surat yapıp, “Duruma göre değişir. Bazen sosis, salam, konserve fasulye, domates ve mantar dünyadaki en iyi şeydir,” diyorum.

“Yanında siyah beyaz puding?”

“Yok, bana göre değil. Ama geri kalanına gelirse...”

Luke, “Eskiden cumartesi sabahları kızartmalı İrlanda kahvaltıları yapıyorduk,” diyor. “Marbella’ya ilk geldiğimizde cumartesi deniz kenarındaki kafelerden birine giderdik. Çoğu İngiliz kahvaltısı veriyor.”

“Ben meyve ve yoğurt seviyorum,” diyorum. “Ve kahvaltı edeceksem, yanına Danimarka çöreği veya kızarmış ekmek ile marmelat ekliyorum.”

“Sen abur cubur yemezdin.” Sonra o da tıpkı benim gibi ilk tanıştığımız zamanı hatırlıyor, çünkü bana bunun hakkında sorular soruyor ve ben o zaman olanları harfi harfine anlatırken beni başıyla onaylıyor.

“O zamanlar çok kendine hâkim olduğumu düşünmüştüm.”

“Değildim.”

“Yine de senle ilgili bir şey vardı. Seni hemen sevmiştim. Bir de tabii o hafızanla aşırı zekiydin. Hâlâ hafızan iyi mi?”

“Epey.”

“Senin gibi birini tanımak çok havalıydı.”

“Pek değil.” Yine de havalı olduğumu düşünmesi güzel.

“Yine de, birlikte çok eğlendik.”

Ona başımı sallayarak katılıyorum. “Belki de daha ileriye gitmememiz iyi oldu. Sonunda ayrılırdık ve hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.”

Sonunda belki de ayrılmazdık. Belki de sonsuza kadar birlikte olan çocukluk aşklarından birini yaşardık. Sonra ilerleyen yıllarda, nasıl elli seneden fazladır evli kalmayı başardığımızı anlattığımız bir televizyon programına çıkardık. Birlikte mükemmel bir hayatımız olurdu. Saçmalıyorum. Bu geçmişte kaldı. Şu anda zaten mükemmel bir hayatım var.

Telefonumu masadan alıp Chris'e bir mesaj atıyorum.

Günaydın. Umarım başın çatlamıyordur.

Yanıt gelmiyor. Tahminen hâlâ Dorothea'nın partisinin yorgunluğunu üzerinden atmaya çalışıyor.

Luke, "Trenin kaçta?" diye soruyor.

"İkide. Uçağım sekize kadar kalkmayacak ama bugün işi şansa bırakmayacağım."

"O zaman benimle Sevilla'da geçirecek biraz vaktin var."

"Biraz. Ama eminim meşgulsündür. Düğüne gitmen gerekiyor."

"Düğün bu akşam," diye hatırlatıyor Luke. "Neden seni arabayla biraz gezdirmiyorum? Böylece yakınlardaki kırsal alanları, doğayı da görebilirsin?"

"Aston'la mı?" Bir yanımda, sonuçta Aston'a binmeye bayıldığım için evet demek istiyor ama bir yanımda sürekli benimle ilgilenmek zorunda kalmasını istemiyor.

"Elimizdeki tek araba bu." Sırıtıyor.

"İşverenin için sorun olmaz mı?"

Luke, "Hayır," diyor. "Kullanılmasını seviyor. Hemen şehrin biraz dışında ziyaret etmeye değer ufak bir kasaba var."

Bir an duraksıyorum. Luke'tan tam emin olamıyorum. Pek çok açıdan hatırladığım gibi tatlı, ama o günden bugüne çok şey oldu ve aslında onu artık tanımıyorum. Kafam karışık. O da bunu fark ediyor.

"Trenin saati gelene kadar burada tek başına takılmak istersen de sorun yok. Ben de arkadaşlarımla buluşurum."

Benim burada oturup sadece beklememin ne gibi bir anlamı olacak ki? Harika bir arabayla güney İspanya'yı turlamak için bir daha ne zaman vakit bulacağım? Telefonuma bakıyorum. Chris'ten hâlâ yanıt gelmemiş.

“Tamamdır. Eşyalarımı alıyorum ki bir daha buraya dönmek zorunda kalmayalım.”

“Harika.”

Odaya geri gidip ıvır zıvırlarımı valizime geri koyuyorum. Kuşkuyla gözlerle yatağa bakarak çarşafı çıkarmalı mıyım diye düşünüyorum ama odanın köşesinde bir çarşaf yığını da bırakmak istemiyorum. Sonunda sadece yastıkları kabartıp çarşafı düzeltmekle yetiniyorum. Üzerlerine de Jo Malone parfümümden sıkıyorum. Oda ilk geldiğimdeki kadar düzenli.

Luke salonda, elinde arabanın anahtarlarıyla duruyor. Daireden çıkıp yine ufak asansöre biniyoruz (yine ona doğru sıkışıyorum), oradan da arabaya geçiyoruz. Park alanından ve rampadan çıkarken kalbim çok hızlı çarpıyor ama Luke en ufak bir çizik bile olmadan arabayı sokağa çıkarmayı başarıyor. Ve ardından da şehrin dışına doğru ilerliyoruz.

Aslında birinin şoförlük yapması yerine kendim araba kullanmayı tercih ederim. Mini Cooper’ıma bayılıyorum. Sürmesi, park etmesi kolay ve bir şeyleri çalıştırabilmek için sertçe basmanız gereken o büyük tuşlar ve retro düğmelerin tuhafılığı da hoşuma gidiyor. Chris tamamen İsveçli ve güvenlik delisi, benim Mini’mın heyecanlı kişiliğinden yoksun bir Volvo kullanıyor. Gerçi araba çok rahat, hakkını vermeliyim.

Ama tabii ki hiçbiri Aston’un yerine tutamaz. Şehrin banliyölerine ulaşıyor ve önümüzdeki açık yolda ilerliyoruz. Binalar arkamızda kalmaya başladıkça Luke gaza basıyor ve Aston adeta şaha kalkıyor. Kendimi zor tutuyorum. Luke bana bir bakış atıyor, halimle eğlendiği belli. Ve daha hızlı gitmeye başlıyor.

Yarım saat kadar sonra Fuente del Rio'ya varıyoruz. Kasabanın etrafında bir yay çizen nehrin yanında park yerleri var; Luke da Aston'u bu yerlerden birine park ediyor. Arabadan inince, nehrin yatağında insan elinden çıkmış bir dizi basamağın üzerinde gürleyen nehrin sesini duyuyorum.

Luke, "İleri de bir kaynak var," diye durumu açıklıyor. "*Fuente* kaynak anlamına geliyor. Ve meydanda harika bir tane var, zaten biz de oraya gidiyoruz."

Beyaz, demir parmaklıklı ve üst pencerelerinden balkona açılan evlerin çevrelediği dar sokaklarda yürürken, Luke bana tüm kasabanın trafiğe kapalı olduğunu söylüyor. Herkes evlerinden uzakta, park için ayrılan yerlere park edebiliyor sadece. Bu beni hiç şaşırtmıyor, zaten bu yollardan bazılarına araba sokmak delilik olur. Arnavut kaldırımlı meydana ulaştığımızda burada arabaların niye yasak olduğunu anlıyorum. Çok büyük değil ama çok güzel. Ortadaki çeşmeler belirli aralıklarla havaya sular sıçratıyor. Her yerde portakal ağaçları var ve tüm balkonlarda çiçek saksıları asılı. Ayrıca meydanın etrafında da rengârenk çiçekler açmış. Koku baş döndürücü. Meydanın iki ucunda iki bar var. Luke birine doğru ilerlemeye başlıyor.

"Aralarında tam anlamıyla bir rekabet yok. İkisinin de sahibi aynı aile. Ayrıca yemekler harika. *Hola*." Garson gelince Luke ikimiz için de kahve sipariş ediyor. Onun yanında çok fazla kahve içtiğimi fark ediyorum; yakında enerji patlamasından aya doğru fırlayacağım.

Kahve bir harika ve garson bize birkaç dilim baget ekmeğiyle Nutella getiriyor.

Ben şaşkınlıkla feryat ederken, Luke, "Eskiden severdin," diyor. Nutella'yı ilk defa Evans'ların evinde tattım.

Annem kakaolu fındık kreması gibi yozlaşmış şeyleri eve asla sokmazdı. Reçel ve marmelat, evet. Ama ekmeğe çıkolata sürmek? (Luke’la matematik ödevini yaparken) Murielle Evans elinde üstüne kakaolu fındık kreması sürülmüş bir ekmekle belirince, ekmeğe kuşkulu gözlerle bakmıştım. Ama sonra tadını alınca adeta kendimi kaybettim.

Bugünlerde ise yasaklı zevklerimden biri; dolapta her zaman bulundururum. Ne zaman morali bozuk olsa, ne zaman kendimi biraz şımartmak istesem, yerel markete gidip taze ekmeğe alıp üzerine bir dolu Nutella sürerim. Şimdi de adeta o eski güne geri gitmişim; ödevimizi bitirmiş, yan yana, samimi bir şekilde oturmuş ve kocaman televizyonlarında TV seyrediyorduk. Sebebi annem, babam ve Julia’yla anlaşmamam değildi, sadece bu benim sevdiğim biriyle kendi başıma yaptığım bir şeydi.

Luke, “Biraz alır mısın?” diye soruyor.

Ben de getirdikleri porsiyonlardan birini açıp, bir dilim ekmeğin üzerine bol miktarda Nutella sürüyor ve kahvemden de bir yudum alıyorum. Güneş omuzlarımı ısıtıyor. Arka planda çeşmenin sesleri yankılanıyor. Burası hayatımda geldiğim en huzurlu yer.

Luke, “Anita’nın ananesi burada doğmuş,” diyor. “O daha bebekken ailesi Sevilla’ya taşınmışlar. Yıllar sonra, para kazandıktan sonra babası ilk aile evlerini geri satın almış. Ondan beri de buraya hafta sonları geliyorlar.”

“Ne güzelmiş.”

“Tatlı ama buradaki evde yaşayamazdım,” diyor Luke. “Benim için çok ufak ve karanlık. Gerçi o dönemden kalan tüm evler böyle.”

“Sen buraya Anita’yla çıkarken mi gelmiştin?” İşte sormamam gereken bir soru daha. Ama kendimi tutamıyorum.

“Bir-iki kez.”

Onu etrafta el ele gezip, birlikte fırından yeni çıkmış ek-mek ve Nutella yediği, tarihi eser evlerine gidip seviştiği kız arkadaşıyla düşünmek istemiyorum.

Ama tabii ki düşünüyorum. Çok mantıksız olsa da biraz kıskanıyorum. Mantıksız, çünkü kız bugün başkasıyla evleniyor. Ve ben de yakında başkasıyla evleneceğim!

“Neyse, insanlar gerçek İspanya’dan bahsediyorsa, böyle yerlerden bahsediyorlardır. Gerçi şimdilerde evlerin çoğunun içi modernleştirildi ve Fuente enerji bazında kendi kendine yetmeye çalışıyor. Kasabanın hemen dışında enerji ihtiyacının çoğunu karşılayan bir güneş enerjisi çiftliği var. Nehir de biraz enerji üretiyor.”

“Gerçekten mi?”

“Kesinlikle.”

“Her şey çok çevre dostu.”

“İlerlemek iyidir. Özellikle de görmediğin bir ilerlemeyse.”

“Biraz daha kahve alır mısın?”

Kahvemi bitirdiğimi ve bir dilime daha Nutella sürdüğümü fark etmemişim.

“İçmesem iyi olur. Kafein beni biraz kötü yapabiliyor.”

“Haydi, yürüyelim.”

Bana kasabayı gezdiriyor ki kasaba sadece ufak bir meydan, birkaç sokak, ufak bir park ve nehirden ibaret. Burada yaşamak istemem ama romantik bir kaçamak için harika olduğunu anlıyorum.

Luke sonunda, “Haydi,” diyor. “Seni geri götürsem iyi olur. İki gün üst üste treni kaçırmanı istemem.”

Arabaya biniyorum.

Dönüp kasabaya bakıyorum.
Geri dönmek zorunda olmam çok yazık.

Tekrar otobana çıktığımızda, “Bana çalıştığın kuruluştan biraz daha bahsetsene,” diyorum.

“Eğitim gören çocukları destekliyor. Ailevi veya diğer koşullar sebebiyle, okuldan ayrılmak durumunda kalan çocukların eğitimlerine devam etmelerine yardımcı oluyoruz. Ve dezavantajlı topluluklarla ilgili projelere ortak olup, çocuklar için eğitim tesisi yapılmasına yardımcı oluyoruz.”

Daha ne kadar fedakâr olabilir ki? Kendimi yine hayır kurumlarında çalışan insanlar arasındaki tek ahmak gibi hissediyorum. Dorothea tanısa Luke’a bayılır. Belki de Luke’u Pen’le tanıştırmalıyım. Veya Lisa’yla.

“Nasıl girdin bu işe?”

“Babamın... Bir arkadaşı sayesinde..”

Ona bir bakış atıyorum ama gözleri önümüzdeki yolda.

“Nasir harika bir adam. Evet, parayı petrolden kazanıyor, bu doğru ama daha çok petrol ürünleri ve ticaretinden, çıkarmakla uğraşmıyor. O bir yatırımcı, anlaşmalar yapıyor. Ama aynı zamanda bir hayırsever ve eğitime çok önem veriyor.”

“İyiymiş.” Ona katılarak başımı sallıyorum.

“Ama hep yapılacak çok şey var. Harika gönüllülerimiz var, halkla ilişkiler ve bağış toplamada çalışan kadromuz muhteşem. Her ne kadar sponsorlarımızla pazarlık etmek hoşuma gitse de, ben doğrusu kendimi biraz geri planda tutuyorum.”

“Pazarlıkları ben de seviyorum,” diyorum. “Gerçi benimki seninkinden çok daha az insancıl oluyor.”

Luke, “Fon sağlamak için başvurularla ilgileniyorum,” diyerek konuyu detaylandırıyor. “Diğer sosyal projeler bize gelip onlara nakit akışında yardımcı olup olamayacağımızı soruyorlar. Projenin sürdürülebilir olduğundan ve uzun vadedi fayda sağlayacağından emin olmamız gerekiyor.”

Luke’un gördüğünden emin olmasam bile tekrar başımı sallıyorum. Hâlâ yola konsantre olmuş durumda. Bir hayır kurumunda çalışması beni şaşırtmadı. Her zaman çok verici olmuştu. Belki de ailesiyle arasındaki en büyük fark da buydu. Belki de hâlâ öyleydi.

Bir süre sessiz kalınca Luke radyoyu açıyor. Daha çok klasik gitardan ibaret olan müzik uzaktan tanıdık geliyor. Yavaş, etkileyici ve arabayı yanında sürdürdüğümüz üzüm bağlarıyla bezeli tepelere yansıyan güneşin sıcaklığını taşıyor. Flamenko gibi beklemediğim bir biçimde içime işleyip adeta ruhumu sarıyor.

Ecologistics’in yönetim kuruluna yaptığım sunum çok gerilerde kaldı. Doğrusu farklı bir hayata ait gibi. Farklı bir bene. Çünkü burada geç saatlere kadar uyuyan, kırmızı bir elbiseyle Flamenko yapmak isteyen, kasaba meydanında kahve içip Nutella yiyen ve sıradan bir müzikle neredeyse gözyaşlarına boğulan bir kızım. Aynı zamanda kendime, teraslarda kokteyller içip dünyadaki en harika arabalardan birine binen kız olduğumu da hatırlattım. Pekâlâ, hippi benzeri, zırlak bir vejetaryene dönüşmedim. Sadece. . . Farklıyım. Ve bunun Luke yüzünden mi yoksa arada sırada insanın farklı biri olmaya ihtiyaç duymasından mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Sevilla’yı uzaktan görünce saatime bakıyorum. Neredeyse ikiye çeyrek var. Luke’a trenin ikide kalktığını söyle-

miştim ama aslında iki buçukta kalkacak. Bir şey olur diye kendime biraz zaman tanıdım. Treni yeniden kaçıramam.

“Merak etme. Zamanında yetişiriz.”

“Endişelenmemiştim.”

Luke da bana gülümsüyor ve hemen sonra tren istasyonuna çekiyor. Park edip arabadan çıkıp valizimi bagajdan çıkarıyor. İnsanlar hemen Aston’a hayranlıkla bakmaya başlıyor.

Luke, “Seninle içeri geleyim,” diyor. “Kaçırmadığından emin olayım.”

Trenin saatiyle ilgili gerçekleri söylediğimde bana sırtıyor. “Biliyordum. Çizelgeyi kontrol etmiştim.”

“Neden bana söylemedin?”

“Sana güvenmediğimi düşünmeni istemedim. Sana inanmamamdan nefret ederdin.”

Bir şey demiyorum.

Muhteşem güneş ışığının altında istasyon dünküne göre daha az kaotik görünüyor. Tekrar beyaz trenin beklediğı platforma yürüyoruz. Daha yolcu almaya başlamamışlar. Bu sefer de erken geldim.

Luke, “Kahve ister misin?” diye soruyor ama ben hayır anlamında başımı iki yana sallıyorum. Fuente del Rio’daki sert kahve hâlâ vücudumda dolanıyor. Daha önce müzikle hafif gevşemiş olabilirim ama şu anda hiç de rahat değilim. Tek yaptığımız kuyruk oluşana kadar yan yana durmak. Luke, “Tıpkı okuldaki törenler gibi,” deyince kakhahayı patlatıyorum. Aramızda hafif bir gerginlik olsa da onun yanında olmanın çok rahat olduğunu fark ediyorum. Hâlâ arkadaşsız. Haberleşmemiz gerekirdi.

Sonunda Renfe’nin çalışanları gelip kapıyı açıyorlar.

Kuyruk öne doğru ilerleyince ben de çantamdan biletimi çıkarıyorum.

“O zaman her şey için çok teşekkürler,” diyorum Luke’a. “Anita’nın dairesinde kalmama izin verdiğin için. Dün akşam beni dışarı çıkardığın için. Bugünkü gezi için. Hepsi harikaydı.”

“Rica ederim.”

Telefon numarasını sormak istesem de duraksıyorum. Arkadaş olamayız. En azından şu andaki hayatlarımızda.

Luke, “Karşılaştığımıza çok sevindim,” diyor.

“Ben de.”

Gerçekten de her şey harika gitti ama artık farklı insanlarız. Parmağımdaki yüzüğü döndürüyorum. O da bunu fark ediyor.

“Düğün için de bol şans. Umarım birlikte çok mutlu olursunuz.”

“Olacağız. Umarım sen de bugün gideceğin düğünde eğlenirsin.”

“Keyifli olacağına eminim.”

Yolcuların çoğu kapıdan geçti bile. Gitmem gerekiyor. En azından bu sefer vedalaşabiliyoruz.

Hoşça kal derken ona sarılıyorum, o da bana. Ve anında tüm hatıralar geri geliyor. O zamanlar sadece bir çocuk olmam umurumda değil. O benim en yakın arkadaşımdı ve gittiği güne kadar düşünmesem de onu sevmiştim. Birbirimize bakıyoruz ve ikimiz de hatırlıyoruz. Gözlerini gözlerime sabitliyor, ondan uzaklaşmıyorum. Luke beni yanağımdan öpüyor. Ben de onu. Sonra diğer yanağımdan öpüyor. Bir şey yapmıyorum, sadece gözlerim yüzünü arşınıyor. Ve Luke bir anda beni dudaklarımdan öpüyor.

Bunu beklemiyordum. Tüm bedenimin tutkuyla yanmasını beklemiyordum. Bir şeyi, birini bu kadar isteyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Luke'un kollarında eriyorum ve bunun bitmesini istemiyorum. Ona daha sıkı ve daha da sıkı sarılıyorum, o da karşılık veriyor. Bunun hayatımdaki o mükemmel anlardan biri olduğunu biliyorum. Daha iyi öpüşen biri karşıma çıksa bile, daha iyi kimseyle öpüşemeyeceğim.

"Perdonen."

Etrafımızda oluşan balonu tren çalışanının sesi bölüyor. Luke bana biraz daha az sıkı sarılıyor ve tekrar nefes alabilmeye başlıyorum.

"Perdonen." Kadının ne dediğini anlamasam da ne anlatmaya çalıştığını biliyorum. Trenin zamanında kalkması için kapıları kapatmaları gerekiyor. Ama gidemeyeceğim. En azından şimdi. Bu öpücükten sonra...

"Trenin," diyor Luke.

"Biliyorum."

"Kaçırarak istemezsin, değil mi?"

Ona şaşkın bir bakış atıyorum. Kalmamı istemiyor mu? Onunla düğüne gelmemi? Onunla... Ve tekrar dünyaya geri dönüp bunun sadece hayatıma verdiğim harika bir ara olduğunu, başka bir şeyden ibaret olmadığını fark ediyorum. Çünkü Luke'un da benim de kendi hayatlarımız var ve ben zaten Chris Bennett'a âşığım, onunla yakında evleneceğim. Ayrıca bugün farklı bir insan olabilirim ama dün ve yarın yine kendim olacağım.

"Señores?" Çalışan bize beklentili gözlerle bakıyor.

"Hoşça kal Luke." Kollarından sıyrılıp kapıda duran kadına biletimi veriyorum. Ve ardından platformda yürüyüp trene biniyorum.

Neredeyse bindiğim anda tren hareket ediyor.

Hızlanmaya başladığımızda da telefonum çalıyor. Bir an Luke olduğunu düşünüyorum ama ardından numaralarımızı almadığımızı hatırlıyorum. Ayrıca, bu Chris'in zil tonu.

"Selam." Aklım hâlâ o öpücükte ve Chris'in beni hiç öyle öpmediğini düşünmek şu anda ona haksızlık. Sadece bir anlık, bir delilik anı. Gerçek değil. "Nasılsın?"

"Akşamdan kalma." Chris homurdanıyor. "Senle konuştuktan sonra partiye geri döndüm ve Patrick Reilly'le muhabbete daldım. Onu tanırsın..." Chris konuşmaya devam ederken dinliyorum ama parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum. Hafif şişmiş gibiler. Sanırım hayatımda ilk defa dolgun dudaklarım var. Üstelik bu, pek bir işe yaramayan o dudak kremlerinden almama gerek kalmadan oldu.

"Ne yazık ki orada değildin," diye bitiriyor Chris. Ne? Ne dedi ki?

"Ben de üzgünüm." Biraz kumar oynuyorum ama işe yarıyor.

"Biliyorum. Yine de beni Patrick'e karşı desteklemek için yanımda olmanı isterdim."

Chris'in eski iş arkadaşlarından Patrick beni beğeniyor. Gerçi tam da böyle olmayabilir ama benimle sürekli flört ediyor ve Chris sıkıcı Patrick'ten uzaklaşabildiği için bunu çok umursamıyor. Bu da benim Patrick ile yalnız kalmam anlamına geliyor ve neyse ki uzun bir süre tatlı tatlı gülümsedikten sonra ona gitmem gerektiğini söyleyip kaçıyorum.

"Beni akşam alacak mısın?" diye soruyorum.

Chris, "Evet, o zaman boş olacağım," diyor. "Neyse ki yarın ameliyatım yok. Alkollü gecelerden tamamen arınmam bu aralar artık çok uzun sürüyor."

Eğer ertesi gün ameliyatı olsaydı Chris annesinin doğum günü partisinde o kadar içmezdi. Böyle şeyler için fazla profesyonel. O da bunun farkında, ben de.

“Bu akşam bende kalacak mısın?” Kalmasına ihtiyacım var. Sevdığım adamla kendi hayatıma dönmeye ihtiyacım var.

“Tabii ki.”

“Eve gelmek için sabırsızlanıyorum.”

“Evet.” Chris’in sesi yumuşamış. “Eve gelmen için sabırsızlanıyorum. Uzun zaman oldu.”

Bugüne kadar ondan hiç bu kadar uzun ayrı kalmadım. Dünkü toplantıdan sonra, dönmek için saatleri sayıyordum. Şimdi... Yeni bir geri sayım başladı. Tekrar parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum.

“Seni seviyorum Lots,” diyor.

Ben de onu seviyorum. Bana ne oldu emin değilim. Luke’un beni öpmesine asla izin vermemeliydim. Ona karşılık vermemeliydim. Ama oldu ve bu beni sarstı, bunu unutmam lazım. Ve unutacağım da.

Tren Sevilla’dan saatte 245 kilometre hızla uzaklaşıyor.

11. Bölüm

♪ Entre Dos Aguas - José de Córdoba ♪

Tabii ki uçağım için çok erkenden alana varıyorum, ama tren istasyonundan doğruca havaalanına gidiyorum ve yerleşip vakit geçirmek için dergi okumaya koyuluyorum. Ama Luke Evans'ı ve o öpücüğü aklımdan çıkaramıyorum. Eğer on beş yaşındayken beni böyle öpseydi, onu asla unutamazdım. Ve o da öyle hissetseydi, belki de gitmezdi. Belki de ailesine karşı gelip beni arardı. Her şey çok farklı olabilirdi.

Kendime öpüşmenin sadece bir his olduğunu hatırlatıyorum. Bir tepki. Kimyasallar. Feromonlar. Dahası bu önemli değil, çünkü Luke önemli değil. Ayrıca, düşündüğüm kadar harika olsaydı trene binmezdim ve Luke da benim gitmeme izin vermezdi. Sadece rastgele bir an olduğunu kafama sokmam lazım. Ve olmaması gereken bir an.

Geçmişte, uzaktayken iş dışında şeylerle haşır neşir olan erkek iş arkadaşlarıma bu konuda kızmışlığım var. Eşlerini veya kız arkadaşlarını düşünmelerini söyler ve birileriyle

gecelik bir ilişki yaşamanın hem bayağı hem de saygısızca olduğunu düşünürdüm. Ben de en az onlar kadar kötüyüm. Chris'e saygısızlık ettim. Geçmişte ne olursa olsun, Luke Evans bir yabancı! Gerçi onunla sevişmedim... Yavaşça nefes veriyorum ve onunla sevişmediğim için Tanrı'ya teşekkür ediyorum. Çünkü sevişseydim suçluluk duygusunu üzerimden asla atamazdım. Basit bir öpücük bile neredeyse beni yıktı.

Ama sorun ne kadar harika olursa olsun sadece öpücük değil; Luke'un yanında kendimi nasıl hissettiğim. Rahat, mutlu, hâlâ en yakın arkadaşmışız gibi. Hâlâ birbirimiz hakkında her şeyi biliyormuşuz gibi. Aslında bu da çok saçmaydı, çünkü artık birbirimiz ve birlikte geçirmedığımız hayatlarımız hakkında hiçbir şey bilmiyoruz.

Onu nasıl öpebildim? Aklımdan ne geçiyordu ki?

Suçluluğumun alnıma bir damga gibi kazındığından eminim ama Dublin havalimanının gelen yolcu salonuna ulaştığımda Chris şaşkın bir iğrenmeyle benden geri falan kaçmıyor. Beni bariyerlerde karşılıyor, yanağıma hızlı bir öpücük kondurup beni otoparka doğru götürüyor. Benim hâlâ hassas olan dudaklarımdan herhangi bir suçluluk titreşimi almamıştı. Parkmetreye bozuk paraları atıp valizimi Volvo'nun bagajına yerleştirmekle meşgul ve Dorothea'nın partisi hakkında konuşuyor. Akşamdan kalmalığı geçmiş ama bugüne kadarki en kötü akşamdan kalmalığı yaşamış.

"Sevilla'da beklenmedik gecen nasıl geçti?"

"Burada olmayı tercih ederdim. Annen bana çok kızdı mı?"

"Kızmak?"

Otobana dönüyor. "Kızmadı. Ama tabii ki hayal kırıklığına uğradı."

“Bir şey dedi mi?”

“Ne gibi?”

“Benim güvenilirmez olduğuma dair? Umursamadığı mı?”

“Saçmalama.”

Ve yine de Chris onun böyle şeyler demediğini söylemedi. Eminim söylemişti, çünkü beni böyle gördüğünü biliyorum. Aslında haklıydı da, güvenilirmezim çünkü dün akşam onun partisini kaçırmak umurumda bile değildi. Flamenko izleyip kokteylleri yuvarlamakla meşguldüm. Korkunç, çok korkunç bir insanım.

“Yorgun musun?”

“Biraz.”

“Neyse. Birazdan eve varmış oluruz.”

Eve vardığımızda her şey değişecek. Tekrar kendi hayatıma geri dönüp benim için aslında neyin önemli olduğunu hatırlayacağım.

Chris gelip evimi hazırlamış. Işıkları açmış, müzik çalıyor ve masanın üzerinde bir buz kovanının içinde bir şampanya var.

“Eve hoş geldin,” diyor Chris. “Seni özledim.”

Bir şey dememe fırsat vermeden kollarını bana doluyor ve ceketimi omuzlarımdan aşağı sıyırmaya başlıyor. Aynı gün içerisinde iki farklı adamla iki tutkulu öpüşme yaşamayı planlamamıştım! Ama tıpkı böyle oluyor. Demek ki tüm bu zaman boyunca eğlence düşkünü aşüfte yanıma hep saklı tutuyormuşum. Yine de önemli olan nişanlığımın öpücüğü. Onu uzaktayken özlemişim. Onun kokusunu, aşinalığını ve rahatlığını özlemişim. Ve de tutkuyu. Tabii ki Luke’un tut-

kusundan daha farklı. Ama sonunda tutku tutkudur. Chris zaten yeterince tutkulu ve beni mutfakta soymaya başladı bile.

“Sanırım, yukarısı daha iyi.” Soluk soluğa konuşuyorum. O da başıyla onaylayıp beni kucaklarını alıyor ve odaya taşıyor. Çok mağara adamı ve sahiplenici bir hareket ama aynı zamanda oldukça hoş. Beni bu kadar istediğini bilmek güzel geliyor.

Sevişmemiz kısa ve nefes nefese, sonrasında çarşafllara sarılıp yatarken kendime Sevilla’da bir anlığına bile olsa gerçek hayatımdan çıktığımı hatırlatıyorum. Şimdi geri dönme zamanı. Yaşamam gereken başka hayat yok, sadece bu hayatım var. Herkes hata yapar. Önemli olan hatalarının seni şekillendirmeye başlamasına izin vermemek. Luke Evans’la yaşadığım ahmaklığın kafamı karıştırmasına izin veremem. Ve vermeyeceğim.

Chris aşağıya inip şampanyayı getiriyor. Bir bardak içtikten sonra, üzerime döküp vücudumdan içmediği için hayıflanıyor.

“Evet, bu teorik olarak harika ama pratikte epey soruna sebep olurdu ve iyi bir şampanyayı boşa harcardık.”

“Biliyorum.” Chris bardağını dolduruyor. “Ben de o yüzden yapmadım.”

“Akşamdan kalmaysan bir şeyler içebilmene şaşırdım doğrusu.”

“Ayılmak için,” diyor, “Ağrı kesiciden sonra tabii.”

“Bunun senin için iyi olmadığına eminim.”

“Hepimizin arada bir kendimiz için iyi olmadığını bildiğimiz şeyleri yapması gerek.”

Kesinlikle. O sarhoş oldu, ben biriyle öpüştüm. Şimdi ikimiz de tekrar kendimize geliyoruz.

Chris bardağını bitiremeden uyuyakalıyor. Bardağı parmaklarının arasından alıp komodine koyuyorum. Sonra yataktan çıkıp pofuduk bornozumu üstüme geçiriyorum. Kesinlikle bayıldı. Valizimi alıp yukarıya taşıyıp kıyafetlerimi çıkarıyorum.

Takımlarımı asıp kirlileri sonra halletmek üzere kirli sepetine atıyorum. Chris hafifçe horluyor ve yaptığım gürültüden hiç etkilenmiyor. Yatmayı düşünüyorum ama fazla uyanık bir haldeyim. Uyumayacağımı bildiğim için banyoya gidip musluğu açıyorum. En sevdiğim yağı da içine damlatıp küvete giriyorum. Çok rahatlatıcı ve huzur verici ama hâlâ cin gibiyim.

Kendimi, Luke'un da uyanık olup olmadığını sorgulamadın önce durduruyorum.

Çok uzun saatler uyuyabilen biri değilim, bu yüzden yatağa gidip dörtte sızdıktan sonra gözlerimi yedi civarı açıyorum ve anında uyanıyorum. Chris yorganın altına gömülmüş. Onu rahatsız etmeden yataktan kalkıyorum. Bu sabah kliniğe geç gideceği için şimdi kalkmasına gerek yoktu. Ona bir not bırakıp onu arayacağımı yazıyorum. Tekrar beni aldığı için ve şampanya için teşekkür ediyorum. Havaalanına gelmeden önce şampanyayı ve müziği ayarladığını düşününce ona sevgim artıyor. Chris'e sahip olduğum için şanslıyım.

Evden çıkıyorum ve sekiz olmadan ofise ulaşıyorum. Cadogan Danışmanlık, Chris'in kliniğinin bulunduğu iskenin tam karşı tarafında. Sive'in ofisi de bizden çok uzakta değil ve bazen aslında bir şehir yerine bir köyde yaşıyormuşuz gibi geliyor. Sive'i sonra arayıp öğle yemeği için onun-

la buluşmaya çalışacağım. Belki hissettiğim suçluluğun bir kısmını onunla konuşarak atabilirim. Olaylara farklı bakış açısıyla yaklaşmayı iyi beceren biri.

Ama şu anda Dirk'ün odasında, Ecologistics kontratı ile ilgili tebriklerini dinliyorum. Onlar için düzenlediğimiz planı gözden geçiriyoruz.

Ardından mevcut ve olası müşterilerimiz hakkında konuşuyoruz. Bana bir rapor uzatıyor.

“Bunun hakkında haftaya bir konuşma yapmam lazım,” diyor Dirk. “Buna bakıp bana başka sözcüklerle açıklayabilir misin?”

Kabarık raporları okumak yerine Andalucia'nın kırsal bölgelerinde arabayla dolaşmayı tercih etsem de başımla onaylıyorum. Nedense Dirk ona yapamayacağımı kaç kere söylersem söyleyeyim, her şeyi çok hızlı okuyabildiğimi zannediyor. Bunun nedeni de insanların bir kâğıda bakıp anında her harfini hatırladığı fotoğraf hafızasına sahip insanlar hakkındaki filmler ve programlar. Ona işlerin böyle yürümediğini ne kadar söylersem söyleyeyim hâlâ bir sürü okuma yapmaya zorluyor beni. Ama evet, hatırlıyorum. Sorun da zaten bu.

Kendi ofisime geçerken kahve makinesinin başında duruyorum. İş arkadaşlarımdan Ian McKenzie önümde ve beni Ecologistics işi için tebrik ediyor. Ian'la bu iş için yarışıyorduk ve eminim benim başarımla hakkındaki fikirleri biraz karmaşık. İyi dilekleri için ona teşekkür edip kendi müşterilerini soruyorum. O on dakikamı ne kadar iyi bir iş başardığını açıklayarak harcadıktan sonra kahvemle masama döndüğüme şükrediyorum.

Önümde raporla oturuyorum ama okumuyorum. Kah-

venmeden bir yudum alıp pencereden dışarı bakıyorum. Hafıftan nehri gören bir odam var ve demir rengi suyun üzerinde güneş ışıklarının parıldamasını izleyebiliyorum. Luke beni istasyona götürürken arabada çalan müzik kulaklarımda yankılanıyor. Kurtulamıyorum. Fuente del Rio'nun virajlı yolları aklıma geliyor. Aston Martin'in deri koltuklarının kokusu burnumda ve kafamı çevirirsem Luke'un hâlâ yanımda olacağına dair bir his var içimde.

Kendimi şu ana geri döndürmeye çalışıyorum. Kahvemden koca bir yudum alıp raporu açıyorum. Arada Ecologistics için beni tebrik eden iş arkadaşlarım odama giriyor. Ama Ian'da olduğu gibi, bu tebriklerin kendi hırslarıyla yoğrulduğunu biliyorum. Burası çalışmak için rekabetçi bir yer ve her ne kadar yeni müşteri kazanmak her zaman olumlu karşılsa da, pek çok iş arkadaşımın işi ben kaptığım için bana gıcık olduklarını biliyorum. Diğerleri başka önemli bir müşteriyi bağladığında ben de öyle hissediyorum. Takdir ve sevinçle karışık kıskançlık... Bunun zavallıca olduğunu bilsem de elimden bir şey gelmiyor. Tüm işletmeler mi böyle yoksa bu sadece Cadogan'a mı has? Aslında Dorothea'nın ticaretin kirli olduğuna dair sözleri bu noktada doğru olabilir.

Raporu okumayı bitiriyorum ve içinde yazan çoğu şeyi hatırlayacağımı biliyorum. Ajandamı açıyorum. Ayın geri kalanındaki işlerime bakıp kaydedilmiş toplantıları görünce homurdanıyorum. Pek çok iş insanı (çoğunlukla erkekler denebilir) kendilerini önemli hissettikleri için toplantıları sever. Diğerleriyle birlikte bir masanın etrafında toplanıp, seslerini duyurmayı ve sadece konuşmuş olmak için konuşmayı sever. Oysa ben sevmiyorum. Konuşulması gere-

kenlerin konuşulduğu ve ardından herkesin gününe devam ettiği rahat ortamları severim ben. Ama gerçek hayat hiç de böyle gelişmiyor. Büyük, resmi toplantıları sevmememin bir diğer nedeni de hâlâ yakalanacakmış gibi, bana ait olanı koruyamayacakmışım gibi hissetmem. Bir de kız kardeşlik bağını bozma korkum.

Nedeni, kadınların eline geçirdikleri her fırsatta sınırları aşmasını savunan tutucu feminist Dorothea'nın tam aksi olduğum için değil. Sadece kendi savaşını kendin seçmelisin ve kendin için en iyi olana kendin karar vermelisin. Ama iş dünyasının çoğu hâlâ kadın düşmanı ve aksine inanan kadınlar da kendini kandırıyor.

Normalde, buradaki adaletsizliği çok umursamıyorum. Ama bugün aslında tüm bunlara değip değmediğini sorguluyorum. Tuttuğunu koparan kız arkadaşımı aramak için telefonu açıyorum.

Sive, "Nasıl gitti?" diye soruyor. "Hepsini zekânla büyüledin mi?"

"Zekâ kısmından emin değilim ama işi aldık."

"Harika," diyor Sive. "Sana güveniyordum."

"O çift dilli sunumun işe yarayıp yaramayacağından çok emin değildim," diye itiraf ediyorum. "Ben her ne kadar kendimi bir sahtekâr gibi hissetsem de onlar memnum kaldı."

"Kim takar?" Benim sahip olamadığım tüm özgüven Sive'de var. "Önemli olan işi almış olman. Ama daha da önemlisi..." Sesi bir anda daha az canlı, daha gizemli bir tona bürünüyor. "Dorothea'nın partisi nasıl gitti?"

Arkadaşım müstakbel kayınvalidemle aramızdaki kırılan ilişkiyle ilgili her şeyi biliyor. Hatta ona kocaman çiçek buketleri almamı da Sive tavsiye etti.

“Şey, pekâlâ.” On treni kaçırdığımı anlattım ve beni tanıyan herkes gibi şoke oluyor.

Neredeyse beşinci kez, “Gündüz uyuyakaldığına inanamıyorum. Sen hiç böyle şeyler yapmazsın Carlotta,” diyor.

“Biliyorum.”

“Chris delirdi mi?”

“Anlayışlı davrandı. Galiba Dorothea da öyle.”

“Hah!” Sive’in buna inanmadığı belli. “Hayatta inanamam.”

“Biliyorum. Chris anlaşılmamızı çok istiyor.”

“Günün birinde bunun imkânsızlığını ona göstermen gerekecek.”

“Bir gün anlayacağını umuyorum.”

Homurdanıyor. Dorothea’yla hiç tanışmadı ama Sive’e aramızda asla sıcak ve sevgi dolu bir ilişki olamayacağını anlayacak kadar Dorothea’dan bahsettim. “Öğle yemeğinde müsait misin?” diye soruyorum. “Sana sunumdaki tüm kanlı detayları vermek istiyorum.”

Sive iş pazarlıklarını dinlemeyi seviyor. Televizyon izlerken iş ve haber tartışma programlarını dans veya ses yarışmalarına tercih ediyor. Benim de eğlence programları seyrettiğim söylenemez ama politika programları beni ölesiye sıkıyor ve sonunda ekrana bağırان bir tipe dönüşüyorum. Benim en çok yemek programlarını seviyorum. Belki de asla doğru düzgün yemek yapamayacağımı bildiğim için. Gece evde olacağım günler için, bu programların hepsi TV’deki rehberde ayarlı.

Neşeyle, “Tüm hafta doluyum,” diyor Sive. “Peki, akşam bir şeyler atıştırsak? Çarşamba? Bende?”

“Harika.”

“Sabırsızlanıyorum. Çok uzun zaman oldu.”

Belki de şansım yaver giderse, Sive’le görüşene kadar yaptığım aptallığı kabullenip üstesinden gelebilirim ve Luke Evans’tan bahsetmemize gerek kalmaz.

Öğleden sonra, ben o raporu ikinci kez okurken Chris arıyor. Partiye gelemediğimden özür dilemem için bu akşam Dorothea’yla bir buluşma ayarladığını söylüyor. Bunu er ya da geç yapmak zorunda kalacağımı biliyorum ve her ne kadar bu akşam ev işleriyle uğraşıp sakın bir gece geçirmeyi planlamış olsam da sanırım bu işi bir an önce bitirip halletmek en mantıklısı.

Evde harikalar yaratan bir tanrıça falan olmasam da, ne zaman seyahatten dönsem yoğun bir temizlik yapmayı seviyorum. Sive tekrar yuvamı yaptığımı ve kendime ait bir yer yarattığımı söylüyor ki haklı da olabilir. Temizlik jeli ve bir bezle birkaç saat geçirmenin Dorothea’nın sivri dilinden daha iyi olacağını biliyorum. Ama belki de anlayışlı davranır. Belki tatlı biri olur.

12. Bölüm

♪ Serenata Española - Pepe Romero ♪

Dorothea'nın bodrumlu, iki katlı evi Rathgar'ın zarif kırmızı tuğlalı tipik evlerinden biri. Korkuluklarla çevrili düz bahçesinde her daim yeşil kalan çalılar ve kapıya doğru uzanan aşınmış bir verandaya açılan merdivenleri var. Parlak piring mektup kutusundan ve dış kapı tokmağından, evin içine de iyi bakıldığını tahmin ediyorsunuz - zaten bakılıyor da.

Chris kapıyı açınca halı kaplı hole giriyoruz. Tüm ev duvardan duvara halı kaplı ki artık tahta döşemelerin ve kilimlerin çağında yaşadığımız için biraz garip durmasına rağmen, yine de etrafa sıcaklık ve lüks hissi yayıyor. Nişanlım beni ailesinin yaşam alanı olan ön odaya doğru hafifçe yönlendiriyor. Bu oda, yandaki resmi yemek odasına ve Pen kendi kendine yeten aşağıdaki bodrum katına yerleşince Dorothea'nın yaptırdığı şaşırtıcı derecede modern mutfğa bağlanıyor.

Chris annesini aramaya gidip beni yalnız bırakıyor. Dorothea zamanın çoğunu güneye bakan birinci kattaki odada geçiriyor; burası onun özel alanı. İçinde sadece bir sallanan koltuk ve duvara monte TV ile üzerinde bilgisayar bulunan ufak masanın bulunduğu o odaya girmeme sadece bir kez izin verildi.

Dorothea bilgisayarlardan anlıyor, zamanının çoğunu çeşitli haber kaynaklarından derlediği internet haberlerini paylaşmakla geçiriyor. Kullanıcı adı ise bana eski El Kaide üyelerinin takma isimlerini hatırlatan Adaletin Kılıcı. Gerçi o bu ismi komik bulmuyor. Dorothea'nın inziva odasının duvarları ailesi ve daha eski dönemlerden arkadaşlarının çerçeveli fotoğraflarıyla kaplı. Ayrıca odada edebi kitaplarla dolu, nispeten büyük bir de raf var.

Her ne kadar kitapları çok incelemesem de Salman Rushdie ve J. M. Coetzee'nin yanına sıkıştırılmış *Grinin Elli Tonu*'nu da gördüm. Dorothea'yı cinsel açıdan itaatkâr biçimde düşünmek oldukça zor olsa da erotik romanları görünce bir anda Adaletin Kılıcı adı daha anlamlı gelmeye başladı.

Bu inziva yerinin aksine, benim içinde olduğum oda misafirler için düzenlenmiş. Koyu duvar kâğıtları, sırtlı sandalyeler ve sanatsal nesneleri içeren çeşitli masalar. Duvarlarda yağlı boya resimler var ve pencerelerden sarkan perdeler ağır kadifeden. Şöminenin üstünde şaşalı yıldızlı çerçeveli büyük bir ayna asılı. İnsanların aslında burada gerçekten de yaşadığına dair tek ipucu köşedeki TV ve tabii bu odadaki tek modern şey de o. Ne zaman bu odada olsam, Dorothea'nın paha biçilmez porselen koleksiyonundan bir parçayı yanlışlıkla devirmemek için mutlaka bir yere otururum. Zaman zaman Chris'in bu zarif ve zevkle döşenmiş evden

benim modern evime geldiğinde nasıl hissettiğini merak ediyorum. Aradaki farkla ilgili hiçbir şey dememişti, ben de ona sormadım.

Boş boş şöminenin ızgarasına bakıp okuduğum rapordan aklımda neler kaldığını düşünerek beş dakika geçirdikten sonra Dorothea odaya giriyor.

Deniz yeşili Louise Kennedy'den alınma elbisesi ve bir örnek hırkasıyla Dorothea dingin ve zarif görünüyor. Arkasından Chris ile Pen giriyor. Dorothea bana nazikçe merhaba dedikten sonra Pen de en az onun kadar nazikçe gülümüyor. "Lisa nerede?" diye soruyorum.

Gerçi kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz önce Dorothea'nın geçmiş doğum gününü kutlamam gerektiğini fark ediyorum.

Pen, "Bu sabah Londra'ya geri döndü," diyor

"Onu göremediğime üzıldüm. Ve Dorothea senin partini kaçırdığım için de tabii. Sana bunu getirdim." Çantama elimi daldırıp, Madrid'teki havaalanında onun için aldığım kocaman Channel parfüm şişesini çıkarıyorum. Bu parfümü sevdiğini biliyorum. Dorothea ambalajı açarken, "Çok düşüncelisin," diyor. "Bir parfüm daha."

Lütfen bana herkesin ona Channel parfüm hediye ettiğini kimse söylemesin. İnsanların hiç mi hayal gücü yok!

Parfümü şöminenin üstüne bırakıp yemek odasına geçiyor. Odanın çoğunu, şimdi dört kişi için hazırlanmış maun ağacından yapılmış yemek masası kaplıyor. Bu bana *Downtown Abbey* dizisi veya eski büyük evlerde geçen Agatha Christie filmlerini hatırlatıyor. Tabii ki Dorothea'nınki daha sade ama ortam yine de aynı.

Dorothea'larda yemek yiyeceğimizi bilmiyordum ama

öğlenki dürümden beri bir şey yemediğim için midem açlıktan guruldamaya başlıyor.

Masa dört kişi için büyük ama birbirimize yakın oturuyoruz. Pen bir tencere midye ve büyük bir salata kâsesi getiriyor. Heyecanlanan midem hayal kırıklığına uğruyor. Midye veya kabuklu diğer deniz canlılarının favorim olduğunu söyleyemem. Chris bunu biliyordu ama Dorothea'nın bildiğinden emin değilim. Sırf yediğimi göstermek için tabağıma birkaç kaşık koyduktan sonra salata ve bir dilim kepek ekmeğine yumuluyorum.

“Gece geç mi bitti?” diye sorarken, tabağımı görmesin diye kâseyi tabağımın önüne çekiyorum.

“Elbette. Evimde ailemi ve arkadaşlarımı ağırlamak hari-kaydı, hiç bitsin istemedim.”

Başımın altına onaylayıp etrafta bakıyorum. Burada bir parti verildiği aklınıza bile gelmez. Her şey yerli yerinde. Bozulmamış, dokunulmamış. Bunu söylüyorum.

Pen, “Temizlikçiler buradaydı,” diyor.

“Gerçekten mi?” İtiraf etmem gerekiyor, Dorothea çalışkan bir kadın. “Tüm bunlardan sonra bir de bu akşamki yemeği organize etmen oldukça etkileyici. Teşekkürler.”

Dorothea bana aptalı oynadığımı anladığını gösteren bir bakış atıyor.

“Partinin tadını çıkardın mı?” Basit, güvenli bir soru.

“Unutulmayacak bir geceydi. Gerçi Chris çok eski bir arkadaşımın tango yapmamı kaçırdı.”

Tango! Dorothea'nın tango tutkusu içerisinde yok olduğunu asla gözümün önüne getiremem.

Dorothea, “Seninle telefondaydı,” diye ekliyor.

“Ben de olan biteni yakalamaya çalışıyordum,” diye açık-

lamaya çalışıyorum ama Dorothea, “İki bin kilometre ötede-
yken biraz zor tabii,” diye cevabı yapıyor.

“Biliyorum.”

Bugünlerde artık dünyanın ne kadar da küçüldüğüne, teknolojinin bizi nasıl da bir araya getirdiğine dair küstah yorumlar yapmaya gerek yok. Dorothea’nın umurunda değil. Bana sadece kendimi kötü hissettirmek istiyor. Ama işin aslı, artık kendimi kötü hissetmiyorum. Olan oldu, bitti geçti.

Pen, “Hadi bize dünya seyahatlerini anlat,” diyor.

Ona çalıştığımı hatırlatıyorum. “Pek de seyahat sayılmazdı.”

“Olsun yine de Rio’daydın, değil mi? Harika olmalıdır.”

“Buenos Aires,” diye onu düzeltiyorum. “Şaşırtıcı şekilde soğuktu.”

Dorothea, “Burada hava çok güzeldi,” diyor.

“Eve döndüğüme sevindim.”

“İşin yüzünden bu kadar uzun süre seyahat ettiğini bilmiyordum.”

“Genelde etmiyorum ama müşterilerimiz için elimizden geleni yapıyoruz. Mutlaka alınması gereken bir sözleşmeyi ve şirketim benden memnun kaldı.” Kendimi biraz övmeden edemiyorum.

“Hiç boş zamanın var mıydı?”

Sevilla’da geçirdiğim beklenmedik zamanı düşününce yüzüm kızarmaya başlıyor. Ama Dorothea ona boş vaktim olmayacak kadar yoğun olduğumu söylediğinde bunu fark etmiyor.

“Evlendiğinde haftalarca uzakta kalamazsın. Kocanı bir anda öylece bırakamazsın.”

Chris'e bir bakış fırlatıp onun da bunları komik bulduğunu görünce rahatlıyorum. Ona bir kaşımı kaldırıncı o da muhabbete giriyor.

Chris, "Carlotta'nın gitmesi gerekiyorsa gerekiyordur," diyor yumuşak bir tonla. "Ama zaten gelecekte bu kadar uzun seyahatleri olacağını sanmıyorum. Güney Amerika'ya bir müşterisi için gitti."

"Ve de Avrupa'ya," diye ekliyor Pen.

"Ama müşterilerim genelde İrlanda ve İngiltere'de," diyerek onlara ortadaki bariz gerçeği hatırlatıyorum. "Genellikle egzotik yerlere erkekler gidiyor."

Gerçi daha önce de söylediğim gibi, iş için yurtdışına gitmekte pek de egzotik bir şey yok. Arkadaşlarınla gitmiyorsun ve normalde tatilde yapacağın şeyleri yapmıyorsun. Aslına bakarsanız oldukça zahmetli bir iş. Bunun farkına çok az kişi varıyor.

"Bu iyi bir şey," diyor Dorothea. "Evlendiğinde Chris'e daha iyi destek olursun."

Yaşlı cadı böyle cinsiyetçi şeyleri sadece beni gıcık etmek için söylüyor. Ama bu yemi yutmamayı öğrendim. O yüzden de ona ikimizin de birbirimize eş derecede destek olacağımızı söylüyorum.

"Her neyse, onun kariyeri şüphesiz seninkinden daha önemli."

Bu konuda asla susmayacak. Muhteşem Chris Bennett, gözleri kurtaran sıradışı adam, her zaman benden daha önemli olacak. Bunu biliyorum zaten. O harika bir göz doktoru. Benden çok daha önemli. Sadece bunu sürekli yüzüme vurmasına gerek yok.

"Üstüne gitme anne. Lottie çok sıkı çalışıyor ve başarısını hak ediyor."

Pen, “Tek yaptığı insanların işini kaybetmelerine neden olmak. Sen buna başarı diyebilir misin?” diyor.

“Yaptığım işle ilgili sürekli eleştirel olmana gerek yok!” diyorum hemen. “Şirketler çalışanlarını işten çıkarma durumuna ancak her şey kontrolden çıktığı anda geliyor. O yüzden bana, her tanıştığım insanı cehenneme sürükleyen şeytani bir varlık muamelesi yapmak için bir neden yok.”

Dorothea, “Bu kadar histerik davranmana gerek yok,” diyor. “Hepimiz rolünün ne kadar önemli olduğunu anlıyoruz.”

Dişlerimi sıkınaya başlıyorum. Ama kendimi durduruyorum, çünkü doktorlar bana yıllar önce uykularımın bölünmesinin nedeninin dişlerimi sıkınam olabileceğini söyledi. Aslında buna çok da inanmadım ama yine de bunu durdurmaktan zarar gelmez. Acaba hep mi böyle olacak? Beni asla tek oğlunun seçtiği kız olarak göremeyecek mi? Bir anda artık genç bir kız olmadığımı, yetişkin, arkadaşları ve iş arkadaşlarının saygı duyduğu bir kadın olduğumu ve aslında Dorothea’nın beni onaylamasına ihtiyacım olmadığını hatırlıyorum.

Belki o aptal partisine gidememiş olmam da iyi bir şey. Sonuçta çok içip bazı gerçekleri ağzımdan kaçırabilirdim. Pen, “Sevilla nasıldı?” diye soruyor. “Hep gitmek istemiştir.”

Ona konuyu değiştirdiği için minnettarım.

Ama Sevilla’yı hatırlamak kaygan bir zemin ve Santa Justa istasyonundaki öpüşmeyi hatırlamama sebep oluyor. Tabii ben onlara harika olduğunu söyleyip katedrali, çan kulesini ve gökyüzünün nasıl bir anda griden maviye döndüğünü anlatıyorum. Anlatırken zihnimden tekrar o diyarları ziyaret ediyorum.

“Peki, sen iyi misin?” Pen gözlerini dikmiş bana bakıyor. “Kazada kötü bir şekilde yaralanmadın değil mi?”

Chris’in kazayı ne kadar ciddi şekilde anlattığından emin değilim.

“Biraz sarsıldım.” Ensemi ovuyorum. “Ve biraz da ağrım var. Ama eminim çok önemli bir şey değildir.”

Dorothea, “Doktora gitmen gerek,” diyor. “Boyun travması tehlikeli olabilir.” Ardından da aylarca boyunluk takmak zorunda kalan bir arkadaşının hikâyesini anlatıyor. “Polise bildirmen gerekirdi.”

“Trene yetişiyordum.” En azından bu noktada kendime güvenim yüksek. “Zamanım yoktu.”

“Kaza mahallinden kaçıyordun.” Chris biraz dalga geçer biraz ciddi konuşuyor, ben de hüzünlü bir ifade takınıyorum.

Pen tabakları göstererek, “Bitirdiniz mi?” diye soruyor.

Biz başımızla onaylayınca ayağa kalkıyor.

“Yardım edeyim.” Yemediğim midyeleri görmesin diye hızla Chris’in tabağını benimkinin üstüne koyuyorum ve aceleyle de şarap kadehini devirip hem kendimi hem de masa örtüsünü ıslatıyorum.

Tanrı aşkına, ben başarılı, yetkin bir kadını. Neden böyle aptalca şeyler hep Dorothea gibi beni sevmeyen bir kadının önünde yaşanıyor? Bol bol özür diliyorum.

“Seni sersem.” Chris’in sesi gıcık olmuş gibi değil, durumla eğleniyor sanki. “Bluzunu mahvettin.”

Kırmızı ipek ve gerçekten de mahvolmuş.

Pen, “Ben sana giyecek bir şeyler getireyim,” diyor.

“Gerek yok...”

“Evet, var.” Tabakları toplayıp mutfığa götürüyorum.

Onu aşığı kata kadar takip edip, arkasından dairesine açılan kapıdan geçiyorum. Daha önce buraya hiç gelmedim ve tıpkı mutfak gibi, evin geri kalanının aksine modern ve mütevazı. Hatta benim dairemden bile daha modern. Pembe yastıklar, pahalı perdeler veya mumlar gibi kadınsı dokunuşlar yok. Koltuk siyah deri ve deri yastıklarla süslenmiş. Pencereelerde jaluziler, tavana monte edilmiş ışıklar ve koltuğun yanında yükselen paslanmaz çelikten bir okuma lambası var.

“Burada bekle.” Pen diğerkapıyı açarken ben de ıslanmış bluzumu çıkarıyorum. En son ne zaman üzerime veya herhangi bir yere şarap dökmüştüm hatırlamıyorum bile. Genelde böyle şeylere çok dikkat ederim.

Pen hemen beyaz düz bir tişörtle geri dönüp bana uzatıyor. Bedeni benden daha küçük ama sorun değil.

“Sağ ol.”

“Yardım edebildiğıme sevindim.”

Benim sakarlığım üzerinden bir bağ kurabileceğimiz, komik ve aramızda kalacak bir şey daha söylemem lazım gibi hissediyorum. Ama tıpkı Dorothea’yla olduğu gibi, hiçbir şey bulamadığımdan sadece bluzumu almakla yetiniyorum.

Pen, “Bırak,” diyor. “O da masa örtüsü ve diğerkşeylerle birlikte çamaşırhaneye gider.”

“Çamaşırhane?” Ona şaşkınlıkla bakakalıyorum. “Çamaşırhaneler hâlâ var mı? Sorun değil, ben evde yıkarım.”

“Annem çamaşırhaneği kullanıyor, sen boşuna zahmet etme.”

Ama Dorothea’nın benim bluzumu temizlemesini istemiyorum, bu yüzden Pen’e ofisin yakınındaki kuru temizlemecide halledeceğimi söylüyorum. O da omuz silkip bana plastik bir torba uzatarak bodrum kattan çıkıyor. Onu mutfağı doğru takip ediyorum.

“Annen partisini kaçırdığım için üzüldü mü?”

Pen az evvel getirdiğimiz tabaklardaki artıkları çöpe boşaltıyor. “Doğrusu, çok umursadığını sanmam.” Pen’in dü-rüstlüğü biraz can yakıcı ama zaten Dorothea’nın benim yokluğumu umursamayacağını biliyordum.

“Buket seremonisini baştan organize etmek can sıkıcıydı ama.”

Buket seremonisi mi! Bu insanların sorunu ne? Dorothea’ya çiçek sunmak bir barış anlaşması hakkında görüş-mekle aynı şey değil, Tanrı aşkına! Veya sabahın köründe önemli bir sunum yapmakla da! Neden her şeyi bu kadar büyütüyorlar? Neden Pen aynen annesi gibi konuşuyor? Bir an acaba bunun farkında mı diye düşünüyorum. Ve as-lında Chris’in küçük kız kardeşini hiç tanımadığımı fark ediyorum. O da Dorothea’yla aynı fikirde mi? Gerçekten de buketleri önemsemi mi?

‘*Buenos días, señores.*’ Sunumun İspanyolca açılış cümlesi hâlâ aklımda. Ecologistics’in genel merkezini gösteren slay-dı sunarken bunları söylemişim. ‘*Me llamo Carlotta O’Keefe.*’

Elmalı turtayı keserken, “Ama Chris çok üzüldü,” diye ekliyor Pen.

“Ben de öyle. Lanet trene koşarken neredeyse kalp krizi geçiriyordum ve günün geri kalanında da telaştan öldüm.”

“Sen? Telaşlı?” Pen bana kuşkuyla bakıyor. “Hiç sanmam.”

“Neden sanmazsın? Gece Sevilla’da mahsur kalmak istemedim.”

“Burada mı olmayı tercih ederdin?”

“Tabii ki.” Pen, dolaptan çıkardığı narin çini tabağa tam ortasından kestiği bir dilim elmalı turtayı yerleştiriyor.

“Bizi pek sevdiğini düşünmüyordum doğrusu.”

“Neden öyle diyorsun?”

“Anneme bakışlarından.”

“Ne?”

“Hep küçümseyici ve kendini beğenmiş.”

“Ne!”

“O ev kadını olduğu için ben ve Lisa da senin gibi harika kariyerlere sahip olmadığımız için bizi hor görüyorsun.”

“Dalga geçiyorsun, değil mi? Sizi hor görmek mi? Esas annen hepinizin benden daha üstün olduğunu, Chris’in kendinden daha aşağıda bir kadınla evlendiğini düşünüyor. İşimin onunkine kıyasla önemsiz olduğunu...” Kelimelerin bir anda ağzımdan çıkmasına engel olamıyorum.

“Saçmalık,” diyor Pen.

Bir anda tıpkı Dorothea gibi görüldüğünü ve konuştuğunu fark ediyorum. Aynı dar yüze ve çıkık elmacık kemiklere sahip. Eğer Pen omuzların gelen saçlarını Dorothea’nın sık sık yaptığı topuz yaparsa daha da birbirlerine benzeyecekler. Bennett’ların bu dünyadaki yerleriyle ilgili öyle bir özgüvenleri var ki, ben buna asla sahip değilim ve bu tavırları beni bir masa dolusu yöneticinin karşısına çıkmaktan bile daha çok korkutuyor.

“Ne zaman kapıdan içeri girsen bize sürekli patronluk taslıyorsun. Bizi daha verimli hale getirmeye çalışıyorsun. Aynısını Chris’e de yapıyorsun,” diyerek mavi-gri gözlerini üzerime sabitleyerek devam ediyor.

“Yapmıyorum!”

“Bizi adeta tembel çalışanlarmış gibi görüyorsun.” Hayır, gerçekten de hayır.

“Hiçbirimiz annemin partisine geleceğini düşünmemiş-tik ve haklı çıktık.”

“Hiçbiriniz?” Dehşete düşünüyorum. “Chris de mi?”

“Onun şüpheleri vardı. Sonuçta üç haftalığına sözde iş gezisine çıkmanın zamanlaması oldukça kötüydü.”

“Gitmem gerekiyordu. İşim bu.”

“Ama biz Chris’i daha çok desteklemen gerektiğini düşündük. Ve annemi de.”

Bu çok saçma. Ben Chris’i her zaman destekledim ve o da benim iş için yurtdışına çıkmamı destekledi. En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum.

“Amanda onun hep yanında olmuştu.” Chris, Amanda’dan hiç bahsetmez. Ben de ona eski sevgililerimden bahsetmem. Birbirimize bunu sormayız. Biz bundan daha olgunuz.

“Ama ayrıldılar,” diye karşı çıkıyorum. “Demek ki çok işe yaramadı, haksız mıyım?”

Pen hor görerek saçını arkaya atıyor. Gerçekten çok zor biri. Tüm Bennett kadınları öyle. Belki hayatlarında bir erkek olmamasının nedeni de bu. Bu düşünce beni acayip rahatlattıyor.

Tam tekrar ağzımı açacaktım ki Pen iki tabağı eline alıp yemek odasına doğru yürüyor. Bana onun arkasından gitmek dışında bir seçenek bırakmıyor.

Chris ve Dorothea partide olan ama benim tanımadığım insanlardan bahsediyor. Chris’in Pen’in tişörtünün bana yakıştığını söylemesi için bir an sohbeti bırakıyorlar ama ardından Dorothea konuyu tekrar açıyor. Her ne kadar içimden Pen’in yorumlarını değerlendiriyor olsam da bir yandan da muhabbeti dinliyorum. Gerçekten onların gözünü korkutabilir miyim? Birinin gözünü korkutmak için fazla ufağım! Bu yüzden ofiste gökdelen topuklularla dolaniyorum.

Ben Pen'e bakarken o ağırbaşlı bir biçimde tabakları dağıtıyor. Annesi gibi onun da beni kızdırmaktan hoşlandığını anlıyorum. Önümdeki elmalı turta dilimine çatalımı saplıyorum. Belki Bennet kadınlarından oluşan cadılar meclisine karşı destekleyici değilim ama Chris'e karşı öyleyim. Ve Amanda'yla geçmişti tıpkı benim Luke'la olan geçmişim kadar önemli değil. Esas önemli olan şu anda birlikte olmamız ve birbirimizi sevmemiz. Benim hatırlamam gereken ise *onunla* evleneceğim. Ne lanet annesi, ne de kız kardeşleriyle!

Dorothea'dan Chris'le ayrıldığımızda vakit geç ve ikimiz de Harold's Cross'a giden yolda tek kelime etmiyoruz. Zaten kapıdan kapıya on dakika olduğu için konuşacak fazla zaman da yok.

İçeri girdiğimizde hemen su ısıtıcıyı çalıştırıp kızartma makinesine bir dilim ekmek atıyorum. Büyük elmalı turta dilimine rağmen aklıktan ölüyorum. Salata ve ekmek akşam yemeği için yeterli değil.

"Sen de ister misin?" diye soruyorum ve Chris hayır anlamında başını sallıyor.

"Eminim bilerek midye yapmamıştır."

Onu duymazdan gelip çay poşetinin üstüne kaynar suyu dökmeye başlıyorum.

"Gerçekten Lottie." Bana sarılıyor. "Sadece biraz düşüncesiz," diyor.

"Benim kendini beğenmiş biri olduğumu ve onları hor gördüğümü düşünüyor."

"Ne?" Onu şaşırttım ve hızla geri çekiliyor.

"Pen öyle dedi."

“Pen dedi.” Sesi kuşkulu.

“Tişörtü değiştirirken. Bana Bennett ailesine karşı olan sorumluluklarımla ilgili nutuk çekti.”

Chris kahkaha atıyor.

“Komik değil. Senin de Dorothea’nın partisine gelip gelmeyeceğimden emin olmadığını söyledi.”

“Son anda gelecektin,” diye hatırlatıyor. “Ve... Haklıydık. Gelmedin.”

“Sen bile öyle mi düşündün?” İşte buna gerçekten bozuluyorum. Bana güvenmesi gerekiyor. Tamam, sonunda güveni boşa çıkacaktı ama treni kaçırmak benim hatam değildi.

“Bir şey olabileceğini düşünüyordum. Ve oldu.”

Benim hakkımda doğru düşündükleri için onlardan nefret ediyorum. Yine de kısmen haklılar. Tabii ki onları aşılamıyorum. Onları anlamıyorum! Ve zaten onlar da beni anlamıyor.

Ona bunları söylediğimde, “Saçmalıyorsun,” diyor Chris. “Hepimizin farklı görüşleri var. Ama anlaşabiliyoruz.”

“Annenin benimle iyi anlaşmak istediğinden emin değilim,” diye mırıldanıyorum.

“O kadar da kötü değil.”

“Değil mi?” Ekmeğe tereyağı sürmeye başlıyorum. “Evlence cehennemden gönderilen kayınvalideye dönüşmesinden korkuyorum.”

“Lottie!”

Ona dönüyorum ve eminim gerginliğim yüzümden okunuyor.

“Gerçekten. Bu akşam bana karşı çok soğuktu. Partisini kaçırdığım için bana kızmıştı. Senin için uygun bir eş olduğumu düşünmüyor ve beni midyelerle zehirlenmeye çalıştı.”

Chris bana adeta aksi bir çocukmuşum gibi bakıyor. “Parti konusunda hayal kırıklığına uğradı. O eski kafalı bir kadın. Kadınların kariyerlerini kocalarının gerisinde tutması gerektiğini düşünüyor. Seni anlamaya çalışıyor ama bu DNA’sında yok. Ayrıca hislerini çok gösteren biri değil. Hele de çok tanımadığı kişilere karşı zorlanıyor.”

“Beni artık yeterince tanıyor,” diye karşı çıkıyorum. “Bir buçuk senedir birlikteyiz!”

Chris de bana, “Yetmiş yaşındaki biri için bu çok kısa bir süre,” diye bilindik gerçeği hatırlatıyor. “Gerçekten Lottie, seni seviyor. Sadece sana ısınmak için zaman lazım.”

“Sanırım haklısın.” Sıcak tereyağlı ekmeğimden bir ısırık alıyorum. “Ve sanırım zaten en önemli şey, senin beni seviyor olman.”

“Tabii ki seviyorum,” diyerek enseme öpücük konduruyor.

Ben de onu seviyorum.

Sadece tekrar hayatımın güvende ve kontrol altında olmasını istiyorum. Geçmiş unutmak istiyorum.

13. Bölüm

♪ Cantos de España - Julian Bream ♪

Çarşambaları Chris geç saatlere kadar çalıştığı için Sive'i görmek için güzel bir gün. Böylece arkadaşım ve nişanlım arasında bir seçim yapmam gerekmiyor. Chris'le göbek bağıımız varmış gibi yaşamıyorsak da yapabildiğimde önceliği ona veriyorum. Ancak Sive'le, Chris'e asla bahsetmeyeceğim şeyler hakkında konuşma imkânım var. Ve de hayatımdaki son gelişmeler tam bir kız konuşması kategorisine giriyor.

Sive şehrin kuzey tarafında, Clontarf'ta yaşıyor. Clontarf, Dorothea'nın yaşadığı Rathgar'ın aynısı; kırmızı kiremitten evlerin ve bahçelerin olduğu yeşil banliyölerden biri. Ama Rathgar'ın tersine orada hareketli bir kasaba yok, Clontarf'ta sadece Dublin Körfezi'nin manzarası var. Sive ile Natasha deniz kıyısından beş dakika uzakta yaşıyor ve çatı katındaki odada suyun gri parlaklığını ucundan görebiliyorsunuz.

Sive evi, on sene önce inşa edilmiş ufak bir sitede kiralandı. Bu sitede evler, kırmızı kiremitli komşu binalardakinden daha küçük ve büyük bahçeler yerine avlulara sahipler. O ve eski kocası Adrian'ın yakınlarda daha eski bir evi vardı ama ayrıldıklarında evi sattılar. Aslında emlak satmak için pek de iyi bir dönem değildi. Ve onların evleri de piyasanın krizden en büyük payı alan üst gruptaydı. Emlakçı evleri için hâlâ iyi bir fiyat alabileceklerini, paniklememelerini söylemişti ama hem zeki hem pratik olan Sive adamın saçmaladığını söyleyerek evi önerdiğinden 75 bin daha aşağıda piyasaya sunmuştu. Adam şoke olmuştu ama Sive doğru şeyi yapmıştı, çünkü evleri bir aydan kısa bir sürede satılmıştı. Ev kredisini kapattıktan sonra ellerinde para kalmasa da o dönemde boşanan pek çok diğer çiftten farklı olarak ikisinin de borcu yoktu. Sanırım bu işi duygusal açıdan daha kolay hale getirmiyordu ama en azından böyle bir olumsuzluk olmaması işleri biraz kolaylaştırıyordu.

Kapıda durunca en azından bu sefer ikram edilen yemeği yiyebileceğimi fark ediyorum. Sive beni daha önce kabuklu deniz ürünleriyle zehirlemeyi hiç denemedi. Ayrıca, sanırım benim de evlenince yemek pişirme becerilerimi geliştirmem gerekecek. Sırf ilham gelsin diye yemek programlarını izlemek ve sürekli başkalarının pişirdiği yemekleri yemek de bir süreden sonra utanç verici oluyor. Dorothea veya Sive'i evime hiç yemek için çağırmadım. Ama şu andaki yeteneklerimi göz önünde bulundurursam çok şey kaçırmadıklarını söyleyebilirim. Yine de harika ev kadını ehliyetimi bir üst sınıfa çıkarmam gerekiyor. Belki de yemek kitaplarından alırım. Onları hiç kullanmasam bile, en azından pahalı hazır yemekleri alıp ısıtırken evin orasında burasında sergileyebilirim.

Kapıyı Natasha açıyor, sarılıyor ve ardından beni Sive'in bulaşık makinesini boşalttığı mutfığa sürüklüyor.

Sive'e getirdiğim şarabı, vaftiz kızıma da Sevilla'da otele hediye dükkânından aldığım dekoratif taraklı tokayı ve Arjantin'den aldığım tişörtü veriyorum. Sonra Sive'e bulaşık makinesini boşaltması için yardım etmeye başlıyorum. Neyi nereye koyacağımı biliyorum. Bramblewood benim ikinci evim gibi.

"Bu akşam sadece kiş ve salata var," diyor Sive. "Şarküteriden aldım. Ofisten çok geç çıktım."

"Benim için sorun yok," diyorum ama genelde, Sive her şeyi mükemmel yapan insanlardan biri olduğu için kendi pişirdiği yemekler her zaman daha iyidir.

Sive'i hiçbir şey korkutmaz. En yakın arkadaşım olmasa, Natasha'yı büyütüp evini kusursuzca geçindirip bir yandan da önemli bir kariyere imza attığı için yanında kendimi kesinlikle yetersiz hissederdim. Bunu ona söylediğimde bana buruk bir biçimde gülümsemiş ve Adrian için yeterli olmadığını söylemişti. Bunu duyduğumda donakalmıştım. Artık bir şeylerine iltifat etsem de asla kıyaslama yapmıyordum. Kendiyle ilgili ne düşünürse düşünsün, o harika biri.

"Lütfen biri bunu saçıma taksın." Natasha bana tokayı uzatınca, uzun koyu saçlarını toplayıp tokayı takıyorum. Saçım senelerdir uzun olmadığı için saç toplamakla pek alam yok ama oteldeki satış görevlisi bana tokayı nasıl tutturacağımı anlattı ve bu iş için uzattığı oyuncak bebeğin üzerinde pratik yapmama izin verdi.

"Harika görünüyorsun. Baban çok begenecek."

Natasha aynadaki görüntüsüne bakıp saçıyla oynarken,

“Bu akşam babamda kalacağım,” diyor. “Prensesse benzedim.”

“Gerçekten de öyle,” diyorum.

“Çok şanslı bir kız. Babasıyla ekstra zaman ve Carlotta’dan hediyeler.”

“Benim dinleyip dinlemediğimi kafanıza takmadan dedikodu yapabilmek için beni gönderiyorsunuz.”

Vaftiz kızımın ağzından çıkanları duyunca sırtıyıyorum ama Sive ona bıkkın gözlerle bakıyor.

“Bu doğru,” diyor Natasha. “Sorun değil. Babam *Toy Story* filmlerinin hepsini izleyebileceğimizi söyledi. Gerçi sanırım o filmleri benim sevdiğimden daha çok seviyor. O da hâlâ çocuk.”

Ben sırtıtmamı bastırmaya çalışırken Sive ona, “Yarın okul var,” diyor. “Bir film izleyebilirsin ve ardından da yatağa gideceksin.”

Natasha suratını buruşturuyor ama çalan zili duyunca kapıya koşuyor. Mutfığa geldiğinde arkasından içeri Adrian giriyor.

Adrian yakışıklı bir erkek. Düşünceli, duygulu bir havası var ki yanaklarındaki birkaç günlük kirli sakal da bu havayı güçlendirmiş. Sürekli deri ceketle üzerine oturan kotlar giyer ve kadınlar onu deli gibi beğenir. Ama o arkadaşım Sive’in kalbini kırdı ve ben bunu asla unutmayacağım.

Tezgâha yaslanıp delici bakışlarını bana çeviriyor. Cidden, bu adam bir seks bombası. Kadınları adeta mıknatıs gibi kendine çekmesinde şaşılacak bir şey yok. Sive’le üniversitenin ilk yıllarında tanışmışlardı ve Sive için önemli olsa da Adrian başarılı olmaya onun kadar önem vermiyordu. Aslında, pek çok açıdan birbirlerinin tam tersiydiler.

Çok çalışan ve bunun sonucunda kendine iyi bir hayat yaratmış olan Sive'den farklı olarak Adrian çok çalışmaya-
cağı bir hayatın peşindeydi. Üstelik buna hakkı olduğunu düşünüyordu. Natasha doğduktan kısa süre sonra seyahat şirketindeki işinden evde çocuğa bakmak ve yazar olmak için ayrıldı. Bekâr ve çocuksuz olsam da çocuk bakmanın ne kadar zor bir iş olduğunu biliyorum. Sive iş yemeklerine çıktığında Natasha'ya çok bakıcılık yaptım, bu yüzden bir dakikalığına bile Adrian'ın iyi bir baba olmak için çabalamadığını düşünmedim ki hâlâ da çabalıyordu. Ancak, her zaman acı çeken yaratıcı bir ruh olarak evde çocuk bakan koca rolünü gereğinden çok kullandığını düşünüyorum. O böyle davrandığında Sive tüm gün işte olup kızıyla vakit geçiremediği için kendini kötü hissedirdi. Sive, bir kadın olduğu ve kadınlar da her şeyle ilgili kendilerini suçlu hissedebileceği için sonunda evdeki görevlerini tam anlamıyla yerine getiremediğini düşünmeye başlamıştı. Hafta sonları deli gibi yemek yapıp, hafta içi Adrian'ın sadece ısıtabileceği şekilde tüm haftalık yemekleri ayarlıyordu. Aslında Adrian'ın evde olması ideal çözümdü. Sive ondan çok kazanıyordu ve Adrian da Hollywood'a giden bileti olacağını düşündüğü bilim kurgu üçlemesini yazmaya vakit ayırıyordu. Doğrusu hayalleri büyük ama biz hâlâ bir kitap veya Hollywood anlaşması bekliyoruz. Onu affedemesem de Adrian'ı seviyorum. Onu sevmemek imkânsız. Ama Sive'in damarına basmayı da çok iyi biliyor.

"Sen nasılsın Carlotta? Hayatında yeni, heyecanlı bir şey var mı?"

"Lottie uzun zamandır yoktu," diyor Natasha. "Tüm dünyayı gezdi. Saçım için bana bunu getirdi, bak!" Tokayı gösteriyor. "Ve de bir de tişört."

“Umarım teşekkür etmişsindir.”

Dediğim gibi, o iyi bir baba. Bana dönüyor. “İş mi tatil mi?”

“İş.”

“Ah, siz kariyer kadınları.” Dramatik bir biçimde iç çekiyor. “Hep kendinizi kanıtlamaya çalışıyorsunuz.”

Şarap kadehlerini parlatan Sive, “Carlotta’nın bir şey kanıtlamaya ihtiyacı yok. Şirketi için harika yeni bir müşteri buldu,” diyerek onu tersliyor.

“Etrafım alfa kadınlarla çevrili ve bu yorucu,” diyor Adrian. “Umarım Chris neyin içine girdiğinin farkındadır.”

Sive hâlâ kendini eski kocası için sorumlu hissediyor olmalı, çünkü Chris’in benim gibi birini bulduğu için şanslı olduğunu benim adıma söylüyor.

“Sen de işe devam edecek misin yoksa çalışmayan seksi bir anne olmaya mı niyetlisin?”

“Dur biraz,” diyorum yumuşak bir tonla. “Daha evli bile değilim ve sen ailemi bile kurdun.”

Bazen Sive’in Natasha’yla ilgili yaptıklarına bakıp çocuk konusunda düşünüyorum. Sanırım dünyada bu işte en iyisini başarmak isteyen ve standartları birazcık bile düşse kendini suçlamayan bir anne yok. Ve ben artık mükemmeliyetçiyim. Ya mükemmel bir anne olamazsam? Bunu çok ama çok iyi düşünmem gerekiyor.

Sive’in hayatında tek hatası buydu. Okuldayken annelik hakkında konuşmuş ve otuzlarımızın başının çocuk doğurmak için makul olacağına karar vermiştik.

“Ama,” demişti Sive bir keresinde, “hamile kalabilme şansın giderek azalıyor.”

Bunu ben de zaman zaman düşünüyorum. Kadınların

iş hayatında en iyi oldukları dönemin aynı zamanda hamile kalmak için en uygun dönemleri olması haksızlık. Biyolojik saatlerimiz içimizdeki saatli bomba gibi. Sive'in yirmili yaşlarındaki hamileliği planlanmamış bir şeydi. Şimdi bazen Natasha'nın bir kardeşe sahip olup olmamasının iyi bir şey olup olmadığını düşünse bile, aslında ne biriyle sevgili olacak ne de çocuk yapacak vakti var.

"Eminim sen de Sive gibi alfa anne olacaksın," diyor Adrian. Sive onu duymazdan gelerek dolaptan bir-iki tabak çıkarıyor.

"Senaryo nasıl gidiyor?" diye soruyorum. Adrian, "Harka," diye yanıtlıyor. "Temsilcim ilgilenenler olduğunu söylüyor." Temsilcim kelimesini vurguluyor.

Bunun kendini önemli hissetmesine sebep olduğunu biliyorum.

"Sinemada seyretmek için sabırsızlanıyorum." İgneleyici davranıyorum, biliyorum ama elimde değil. Adam bazen gerçekten dalga geçilesi oluyor. İşin aslı onun gerçek yüzünü üniversitedeyken anlamıştım. Sive'in onu çözmekte neden bu kadar zorlandığından ise emin değilim.

Natasha iki yaşındayken evlenmişlerdi ve bizim arkadaş grubumuza göre oldukça modern bir çifttiler. Adrian'ın evde kalmaktan memnun olduğuna inanmak istemiştik ve her ne kadar bazılarımız bilim kurguyu edebiyat olarak göremesek de, onun kitabını yazması hoşumuza gidiyordu. Biz (ki bu noktada sadece kadınlardan bahsediyorum) Sive'in kariyerinde ilerlemesini ve bizi geride bırakmasını da çok takdir ediyorduk. Bize, her ne kadar her şeye sahip olamasan da doğru bir tavırla çoğu şeye sahip olunabileceğini kanıtlayacağını umuyorduk. Sive'in kendini ne kadar suçlu

hissettiğini bilsem de seçimlerinden yüzde yüz emin olmadığımı bildiğimi ona hiç belli etmedim.

Sive, bir gün hayatımızdaki en kötü karar ve en büyük beş hatadan bahsederken, “Ve işte ondan sonra her şey tepetaklak oldu, evlenmeseydik her şey iyi olacaktı,” demişti.

Bundan emin değildim. Evlilikleri Adrian onu aldattığı için bitmişti. Sive’i çok fazla dışarıda olmakla suçlamıştı. Sive de bana Adrian’ın haklı olabileceğini söylemişti. Ona erkeklerin her zaman aslında kendilerinin yaptıkları bir hata yüzünden kadınları suçlu hissettirmeye çalıştıklarını ve onun da tıpkı şu anda bunu yaptığını görmesini sağlamak için pek çok şarap destekli sert konuşma yapmıştık. Sürekli Sive’e, Adrian’ın başkasıyla yatağa atlamak yerine onunla konuşması gerektiğini söylemiştim ama bana katılsa da içten içe kendini suçlu hissettiğini biliyordum.

Sive onu affetmek istemişti ama sonunda edememişti. Ve ona asla güvenemeyeceği ortaya çıkmıştı. Sive her şeye sahip olabileceği yalanına inandığı için başına bunların geldiğini ve bunu hak ettiğini söylemişti. Ben de ona saçmalama demiştim.

Geçmişte olanları konuşurken Sive bazen hâlâ, “Belki de haklıydı,” der. “Belki de ilerlemeye, kendimi kanıtlamaya çalışsam Adrian beni aldatmayacaktı ve her şey iyi olacaktı.”

Bunu ne zaman söylese omuz silkerim. Onun önünde Adrian’a laf sokmak istemiyorum ama bence Sive’in kuyruğuna yapışmak işine geliyordu ve doğru düzgün ilgi görmediği için bir ilişki yaşadığını söyleyerek davranışlarını haklı göstermeye çalışıyordu. Aslında bazılarına göre Adrian klasisik, sıkılıp bir ilişki yaşayan ev kadınlarından farklı değildi

ama ben canı sıkılan ev kadınlarının kocalarını aldatma fikrini de desteklemiyordum.

Sonunda her ne kadar her şeyi medenice yapsalar da, Sive hâlâ neyi farklı yapabileceğini sorguluyordu. Tekrar Adrian'a güvenmeyi denemeli miydi?

Sive biten evliliklerinin Natasha'ya zarar vermesinden korkuyordu. Ben de ona aradaki güven yitirilince bu işin geri dönüşü olmadığını ve Natasha'nın değişimlere ayak uyduran, uyumlu bir kız olduğunu hatırlatıyordum.

Ama Sive'in bir eş olarak görevini yerine getirmediğini düşündüğünü biliyordum ve sürekli, ne kadar kanıtlar aksini gösterse de annelik görevini de yerine getirememekten korkuyordu. Mükemmel olmak isteyen tek ben değilim. Tüm kadınlar bunu istiyor. Ve de mükemmel olamadığımızda kendimizi suçluyoruz.

Şu anda Sive'le Adrian'ın arası iyi ve bu da zaten en önemli şey. Natasha bu akşam babasına gittiği ve arkadaşım-la beni baş başa bıraktığı için mutluyum. Sive mikrodalgaya iki dilim kiş koyup dolaptan salatayı alarak kadehlerimizi dolduruyor.

Karşıma oturduğunda, "Şu büyük iş anlaşmasını anlat bakalım," diyor.

On üç haftalık zorlu çalışmanın detaylarını anlattıktan sonra ikramiyeyi kaptığım için kadeh tokuşturuyoruz.

"Bunu başarabilmene çok sevindim."

"Ben de. Sürekli seyahat etmek bazen çok yorucu oluyor ama neyse ki değdi."

"Ve Dorothea'nın partisini bu yüzden mi kaçırdın?" Sesi anlayışlı. Benim müstakbel kayınvalidemle ilgili her şeyi biliyor. "Uyuyakaldığına inanamıyorum. Hiç sana uygun bir davranış değil."

“Herhalde saat farkındandı.”

“Saat farkından etkilenmediğini zannediyordum, seni gecede dört saatten fazla uyumam diyen insan!”

“Dört saatten fazla uyuyorum,” diyerek karşı çıkıyorum. “Sadece... Çok kaliteli uyuyamıyorum.”

“Herhalde hava değişikliğindendi.”

“Ama eminim geceyi Sevilla’da lüks bir otelde bir gece geçirmek Dorothea’nın partisinden daha eğlenceliydi.”

“Eminim öyle olurdu.” Sive’e gerçeği anlatmam lazım. Geldiğimden beri sabırsızlanıyordum. “Ama otelde kalmadım.”

“Ne?”

Ona tüm hikâyeyi -Luke’la karşılaşmamızı, Aston Martin’i, şehrin eski kısmındaki daireyi, Flamenko gecesini- anlatıyorum. Gözleri sürekli daha da çok açılıyor. Fuente del Rio’ya gidişimize geçmeden önce duruyorum.

“Dur bakalım, doğru anlamış mıyım? Şans eseri eski erkek arkadaşına rastladın. Onunla dışarı çıktın. Geceyi onunla geçirdin ve Chris’e tek kelime etmedin. Şaşırdım denemez!” Sesinden bunu tasvip etmediği belli ama sanırım bunu beklemem lazımdı.

“Hayır, görüldüğü gibi değil.”

“Tanrım Carlotta!” Bu sefer gözleri o kadar çok açıldı ki yemek tabağı gibiler. “Adrian da Annette’le olan ilişkisini öğrendiğimde bana böyle demişti.”

Annette, Adrian’ın Sive’i aldattığı kadın. Gerçi onun yerine... Yenileri geldiği için şu anda Adrian’ın hayatında kim var emin değilim. Sive’in tek isteği Natasha onda kalırken Adrian’ın kadın arkadaşlarını eve davet etmemesi.

“Onunla birlikte olmadım,” diyorum. “Açıklamam lazım...”

“Biraz daha rahat bir yere geçelim.” Şarap şişesini kapıyor. “Konu ciddi.”

Mutfağın yanındaki ışık dolu odaya geçtiğimizde bardaklarımızı doldurup bana devam etmemi işaret ediyor.

“Luke’tan yıllar önce bir defa bahsetmiştin ve onu önemsemiyor gibiydin.”

Elbette öyleydim. TV’de suçlu belgesellerinden birini izledikten sonra ona ilişkiimi anlatmıştım. Hem komşu hem de arkadaş olduğumuzu ve bir kere çıktığımızı söylemiştim. Kalbimin ne kadar kırıldığı kısmından bahsetmemiştim.

“Çünkü o zamanlar biz daha çocuktuk.”

“Ama?” Bana sorgular gözlerle bakıyor, ben de parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum.

‘Ama...’ İç çekiyorum. Uzun bir süre Luke’un beni kandırdığını sandığımı, onunla birlikte nasıl bir hayatımız olabileceğini düşününce çok yıkıldığımı ve durumu kolay atlatamadığımı anlatıyorum. Onun çok çekici birine dönüştüğü ve Chris’in treni kaçırdığım için bana sinirlenmesine incindiğimi ve-

“Onunla birlikte olmadığını söylemiştin.”

“Olmadım. Ama...” İstasyondaki öpücüğü düşününce sesim giderek kısılıyor. Adeta Luke yanımda, dudaklarını dudaklarıma bastırırken bir yandan kollarıyla beni sarmalıyor. Hayatımın en iyi öpücüğü.

“Carlotta?”

“Şey. . Beklenmedikti. Gitmeden önce biraz vaktimiz vardı. O da beni çok tatlı bir dağ kasabasına götürdü. Kahve içip Nutella yedik. Beni istasyona bıraktı. Ve hoşça kal öpücüğü verdi.”

Sive gözlerini dikmiş bana bakıyor.

“Onunla öpüşmenin nasıl bir şey olduğunu hep merak etmiştim,” diye itiraf ediyorum. “Bir fark yaratıp yaratmayacağını...”

Sive gözlerini bir an bile yüzümden ayırmıyor.

“Harikaydı. Hayatımda kimse beni böyle öpmemişti.”

Sive bir şey söylemiyor.

“Adeta bir rüya gibiydi.” Şimdi gelişigüzel konuşmaya başlıyorum işte. Aramızdaki sessizliği kelimelerle dolduruyorum ama konuşmaya devam etmek iyi bir fikir mi emin değilim. Ama ediyorum. “Sihirliydi,” diye ekliyorum.

“Sihirli?” Sive şu anda şüpheci.

“Bilmiyorum.” İç çekiyorum. “Belki de uzakta olduğum, Sevilla’nın havasından falandır. Ama kesinlikle en iyi öpüşmeydi, hem de açık ara farkla.”

Sive gözlerini dikmiş bana bakmaya devam ediyor.

Gözlerimi indirip şarabımdan bir yudum alıyorum.

“Peki, sonra?” diye soruyor.

“Tanrım! Hiçbir şey!” Bardağımı önümdeki ufak masaya koyuyorum. “Sonrası yok. Sadece bir öpücüktü, o kadar. Güzel bir öpücük. Mükemmel bir öpücük.” Gülümsemem istediğimden daha titrek. “Öpüşmelerin kralıydı. Ama o kaddardı.”

“Orada oturmuş bunları anlatırken adeta bir aşk romanının kahramanına benziyorsun.”

Ona, aslında Luke’la yaşamam gereken hayata nasıl da uyum sağladığımla ilgili bir şey söylemiyorum. Flamenko yapmak istediğimle ilgili de. Bunlar saçmalık.

Adeta bu her şeyi açıklıyormuş gibi, “Ama bir önceki akşam çok mojito içmiştim,” diyorum.

“Ahh, tabii, her şey içkidenmiş!” Parmaklarını saçından

geçiriyor. “Çünkü bir an Chris’i terk edip, Luke’a koşacağını ve tüm hayatın boyunca onu beklediğini söyleyeceğini sandım.”

“İtiraf etmem lazım ki...”

“Tanrı aşkına Carlotta! Bunu cidden düşünmedin, değil mi?”

“Cidden değil. Gerçekten. Sadece... Garipti, Sive. Anlıyor musun? Hayatında senelerdir görmediğin ve düşünmediğin bir insan bir anda karşında belirip beklediğinden daha iyi çıkıyor ve sana harika bir gün yaşattınca, şey gibi hissediyorsun... Bilmiyorum. Her şey böyle olabilirdi. Belki de olması gereken buydu. Ama bunun sadece bir anlık olduğunu fark ediyorsun. Daha fazlası olmadığını. Yine de beni biraz sarstı.”

“Şimdi bu Luke denilen adamla hâlâ irtibatta mısınız?”

“Hayır. Telefonlarımızı vermedik birbirimize. Ayrıca belki de bir vakıf için çalıştığıyla ilgili bana yalan söyledi. Hâlâ ailesi için çalışıyor olabilir.”

“Senin en çok canını sıkan şey bu mu? Ailesi. Herkesin gözü önünde ona sarılmak değil?” Sive yine şüpheci.

Ailesinin şu anda Luke’a karşı hislerimle hiçbir ilgisi yok. Nasıl hissettiğimle de. Zaten Luke şu anda babasını pek sık görmüyor. Bunu anlatmaya çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Sive’in yüzünde halen kafası karışık bir ifade var.

“Peki, Luke’un tertemiz olduğunu düşünsen, onunla iletişime devam eder miydin? Sadece babası yüzünden mi kuşkuların var?”

“Hayır.” Fazla hızlı cevap veriyorum.

“Yani sadece onu öptüğün için kendini suçlu hissediyorsun.”

“Evet.”

“Çünkü Chris aynısını yapsa ona çok kızarsın.”

“Evet.”

“Ama Luke’u bir daha görmek gibi bir niyetin yok.”

“Hayır.”

“O seni aramaya gelmeyecek, sen de onu aramaya gitmeyeceksin.”

“Tabii ki.”

“O zaman sanırım Lambay Kuralları’nı uygulaman ve bunu bir deneyim olarak görmen lazım.”

İşyerindeki çocuklar sürekli Lambay Kuralları’nı uygular. Bu da İrlanda dışında olan her şey İrlanda dışında kalır demek.

“Öyle mi dersin?”

Sive unutmamı tavsiye ediyor. “Bir hata yaptın ama bu dünyadaki en büyük hata değil. Adamla birlikte olmadın. Bir öpücük sadece bir öpücüktür.”

“Ama haklısın. Chris, Amanda’yı öpseydi öfkeden delirirdim.” Konuyu bu kadar kolay kapatmak istemiyorum. Sive’i, en az benim kendimi uğrattığım kadar çok hayal kırıklığına uğratmış olmayı diliyorum.

“Umarım öyle bir şey yapmaz.”

Yüzümü buruşturuyorum. “Bu beni ikiye bölüyor, değil mi?”

“Kendine bu kadar yüklenme.” Sesi bir anda daha sıcak ve daha anlayışlı.

“Stresli bir zamandan sonraydı. Gardın düşüktü.”

“Yine de Chris’ten bu şekilde bir bahane gelse kabul edemezdim.”

“Ne dememi istiyorsun? Ona her şeyi söylemen gerektiğini mi?” Sesindeki korkuyu duyabiliyorum.

“Doğrusu bunu düşündüm. Ama işleri daha mı kötü yapar, emin olamadım.”

“Tabii ki yapar!” diye neredeyse bağırıyor. “Belki bir anlığına kendini iyi hissedersin ama ne için? Ona dürüst olup onu incittiğin için mi? Bunu neden yapasın ki? Boş ver Lottie.”

“Haklısın,” diyerek başımla onaylıyorum. “Ne hissettiğimi biliyorum. Chris’i seviyorum. Bu hayatta başıma gelen en iyi şey o. Ayrıca iyi bir çiftiz.”

“Dorothea’ya rağmen mi?” Sive sırtıyor.

“Dorothea’ya rağmen,” diyorum ve doldurması için bardağıma uzatıyorum.

14. Bölüm

♫ Diablo Rojo - Rodrigo y Gabriela ♫

Güneş battıktan bir süre sonra salona geçiyoruz. Neredeyse bitmiş olan şarap şişesini de yanımızda götürüyoruz. Kapı çaldığında şarabı bitirmek üzereydik. Sive hızla kapıyı açmak için davranırken, ben de yanmayan şömineye bakıp düşünüyorum. Kendime Sive'in haklı olduğunu söylüyorum; ufak bir hata için de kendimi bu kadar paralamamalıyım. Ve ardından bunu aslında hep yaptığımı fark ediyorum, sadece özel hayatımda değil. İşte de bir hata yapsam inanılmaz endişeleniyorum. O yüzden benim sorunum işlerin çığırından çıkması, Luke Evans'ı öpmem değil. Sive odaya geri geldiğinde bu çıkarımdan memnunum. Sive'in arkasından uzun boylu bir adam geldiğini görünce koltukta doğruluyorum. Ve şoka giriyorum; onu tanıyorum.

“Carlotta?” Sive hem mutlu hem de hafif endişeli görünüyor. “Bu Kieran. Kieran bu da arkadaşım Carlotta.”

“Kieran.” Geçmişten başka bir erkeğin bir anda karşımda

belirdiğine inanamıyorum. Başıma neden bunlar geliyor? Gerçi iş Kieran’a gelince Luke’un aksine onunla bir hayata sürüklenmek falan asla istemem. Belli ki Sive’in yoğun hayatı hakkında yanılmışım, sonuçta Kieran McDermott’la takılacak zaman bulabiliyor.

“Birbirinizi tanıyor musunuz?” Sive şoke oluyor.

Kieran gözlerini benden ayırmadan, “İş arkadaşıydık,” diyor. “Birkaç sene önce.”

Sive sevinmiş gibi. “Kim bilebilirdi ki?”

“Kim bilebilirdi ki?” diye tekrarlıyorum

Daha önce de dediğim gibi, bir başkent olarak Dublin epey küçük. Kieran’ı en son üç sene önce gördüm ve doğrusu o zamandan beri de bir kere bile aklıma gelmedi ki bu da iyi bir şey.

Başka bir danışmanlık şirketinde birlikte çalışıyorduk. Cadogan’dan daha büyük bir şirketti ki bu da kariyerlerini ilerletmek için iş arkadaşlarınızın sizi sırtınızda bıçaklamasının daha kolay olduğu anlamına geliyordu. Yine de prestijli bir şirketti ve özgeçmişimde olması iyiydi. Orada bir iş bulduğum için şanslıydım.

Kieran benden bir yıl önce işe başlamıştı ve sırf bu nedenden, her ne kadar ikimiz de aynı bölümde çalışan kıdemsiz danışmanlar olsak da kendini benden üstün görüyordu. İşimi iyi yapmaya konsantre olduğum için ona çok dikkat etmemiştim. Tanıdığım pek çok kadın da işini iyi yapmaya konsantre olduğu için bu da bazen etraflarındaki ofis politikalarını fark etmiyorlardı. Tam tersine erkek iş arkadaşlarımız ise neredeyse her zaman politik durumun farkında ve bunları kendi avantajlarına kullanmak için daha çok çabalıyorlardı. Bunun biraz geniş bir genelleme oldu-

ğunu biliyorum ama deneyimlerime göre gerçek buydu. Şimdi bu işte daha iyiyim ama o dönemler çaresizdim. Yine de Kieran tam bir politikacıydı.

Her zaman yüksek profilli projelerde kendini de var gibi gösteriyor ve ne zaman fırsatını bulsa kendini övüyordu. Kendine güveni çok yüksekti ve şirketteki yerinden de gayet emindi.

İlk karşılaşmamız, bizim katta olası bir müşteriyle toplantı sırasındaydı. Kieran toplantı odasından çıkıp da benim masama geldiğinde, başka bir müşteri için yeniden yapılandırma teklifini okuyordum.

“Carlotta, içeride çay ve bisküviye ihtiyacım var,” dedi. Ben de gözlerimi ona dikip baktım.

“Hemen. Çok vaktim yok.”

Ona nazik tonla, “Meşgulüm,” dedim. “Bernard’a bunu üçe kadar bitireceğime söz verdim. Ve ben burada çay yapmak için oturmuyorum. Neden Sarah veya Anna’ya sormuyorsun?”

Saran ve Anna bizim katta çalışan ve kâğıt işlerine bakan ama aynı zamanda ofise müşteriler geldiğinde çay ve kahve vermekten sorumlu iki asistandı.

“Etrafta yoklar.”

“Meşgulüm,” diye tekrarlandım.

“Tanrı aşkına. Yap işte.”

“Neden Philip’e sormuyorsun?” Toplantı odasına doğru bir bakış attım. Philip O’Brien’in masası hemen toplantı salonunun dışındaydı. Kieran’ın benim masama ulaşmadan önce hem Philip hem de diğer iki adamın masasının yanından geçmesi gerekiyordu. Ayrıca Philip şirkete en son katılan olduğu için en alt kademedeki kişiydi. Kieran’ın etraftaki

tek kadın ben olduğum için bunu bana sorduğunu biliyordum. Ama ben de müsait değildim. En az Philip, John ve Brian kadar meşguldüm. Hatta daha da meşgul.

“Philip’e sormayacağım,” dedi Kieran.

“Neden? O acil ne yapıyormuş ki?”

“Bak, şu lanet olası çayı yap gitsin.” Kieran sinirlenmişti.

“Kendin yap. Benimle çene çaldığın süre içerisinde çoktan çay yapraklarını topladın.”

“Sana çay yapar mısın diye sormuyorum,” dedi Kieran.
“Sana emrediyorum.”

“En son kontrol ettiğimde benim patronum falan değildin,” dedim. “Benim patronum Bernard. Ve ona bir rapor hazırlıyorum.”

“Çayı yap.”

“Hayır.”

İkimiz orada durmuş birbirimize sinirli bakışlar atıyorduk ve sonunda işler nasıl sonlandı emin değilim ama o anda asansörün kapıları açıldı ve Sarah indi. Kieran bir ona bir bana baktı, sonra da Sarah’dan çay yapmasını istedi.

Arkasını dönüp toplantı odasına giderken, “Unuttuğumu sanma,” dedi.

Kalbim çarpıyordu ve avuç içlerim ıslanmıştı. Üç erkek iş arkadaşımın da beni izlediğini biliyordum. Bir kalem çıkarıp önümdeki dosyaya notlar almaya başladım. Şaşırtıcı olmayan bir biçimde notlar oldukça manasızdı.

Toplantısından sonra Kieran tekrar masama geldi.

“Bana tekrar öyle çıkışırsan buna pişman olacaksın,” dedi.

Ben de, “Benden tekrar çay yapmamı istersen sen de olacaksın,” diye yanıtladım.

Her ne kadar o zaman sinirden titrediysem bile bu olayı unutmuş gitmiştim. Kieran'ı da unutmaya çalışmıştım. O tüm bu zahmete değmezdi. Birkaç gün sonra ise şirketin evrak kasasında Bernard'ın istediği bazı belgeleri bulmaya çalışıyordum.

Gıcık bir işti. Dosyaları tararken üniversiteye bunun için mi gittim diye düşünmüştüm. İlkokul çocukları bile belge arayabilirdi. Benim daha enteresan şeyler yapmam gerekiyordu. Belki de vasıfsız tek kadın danışman olduğum için boktan işler bana kalıyordu. Tam bana haksızlık edildiğine inanmaya başlayacaktım ki, dosyaları buldum. (Sadece dışarıdan yemek yediğim için kilo almış ve kendime asansör yerine merdivenleri kullanacağıma dair söz vermiş olduğumdan) binanın merdivenlerini koşarak çıkıp üçüncü kattaki yangın çıkış kapısını açtım. John ve Brian Philip'in masasına eğilmiş bilgisayarına bakıp gülüyorlardı. Arkalarından yaklaştığımı fark etmediler ve bu da baktıklarını saklamaya fırsatları olmadığı anlamına geldi.

“Ne!” Gözlerime inanamıyordum. Onlara baktım. Eşzamanlı olarak hem utanmış hem de kendilerinden emin duruyorlardı.

“Bunu hanginiz yaptınız?”

Erkek egemenliğindeki bir takımda tek kadın olduğunuzda bazı şeylere canınızın sıkılması ve gülüp geçmek arasında ince bir çizgide kalıyorsunuz. Onlar için neden komik olduğunu anlayabiliyordum ama bu benim gülüp geçebileceğim bir şey değildi.

Philip'in ekranında bir fotoğraf açıldı. Üçüncü sayfa güzelinin fotoğrafı. Dedikodu veya erkek dergileri için bu kızlara ilk kimin “üçüncü sayfa güzeli” adını takmıştı emin

değildim. Ama bana hiç güzel falan gelmiyorlardı. Bu fotoğraftaki kız da güzel falan değildi. Model, inci bir kolye ve dantelden bir tanga giymiş, aynı kumaştan parmaksız beyaz eldivenler takmıştı.

Gazete veya derginin de diyeceği gibi kıvrımlı sayılırdı. Leopar derisinden bir halının üzerinde yatıyordu. Her ne kadar erkeklerin ofiste hafif pornografik fotoğraflara bakmaları beni rahatsız etse de bu modele dönüp iki kere bakmazdım bile. Ama bu seferki farklıydı. Baktığım fotoğraf Photoshop'la oynanmıştı. Baktığım surat benim suratımdı.

“Bunu kim yaptı?” diye tekrar sordum.

“Ahh, Carlotta, birazcık eğlenmek içindi.” Philip fotoğrafı küçülttü.

Küçültmemeliydi.

Arkasında bir fotoğraf daha vardı. Ve bu fotoğrafta arkasında biri duruyordu. Ben. O. Üçüncü sayfa güzeli. Adamın sırtı kameraya dönüktü ama çıplaktı. Ve biri fotoğrafın altına bir yazı eklemişti. “Çay yapmayacaksan en azından beni mutlu et!”

Eminim ağzım açılıp kapanmıştı ama gerçekten de konuşamıyordum.

Brian, “Kahretsin,” diye homurdandı.

Philip, “Bu bir şakaydı,” dedi.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Ve de kusmak için. Yüzüm utanç içinde yanıyordu ve (Photoshop ile yapılmış olsa bile) iş arkadaşlarının önünde çıplak fotoğrafa bakan her kadın gibi epey rahatsız olmuşum. Aşağılayıcıydı.

“Hanginiz... Aranızdan hangi dangalak bunun komik olacağını düşündü ki?” Sonunda kelimeler ağızımdan çıkmıştı.

“Zararsız bir şey,” dedi John. “Sadece-”

“Bu bok zararsız bir şey değil lan.” İşyerinde çok nadir küfredirdim. Küfrün bir işe yaradığını düşünmüyordum. O yüzden başkası değil de benim küfretmem büyük etki yaratmıştı. Çalışanların geri kalanı da bir şeyler döndüğünü fark etmişti.

Ama tam kafalar bize dönmeye başlamıştı ki Philip ikinci fotoğrafı kapattı. “Yapma Carlotta,” dedi. “Biraz espri kaldırmam lazım. Katlanmayı bilmen lazım.”

Ve ardından asansörün kapıları açıldı. İçeriden Kieran McDermott çıktı.

Üçü de dönüp ona baktı. O da bize. Ve fotoğrafı Photoshop’layanın o olduğunu anladım.

“Sizi ahmak sürüsü,” deyip onlardan uzaklaştım.

Belgeleri Bernard’ın masasına bırakıp ofis binasından çıktım gittim. Ofis, St. Stephen parkına yakındı, parka girip banklardan birine oturdum. Kalbim deli gibi atıyordu.

Bugün bu işe farklı yaklaşacaktım. İnsan kaynaklarının başındaki Alexa’ya gidip resmi bir şikâyetle bulunacaktım. Erkeklerden bazıları aşırı reaksiyon verdiğimi düşünse bile umurumda değildi. Arkamdan espri kaldıramayan frijit bir kaltak derlerse de umurumda değildi. Photoshop uygulanmamış o kadıninki gibi bir resmi de ofise uygun değildi. Biri seni nesneleştirirken onunla nasıl eşit olabilirsin ki? Olamazdın. Olabileceğini söylemenin bir manası yok. Bu imkânsız. Şimdi ise ne yapacağımı biliyorum. O zaman bilmiyordum.

Bir saat kadar ofiste oturdum. Ne zaman ofise gidecek kadar iyi hissettiğimi düşünüp ayağa kalksam bacaklarım titredi. Onların yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum.

Tamam, vücut benim vücudum değildi. İçlerinden biri eninde sonunda bunu söyleyecekti. Endişelenecek bir şey yoktu. Ekrandakiler benim göğüslerim değildi. (Tabii kesinlikle göğüslerimiz hakkında çirkin bir yorum da yapmışlardı.) Ama sorun kesinlikle bu değildi. O gün hiç geri dönmедim.

Kiraladığım stüdyo daireme gidip yattım. Sive'le konuşabilmeyi isterdim ama Adrian'la ilişkilerinin sonlandığı gündü. Bir haftalığına Natasha'yla tatile gitmişti. Ona kendi sorunlarımı da yıkmak istemedim. Bu sorunla kendim başa çıkabilirdim. Sadece neyin en iyi seçenek olduğundan emin değildim.

Sanırım sonunda yanlış tercihi seçtim. Ertesi gün gidip adeta hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Üç silahşörler bana utangaç gülümsemeler attılar ama artık bunu kafaya takmadığımı fark edince işlerine baktılar ve benimle ilgilenmediler. Kieran Mc Dermott da. Aslında bunun sonunda çıkan tek fayda Kieran'ın beni bariz biçimde görmezden gelmesiydi.

Ve iki gün sonra mesaiye kaldım.

Bernard onun için bulduğum belgeler üzerinde çalışmam için bana bir iş vermişti. Müşteri ona yanlış tavsiye verdiğimiz için bize dava açmayı düşünüyordu. Eski kararları gözden geçirip kimin onayladığını ve bizim tarafımıza yardımcı olacak diğer şeyleri bulmak istiyordum. Bernard bir dizi bilgi öne sürüp laf kalabalığı yaparak işi halledebileceğimizi düşünüyordu ve ilerlememe bakarsak ben de öyle düşünüyordum.

Tüm öğleden sonrayı masamda geçirmiş ve kafamı yediye kadar kaldırmamıştım. Ofiste tek kalan bendim ki genellikle insanlar gösteriş yapmak için geç saatlere kadar ta-

kılmayı severdi. Ama kesin o akşam futbol veya rugby maçı vardı ve o yüzden üçüncü kattaki masalar boştu.

Dosyayı bitirmek için birkaç saat daha çalışmam gerektiğini biliyordum. Ben de masamdan kalkıp içinde su ısıtıcı, dolap ve mikrodalga olan ve çalışanların kullanabileceği mutfığa gittim. Tam kupama sıcak su dolduruyordum ki Kieran'ın arkamda durduğunu fark ettim. Neredeyse hemen bacaklarım titremeye başladı. Ona kızdığım için mi yoksa onun bu kadar yakınımda olması beni korkuttuğu için mi emin değildim. Duygularımı göstermemeye çalıştım. Kahvemi karıştırıp kupamı aldım. Kieran hâlâ kapıda duruyordu.

“Pardon,” dedim.

“Bana bir bardak çay yap.”

Şimdi her tarafım sinirden titriyordu. Kahvemi dökmek için kupamı daha sıkı tuttum.

“Hayır,” dedim.

Kieran, “Gerekeni yaptığımı sanıyordum,” dedi.

“Gereğinden fazlasını yaptın,” dedim derhal ve tamamen sinirli bir biçimde. “Senden tiksiniyorum.”

“Ahh, rahatla,” dedi. “Espri kaldıramıyordun. O zaman da kaldıramadın, şimdi de.”

“O iğrenç fotoğraftan bahsediyorsan, o işte bir espri falan yoktu.”

“Tabii ki vardı.”

“Bana göre yoktu.”

“Siz kariyer kadınlarının sorunu da bu. Pimpiriklisiniz.”

“Çekil yolumdan.”

“Haydi ama Carlotta. Bana bir şans ver. İyi davranmaya çalışıyorum.”

“Bunun işe yarayacağını sanmam.”

“Peki,” dedi. “Seni pimpirikli kaltak. Belki sana bir şey yaparsam bunu değıştirebilirim.”

Ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Sadece beni öpecekmiş gibi öne eğildi. Ben de sıçrayıp kupayı düşürdüm ve suratının tam ortasına kafa attım. Hatta tam da ortasına atmış olmalıyım, çünkü kafamda onun burnunu hissettim. Bir anda benden uzaklaştı; elleriyle burnunu tutuyordu ve burnundan kanlar akıyordu.

“Kaltak!” diye bağırdı. “Seni öldüreceğim.”

Ona omuz atıp mutfaktan çıktım. Masama koşup çantamı aldıktan sonra merdivenleri inip sokağa fırladım. Kalbim çarpıyor, bacaklarım titriyordu. Hemen bir taksi çağırıp kendimi arka koltuğa attım. Sanırım eve varana kadar da soluk almadım.

Taksiciye parayı verip hızla eve girdim. Ardından da mutfaktaki lavaboya kustum.

Şimdi Kieran karşımda durmuş bana elini uzatıyor ve elini sıkmak dışında bir seçeneğim yok.

“Bir daha karşılaşacağımızı sanmıyordum.” Parmaklarının baskısını hissediyorum. “Nasılsın?”

Elimi çekerken, “Fena değil,” dedim. “Peki ya sen?” Birbirimizle nazik konuştuğumuza inanamıyorum.

“Şimdi medyada çalışıyorum,” diyor Kieran.

“Mükemmel!”

İş değıştirdiğini duymuştum. Ben ondan önce işten ayrıldım. Kavgadan sonra bana bu pozisyonu bulan kafa avcılarını aramış ve bir değışiklik istediğimi söylemiştim. Zamanlamam harikaydı. Cadogan eleman alacaktı ve bir sonraki hafta iş görüşmesine çağırıldım. Bir ay sonra da onlar için çalışmaya başladım ve daha mutlu olamazdım.

İkimize de oturmamız için işaret ederken, Sive, “Kieran’ın bu akşam uğrayıp uğramayacağından emin değildim,” diyor. “Ona en yakın arkadaşımın burada olacağını söyledim, o da seninle tanışmak istedi.”

“İstedin ha?” Acaba Sive’in en yakın arkadaşının ben olduğunu öğrenince aklında neler geçti merak ediyorum. Hatta buraya gelmesine bile şaşırdım ama görünüşe göre Sive’e iş geçmişimizden bahsetmemiş.

“Neden Sive’in en yakın arkadaşıyla tanışmak istemeyim ki?” Sesinden durumdan eğlendiği belli. “Ona bir şey söylemek istemedim, çünkü sen olduğundan emin değildim. Sana Lottie dedi ve tabii sen ofiste hep sana Carlotta dememiz için ısrar ederdin. Ayrıca sana sürpriz yapmak istedim.”

Sürpriz mi, işte bunu kesinlikle başarmıştı. Ve bu hiç de hoş bir sürpriz değil. Sonunda kelimeler ağzımdan çıkıyor. “Siz birlikte misiniz?” Sorgulayan gözlerle ona bakıyorum. Sive, “Sen seyahate gittiğin gün tanıştık,” diyor.

Dehşete kapılıyorum.

Bu adamla herhangi bir şekilde bir alakası olduğunu düşünmek istemiyorum. Tamam, bir süre sonra ben de acaba olayları çok mu büyüttüm diye düşünmüştüm, evet. Evet, Photoshop’lanmak hoş bir şey değildi. Ama sonuçta daha kötüsü de olabilirdi, değil mi? Ama yine de bu olay beni kirlenmiş ve aşağılanmış hissettirmişti. İşin aslı... Olanları Sive’e hiç anlatamadım. Sorunlarım, Sive’in Adrian’la giderek kötüleşen ilişkisi Natasha’yla çıktığı tatilden sonra da düzelmediği için çok önemsiz kalmıştı. Hem onun bu konuda endişelenmemesi için anlatmamış, hem de olayla nasıl başa çıktığım ya da çıkamadığımdan dolayı bunu konuşmak istememiştim. Bu işin tek iyi yanı Kieran’ın ertesi gün şiş

bir burun ve iki çökük gözle işe gelmesiydi. İstekilere ragbi oynarken olduğunu söylemişti. Sive'e Cadogan'a geçtiğimi söyleyince bunun iyi bir kariyer hamlesi olduğunu düşünmüştü. Kendimi ayrılmak zorunda hissettiğimi söylememiştim. Bu işin herkes için iyi sonuçlandığına inanmak istemiştım.

Peki, ama şimdi ona ne diyeceğim? Bir şey diyecek miyim?

"Kieran'ı Natasha'yla tanıştırdın mı?" diye soruyorum.

"Henüz değil. Daha ilk günler."

Bu da bir şey. Kieran gidince Sive'e anlatacağım ve bir daha onu görmeyeceğinden eminim. Sive işyerinde saygıya çok önem verir ve Kieran'ın davranışı en azından saygısızcaydı.

Ama o gitmiyor. Sanki buraya aitmiş gibi koltuklardan birine yayılıyor. Belki de benim gitmem gerekiyor, çünkü onun yanında bir saniye bile geçirmek istemiyorum.

Sonunda erken kalkan yine ben oluyorum. Saat on bir, yorgunum ve tüm bu konudan dolayı gerildim. Taksı çağırıyorum, Sive de beni kapıya kadar geçiriyor.

"Kieran'la ilgili ne kadar ciddisin?"

"Daha işin başları ama ondan hoşlandım. Ve kendi kendine yeten biri."

Finansal olarak kendi kendine yetmekten bahsediyor. Adrian'ın belirsiz nakit akışı yüzünden ne kadar endişelendiğini biliyorum.

Çekinerek, "O da bir şey," diyorum.

"Aranızda bir şeyler mi olmuştu?" Gözlerini kısıp bana baktığı için Kieran'la aramızdaki havayı sezmiş olduğu kesin.

"Öyle bir şeyler değil. Bir şey olmadı... Başka zaman ko-

nuşuruz zaten.” Taksi gelince ona sarılıyorum. “Yakında bir öğlen yemeğe çıkalım.” Kieran evdeyken Sive’in kapısında onunla bu konuyu konuşamam.

“Tamam.” Bana meraklı gözlerle bakıyor. “Seni ararım.”

“Tamam.”

Taksiye binip eve doğru yola çıkıyorum.

Bu Sevilla’dan döndüğümünden beri yalnız geçireceğim ilk akşam. Eve girince ayakkabılarımı fırlatıp kanepeye atıyorum. Hâlâ Sive ve Kieran’ı düşünüyorum. Sive bana Chris’in böyle bir şeyden sorumlu olduğunu söylese ben ne hissederdim? Herhalde deliye dönerdim. Ama böyle bir şeyi düşünmek bile saçma, çünkü Chris öyle biri değil. O birlikte çalıştığı kadınlara karşı çok saygılı. Olması da gerekiyor. Göz kliniğinde birbirine yakın bir ekipler. Ayrıca, o kadınlar profesyoneller.

Tıpkı benim olduğum gibi. Ben bir profesyonelim. Sadece onunki farklı bir iş çevresi. İşin aslı belki de Dorothea bir noktada haklı. Ticaretle ilgili her şey bir süre sonra bozuluyor.

Olanları Sive’e anlatmam lazım. Nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Espriyle karışık mı anlatsam? Anlatılabilir miyim ki? Çünkü seneler sonra bile bu konu canımı yakıyor. Bana kendimi yetersiz hissettiriyor. Cadogan’daki işi kapsam da, özgüvenim uzun bir süre yerlerde süründü. Atlatmam da zaman aldı. Hâlâ bazen atlatıp atlatamadığımı düşünüyorum. Lanet olası erkekler. Sırf sorunlar.

Telefonum çalıyor.

Arayan Chris, bana doğru yola çıktığını haber veriyor. “Şimdi mi?” Saatile bakıyorum. Neredeyse gece yarısı. “Seni özledim. Yanında olmak istiyorum.”

İşin kötüsü böyle hissederken onu görmek istemiyorum. Erkeklerle genel olarak kızgın olduğum için içlerinden birine onu sevdiğimi söylemek içimden gelmiyor. Ayrıca, yatakta yalnız bir gece geçirmek istiyorum. Kendi başıma daha rahat uyuyorum. Ve şu anda aklımdan geçenler yüzünden Chris'le nasıl ilgilenebilirim emin değilim. Gerçi belki de yanımda olması iyi bir fikir. Belki de nişanlımın kollarında bir gece geçirmek, Luke Evans'ı aklımdan silen Kieran McDermott'u da aklımdan tamamen atar.

Bu yüzden ona onu görmek için sabırsızlandığımı söyleyip telefonu kapatıyorum. Yirmi dakika sonra Chris kapıda.

Daha önce ne düşünmüş olursam olayım, geldiğine seviyorum. Çünkü ne kadar iyi ve düzgün bir adam olduğunu biliyorum. Hatta Chris'i gördüğüme o kadar sevinirim ki daha kapıdan içeriye girmeden dudaklarına yapışıyorum.

"Bak, bak. Sana neler oldu?"

"Seni seviyorum," diyorum.

Onu, Kieran McDermott olmadığı için seviyorum. Onu, Luke Evans olmadığı için seviyorum. Onu, her zaman yanımda olup doğru şeyi yapacağına güvendiğim için seviyorum. Yatak odasına geçip yatağa girmeye hazırlanıyoruz. Yanma kıvrılınca bana sarılıp beni yanına çekiyor. Sevişeceğimizi zannedip kollarının arasında sabırla yatıyorum. Oysa o uyuyakalmış! Ne kadar da çekiciyim!

Kollarından sıyrılıp ona bakıyorum. Çok yakışıklı. Şanslı bir kızım. Alnına bir öpücük kondurup yanına sokuluyorum.

Çok hafifçe horluyor, arada bir yataкта dönüyor. Bense yanında yatıp tavana bakıyorum. Ardından da koyun saymaya başlıyorum.

15. Bölüm

♪ Faena - Flamenko versiyonu ♪

Saat iki buçukta hâlâ uyanık olduğum için nişanlımı yaktakta bırakıp aşağıya iniyorum. Sıcak çikolata yapıp dilimlenmiş ekmekleri ekmeklikten çıkarıyorum. Ardından en üst rafa uzanıyorum ve parmaklarım Nutella kavanozuyla buluşuyor. Hemen açıp iki dilimin üstüne sürüyorum. Ardından da sıcak çikolatam ve Nutella'mla oturup bilgisayarımı açıyorum. Sabah Antonio Reyes'e göndereceğim e-postayı düzeltiyorum.

E-posta, yapılması gereken bazı reformlar için zaman kısıtlaması hakkında ve ben her şeyin tamamen doğru olduğundan emin olmak istiyorum. Normalde, e-postalarımı diğer yapmam gereken önemli şeyleri düşünürken yazıp ardından onlara tekrar bakarım. Böylece daha düzgün ve daha cana yakın olmaları için neler ekleyeceğim zaten aklımdadır. En başta e-postayı yazmaya başlarken tek düşündüğüm şeyin halledilmesi gerektiği olur. Ardından bunları okuyacak kişiyi düşünürüm.

Diğer müşterilerimden birinin gönderdiği finansal hesap çizelgesine bakıyorum. Bazı rakamların müşterinin birkaç hafta önce verdiği tahminlerden çok farklı olduğu için notlar alıyorum. Diğer ıvır zıvır işlerimi de halledince kendi kişisel e-postalarımı açıyorum. Çok fazla e-posta var.

Seyahatten döndükten sonra bakmaya fırsatım olmadı. Sorun değil, çünkü otomatik yanıt mesajı hazırlayıp insanlara acil durumda beni aramalarını söylemiştim.

Aralarından kesinlikle bakmak istediğim ise Sorrento Bay'den gelen. Düğünümüzün olacağı otel. Chris'e düğünde yeminlerimiz dışında her şeyin önemsiz olduğunu söylemiş olabilirim ama ona karşı tamamen dürüst olduğum söylenemez. Mekân da önemli. Sonuçta o yeminleri kutlamak için güzel bir yerde olmak fena olmayacak ve Sorrento Bay bu iş için harika. Dublin Körfezi'ne bakan eski bir bina. Ve düğün paketleri de şahane. Düğün günüyle ilgili stresiz, hatta ukala olmamın nedenlerinden biri de o gün Sorrento Bay'in her şeyi kontrol altında tutacağına güvenmem. E-postayı açıp ekmeğimden bir lokma ısıyorum. Ne yazık ki Sorrento Bay beklenmedik ve acil yapısal işler nedeniyle düğünümüz sırasında müsait olmayacak. Yanlış mı okudum diye e-postayı bir daha okuyorum ama hayır, doğru okumuşum. Acil yapısal işler? Yönetim her tarafta tadilat gerektiğini yeni mi keşfetti? Ve ayrıca neden hazırladığım "ofis dışındayım" yanıttımda söylediğim gibi beni aramamışlardı?

E-posta ben Arjantin'deyken gönderilmiş ve rezervasyonumuzu yakındaki otellerden birine çektiklerini ve sorun veya sorum olması durumunda onlarla irtibata geçmemi söylüyor.

Tabii ki sorun var ve daha çok bilgi almam gerekiyor!

Ama bunun yerine sanki değişecekmiş gibi mesajı tekrar tekrar okuyorum. Acaba bu bir işaret mi? Astroloji, fal, koruyucu melekler falan gibi şeylere kesinlikle inanmıyorum ama yaşadığım haftadan sonra tamamen sarsılmış haldeyim. Bir yerlerde birilerinin bana bir şeyler söylemeye çalıştığını hissediyorum ama kendimi sakinleştirip bana söylenenin sadece düğün mekânımla ilgili büyük bir kriz yaşandığı olduğunu hatırlatıyorum. Hem kriz anında sağlam durmam lazım. Tek yapmam gereken yönetici moduna geri dönmek.

Düğün mekânını bana söylemeden öyle başka bir yere alamazlar. Diğer otelin sitesini açıp inceliyorum. Aslında kötü görünmüyor ama bina Sorrento Bay kadar etkileyici değil ve fotoğraflara bakınca bana uygun olmadığını anlıyorum. Chris'e de öyle. Bu oldukça şık bir otel ama bizim seçtiğimiz otelin havasına kesinlikle sahip değil. Yine kafamın içinde bunun bir lanet olabileceğine dair olan sesi susturmak zorunda kalıyorum.

Odalara bakıp sinirimi yatıştırmak için Nutella'lı ekmeğimi yerken, bu konuyu çok takmamaya çalışıyorum ama Sorrento Bay'deki kabartılmış yastıklar ve rahat görünen yatakların bu otelde olmadığını gördükçe tekrar paniklemeye başlıyorum. Otelde ilk başta yer bulabildiğimiz için şanslıydık ve artık bu kadar yaklaşmışken iyi bir otel bulabilmemiz imkânsız. Ne kadar nefret edersem edeyim bu alternatif otel tek şansımız olabilir.

Ocak ayında Sorrento Bay'i arayıp eylülde bir hafta sonu için yerleri olup olmadığını sorduğumda, düğün koordinatörü bana hangi senenin eylülü olduğunu sormuştu. Sanki 2030'un eylülü olması ihtimali varmış gibi. Benim dokuz ay sonraki eylülde bahsettiğimi anlayınca da biraz şaşırdı

ama boş bir günleri olduğunu söyledi. Eylüldeki diğer boş gün 13'ü cuma. Kendime yine sinirlenerek bunun kötü şans olmadığını söyledim. Veya bir işaret. Bir lanet. Veya benzer bir şey. Bunu çözeceğim.

Şahsi konuları çözme başarımın bu aralar çok yüksek olmadığını biliyorum ama bunun bir şekilde düzeltilmesi gerekiyor. Chris'le planladığımız düğünü yapacağız. Ve mekân da en az Sorrento Bay kadar iyi olacak.

Yukarı çıkıp haberi Chris'e vermek istiyorum ama bu kriz acil olsa da sabahın üçünde otelleri aramak istemeyeceğinden eminim. Ben de ekmeğimin son parçasını yutup dişlerimi sıkıyorum ve e-postalarına oldukça ters bir yanıt vererek bu davranışlarından hiç memnun olmadığımı ve otele büyük bir tamirat yapılacaksa da bunu bana telefonla bildirmiş olmaları gerektiğini söylüyorum. Okuyan kişinin duyguları hiç umurumda olmadığı için de ikinci kez okumadan gönderiyorum. Yatağa geri dönüyorum. Chris tabii ki hâlâ uyuyor. Ona haberi vermeden önce Sorrento Bay'den yanıt gelmesini bekleyeceğim.

Ertesi sabah masamda otururken Sevilla'ya gidişimden beri hayatımın kontrolden çıkmaya başladığını düşünmeden edemiyorum. Geç kalmak. Trafik kazası. Treni kaçırmak. Luke Evans'la öpmek. Ha bir de masaya yanlışlıkla şarap döktüğüm Dorothea ve Pen'le olan o gıcık yemek. Ardından Kieran McDermott'un bir anda Sive'in hayatında belirmesi ve şimdi de düğün mekânı fiyaskosu. Tüm bunlar bir araya gelip beni panikletiyor ve rahatsız ediyor. Beni kötü şans ve bela hakkında düşünmeye sevk ediyor.

Dizüstü bilgisayarımı çekip gecenin köründe yaptığım

işe bakıyorum. Postayı Antonio'ya gönderip tam o mali beyanlara bakacaktım ki Dirk içeri girip koltuğa oturuyor. “Meşgul müsün?”

Kafamı bilgisayardan kaldırıp ona bakıyorum. “Senin için her zaman vaktim var.”

“O raporu harika açıkladığın için teşekkürler. Konuşmam iyi geçti.”

“Sorun değil.” Sonunda bir şeyin planlandığı gibi gitmesine seviniyorum.

“Seninle konferans hakkında konuşmak istiyordum.” Sandalyesini yaklaşıyor.

Bu aklımdaki tüm kişisel sorunları bir anda yerle bir ediyor.

Cadogan Danışmanlık senede bir kere müşteri ve potansiyel müşterilerimiz için büyük bir konferans düzenler ve bu da şirket takvimimizdeki en önemli etkinliklerden biridir. İlham verici konuşmacılar getiririz ve ardından da bol bol kurumsal konuşmalar yaparız.

Dirk bana bu senenin konuşmacılarını sıralıyor ve benden de “ne kadar harikayız” konuşmasını yapmamı istediğini dile getiriyor. Ona şaşkın gözlerle bakıyorum. Bu ilk günkü konuşmalardan biri ve genelde Dirk yapar.

Bunu söyleyince, “Birkaç sefer yaptım,” diye düzeltiyor. “Her seferinde değil. Bu sene yemekten sonraki konuşmayı ben yapacağım, o yüzden açılışı güvenebileceğimi bildiğim birinin yapması daha iyi.”

Hah, al bakalım lanet! Kötü şans ve bela, sizin de cehen-neme kadar yolunuz var! İşte her şey düzelmeye başlıyor. Dirk'ün benden konuşma yapmamı istemesi büyük bir onur ve fırsat. Geçen gün Dirk'le bu hafta sonu golf oyna-

yacaklarını ıtlatan Ian yerine beni seçtiği için çok sevindim. Ian bunu söyleyince ona gülümsemiş ve iyi eğlenceler dilemiş ama erkekler arasındaki golf dostluğunun epey zorlu olabileceğini belirtmiştim. Erkekler çimler üzerinde dostluk geliştirirken kadınların buna katlanması gerekiyor.

“Benim yapmamı istediğinden emin misin?” diyorum ama dediğim anda kendime kızıyorum. Sonuçta patronumun önünde şüphelerini gstermemeliyim. Bu yüzden de hemen, “Yapmak istemediğinden değil tabii,” diye ekliyorum.

“Hem giriş hem de kapanış benim için zor olacak. Ayrıca güçlü kadınılarımızdan birinin başlangıcı yapması imajımız için de iyi olacak.”

Benim güçlü bir kadın olduğumu düşünmesinin yanında varlığının kurumsal imajımızı iyileştireceğini düşündüğünü de fark ediyorum. Simgesel olarak orada bulunacağım. Ama asıl sebebi içimde iyi olmam. Dirk de bana bu yüzden soruyor.

“ok memnun olurum,” diyorum en kendine güvenen ve profesyonel sesimle.

“Harika.”

“Tek başıma mı yazayım yoksa birlikte mi çalışırız?” diye soruyorum.

“Sana bağlı. Fiona’dan geçen senenin konuşmasını sana göndermesini rica ederim. Hangi noktalara parmak basmamız gerek biliyorsun. Tecrübemiz. Tarafsızlığımız. Profesyonelliğimiz. Müşteri memnuniyetine verdiğimiz önem... İşte o gibi şeyler.”

“Tamamdır. Bana güvendiğin için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Carlotta sen bir oda dolusu insanın nn-

de durup onlara anlamadığın bir dilde konuştun ve buna rağmen bizimle sözleşmeyi imzaladılar. O yüzden oraya çıkıp zırvalasan bile eminim iyi bir etki bırakırsın.”

Buna nasıl yanıt vermem gerektiğinden emin değilim. Yine de ona gülümsüyorum.

“Sevilla’da neler dediğimi anlıyordum. Her slaytın neyle ilgili olduğunu biliyordum.”

“Peki ya şimdi seni Madrid’e göndersek ne olur? Birileriyle konuşabilir misin?”

“Tabii ki ama onlara planımızın ilerleyişini takip etmek için hangi kilit performans göstergelerine sahip olduğumuzdan bahsedeceksem.”

İkimiz de gülüyoruz. Her ne kadar Dirk’i sevsem de Cadogan’daki diğer herkes gibi onun da önceliği kendisi.

“Başka işin var mı?”

“Müşteri incelemeleri. İleriki haftalarda bazı yeni olasılıklar var, o yüzden bana şans dile.”

“İyiymiş.” Onaylar gözlerle bakarak başını sallıyor. “Konuşmanı yazınca bana haber ver, böylece korkunç yerlerini kesip atarız.”

“Elbette.” Bir anda esneyince elimle ağzımı kapatıyorum.

“İyi misin?” Sesi hafif endişeli ve bana sorgular gözlerle bakıyor.

“Tabii ki.”

Dirk biraz solgun görüldüğümü söylüyor. “Umarım işler başından aşkın değildir.”

Solgun görünmek gibi bir şansım yok. Bana konferansta konuşma fırsatını verdikten sonra onun işlerin altından kalkamayacağımı düşünmesini istemiyorum. Ecologistics işi bittiğinden beri çok uyuyamadığımı söylüyorum.

“Herhalde saat farkından. Vücut saatinle oynuyor.”

“Hımm... O zaman hafta sonu bol bol uyuklamaya bak. Bana en iyi halin lazım.”

Dirk ofisimden çıkar çıkmaz telefonum çalıyor arayan düğün planlayıcısı. Sorun ortaya çıktığı anda beni arayıp sesli mesaj bıraktığını iddia ediyor. Ben ona geri dönmeyince de bu değişiklikte memnun olduğumu sanmış.

“Değilim,” desem de acaba yanlışlıkla mesajını silmiş olabilir miyim? Seyahatheyken telefonum her gün sesli mesajlarla doluydu. Pek mümkün olmasa ve ne kadar can sıkıcı olsa da arada bir taneyi kaçırmış olabilirim. Ama işte bunu Chris’e asla söyleyemem.

“Dalkey Heights da çok iyi bir otel. Ve tüm düğünlerin sorunsuz gerçekleşmesini sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlar. Seçtiğiniz menü değişmedi. İçecek resepsiyonu değişmedi. Tek değişen şey mekân.”

“Aslında mekân en önemlisi. Kendim gelip bakmalıyım.”

Beni en kısa sürede gelmem konusunda uyarıyor. “Yoksa depozitonuz yanar.”

“Pardon?” İnanamıyorum. “İşleri karıştıran sizsiniz ben değilim.”

“Ama bize dönmeniz-”

“Burada değildim,” diye sözünü kesiyorum. “Mesajınızı almadım.”

“Bu benim hatam değil. Ama bunun bir sorun olduğunun farkındayız. Ve gününüzün özel bir gün olmasını istiyoruz. Bunu gerçekleştirmek için de çok çabalayacağız.”

Kadına bunun ufak bir aksaklıktan çok daha fazlası olduğunu bağırarak söylemek istiyorum. Yine de bunu yapmak yerine birkaç gün için Dalkey Heights’a gideceğimi ve onla-

ra Chris'le ne yapmak istediğimize dair kararımızı açıklayacağımızı söylüyorum.

Bu durumu sabah Chris'e anlatmadım; o duştayken çıktım. Ama sanırım artık söylemem gerekecek. Buna sevinmeyeceği kesin. O da mükemmeliyetçidir ve planlarının değişmesinden nefret eder.

Ama Chris'i arayamadan annemden, babamla birlikte ertesi sabah Dublin'de olacakları ve eve taze süt, ekmek ve birkaç ıvır zıvır alıp alamayacağımı soran bir mesaj alıyorum. Her ne kadar ofisteyken kişisel işlerime çok vakit ayırmasam da ona sorun olmayacağını ve onları havaalanından alacağımı söylüyorum. Anında taksi tutabileceklerini söyleyen bir mesaj atıyor ama seyahatlerinden sonra havaalanından alınmak hoşlarına gidecektir ve annem sonunda eve dönüp beni görmek için sabırsızlandığını söyleyerek onları almamı kabul ediyor.

Onları en son Ecologistics işine kendimi adamadan önce gördüm. Birkaç haftada bir annemleri ziyaret etmeye çalışıyorum ama onların süper aktif hayat tarzlarına uygun zamana denk getirmeye çalışıyorum. Hatta bazen kendimi ihmal edilmiş hissetmeyeyim diye bana zaman ayırdıkları hissine kapılıyorum. Esasen emeklilik yıllarını benimseyip, hayattan alabilecekleri her şeyi almaya çalışmaları hoşuma gidiyor. Gençken ne kadar sıkıcı ve bastırılmış olduklarını düşünüp dururdum. Hatta birbirleriyle nasıl tanışıp evlenip çocuk yaptıklarını merak ederdim. Çünkü bana etraflarında olup bitenden bihaber görünüyorlardı; annem evde, babam da fabrikada tıklıp kalmıştı. Aslında sorun, kendi ergenlik çağı bencilliğimin içerisine sıkışıp kalmış olan ve onların

yaşadığı ebeveyn dünyasını anlayamayan bendim. Üniversiteden ayrılıp çalışmaya başlayana kadar onları aslında hiç takdir etmemiştim.

Artık Chris'e telefon etmek için geç oldu, çünkü tahminen kliniğe varmıştır. O yüzden ona bu akşam Blackwater Terrace'ta olacağımı ama onu yarın göreceğimi söyleyen bir mesaj gönderiyorum. Dorothea'larda olmayı planladığı için bunu dert etmeyecektir ama ben ona kötü haberi şimdi mi yoksa yarın onu gördüğümde mi versem emin değilim. Derhal ilgilenmemi gerektiren bir durum olmadığı için aklımı işe verip mali beyannameleri inceliyorum.

Saat altı buçuk olup hepsini bitirdiğimde ise kişisel konular tekrar yüzeye çıkmaya başlıyor. Aslında en kötüsü düğün yeriyle ilgili facia değil, çünkü dürüst olalım, her şey eninde sonunda çözülecek. Ancak Kieran ve Sive konusu beni daha çok endişelendiriyor. Keşke ona Kieran olayını ilk olduğunda anlatsaydım, çünkü şu anda ona söylemek, her ne kadar nasıl bir adam olduğunu öğrenmesini istesem de yanlış geliyor. Belki de aslında artık öyle bir adam değildir. Belki de tamamen iyi bir adama dönüştü. Ama yine de... Onu asla sevemem. Ama bu konuyu arkadaşşıma nasıl açacağım ile ilgili en ufak bir fikrim yok. Belki de bu hayatta söylenmese daha iyi olacak şeylerden biri. Belki sadece kendimi iyi hissetmek için ona anlatmak istiyorum. Böyle olduğunu sanmasam da bu konuda kendime güvenemiyorum. Bu duruma endişelenip duruyorum ama çok büyük bir hata yaptığımı hissetmediğim bir çözüm aklıma gelmiyor. Chris'ten fikir alabilir miyim merak ediyorum. Ama bundaki sorun ise Kieran'ın bana yaptığı ve benim de ona (istemeden) yaptığım şeyi anlatmam gerekmesi. Çünkü

eğer bir daha karşılaşsaks herkes için durum garip olacak. Ayrıca Chris'in endişelenmesini isteyeceğim daha pek çok kötü haberim var. Adeta ayaklı kötü haber gazetesi gibiyim ve nasıl içinden çıkacağımı bilemiyorum.

İç çekip rahat deri sandalyede arkama yaslanıyorum. Chris ve Sive'i bırakıp kendimi düşünmeye başlıyorum. Ama kendim hakkında düşünmeye başladığım anda Sevilla'daki beni düşünmeye başladığımı fark ediyorum. Başka bir şeyi düşünmediğim zaman tüm zihnimi bu kaplıyor. Ve tüm endişelerim dar sokaklar, canlı Flamenko müziği ve şehrin sıcak hatıraları içerisinde kayboluyor. Aklımdaki görüntüler adeta oradaymış gibi capcanlı. Renklerin canlılığını, nehrin dalgalanmasını ve tadını hatırlayabiliyorum... Luke'un dudaklarına değen dudaklarının tadını da. Bu diğer her şeyden üstün gelip, masamda otururken bile nefesimi kesiyor.

Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Ben bulguları hatırlamaya alışığım, duyguları değil. Tekrar tekrar Luke'un dudaklarını, bedenimin onunkine doğru eriyişini, sırtımdaki elinin dokunuşunu hatırlamakla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Hem heyecan verici, hem de korkutucu ama aynı zamanda da istenmedik bir duygu bu.

Gözlerimi açıp dizüstü bilgisayarımı uyku modundan çıkarıp. Google'a "Luke Evans" yazıyorum. Bunu daha önce yapmamamın sebebi, onu araştırmamın onun hakkında bir şeyler öğrenmek istediğim anlamına gelecek olması. Gerçi öğrenmek istesem de yapmamam gerektiğini biliyorum ama kendimi durduramıyorum.

Aynı isimli, oldukça ünlü ve önemli filmlerde yer almış bir aktörle ilgili sayfalarca bilgi var.

Birkaç adet daha Luke Evans var ama bunlar da benim

Luke’um değil... Homurdanıyorum. Hem de yüksek sesle. Benim Luke’um değil o. O asla benim Luke’um olmadı. Çalıştığı hayır kurumlarının veya o zengin kurucunun adını söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalışıyorum ama alkol, bilgileri geri çağırma yeteneğimi bulandırdığından hiçbir şey hatırlayamıyorum. “Luke Evans vakfı” yazıyorum ama o da bir işe yaramıyor. “Marbella vakfı” ve “Barselona vakfı”nı da deniyorum, çünkü (en azından Monako’da değilken) kurucunun orada yaşadığını hatırlıyor gibiyim. Ama ne Marbella ne de Barselona hakkında bir şey var ve sayfalar doğrudan futbol kulübüyle kulübün yaptığı hayır işlerine yönleniyor.

Facebook hesabı olabilir mi diye düşünüyorum. Benim yok. Bu her ne kadar bugünlerde garip bir şey olsa da sosyal medya insanı değilim; hiç bana göre değil. Ayrıca Cadagon Danışmanlık’ın itibarına çok önem veriyorum. Her ne kadar sosyal medyayı kullanmamızı engellemeseler de işverenimize karşı olan sorumluluklarımı dikkate almalıyım. Müşterilerimden hiçbirinin bir konuda şikyet ettiğim bir bildirimi veya bakımlı bir iş kadınına benzemediğim bir fotoğrafımı görmesini istemem. şikyetlerimi kendime saklamayı ve profesyonel görünmeyi tercih ediyorum. Yine de ara kutusuna “Luke Evans Facebook” diye yazıyorum. Sonuçların benim istediğim Luke olacağından emin olmak imknsız ama ilk bakışta hepsi o aktöre ait gibi görünüyor. Bu adamın filmlerinden birini izlemem gerekecek!

Farklı bir taktik izleyip “Richard Evans” diye giriyorum. “Dolandırıcılık” kelimesini de ekleyip arama butonuna basıyorum.

Çok sayfa var. Olaylar çok uzun seneler önce olsa da İr-

landa'daki suçlar ve Costa del Sol'la ilgili daha yeni tarihli gazetelerde de haberler var. Çoğu Richard'ı sadece daha büyük bir hikâyenin parçası olarak gösteriyor ama bir tanesinde, İrlanda'da yaptıkları ve ailesinin Marbella'ya kaçışısıyla da ilgili bir yazı mevcut. Ayrıca olayı filme dönüştürmek de gündemde. Herhalde doğrudan DVD raflarında yerini alır. Anlatılacak ne kadar bir hikâye vardı emin değilim. Dağ evlerinin bir fotoğrafı, emlak dükkânının bir fotoğrafı ve... Gözlerim faltaşı gibi açılıyor. Luke'un babasıyla üstü açık bir Mercedes'le denizi arkalarına almış bir fotoğrafı var. Richard kolunu Luke'un omzuna atmış.

Luke fotoğrafta yaklaşık yirmi yaşında. Başında Tommy Hilfiger kasketi var. Polo yaka tişörtün altına yine Hilfiger marka diz altı şort giymiş. Fotoğrafın altındaki yazıda, Richard Evans ve oğlu Luke'un Four Green Fields barında gerçekleşen çevredeki çocuklara yardım etmek için bir yardım gecesine katıldıkları yazıyor. Haberde barın da ufak bir fotoğrafı var ama ben esas ana fotoğrafa bakıyorum. Dublin'de üniversitede zar zor okurken Luke ünlü tasarımcıların kıyafetlerini giyiyor, yardım gecelerine katılıyor ve dolandırıcı babasıyla Mercedes'ler de geziyor. Luke'un maddi şeyleri sevmemesi gerekiyordu ve kendisi de bir vakıf için çalıştığını söylemişti.

Aslında bu tamamen doğru da olabilir. Ondan şüphe duymak için bir nedenim yok. Sadece onu böyle babasının yanında mutlu mesut görmek biraz zor geliyor. Sanırım Marbella'daki hayatının her anından nefret ettiğine inandım. Bensiz üzgün olduğuna ve yeni hayatına gönülsüz katıldığına... Ama fotoğrafta gülümsüyor.

Dizüstü bilgisayarımı kapıyorum. Bunu kendime neden

yaptığımdan emin değilim. Luke Evans'ı araştırmama gerek yok.

Zaten tüm olanlar için kendimi kötü hissediyorum. Şu anda tek yaptığım acımı daha uzun vadeye yaymak. Onu unutmam gerekiyor. Unutmalıyım.

Ama işte buradaki sorun da tam olarak bu; ben her şeyi hatırlayan biriyim. Unutan değil.

16. Bölüm

♪ Canción de la Luna - Flamenko versiyonu ♪

Bugünlerde Blackwater Terrace ben büyürken olduğuna kıyasla artık çok farklı bir yer. Eskiden çoğu evin ön bahçesi vardı ve ev sahipleri arabalarını sokağa bırakırlardı. Şimdi herkes iki araba park etmek için bahçesine beton dökmüş. Dahası pek çoğunun da yola park etmiş üçüncü bir arabası var. Annemle babam da bahçelerine asfalt kaplattı ama köşedeki akçaağaç hâlâ duruyor. Gerçi onların bu kararı park yerinden çok bahçe bakımından kaçınmak yüzündendi, çünkü babam çim biçmekten nefret eder ve annem de bunu görevlerinden biri gibi görmediği için bahçemiz hiçbir zaman peyzaj mimarlarının hayalindeki bahçe olamadı. Çiftli kapının önünde park etmiş olan Ford Focus'u ikisi kullanıyor. Ben yanaşıp Mini'yi park edip iniyorum. Eve aldıklarımı taşıyorum ve anahtarı kilide sokunca telefonun evin içinde yankılanarak çaldığını duyuyorum. Çok da önemli bir durum değil. Tahminen annemlerin telefon, elektrik, TV veya gaz tedarik şirketlerini değiştirmek için arayanlar-

dan biri. Bugünler de seni aramasını istediğin insanlar seni cep telefonundan arıyor. Benim ev telefonum bile yok. Tıpkı çocukluğumdan kalan her şeyde olduğu gibi, işler değişiyor.

Evin içi de değişti. Babam erken emeklilik ikramiyesini aldığı anda hepsini evi yenilemeye harcadı. Eskiden üç odayken -mutfak, salon ve yemek odası- şimdi aşağı kat tamamen açık. O kadar büyük olmasa bile, artık her yer daha büyük görünüyor.

Süt, yumurta, tereyağını ve şarap şişesini dolaba yerleştiriyorum. Ekmegi ekmek sepetine ve kurabiyeleri de kurabiye kavanozuna koyup yukarı çıkıyorum.

Burası artık içinde büyüdüğüm ev gibi de gelmiyor. Yenilemenin bir parçası olarak babam kendi odalarına bir banyo eklettirdi ve ana banyoya da bir jakuzi taktırdı. Annem içinde ellerinde birer kadeh şampanyayla oturduklarına dair espri yaptığı anda, ben de bu görüntünün uzun bir süre aklında kalmaması için uğraşırım.

Eski odamın kapısını açıyorum: En küçük ben olduğum için kutu gibi olan oda bana kalmıştı. Oda gerçekten bir ayakkabı kutusu şeklinde uzun ve dar. Tek bir yatak, tekli dolap ve bir komodine yer var. (O zamanlar komodin yerine katlanır açılır masam vardı.) Duvarlar açık krem renginde. Çarşafarımla yorgan kılıfları ise krem ve pembe tonlarında. Ben burada yaşarken olmadığı kadar tatlı ve kız işi.

Pencereden dışarı bakıyorum. Biraz öne eğilip boynumu uzatırsam Evans'ların evini görebiliyorum. Şimdi orada kimin yaşadığına dair bir fikrim yok. Onlar ortadan kaybolduktan bir sene sonra banka evi satışa çıkardı. Satılması, fiyatı düşürseler bile uzun zaman almıştı, sonuçta insanlar

azılı bir suçlunun eski evinde oturmaya pek de hevesli değildi.

Gerçi Richard Evans pek de azılı bir suçlu sayılmazdı ama Blackwater Terrace'ta da ancak bu kadarı mümkündü. Caddedeki diğer tüm evler gibi pencereleri ve kapının değiştirildiğini görebiliyorum. Ayrıca evin şimdiki sahipleri ön bahçeyi yeniden kaldırım taşıyla döşemişti. Bayan Evans zamanında yerler kırmızı Arnavut kaldırımıydı. Şimdi ise yer soluk sarı kumtaşı kaplı ve daha iyi görünüyor. Eski yatağıma oturuyorum. Gerçi bu artık benim eski yatağım değil, sadece onun yerinde duran bir yatak.

Ama evdeki ve odamdaki tüm değişikliklere rağmen, tekrar on beş yaşına döndüm. Evans'ların ortadan kaybolduğu ve ardından polislerin gelip sokaktaki herkesle konuştuğu günleri hatırlıyorum.

Benimle de konuşmuşlardı.

Bir cuma öğleden sonrası, okuldan döndükten kısa bir süre sonra eve geldiler. Odamda, lacivert üniformamı çıkartıp kot ve kazak giymeye hazırlanırken, evimizin kapısının çalındığını duydum ve dışarıdaki devriye arabasını gördüm. Sohbet mırıltıları vardı ve annem bana seslenip hemen aşağıya inmemi söyledi.

Benimle konuşan polis memuru gençti, arkadaş canlısı ve cana yakındı, beni rahatlatmak için elinden geleni yapmıştı. Yine de evde Luke ve ailesi hakkında sorular soran üniformalı adamlar varken nasıl rahatlayabilirdim ki? Polis memuru Luke'un bana onların gidişiyle ilgili bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Konuşamadığım için sadece başımı sağa sola sallamakla yetindim. Ayrılımalarının en az be-

nim kadar Luke’u da şoke ettiğinden neredeyse emindim. Ama polislerin soruları soruş biçimi, Luke’un olacakları önceden bilip bilmediğini sorgulamama sebep oldu. Babasının herkesi kandırdığı gibi o da beni mi kandırmıştı?

Polislerle görüşmem gözyaşlarına boğulmamla sonuçlandı. Annem sonunda araya girip beni üzmeleri için bir neden olmadığını söyledi ve artık izin vermediğim şekilde elini omzuma attı. Onlar gittikten sonra bile annem beni bırakmadı ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Ama ardından o da bana bir şey bilip bilmediğimi sordu.

“Polise hayır dedim ve gerçeği söylüyordum!” Ona kızgın bir bakış attım.

“Biliyorum, biliyorum.” Ses tonu rahatlatıcıydı. “Sadece Luke’un sana davranışlarından herhangi-”

“Polisler de bunu sordu!” diye bağırdım. “Bir şey demedi. Hiçbir şey. Ya kendisi de bilmiyordu ya da...”

Beni umursamıyordu, diye düşündüm. Beni hiç umursamamıştı. Sonuçta o da diğer Evans’lar gibiydi.

Evden çıkarken Bayan O’Connell’ın sokakta yürüdüğünü görüyorum. Annemden birkaç yaş büyük ama tıpkı annem gibi, şu anda eskiden görüldüğünden daha genç görünüyor. Sanırım bu da garip bir uzay-zaman bilmecesi. O zamanlar Norah O’Connell’ın siyah saçları kırışmaya başlamıştı ve bugünler de ise hoş bir kahve tonunda. Kapıya gelince bana gülümsüyor.

“Carlotta. Seni görmek ne güzel. İyi görünüyorsun. Annenler evde mi?”

“Yarın dönüyorlar.” Ona eve stok yaptığımı söylüyorum ve anlıyorum anlamında başını sallıyor.

“Peki ya Julia nasıl?”

“İyi,” diyorum. “Mutlu.”

“Bugünlerde yurtdışına yerleşmek artık çok da büyük bir şey değil, değil mi? Skype, Facebook ve Twitter falan, irtibatı sürdürmek için çok şey var. Zaten zamanın çoğunda insanların dünyanın neresinde olduğunu bilmiyorsun bile.”

Gülümseyerek, “Haklısınız,” diyorum.

“Dinle beni, seninle erkek arkadaşın ne zaman dünya evine giriyorsunuz?” Meraklı gözlerle nişan yüzüğüme bakıyor. Daha önce görmemişti ama nişanlandığımdan haberi olduğunu biliyorum. Annemle ikisi, genç birer gelin olarak Blackwater Terrace’a yaşamaya geldiklerinden beri iyi arkadaşlar.

“Eylül,” derken düğün için seçtiğimiz otel sorununu hatırlıyorum ve içimi müthiş bir acizlik duygusu sarıyor.

“Harika. Eminim çok mutlu olacaksın. Annen onun bir cerrah olduğunu söyledi.”

Annem tıp dalından biriyle birlikte olduğumdan gurur duyuyor. En sevdiği TV dizileri *ER* ve *Grey’s Anatomy*.

Norah’nın aklına dirseklerine kadar kan ve bağırsağa bulanmış biri gelmesin diye, “Chris bir göz cerrahı,” diyerek açıklıyorum.

“Ahh, harika. İnsanların görmesine yardımcı olabilmek çok güzel olmalı. Onunla gurur duyuyorsundur.”

“Duyuyorum.”

“Ayrıca o da seni kaptığı için şanslı olduğunu bilmeli,” diyor Norah.

“Teşekkürler,” diyorum ve nazik olmak adına, “Bay O’Connell nasıl?” diye ekliyorum.

“Kötü değil. Kalbinde bazı sorunlar var ama kontrol al-

tında tutuyorlar. Tanrı onu seviyor fakat kızartmalar ve yağlı yiyecekleri tamamen kestiler. Gerçi ben yağlı yemek zaten pişirmem,” diye de hızla ekliyor. “Ama işte Stan kızartmaya bayılıyor. Neyse, en azından hâlâ bizimle, Tanrı’ya şükürler olsun.”

Stan O’Connell’in çok yaşlı olduğunu sanmıyorum. Belki yetmişlerinin başındadır.

“Her neyse, Richard Evans’ın yaptıkları onu öldürmediyse zaten hiçbir şey öldürmez.”

Bu konuyu bir anda açmasına şaşıyorum. “Para kaybetmişsiniz, değil mi?”

“Bizi silip süpürdü.” Norah’nın suratındaki ifade ciddi. “Son kuruşumuza kadar.”

“Üzgünüm.”

“Seninle bir alakası yok ki tatlım,” diyor. “Gerçi Luke’la arkadaşınız değil mi? Zavallı çocuk. Ne kadar iyi bir çocuk gibi görünse de öyle bir aileyle herhalde o da çoktan yoldan çıkmıştır. O TV programını izledim. *Costa Suçluları*. Bizim paralarımızla satın aldığı o harika villayı da gördüm! Stan izlerken neredeyse kalp krizi geçiriyordu.”

“Hiç şaşırmadım.”

Norah, “Tanrı iyidir,” diye devam ediyor. “Sonuçta biz de kendi yağımızda kavrulup en iyisini başardık. Biraz piyangodan da para kazandık. Bir ev alıp piyasa batmadan sattık. Böylece kaybettiğimiz parayı geri alabildik.”

“Sevindim.” Bunu bilmiyordum.

Norah gururla, “Biraz fazlasını bile kazandık,” diyor. “Stan’e, Tanrı kandırıldığımızı bilmeseydi belki de bir şey kazanamazdık, derim hep.”

Tanrı’ya çok inandığım söylenemez ama bazen inanan

insanlar için iyi şeyler yaptığını düşünüyorum. Zaten böyle olması gerekmiyor mu? Yine de, eğer Tanrı sevgi doluysa, sevgisini herkesle eşit derecede paylaşması gerekmez mi? Bu konuşmayı sürekli kiliseye giden Dorothea'yla da yapmıştım. Ama beni öyle bir köşeye sıkıştırmıştı ki, konuşmanın sonunda neye inandığımdan emin değildim.

“Ben gitsem iyi olacak Bayan O’Connell.” Her ne kadar artık bir yetişkin olsam da ona Norah diyemiyorum, garip geliyor.

“Eminim burada dikilip benimle tüm gün dedikodu yapmaktan daha iyi işlerin vardır,” diyor. “Annen seninle gurur duyuyor. Çok iyi bir işin olduğunu söylüyor.”

Annemin beni komşulara övmesi hoşuma gidiyor.

Norah, “Ama sanırım evlendikten sonra ikinci planda kalması gerekecek,” diye devam ediyor. “Bir aile kurmak istiyorsun değil mi? Otuzunu geçtin. Biliyorsun, çok geçe bırakmak iyi bir fikir değil. Yumurtaların da yaşıyor.”

Norah’nın yumurtalarımla ilgili yorumlarına ses çıkarmayıp, sadece bekleyip göreceğimizi söyleyebiliyorum.

“Yapamazsın,” diyor. “Senin yaşında olmaz. İşe koyulman lazım.”

Kıkırdamamı bastırıyorum. “Elimizden geleni yapacağımıza eminim.”

“Benimle dalga geçme küçük hanım.” Norah onaylamayan bir biçimde başını sallıyor. “Siz kızlar her şeye sahip olabileceğinizi sanıyorsunuz ama olamazsınız.”

Arabaya geri dönerken aslında dediklerinde haklı olduğunu düşünüyorum. Kimse her şeye sahip olamaz. Ne kadar denersek deneyelim.

Annemleri havaalanından almak için işten izin istemeyi çok da kafama takmadım. Konferans için konuşmam neredeyse hazır ve masamda duran raporlara da hâkimim. Bu yüzden de geliş salonunda annemle babamın uçaktan inmelerini beklerken içim rahat.

Bavullarının yüklü olduğu arabayı iterek çıkıyorlar. Gayet iyi görünüyorlar. Anlaşılan okyanus ötesi uçuş onları pek de yormamış. Onlara el sallıyorum, beni fark edince bana doğru ilerlemeye başlıyorlar.

Babama sarılıp annemi de öptükten sonra, hep birlikte otoparka doğru ilerliyoruz. Arka koltuğa yerleşirken annem, “Julia tam formundaydı çocuklar da çok sevimli,” diyor. Ablamı ve ailesini görmeyeli üç yıl oldu.

Ama sürekli irtibatta olduğumuz için çok uzaktaymışlar gibi hissetmiyorum. “Vancouver’da harika vakit geçirdik.”

Annem, yeğenlerim Hank ile Shaun’un ne kadar harika olduklarını ve Jeff’in ablama ne kadar iyi kocalık yaptığını övmeyi bitiremeyince konuşmaya babam giriyor. “Harika bir şehir, kesinlikle görmeye değer. Bir ara sen de gitmelisin Carlotta.”

“Olabilir.”

Annem, “Tüm o iş seyahatlerinden sonra şirketinin seni tatil için Kanada’ya göndermesi gerek,” diyor.

Anneme yurtdışına o kadar sık gitmediğimi ve gittiğimde de bunun çok da hoş bir deneyim olmadığını hatırlatıyorum.

“Ahh, ama biraz da keyfine bakacak vaktin oluyordur. Mesela bu son seyahatinde? Tüm Avrupa’yı ve Güney Amerika’yı gezdin. En azından bir gece bile eğlenmedim deme bana.”

Yüzümün kızardığını ve direksiyonu daha sıkı kavradığımı fark ediyorum. “Doğrusu durumun eğlenmekle ilgisi yoktu. Önemli olan işi bitirmektir.”

“Açıkkası bu oldukça üzücü bir durum,” diyor annem. “Eğer bana karşı dürüstsen, bu işin nimetlerinden yararlanmıyorsun demektir.”

Babam, “Sen her şeyden eğlence çıkarabilen birisin,” diyor.

“Keyfime bakmıyor falan değilim.” İşimle ilgili komşulara hava atsalar bile annemlerin benim tamamen bir kaybeden olduğumu düşünmesini istemem. “Tabii ki arada bir keyfime de bakıyorum ama iş önce geliyor.”

“Evet işin önemli olduğu konusunda haklısın,” diyor annem onaylayarak. “Ama belirli bir pozisyona geldikten sonra, sıkıcı işleri senin yerine yapan birileri olmalı.”

Onun ne demek istediğini anlıyorum. Merdivenin ilk basamağındayken ben de öyle düşünmüştüm. Hayat altımda birileri olunca daha iyi olacaktı. Ama işin aslı hiç de öyle olmadı. Artık daha fazla sorumluluğum var. Bunu anneme açıklamaya çalışıyorum.

“Peki, şu üst düzey yöneticilerini her şeyin karşılandığı golf tatillerine gönderen şirketlerden ne haber? Bana o insanlar gayet keyiflerine bakıyorlarmış gibi geliyor.”

Golfle ilgili vardığı noktayı kabul etmem gerekiyor; golf kurumsal eğlencenin kutsal kâsesi ve tabii ki erkeklerin egemenliği altında.

“Chris golf oynuyor mu?”

“Bazen. Ama çok değil.”

“Eminim yokluğunda seni özlemiştir.”

“Elbette.”

“Sana çok düşkün.” Annemin ses tonuna bakılırsa bu durum epey hoşuna gidiyor. “İşin iyi yanı da ne istersen yapmana izin vermesi.”

“Pardon?” Dönüp gözlerimi anneme dikiyorum. “İzin vermek?”

“Ne dediğimi anlıyorsun. Dik başlısın Carlotta. Her erkek dik başlı kadınlarla başa çıkamaz.”

“Benimle başa çıkması gerektiğini düşündüğün için çok teşekkür ederim!”

“Abartma. Sadece seni anlıyor diyorum. Seni anlayabilen birini bulmak iyi bir şeydir .”

Anlaşılmaya ve başa çıkılmaya ihtiyacı olan bir insan olduğumu hiç fark etmemiştim. Kendimi hep rahat ve uyumlu bir tip olarak görmüştüm. İş kariyerime gelince evet, iyi bir iş başarmak istediğim kesin. Ama Tanrı aşkına, Vampirella’ya falan dönüştüğüm de yok!

Annem koltuğa daha da yayılıp, “Her iki kızım da doğru adamı bulduğu için çok mutluyum. Bizden bu kadar uzak olması hoş değil ama ablan harika bir hayata sahip. Haftada sadece üç gün işe gidebilmek için iş paylaşımı yapmış. Böylece hem Jeff hem de çocuklara vakit ayırabiliyor, hem de pek çok kulübün de üyesi. Buz pateni yapıyor, tenis falan oynuyor,” diyor.

“Sevindim.”

“Jeff de terfi almış,” diye devam ediyor. “O yüzden Julia iş paylaşımı yapmış; böylece çocuklara daha çok vakit ayırabiliyor. İşler onlar için tam tıkırında yani.”

Jeff bir çevre şirketinde bir tür teknisyen ama tam olarak ne yaptığını bilmiyorum.

“Chris’i desteklemek için kariyerimi bırakmam gerektiğini mi söylüyorsun?” Sesimi kontrollü tutuyorum

Annem beni şüpheli gözlerle süzüyor. “Böyle yapacağını hiç sanmam. Julia çalışmayı seviyor ama sen...”

“Ben ne?”

“İş senin bir parçan. Sen benim hırslı kızsınsın. Asla daha fazlasını istemeden durmuyorsun.”

Babam araya girip, “Kendini sınamayı seviyorsun,” deyince irkiliyorum. Konuşmaya katılmadığı için arka koltukta sızdığını düşünmüştüm. “Hiçbir zaman mutlu değilsin.”

“Tabii ki mutluyum!”

“Yani, yeni şeyler denemeyi seviyorsun. Dediğim gibi, kendini sınırıyorsun.”

Annemler acaba ben yanlarında yokken benim hakkımda konuşuyor mu? Kendi kendilerine neden kendi konfor bölgemin sınırlarını zorladığımı soruyorlar mı? Dürüst olmak gerekirse, arada sırada bu soruyu ben de kendime soruyorum.

Neredeyse Blackwater Terrace’tayız.

Yola dönüş yaptığımda annem, “Çay için gelmek ister misin?” diyor.

Sabah ofisten uzak ne kadar zaman geçireceğimi hesaplarlarken bunu da dikkat almıştım. Onlarla çay içmezsem annem beni asla affetmez.

On beş dakika sonra masanın başında oturmuş dün aldığım çikolatalı Kimberley’nin tadını çıkarıyoruz. Zencefil aromaları ve içi puf kremalı Kimberley’ler biz çocukken harika birer ödüldü. Sanırım o zamanlar çikolatalı olanları yoktu. Belki de vardı. Nutella’nın yanında Kimberley de yasaklı keyiflerimden biri.

Annemler, kendi deneyimleriyle Kanada maceralarında yaşadıkları hikâyeleri anlatırken dinliyor, başımla onaylıyor ve

yakında Julia'yı görmeye gideceğimi söylüyorum. Aslında evlendikten sonra Chris'le birlikte güzel bir tatil olabilir. Chris ve Jeff erkek kaynaşması yaşarken, ben ve ablam günümüz dünyasında evli bir kadın olmanın neye benzediği hakkında gevezelik edebiliriz. Hem ben de mutlu evliliğim ve başarılı hayatımda rahat ve eğlenceli olacağım.

17. Bölüm

♪ Un Diálogo - Jaime Guiscafne ♪

Ofise bir civarında geri dönüp tam masama oturuyorum ki telefonum çalıyor. Arayan Sive, öğlen buluşup buluşmak istemeyeceğimi soruyor. Sandviç almadığım ve çayla çikolatalı Kimberley'lere rağmen yakında acıkacağımı bildiğimden, sabah ofis dışında olsam bile teklifini kabul ediyorum. Kapatmadan önce, içime dert olduğundan biraz otelle ilgili söyleniyorum.

“Bunu yapamazlar,” diyor Sive.

“Yaptılar. Başka ne seçeneğim var ki? Ayrıca hayatımın en güzel gününün binanın tepemize yıkılmasıyla mahvolmasını istemem. Biraz sıkıntı yaratır sanki, haksız mıyım?”

“Alternatif otele ne zaman bakmaya gideceksin?” diye soruyor Sive.

“Aslında çoktan gitmem gerekirdi. Ama vakit bulamadım.”

“Şimdi gitmeye ne dersin?”

“Şimdi mi?” Afallıyorum.

“Neden olmasın? Yemeği orada yeriz. Tabii Chris’le birlikte gitmeyi düşünmüyorsanız.”

Yavaşça, “O işte beni görevlendirdi,” diyorum. “Şu anda gelebilir misin? Vaktin var mı?”

Normalde, Sive’in programı benden daha yoğundur.

“Bugün var,” diyor. “Şu anda üstünde çalıştığımız tasfiye davasında ilerideyim ve biraz mola vermek iyi gelebilir.”

İşte bu beni cidden şaşırtıyor. Sive asla mola vermekten bahsetmez. Annemler Sive’in işe olan bağlılığını bilseler benimki karşısında düştüklerinden bile daha çok dehşete düşerler.

Annemin daha çok eğlenmem ve başkalarına daha fazla görev vermemle ilgili söylediklerini düşününce, günün geri kalanında bunu yapabileceğimi fark ediyorum. Bırak biraz da yükü onlar omuzlasın. Otele bakmanın eğlenceli bir şey olmasını beklemiyorum ama haksızlık ediyor olabilirim ve belki de sonunda otele bayılacağım.

Bu yüzden Sive’e tamam deyip eşyalarımı topluyorum. Ben, Ian ve diğer bir iş arkadaşımızın ortak asistanı Verity’ye yine birkaç saat dışarıda olacağımı ama bana cepten ulaşabileceklerini söyleyip Sive’le binanın otoparkında buluşuyorum.

Karamel sarısı saçlarını açtığı için her zamanki “sakın bana bulaşmayın” ifadeli iş kadını imajı biraz yumuşamış ve harika görünüyor. Yüzü de genelde olduğundan daha az gergin.

Arabaya binerken, “Natasha bu akşam Adrian’da kalacak,” diyor. “Annesi Carlow’dan gelmiş ve torununu görmek istemiş. Ben de onlarda kalabileceğini söyledim.”

Sive, Adrian'ın annesi Joan'e tek torununu göstermek konusunda harika davranıyor. Hatta tüm ayrılık süresince harika davrandı. Adil ancak kararlıydı ve Adrian ona bile-rek saygısızca davranmaya başladığında bile serinkanlılığını bozmadı.

“Ne anlamı var ki?” derdi. “Eninde sonunda anlaşılmaya varacağız. Tüm bunlar yüzünden duygusal buhran geçirmek anlamsız. Zaten beni yeterince incitti.”

Adrian böyle ahmakça davranırken sinirlerini nasıl kontrol altında tuttu bilemesem de başarmıştı. Dünyanın her yerinde boşanan kadınlar için örnek insan!

Vitesi takıp yola koyuluyorum. Trafik yoğun ama denizi ucundan görünce yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Güneş ışığının suya çarpıp binlerce parıltıya dönüşmesini seviyorum. Denizin getirdiği sonsuzluk hissini, bu suyun bu gezegendeki her şeye değdiğini ve her şeyi birbirine bağladığını bilmeyi seviyorum. Zaten düğünümüzün denize bakan bir otelde olmasını da bu nedenle istemiştim. Bunu Sive'e söyleyince o da gülümsüyor.

“Tam bir şapşalsın,” diyor. Ama bana gülmek yerine benimle birlikte gülüyor.

Ben de gülüyorum. Bugün resmen okulu kırdık ve bu harika!

Otele varmamız kırk beş dakika alıyor. Yolda Sive'e, otel hakkında sert çıkışlar yapmayacağım ve gerçekten bir şans vereceğime dair söz verdim. İlk tercihim olmadığı için mü-kemmel bir seçenek olmayacağı anlamına gelmiyor. Otelin dışında arabayı durdururken, aslında esas hoşuma gitmeye-nin kontrolün elimden gitmiş olması olduğunu kendime

itiraf ediyorum. Bir karar vermiştim ama başka biri onu de-
ğıştirmişti.

“Biliyorum.”

“Demek istiyorum ki Luk- şey, milyonlarca kez söyledi-
ğim gibi, o gün önemli değıl. Gerçekten de değıl.”

“Pardon?” Sive dönüp bana bakıyor. “Önemli değıl mi?”

Bunu söylemeyi bırakmalıyım. İnsanlar yanlış fikre ka-
pılıyor.

“Yani, demek istediğim, mekân önemli değıl. Esas önemli
olan Chris’le edeceğimiz yeminler.” Biliyorum bu idealistçe
geliyor kulağına. Ama ben idealist değıl, pragmatistim.

“Evet, yeminler önemli bir an ama Tanrı aşkına Carlotta,
her kız mükemmel ve romantik bir düğün hayal eder.”

“Ben hiç etmedim.” Kapıyı açıyorum.

“Hiç mi?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Doğruyu söylüyo-
rum. Her ne kadar düğünümün hoş ve unutulmaz olma-
sını ve her şeyin yolunda gitmesini istesem de, her kızın
hayalini kurduğu o masalsı düğün hiçbir zaman yapılacaklar
listemin başlarında yer almadı. Öncelikle zaten beyaz bana
en çok yakışan renk değıl; beni bir nevi boğuyor. Kırmızı
bana daha çok yakşıyor. Ama tüm masalsı gelinliklerin be-
yaz olması gerek, değıl mi? Ayrıca telaşı sevmem. İlgi oda-
ğı olmayı sevmem ve fotoğraf çektirmekten nefret ederim.
Chris’le nişanlanıp düğünü konuşmaya başladığımızda tek
hayalim, küçük ve özel bir düğündü. Bu isteğıme Chris şa-
şırdı -çoğu erkek kadınların bir gün sürecekle o prenses olma
hissini istediğini düşünür- ancak o da daha küçük kapsamlı
ve samimi bir şey istediğı için bu isteğim onu memnun etti.
Sonuç olarak ikimiz de mutluyuz.

Ama ufak, biz bize bir düğün istediğimi söylediğimde annem küplere bindi.

“Julia’nınki de özel ve biz bize bir düğündü,” diye bağırdı. “Jeff’in akrabalarının çoğu gelemediği için öyle olmuştu. Senin için daha gösterişli bir şey istiyorum.” Sonra sertçe “Dorothea Bennett’in O’Keeffe’lerin kızları için görkemli bir tören yapamayacaklarını düşünmesini istemem,” diye ekledi.

O aşamada Dorothea’yla tanışıyorlardı. Chris’le birlikte Grafton Caddesi’nde havalı bir restoranda “tanışma” yemeği düzenledik ve sanırım bu yemek anneme kendini biraz yetersiz hissettirdi. Annemle babam, bifteğini çok pişmiş istediğinde ve yemeğin yanında barbekü sosu yerine ketçap tercih ettiğinde insanların göz devirmeyeceği, daha samimi lokantalara giderler.

Yemekte Dorothea biraz ahlaki üstünlük taslamaya çalıştı ve annemle babam –özellikle annem- ona izin vermedi. Yemeğin sessiz sakin geçmesi benim için önemli olmasaydı, anneme “kim daha çok puan toplayacak” yarışmasında arka çıkardım ama birbirlerini kızdırıp küsmesinden korktuğum için sustum ve sonunda korkunç bir hazımsızlık çektim.

Annemin kızları için şaşalı, lüks düğünler hayal ettiğini ve Julia’nın düğününün onda hayal kırıklığı yarattığını daha önceden fark etmemiştim. İyi bir eğitim alıp hayatımızda istediğimiz şeyi yapmamız için ben ve ablam küçükken gösterdiği özveriye düşündükten sonra, annemin hayal ettiği büyük düğünü otelde gerçekleştirmeye karar verdim. İstedigi kadar kişiyi çağırmasını söyledim. Chris bu U dönüşüme şaşırdı ama durumu anlatınca anlayışlı davrandı. Zaten onu da tam bu yüzden seviyorum. Böyle şeyleri anlayabiliyor.

“Sanırım benim annem de daha büyük bir şey yapmamıza sevinir,” dedi Chris. “Çok arkadaşı var ve büyük bir organizasyonla onları da davet edebilir. Yine de, benim seçimim bu olmazdı.”

Ardından Sorrento Bay otelini bulduk. Chris otelin çekiciliğine ve asaletine kapılıp bunun ideal yer olduğuna karar verdi. Bir anda düğünümüz büyük bir mesele haline gelmişti ama neyse ki ikimiz de bu konuda hemfıkirdik.

Sive’le Dalkey Heights’ın dışında dururken, kendi kendime şans diliyorum.

Sive önümden ilerliyor, cam kapıları açıyor. Sorrento Bay’ın harika, eski tip ahşap kapıları olduğunu aklımdan atmaya çalışıyorum. Kendime kapı kapıdır diye hatırlatıyorum. Bir yere girmek ve oradan çıkmak için birer araç. Hepsi bu.

Modern çizgilere sahip resepsiyon alanının çoğunu kaplayan kayın masanın yanından geçiyorum. Alanın ortasında büyük bir çiçek vazosu var. Çiçeklerin ne kadar taze olup olmadığını özellikle kontrol etmiyorum. Kendimi, kontrolün bende olmasını sevdiğimi ancak kontrol manyağı olmadığımı konusunda telkin ediyorum. Resepsiyon masasına yürüyüp organizasyon koordinatörü Anji’yle görüşmek istediğimi söylüyorum.

Resepsiyon görevlisi, “Birkaç dakikalığına dışarı çıktı,” diyor. “Hemen döner. İçecek bir şeyler alırmıydınız?”

“Hayır, teşekkürler.” Başımı sallıyorum. “Sorun değilse, etrafa bir göz gezdireceğiz.”

“Tabii. Düğünler Yeşil Oda’da yapılır. Anji sizi orada bulur.”

Sive’le bizi otelin içinde yönlendiren tabelaları takip ediyoruz. Yeşil Oda arkada ve en azından denize bakacağı ko-

nusunda umutluyum. Ama sonra aptallık ettiğimi fark ediyorum. Adı yeşilliğe baktığı için Yeşil Oda!

Ve de yeşil olduğu için. Yeşil duvar kâğıdı, yeşil perdeler, yeşil halı. Farklı tonlar ama hepsi yeşil. Ve de pencereden görünen manzara da yeşil. Ağaçlar, çalılar ve çimen.

“Sakın ağzını açma.” Sive ne düşündüğümü biliyor. “Büyüklüğü kötü değil.”

Bu doğru. Büyük ve kare, ayrıca sonunda kaç kişi çağır-maya karar verirsek verelim, sığacakları kesin. Hatta biraz gereğinden büyük bile olabilir.

“Dahası güneş alıyor,” diyor Sive.

Sanırım bu da bir artı. Deniz manzarası için doğuya bak-ması gerekirdi ve o zaman da ışık almazdı. Ama Sorrento Bay’deki düğün salonu doğuya bakmasına rağmen aydınlıktı.

“Biraz... Ruhsuz,” diyor sonunda Sive.

İşte sorun da bu zaten. Sorrento Bay oteli zarafete ve harika bir atmosfere sahipti. Burası ise tam kitabına uygun bir yer. İş için gittiğimde kaldığım sıradan otellerden biri gibi. Kişisel bir yer değil ve her ne kadar mekân önemsiz desem de, şimdi önemli olduğunu fark ediyorum. Tam bunu Sive’e söyleyeceğim sırada içeri uzun boylu ve uzun, göz alıcı siyah saçlarıyla Anji giriyor. Anji kendini tanıtıyor ve Dalkey Heights’da nasıl hayatımın düğününü yaşatacaklarını anlatmaya başlıyor.

“Menüler Sorrento Bay’dekilerden seçildi. Aradaki farkı anlayamayacaksınız bile.” Neşeli bir tonla, “Hatta, düğününüz beklediğinizden iyi olacak diye düşünüyoruz,” diye ekliyor.

Hiçbir şey söylemediğimi fark edince Sive sorular sormaya başlıyor ve Anji de sorularını gayet güzel yanıtlıyor.

Kız tatlı, yardımsever ve onu sevdim. Ama oteli değil. “Başka bir şey var mı?” Sive lafını bitirince bana bakıyor.

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Eylülde sizi tekrar görmek için sabırsızlanıyoruz. Ayrıca 13. cuma diye endişelenmeyin. Zaten olabilecek tüm talihsizlikler oldu. Biz, Dalkey Heights oteli olarak bu şanssızlığı sizin için şansa dönüştürmek istiyoruz.”

Ona şanssızlıklar, iyi şans, işaretler veya lanetlere falan inanmadığımı, her şeyin olması gerektiği gibi gittiğine inandığımı söylemiyorum.

Genellikle bir sorun varsa bunu kolayca söyleyen biriyim, numara yapmam. Ama Anji o kadar neşeli, bıcır bıcır ve bıkıp usanmadan pozitif davranıyor ki onun suratına bakıp şikâyetler yağdıramıyorum. Bu yüzden onunla irtibata geçeceğimi söyleyip Sive’le çıkıyoruz.

Arabaya biner binmez Sive’e dönüp iptal edeceğimi söylüyorum. “Ahh, Lottie, o kadar da kötü değil.”

“Sorrento Bay’e kıyasla bir pansiyon.”

“Saçmalama. Temiz, aydınlık ve iyi iş çıkaracaklarına eminim,” diyor Sive.

“Ruhu yok.”

“Ama önemli bir avantajı var,” diyor Sive.

“Ne?”

“En azından yıkılmayacak. Ve oda gayet güzel. Tek ihtiyacın olan o kadar yeşili bastırmak için biraz beyaz çiçek.”

İşte şimdi Sive iç dekoratör ruh haline bürünüyor. Odayı daha aydınlık ve seçkin yapmak için bir sürü şey öneriyor. Her biri de gayet iyi fikirler.

Sonunda, “Haklı olduğumu düşündüğüm bir nokta var,” diye itiraf ediyorum.

“Nedir?”

“Zaten başka bir yer bulma şansımız yok.” Sesim kasvetli. Ben kasvetliyim. İşaretlere inanmamama rağmen, bunun kötüye işaret olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ama başka ne gibi bir seçeneğim var ki? Anne babama restoran ve otuz kişilik plana geri döndüğümüzü söyleyemem. Özellikle de, “büyük günümle” ilgili hazırlık heyecanına annem bu derece kapılmışken. Kalbi kırılır. Ayrıca, aslında Dalkey Heights da yeterli. Biraz fazla yeşil olsa da. Umarım Chris de öyle düşünür.

Saatler öğleyi çoktan geçtiği için ikimiz de açlıktan ölüyoruz. Otelin önünde daha fazla zaman geçirmek istemediğim için, kasabadaki barlar ve kafelerden birine gitmeyi öneriyorum. Sive kabul ediyor ve on dakika sonra tatlı bir barda sipariş ettiğimiz sandviçlerimizle iz.

“Zaten düşünler hep fedakârlıkla ilgilidir,” diyor Sive, kahverengi ekmeğin arasındaki karideslerinin üzerine karabiber dökerken.

“Biz fedakârlık yaptık zaten,” diye hatırlatıyorum ona. “Otel annemleri mutlu etmek için kabul ettim. Chris de öyle.”

“Gerçekten de belediyeye gidip işi halledip ardından da öğle yemeği için bir restorana gitmeyi mi planlıyordunuz?”

Böyle ifade edince bizim düşündüğümüz gibi sofistike ve zevkli değil, sanki aceleye getirmişiz ve üstüne hiç düşünmemişiz gibi.

“Çok güzel bir restoran seçerdik,” diyorum. “Hem aylar öncesinden seçmemize de gerek kalmazdı!”

Sive de, “Benim düşünüm de pek istediğim gibi olmadı, haksız mıyım?” diye soruyor.

“Sizin ki çok tatlıydı,” diyerek karşı çıkıyorum.

“Evet, her şey iyi gitti ve herkes güzel zaman geçirdi ama... Doğrusu, parıltılı bir düğün hayalim vardı.”

“Senin düğünün *zaten* parıltılıydı,” diye hatırlatıyorum.

“Ve kısıntılı,” diyor. “Hatırlasana Adrian’la ikimizin de parası yoktu.”

“Her şey parayla ilgili değil.”

“Biliyorum, biliyorum. Yine de... Gerçekten de kocaman beyaz bir elbise istediğimi söylediğimde kulağa kötü mü geliyor?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. “Yakışacak bir yüze ve vücuda sahipsın,” diyorum. “Ama düğünde harika görünüyordun. Ayrıca benden çok daha rahattın.”

Sive’in gelinliği dizde biten ipek bir elbiseydi ve neredeyse 100 avrodan daha az fiyata, indirimden almıştı. Elbiseyi zarif sandaletlerle giymişti, saçına çiçekler takmıştı ve kesinlikle göz alıcı görünüyordu. Benim nedime elbisem ise üstüme yapışan koyu kırmızı bir elbiseydi. Ben de indirimden almıştım ama bana neredeyse bir beden küçüktü. Tüm düğünü, elbisenin hakkını vermek, ince ve zarif görünümümü korumak için giydiğim korseli iç çamaşırları nedeniyle zar zor nefes alarak geçirmiştım.

“O zamanlar vücuda oturan elbiseler modaydı.” Sive neredeyse özür dileyen bir tonda konuşuyor.

“Hâlâ korseli iç çamaşırıyla dolu bir çekmecem var,” diye itiraf ediyorum. “Korseli iç çamaşırları kullanışlı ve düğünün dışında, Chris’in tıp toplantılarından birinde giydiğim dar bir elbisenin altına giymiştım.”

“İşe yaradı mı bari?”

“Karnımda su içmek için bile yer kalmamıştı ama şu ünlü, saygın uzmanlardan birkaç tanesi popoma hafifçe vurdu,” diyorum. “Ahh, o ihtiyarlar.”

Aniden, “Bizim şirkette de öyle bir durum var,” diyor Sive.

“Ne durumu? Kıza vurma mı?”

“Çimdikleme. Bunu da cinsel istismar olarak ele alıyorduz.”

Anında aklıma Kieran geliyor. Ona olanları anlatmanın tam zamanı. Eğer Sive çimdiklemeyi istismar olarak görüyorsa, birinin yüzünü üstü çıplak bir modelin üzerine Photoshop’la iliştiirmenin de bir tür cinsel saldırı olduğunu düşünecektir. Tabii failin yüzüne kafa atmak da bir tür saldırı sayılabilir. Aslında işlerin daha ciddi boyuta taşınmaması ikimiz için de şans olmuştu. Neyse ki şimdi aradan zaman geçtiği için bunu anlayabiliyorum. Gerçi keşke Kieran McDermott da benim popomu çimdikleseydi, o zaman olanları bu konuşmada anlatmak daha kolay olurdu.

Dikkatlice, “Peki senin çalıştığın biri...” diye lafa giriyorum ama duraklıyorum, nasıl devam edeceğimi bilmiyorum. Sonunda, “Senin fotolarını yaysaydı?” diyebiliyorum.

“Ofiste mi?” Bana şaşkın gözlerle bakıyor. “Cadogan’da biri böyle mi yaptı?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.”

Bakışları meraklı. “Demek istediğin... Uygunsuz fotolar mı?”

“Evet.”

“Tüm bunlar nereden çıktı bana söylemen lazım.” Sive gülümsüyor. “Kulağa ilginç geliyor. Ama sorunu yanıtlamak gerekirse, kim bu hareketi yaptıysa anında şikâyet ederdim.”

O zaman Kieran’ın Photoshop modeli Sive olsaydı, Kieran’ı rapor edecekti. Yine de ona söylemekle doğru olan şeyi mi yapacağımdan emin değilim. Sive aptal bir kadın değil ve şu anda onunla birlikteyse, demek ki Kieran iyi yönde

değişmiş demekti. Yine de bunu ondan saklamam yanlış. Düşüncelerimi toplamak için duraksadığım anda telefonu çalıyor.

“Selam.” Sesi bir an yumuşuyor, arayan herhalde Natasha. Ama konuşmaya başladıkça, arayanın Kieran’ın ta kendisi olduğunu anlıyorum.

“Tabii,” diyor. “Evet. Eğlenceli olur. Sabırsızlanıyorum.”

Kieran başka bir şey soruyor ve Sive de ofis dışında, benimle düğün mekânlarına baktığını söylüyor. Kieran bir şey daha söyleyince, Sive o görebilirmiş gibi başıyla onaylıyor. Ardından da telefonu kapatıyor.

Söylemesi gerekmesi de, “Kieran’dı,” diyor.

“Tahmin ettim.”

Ona söylemem lazım. Gerçekten. Ama onunla konuşurken sesi o kadar mutlu geliyordu ki... Ve bu yeni, daha spor görüntüsünün de Kieran için olduğunu anlıyorum. Kieran ona iyi geliyor. O adamla aramızda olanların bir sonucu yokken, arkadaşım için bu işi mahvetmemeliyim. Sonuçta sadece her ikimiz de iş değiştirdik. Korkmama aslında gerek yok ama korkuyorum ve nasıl olduğunu soruyorum.

“Aslında, şeyi merak ediyordum...” Sive bana sorgular gözlerle bakıyor. “Chris’le birlikte bir akşam bizimle yemeğe gelmek ister misiniz?”

Normalde, mutfaktaki yeteneğimi göz önüne alırsak, insanların beni yemeğe çağırması hoşuma gider. Ama Sive ve Kieran’la yemeğe gitmek istemiyorum. Buna rağmen ona sabırsızlandığımı söylüyorum.

Galiba hayatta bazen en yakın arkadaşına bile beyaz yalan söyleyebiliyorsun.

Umarım korkunç bir hata yapmıyorumdur.

18. Bölüm

♪ Concierto de Aranjuez: Adagio- Narciso Yepes ♪

İşi tamamen savsaklamıyorum. Dörtte geri dönüyorum ve ofisimin kapısını kapatıp konferans konuşmamı bitiriyorum. Sonunda değişiklikler yapacağımı bilsem de, yüksek sesle gözden geçiriyorum. Okumak yirmi dakika alıyor ve bunu kendime söylüyor olsam bile, neredeyse mükemmel. Biliyorum, bununla iyi iş çıkaracağım.

Tam bitirirken Dirk içeri giriyor. Bugün ne yaptığımı sorunca günümü anlatıyorum. Benim konuşmamı istediği muhtemel müşterinin bilgilerini bana e-postayla gönderdiğini söylüyor. Yeni bir yöne ihtiyaç duyan bir spor organizasyonu ve bence enteresan bir proje.

Dirk, “Bu sefer seyahate gerek yok,” diye de ekliyor. “Tabii Belfast’ın egzotik bir mekân olduğunu düşünmüyorsan.”

Gülümsüyorum. “Bir süre daha İrlanda adasında kalmamda bir sorun yok.”

Bana düşünceli gözlerle bakıp düğünden sonra ne kadar izin kullanacağımı soruyor. Chris'le üç haftalığına Maldivler'e gideceğimizi söylüyorum.

"Şanslısın," diyor. "Üç hafta boyunca plajda uzanıp kokteyller yudumlamak."

"Yıllık iznimi kullanmalıyım," diye hatırlatıyorum ona. "Geçen sene bana izin vermemiştin."

"Vermemiştim." Yüzünü buruşturuyor.

"Ve sen de dinlenmiş çalışanların daha verimli çalışanlar olduklarını söylersin hep." Ses tonum masum.

"Kesinlikle doğru," diyerek bana katılıyor. "Ama o kadar uzun süre sensiz buranın neye benzeyeceğini düşünemiyorum."

"Ecologistics'le çalışırken de bensizdiniz."

"O zaman da seni özledik."

"Ne kadar tatlı şeyler söylüyorsun."

"Doğru ama," diyor Dirk. "Seninle çalışmak güzel Carlotta. Motivasyonun var ve kararlısın, bunlar bir kadında bulunması gereken harika özellikler."

"Sanırım bir erkekte de," diyorum.

"Kim olduğuna bağlı." Surat yapıyor. "İşler bazen çığı-rından çıkıp, resmen bir ego yarışına dönüşebiliyor."

"Birileri canını mı sıkıyor?" diye soruyorum.

"Kurul içi çatışmalar," diyor.

Ona şirketin kurucusunun torunu olduğunu hatırlatıyorum. "Seni asla yenemezler."

"Burada asla asla demiyoruz," diye hatırlatıyor Dirk.

"Ama senin ayağını kaydırılabileceklerini sanmam."

"Her şey mümkün," diyor. "Neyse, zaten Ecologistics gibi müşteriler kazanmaya devam ettiğimiz sürece bir şey

yapamazlar. O yüzden böyle güzel işler yapmaya devam Carlotta. Konferansta onları büyüle.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Harika kadın.”

Ve ofisten çıkıyor.

Dirk gittikten sonra bir süre yorumları hakkında düşünüyorum. Bana bu kadar güvendiği için şaşkınım. O genelde şirketin kendi halindeki yönetim kurulu başkanıdır. Bana bir şeyler çıtlattığına göre üzerinde baskı hissediyor olmalı. Cadogan Danışmanlık genelde insanların şüphe içerisinde olduğu bir yer değildir. Özellikle de işlerin başında olan adam.

Bilgisayarıma bakınca Dirk benimle konuşurken on tane e-posta geldiğini fark ediyorum. Biri Dalkey Heights’taki Anji’den; düğün planlarını teyit ediyor. Ve biri Ecologistics’te işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bilgi veren Antonia Reyes’ten. Mükemmel İngilizcesiyle yazdıklarını okurken tekrar Sevilla’ya geri gidiyorum.

Telefonum çalıyor.

Arayan Chris, saat kaçta eve geleceğimi soruyor. Ve tekrar Dublin’deyim. Neyse ki.

“Yedi civarı,” diyorum.

“Evde yemek var mı?”

Bu sıradan bir soru. Normalde dolabım son kullanım tarihi yaklaşmış yiyeceklerle doludur veya bomboştur - süt ve Nutella dışında.

“Pek yok,” diye itiraf ediyorum.

“Dışarıdan söyleriz?”

“Tamamdır. Sen kaç gibi geleceksin?”

“Geldim bile eve.”

“Bu akşam geç vakte kalacağını sanmıştım.”

“Son dakika iptali oldu,” diyor Chris. “Ben de bunu fırsat bilip erken çıktım.”

“Şanslısın. O zaman, ayaklarını uzat ve rahatla,” diyorum ona.

“Yapacağım. Çıkarken bana mesaj at ve ben de yemek söyleyeyim.”

“Teşekkürler.”

Telefonu kapatıyorum. Eve varınca masada yemek olmasını seviyorum. Hepimizin arada ilgilenilmeye ihtiyacı var.

Bir saat sonra arabaya binince Chris’e mesaj atıp radyoyu açıyorum. Rıhtımların arasında ilerlerken, bir anda Luke Evans beni Fuente del Rio’dan geri getirirken çalan o melodiyi duyunca irkiliyorum. Evet, kehanetlere inanmadığımı biliyorum ama bu şarkıyı yeniden duymakla ilgili garip bir şey var. Bir anda kıvrılan yollara, mora boyanmış dağlara ve gökyüzünün mavisine geri gidiyorum. Ortamdaki atmosferin değiştiğini hissediyorum, adeta aramızda görülmeyen ve konuşulmayan bir şey var gibi. Sahnede önümde dönen ve döndürülen Flamenko dansçısını da hatırlıyorum. Müziğin sizi başka bir zamana ve mekâna götürebilmesi ne kadar harika, değil mi? Geldiğim yolu bile fark etmiyorum ve sokağım çoktan girdiğimi fark ediyorum.

Yemekle aynı anda eve ulaşıyorum. Paket servis elemanına ödeme yapıyorum ve sıcak yemekleri (Chris için Bangkok ördeği, benim içinse *pok pok*) içeri taşıyorum. Chris ayaklarını sehpaye uzatmış TV izliyor. Beni görünce ayaklarını çekiyor, suçlu bir ifadeyle bakıyor. Her ne kadar ona ayaklarını uzatmasını söylemiş olsam da, masaya koy demek

istemediğimi biliyor. Yiyecek içecek koyduğum yerlere ayak konulmasına karşı biraz tepkiliyim. Hiçbir şey demeden, yemekleri ayırmadan önce gidip mutfaktan tabak ve çatal alıyorum.

Chris, “İşte ihtiyacım olan şey,” diyerek tabağı önüne çekiyor. “Erken bitmesi hariç, korkunç bir gündü.”

Ardından da bana hemşirelerden birinin nasıl floresin anjiyografiyi mahvettiğini anlatıyor; prosedürde kullanılan sarımsı boya hem ameliyathanenin hem de hemşire ve hastanın üzerine yayılmış. Anjiyografi göz doktorlarının hastanın retinasını kontrol etmesini sağlıyor ama söz konusu hasta olanlar nedeniyle o kadar üzülmüş ki devam etmelerini istememiş ve eve gitmek için ısrar etmiş.

“Ama geri gelmesi gerekecek,” diyorum.

“Belki de bize gelmez.” Chris üzgün bir suratla ördeğine giriyor. “Hastaları yürüyen bir mandalinaya çevirmeden bu kadar basit bir işi bile yapamıyorsak, onun görüşünü düzeltmeye yetkin olmadığımızı düşündüğü için onu suçlayamam. Ayrıca gerçekten görüşünün düzeltilmesi lazım.”

Chris sadece insanların görme kabiliyetini arttırmak için lazerli göz ameliyatı yapmıyor, pek çok göz problemiyle de uğraşıyor.

“Unutur,” diyorum ona moral vermeye çalışarak.

“Hımm.”

Birkaç dakika sessizlik içerisinde yemeğimizi yedikten sonra, onun daha da huysuzlanması riskini alarak ona Sorrent Bay’i anlatıyorum. Chris adeta çıldırıyor. Neyse ki siniri bana ve telefonlarını açmamama değil, otele ve onarım programını düzenlemedeki beceriksizliklerine yönelik. Söylenmeyi bitirdikten sonra bana alternatif konusunda ne

düşündüğümü soruyor. En dürüst cevabı veriyorum: Sorrent Bay’le yarışamaz ama yeterli ve de binanın sağlam olması avantajı var.

“Yeterli mi?” Chris gözlerini bana diyor. “Ben yeterliden daha fazlasını istiyorum Carlotta.”

“Belki ben biraz sert davranıyorum. Güzel bir otel ama Sorrento Bay değil.”

“Neden şu tüm büyük düğün olayını unutup orijinal planımızı geri dönmüyoruz?”

Planları değiştirerek annemi hayal kırıklığına uğratmama kararı aldığımdan, ona aynı fikrin benim de aklıma geldiğini söylemiyorum. Onun yerine, bunu ikimizin annesinin de istediği şey olduğunu söyleyip düğünün sadece birkaç ay sonra olduğunu ve zamanında başka bir mekân bulmamızın imkânsız olduğunu hatırlatıyorum.

“Bir restoran tutarız,” diyor. “Baştan beri istediğimiz gibi.”

“Ama biliyorsun, annem büyük bir şey olsun istiyor,” diyerek ona durumu hatırlatıyorum. “Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.”

“Otel dışında sanki ilkelerimden vazgeçiyormuş gibi hissediyorum,” diye itiraz ediyor.

Ona Sive’in evliliklerin fedakârlıkla ilgili olduğuna dair söylediklerini tekrarlıyorum.

“Sanırım haklısın.” Chris’in huysuzluğu geri döndü. Ama sinirli olmasından daha iyi bu.

Çatalları tabakları toplayıp kahve yapıyorum. Chris çantasından Kindle’ını çıkarıp okumaya başlıyor. Birkaç dakika sonra ben de yanına oturup kitabımı açıyorum. iPad’imi zevk için bir şeyler okuyorsam kullanmam, ayrıca e-kitap

okuyucum da yok. Tahminen de hiç olmayacak. Kitapları kapıda basılmış halde seviyorum. Elimdeki ağırlıkları, kolları ve ilk yazılı sayfadaki fontun görünüşünü seviyorum. Bunu Chris'le paylaştığımda bana katılmıştı ama yine de Kindle'ın rahatlığını da sevdiğini eklemişti. Haklı olduğunu biliyorum. Ama hiçbir elektronik alet için bir sevgi besleyebileceğimi sanmıyorum. Oysa sevdiğim kitapların çevirmekten yıpranmış sayfalarının kenarları ise iyi bir arkadaşınızın size sarılmasının sıcaklığını taşıyor.

Her şekilde, nişanlımla birlikte samimi bir sessizlik içerisinde oturuyoruz. Ve bugün verdiğim haberi düşünürsem, sanırım bu iyi bir sonuç.

Chris yatakta yanımda uyuyor. Ve ben yine faltaşı gibi açılmış gözlerle, tüm gece aklımda olan İspanyol müziğiyle orada sırtüstü yatıyorum. Tekrar Flamenko dansçılarının ayaklarını yere vurmalarını, kollarını hareket ettirmelerini ve tutkuya nasıl hayat verdiklerini hatırlıyorum. Beni de tutkulu ve canlı hissettirdiler. Luke'la daireye döndükten sonra tutkulu davransaydım aramızda neler olabileceğini merak ediyorum. Çünkü aramızdaki şey hep orada. Üstü kapatılmış. Saklanmış. Ama yine de aynı.

O zaman kendimi suçlu hissetmiştim belki ama şu anda, yanımda sevdiğimi bildiğim adam yatarken başka birini düşündüğüm için kendimi daha da kötü hissediyorum. Ama sorun neler olabileceğini merak etmekten kendimi alamamak. Merak etmek istemiyorum. Gerçekten. Ama ediyorum.

Genellikle istenmeyen düşünceleri ve hatıraları zihnimin kapalı bir köşesine, onlara ihtiyaç duyana veya artık önemsiz

olana kadar saklarım. Luke'u da içeren gençlik dönemlerim için bunu başardım ama şimdi tüm o hatıralar geri geliyor. On sekiz yıl önce ne kadar tazeyseler şu anda da o kadar tazeler.

Mantıklı tarafım Luke'u adeta bir fantezi kahramanına dönüştürdüğümün farkında tabii. O benden çalınmamış olsaydı mükemmel olacak kişi. Mantıklı tarafım, Luke'la ayrılmasaydık sonsuza kadar mutlu yaşayacağımıza dair düşüncelerimin tamamen bir saçmalık olduğunu da biliyor. Ama kendime her ne kadar o zamanlar çok genç olduğumu ve işlerin zaten yolunda gitmeyeceğini söylesem de bu düşüncelerden kurtulamıyorum. Peki ya genç olmasaydık? Ya her şey yolunda gitseydi?

Ama şu anda sahip olduğumdan nasıl daha iyi olabilirdi ki? Hayatım Luke Evans olmadan da gayet güzel oldu. İstediklerimi yaptım. Harika bir işim var, ilginç insanlarla çalışıyorum. İyi arkadaşlarım var. Hem Chris var; benim için mükemmel erkek.

Peki ama o zaman ne diye neler olabileceğini düşünüyorum? Üstelik, o zamanlar Luke başka birini bulana kadar evimin arkasındaki ara sokakta biraz öpüşüp koklaşmadan öteye gidemeyecekken? Sonuçta popüler olan oydu, olacak belliydi.

Kahretsin, diyorum içimden. Hiç kimse düzgün bir hayat yaşayıp her istediğini elde edemez. Peki ama dünyanın geri kalanı da geceleri saatler harcayarak bu konu hakkında düşünüyor mu?

Yana dönüp kolumu Chris'e doluyorum. O da uykusunda homurdanıp benden uzaklaşıyor, çünkü hava ılık ve bedenim onunkine yakın olunca çok sıcak oluyor. Tekrar

sırtüstü uzanıyorum ve beni Fuente del Rio'ya götüren İspanyol ezgi zihnimi doldurmakta geç kalmıyor. Aklımdaki tek şeyin tekrar tekrar aynı melodi olmasından normalde nefret ederim, gerçi bu noktada durum Arabik alt notalar ve tamamen ayartıcı büyüleyici ritimlerden ibaret. Hafızamda o anı yokluyorum ve normalde çok güvenilir olan hatırlama yeteneğimin işe yaramadığını fark edip gıcık oluyorum. Belki şarkının ne olduğunu hatırlarsam aklımdan çıkmasını sağlayabilirim.

Yorganı itip yataktan çıkıyorum. iPhone'umu alıyorum ve kapıyı kapatıp aşağıya iniyorum. Telefonumdaki uygulamaya basıp şarkıyı mırıldanıyorum.

Çok iyi şarkı söylemem ama ezgiyi tutturabilirim. İspanyol müziğini mırıldanınca uygulama şarkının *Concierto de Aranjuez* olduğunu tespit ediyor. Ve bir anda hatıralar tamamen net bir biçimde geri geliyor. Neden daha önce olmadığından emin değilim. Şarkıyı ilk defa babamın yanında otururken duymuştum. Bir film izliyordum. Evans'lar git-tikten birkaç ay sonraydı, babam video oynatıcımızın Richard Evans'inki gibi ürün yelpazesindeki en iyi model olmadığını, çünkü dürüst kazanılan parayla alındığına dair bir yorum yapmıştı. Film acı-tatlıydı ve o ezgi çalmaya başladığında o kadar güzel gelmişti ki ağladım. Şimdi hatırlayınca gözlerimi kapatıyorum; video oynatıcının kutusu ve filmin adı gözlerimin önüne geliyor. *Brassed Off*. Ewan McGregor. Pete Postlethwaite. Tara Fitzgerald. BAFTA adayı. Her şey zihnimde açık ve net. Şarkıya Portakal Suyu Konçertosu adını vermişlerdi.

iTunes'da şarkıyı bulup dinliyorum. Tekrar Blackwater Terrace'ın oturma odasındayım; babamın yanında oturmuş

filmi izliyorum. Genelde birlikte çok şey yapmadığımız için babamla vakit geçirmeyi sevdiğimi hatırlıyorum. Fabrikada uzun vardiyalara kalıyordu ve evdeyken de genellikle ufak tefek tamir işleriyle meşgul oluyordu.

Hatta o gün akşamüstü odama yeni raflar yapmıştı.

İyi bir babaydı. Hâlâ da öyle zaten. Tıpkı Chris'le benim de bir gün olacağımız gibi.

Müzik bitmeden iPhone'umu kapatıyorum.

19. Bölüm

♪ Villanesca - Narciso Yepes ♪

Chris’le genelde haftada bir akşamı Dorothea’da geçiriyoruz. Doğum günü partisini kaçırdığımdan beri ne zaman Dorothea’yla olsak ona daha fazla ilgi gösteriyorum ve sanırım sonuçlarını da görmeye başlıyorum; artık ziyarete gittiğimizde gülümsemesi normalden daha sıcak ve beni oturma odasına doğru götürürken elini omzuna koyuyor.

Oturunca, “Nasılsın?” diye soruyor.

“İyiyim.” Aslında bu yeni samimiyeti biraz ürkütücü. “Peki ya siz nasılsınız?”

O da iyiyim dedikten hemen sonra düğün mekânlarından haber olup olmadığını soruyor.

Bu karmaşanın tamamen benim suçum olduğunu düşünüyorsa onu suçlayamam. Aslında samimi ses tonuna rağmen, kesinlikle öyle düşünüyor.

“Alternatif otel dışında bir seçeneğimiz yok,” diyorum. “Ama eminim her şey yolunda gidecek.”

“Yine de, her kadın mükemmel bir düğün ister.”

Bu mükemmel düğün takıntısı da ne? Dünyada damat ile gelinin karı koca ilan edilmesinin önemli olduğunu ve diğer her şeyin aslında hiçbir öneminin olmadığını düşünen tek kadın ben miyim? Gerçi düşününce Sorrento Bay’ın e-postasını okuyup ardından Dalkey Heights’ı ziyarete gittiğimde, bunun tam tersini düşündüğümü fark ediyorum ama o zaman mantıksız davrandım. Şimdi yine kendim gibiyim.

“Mükemmel bir düğünün olmasını istiyorum,” diye devam ediyor Dorothea.

Bir an arkasından “bir başkasıyla tabii” diyeceğini düşünüyorum ama demiyor.

“Chris’le bunun hakkında konuşuyorduk.”

Chris’e bir bakış atıyorum. İfadesi utangaç.

“Ve o da bana katılıyor.”

Chris’in ifadesi, “başka ne yapabilirdim ki”ye dönüşüyor.

“Burada yapacağız.”

Kelimeleri duymama rağmen anlamam birkaç saniye alıyor. Dorothea düğünümüzü kendi evinde yapmaktan bahsediyor. Ve Chris de buna katılıyor! Chris delirmiş mi? Ya da Dorothea?

Tekrar konuşabilir hale gelince, “Bu düşünceniz çok tatlı,” diyebiliyorum. “Ama sanmıyorum ki-”

“Asla zahmet olmaz.” Dorothea ayağa kalkıp ve eskilerden kalma büfeye ilerliyor. Üzerindeki mavi telli defteri alıp bana getiriyor. “Biraz araştırdım, soruşturdum, fiyat aldım. Tabii çok ciddi tasarruf edeceksiniz ve çok daha iyi bir deneyim yaşayacaksınız.”

Defterin içi şeffaf plastik zarfların içine yerleştirilmiş bilgilerle dolu. Dorothea’nın üzerinde saatlerini harcadığı belli.

“Chris?” Nişanlıma bakıyorum.

“Ben de başta emin değildim,” diyor Chris. “Ama annemin dediklerinde haklılık payı var.”

“Bunu benimle neden konuşmadın?” diye soruyorum.

“Annem sana sürpriz yapmak istedi.”

Bahse girerim istemiştir. Hayır dememem için bir anda böylece konuyu açmak istedi. Ama tabii ki hayır diyebilirim. Tüm kariyerim hayır diyebilen insanların etrafında geçiyor.

“İşin aslı...” Chris bana bakıyor ve gözlerindeki isteği görebiliyorum. “Yine de aynı sayıda insanı çağırabiliriz ama bizim ilk baştan istediğimize daha benzer bir şey olur. Daha samimi bir ortam.”

Doğru noktaya parmak basıyor. Kahretsin.

“Daha ince detayları senle ben hallederiz,” diyor Dorothea. “Çok eğleniriz.”

Dalga geçiyor olmalı.

Ama geçmiyor. Ve Chris de bunu istiyor, görebiliyorum. Hem sırf annesi için de değil, kendisi için de! Mavi defterdeki sayfaları çeviriyorum. Dorothea şimdiden çok fazla işi halletmiş bile. Ama yine de... Benim düğünüm... Onun evinde! Mükemmellik istemiyor olabilirim ama yine de bu...

Chris, “Carlotta?” diyor.

Derin bir nefes alıyorum. “Daha iyi bir fikir olamaz,” diyorum. “Dorothea, sen bir dehasın.”

İkisi de bana onaylayan gözlerle bakıyor.

Takım adına geri çekildim.

Bir sonraki hafta Sive'lere yemeğe gidiyoruz. Yemekle ilgili endişeli olduğumdan ve dakiklik takıntım nedeniyle

Sive'in mahallesine çok erken varınca, Chris kıyı şeridinde arabayı kenara çekiyor ve zaman yaklaşıpna kadar biraz denizi seyretmek istiyor.

Aramızdaki sessizlik samimi. Düşünümünün mekânı değiştiğinden beri Chris iyi bir ruh halinde ve Dorothea'nın bu işle uğraşması, benim de buna izin vermem hoşuna gidiyor. Ama benim bu noktada bir seçeneğim yoktu. Dorothea günde beş e-posta göndermeye başladı bile. Her ne kadar annem haberi verdiğimde surat assa da doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Sanırım Sevilla için bir kefareti gibi.

Sevilla'nın aklıma gelmemiş olmasını tercih ederdim ama beynim çok aktif olduğu için duramıyor. Asma kaplı tepelikleri ve o morumsu mavi gökyüzünü hatırlamak zaten pek de zor olmuyor. Ne zaman aklıma gelse orada olmak istiyorum. Bu da sanırım günlük hayatımda normalden daha fazla stres altında olduğumu gösteriyor. Çünkü kaçış için böyle zamanlarda hayal kurarız. İşler çığırından çıkmaya başladığında. Aslında stresli olmamam lazım, çünkü işte her şey yolunda ve tüm bu düşünüş de başka birinin kontrolünde, ama yine de... Dublin Körfezi'nin yeşil sularına bakarken kendime tüm bunların geçici olduğunu söylüyorum. Hayattaki her şey geçici.

Chris arabayı çalıştırıyor. Belki de stresimin nedeni bu yemek. Kieran McDermott'ı görmek. Sive ve onu ne zaman birlikte hayal etsem çığlık atmak istesem de, bu umurumda değilmiş gibi davranacağım. Önümüzdeki birkaç saati ipele çekmiyorum.

Kabul edilir biçimde beş dakika geç ulaşıyoruz. Kieran çoktan salonda ve beni yine temkinli bakışlarla karşılıyor. Chris'i tanıştırıyorum ve iki erkek el sıkışır sıkışmaz, her ne

kadar Chris'in sporla çok ilgisi olmasa da anında spordan bahsetmeye başlıyorlar. Bazen spor olmasa erkeklerin neden bahsedeceklerini düşünmeden edemiyorum. Hepsinde işe yarayan tek muhabbet başlatıcı konu spor.

Sive'le onları baş başa bırakıp mutfağa gidiyoruz. "Yardım lazım mı?" Tabaklara salata yapraklarını dizişini izliyorum.

Neşeli bir tonla, "Bir şey yok," diyor Sive. "Her şey kontrol altında."

"Her zamanki gibi."

Bana bir bakış atıyor. "İyi misin?" diyor.

"Elbette."

"Emin misin?"

Neden bunu soruyor? İyi görünmüyorum muyum? Sesim iyi gelmiyor mu?

Ona iyi olduğumu söyleyip vaftiz kızımın nasıl olduğunu soruyorum.

"Bu akşam da dışarıda. Ama bu sefer arkadaşlarından birinde. Bu ne ara bu kadar popüler hale geldi?"

Boş gözlerle ona bakıyorum.

"Sürekli yapıyorlar," diye açıklıyor Sive. "Geçen hafta Natasha'nın üç arkadaşı burada kaldı. Kendilerini odaya kapattılar ve tüm geceyi kıkırdayıp fısıldaşarak geçirdiler ki pek iyi şeyler hakkında konuştuklarını sanmıyorum."

Gülümsüyorum. "Büyük ihtimal başka bir kızın ününü mahvetmekle meşguldüler."

"Biliyorum," diyor Sive hayıflanarak. "Kızlar birbirlerine çok kötü davranabiliyor."

"Öte yandan makyaj yapmayı falan da denemiş olabilirler."

“Sadece sekiz yaşındalar.” Sive iç çekiyor. “Makyaj falan düşünmemeliler. Ama evet, tırnaklarıyla meşguldüler. Natasha tırnaklarına mavi yaldızlı oje sürdü.”

Ona surat yapıyorum.

“Pembe yaldızdan iyidir,” diyor Sive. “Kızlar için şu pembe rengi zorlamasına gıcık oluyorum. Sadece Natasha sarı pijama giymişti. Diğerleri pembenin tonlarına bürünmüştü.”

Biz konuşurken Sive fırından tek tek sebzeli turtaları çıkarıp tabaklara yerleştirmiş ve üzerlerine sos dökmüştü. Tabakları taşımasına yardım ediyorum ve o sırada Kieran da bir şişe şarap açıyor. Benim kadehimi dolduruyor ama Chris araba kullanacağını söyleyip istemiyor. Kieran hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

“Gerçekten iyi bir şarap.”

“Biliyorum.” Chris etiketi gördü. “Yine de suyu tercih ediyorum. Herkesin gözü üzerimde operasyon yaparken elimin titremesini istemiyorum.”

Ve bu da konunun lazerli göz ameliyatlarına gelmesi için yetiyor. Kieran, Chris’in kliniğinde arkadaş indirimi uygulanıp uygulanmadığını soruyor. Chris de ameliyat fiyatlarının rekabetten dolayı oldukça düştüğünü ve istediği şeyi makul fiyata alabileceğini söylüyor. Bunu oldukça sevimli bir biçimde yapsa da Kieran’ın ağzının payını vermesi hoşuma gidiyor.

Yemeğe oturuyoruz. Ben Chris’in yanında, Sive’in karşısındayım ama bakışlarım sürekli Kieran’a kayıyor. İki kere göz göze geliyoruz ve ben hızla gözlerimi kaçıyorum. Aslında burnunda bir eğrilik veya diğer herhangi bir iz olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Benim kafamla karşılaşmasından kalan kalıcı bir iz.

Sonra Chris dönüp Sive'e işi ve yaz için planlarını soruyor.

"Henüz tatil planı yapmadım. Natasha'yle ben Adrian ne isterse ona uymaya çalışıyoruz. Ama umarım sıcak bir yerlere gideriz, böylece düğününe bronz bir tenle gelirim." Dönüp Kieran'a bakıyor. "Eylülde evleniyorlar ve ardından da Maldivler'e gidecekler."

"Evet, söylemiştin."

Sive ile Kieran'ın, Chris'le ilişkim hakkında konuşması hoşuma gitmiyor. Onlar arasındaki hiçbir şeyde adımın geçmesini istemiyorum.

"Carlotta sana düğünümüz hakkındaki son haberleri verdi mi?" diye soruyor Chris. Sive şaşkın gözlerle bakınca, Chris planlarda Dorothea'nın evine doğru bir değişiklik olduğunu söylüyor.

Ben de olayların böyle gitmesinin hoşuma gittiğini göstermek için ona kocaman sırtınca Sive'in gözleri büyüyor.

İfademden aslında içimden surat buruşturduğumu anlayan Sive, "Eminim harika olacak," diyor.

Chris, "Annem çok heyecanlı. Hatta şu anda biz burada konuşurken, o evde yiyecek içecek tedarikçilerinin ve dekoratörlerin listesini yapıyordur, eminim."

Sive bana anlayışlı bir bakış atıyor.

"Dorothea'nın partisi harika geçmiş. Ona sonsuz güveniyorum," diyorum.

"Güvenmelisin de." Chris başıyla onaylıyor. "Annem Lottie'yle kız kıza zaman geçireceği için çok heyecanlı."

Şarabımdan bir yudum alıyorum. Sive'in ifadesi şimdi daha da anlayışlı. Ciddi bir tonla, "Eminim çok eğlenceli olacak," diyor.

“Evlendiğimde veya evlenirsem...” Kieran, Sive’e suç ortağımın diyen bir bakış fırlatıyor. “Beş yıldızlı bir yerde hiçbir masraftan kaçınılmayan bir gün olacak.”

Tanrı aşkına! Erkekler asla potansiyel evlilik günlerinden bahsetmez. Asla. Kieran ve Sive şimdiden evliliği konuşmuş olamaz. Birbirlerini daha tanımıyorlar bile.

Sive, Kieran’a, “Dorothea’nın evi mükemmel,” diyor. “Adeta kendi için beş yıldızlı bir mekân.”

“Nerede yaşıyor?”

“Rathgar,” diye yanıtlıyor Chris.

“Ahh, tamam o zaman.” Kieran sanki ev başka bir yerde, mesela Blackwater Terrace gibi bir yerde olsaydı, asla bu türden bir etkinlik için uygun olmazmış gibi bir tonda konuşuyor.

“Böyle düşündüğüne sevindim,” diyor Chris.

Sesinden rahatsız olduğunu anlıyorum ve onu suçlamıyorum. Hafifçe elini sıkıyorum ve anlayış dolu bir bakışı paylaşıyoruz.

Sive başlangıç tabaklarını toplamaya başlıyor, sonra mutfağa doğru gözden kayboluyor. Kieran da arkasından gidiyor.

Gittiğinde Chris, “Sorun bende mi? Yoksa adam tam bir hödük mü?” diye soruyor.

“Tamamen,” diyerek ona katılıyorum.

“Bunu Sive’e söyledin mi?”

“Hayır,” diyerek itiraf ediyorum. “Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor.”

“Sive’in nesi var anlamıyorum,” diyor Chris. “O akıllı bir kadın. Belki de otuzlarındaki bekâr ve çocuklu kadınlar için piyasa biraz dardır.”

“Chris!” Sive de böyle söylemiş olsa da, bu laflar Chris’ten gelince çok çaresiz tınıyor.

“Sive kaçırılacak kadın değil. Sadece onu kapanın bu hüküm olmasını istemiyorum. Onda ne buldu anlamadım.”

Ben de anlamıyorum. İşte bu konuda tamamen hemfikiriz.

Sive elinde bir tabak dolusu pişmiş sebzeyle geri geliyor ve tabağı masaya bırakıyor. Diğer tabakları getirmek için içeri gittiğinde Kieran önümüze içinde kızartılmış, limon soslu kılıç balığı olan tabakları koyuyor. Chris harika göründüğünü söyleyince, Kieran da sosu kendinin yaptığını ve sevmezsek bunu Sive’e değil kendisine söylememiz gerektiğini söylüyor. Yine de Kieran, altın sarısı saçlarına bir öpücük kondururken Sive’in başında durduğunu ekliyor. Onları yan yana, mükemmel bir uyum içinde yemeği hazırlarken gözümde canlandırınca, bir kılıç balığı öbeği boğazımda takılıp kalıyor.

Yutana kadar öksürüyorum ve suyumdan bir yudum alıp lokmayı ancak yutabiliyorum.

“İyi misin?” diye soruyor Sive.

“Pardon,” diyorum nefes nefese. “Yanlış tarafa gitti.” Nefesimin normale dönmesini beklerken suyu bitiriyorum ve müsaade isteyip lavaboya gidiyorum. Tekrar rujumu sürüp en yakın arkadaşım ve kafa attığım adamla ilgili ne yapmam gerektiğini düşünüyorum.

Banyodan çıktığımda Kieran’ı dışarda görünce bir tavşan misali sığıyorum.

“Seninle ayaküstü bir şey konuşmam lazım.”

“Ne gibi bir şey?” Yemek odasından Chris ve Sive’in konuşmaları geliyor. Sive, Chris’in söylediği bir şeye gülüyor.

“İkinizin yakın arkadaş olduğunu ve kadınların birbirine her lanet şeyi anlatmak için yarıştığını biliyorum. Ama aramızda olanları... Şey, ona anlatıp da olduğundan daha büyük bir şey haline getirmeni istemiyorum.”

Ona bakakalıyorum.

“Sadece iş arkadaşları arasında bir eğlenceydi.”

Seneler önce söylemem gereken şeyleri söylememin tam zamanı. Ne var ki konuşamıyorum.

“Sen her şeyi tersinden anladın.”

Nutkum tutuluyor.

“O yüzden benimle Sive’in arasını bozmaya çalışma. Çünkü denersen...” Başını sallıyor. “Pişman olursun.”

Ben mi pişman olacağım? Ben? Neden? Benim pişman olmam için söyleyebileceği veya yapabileceği bir şey yok ki. Esas Sive nasıl bir dangalak olduğunu öğrenirse o pişman olur. Tam bunu söyleyecektim ki arkasını dönüp mutfağa gidiyor ve Sive’e şişe suyu bulduğunu söylüyor.

Titrediğimi fark ediyorum. Tamamen sinirden.

Yemek odasına döndüğümde herkes TV’deki yeni komedi programıyla ilgili espri yapıyor. Artık aç olmadığım için yemeğimle oynuyorum. Herkes yemeklerini bitiriyor ve Sive, bir tek yarı yenmiş bir balıkla oturan ben olduğum için bitirip bitirmediğimi soruyor.

Zayıf bir şekilde şaka yapmaya çalışarak, “Ölümden dönmek korkuttu,” diyorum. “Üzgünüm.”

“Tatlı için meyve kompostosu var. Eminim bunu yiyebilirsin.”

Zor bela yiyorum ve sonra Sive gidip kahve koyuyor. Müziği değiştirmek için iPod’a dokunuyor ve *Concierto de Aranjuez*’in melodisi odayı doldurmaya başlayınca buna ina-

namıyorum. Adeta bu müzik tarafından lanetlendim. Gerçi şimdi rahatlatıcı ve yatıştırıcı geliyor ama beni portakal çiçekleri ve ılık havanın etrafımı sardığı o diğer hayata itiyor. Bir anda Luke’la birlikte olsaydım Kieran McDermott’la asla tanışmış olmayacağımı fark ediyorum. Belki Sive’le de tanışmayacaktım. Konuşurken ses tonunda belirsiz de olsa bir rahatsızlık duysam bile, Kieran’a karşı medeni davranmaya devam eden Chris’le de.

Eminim Luke’la hayalimde canlandırdığım hayatı yaşasaydım da korkunç günlerimiz olacaktı. Hiçbir şey olmasını istediğimiz kadar mükemmel olamaz. Ve geçmişe geri dönemeyiz. Gerçi tam şu anda Sevilla’da olmak isterdim. Veya Fuente del Rio’da. Sive ve Kieran’la ilgili endişelerimden uzakta. Dorothea ve onun günlük e-postalarından uzakta. Cadogan Danışmanlık’tan uzakta. Hatta Chris’ten bile uzakta.

Şimdi dank ediyor ve neredeyse yüksek sesle iç çekmek üzereyim – Sive, Kieran’a Luke’tan bahsetmiş miydi? Bana karşı koz olarak kullanabileceğini mi düşünüyordu? Bu yüzden mi pişman olacağını düşünüyordu? Eğer Sive’e ondan bahsedersem, o da Chris’e Luke’u mu anlatacaktı?

Galiba Chris’e gerçekleri benim söylememin vakti geldi. Sonuçta, her şey aslında oldukça masumdu. En azından öpücüğe kadar ki ondan sonra da ayrıldık. Ben hoşça kal dedim. Başka bir şey olmadı. Bunu da tamamen dürüstlikle söyleyebilirdim. Yine de bu müziğin bendeki etkisinden ve yaşayamadığım hayat hakkında konuşabileceğimden emin değilim. Mükemmel nişanlımın bunu anlayacağını sanmıyorum.

Alnımı silip derin nefesler alıyorum. Hiçbir şey uğru-

na kendimi telaşa sokuyorum. Sive, Kieran'a tek kelime etmemiş olmalı; sağduyunun ruhudur o. Ve ne olursa olsun, Kieran benim ne Chris'le ne de Sive'le olan ilişkiyi mahvedebilir. Eğer iş bu noktaya gelirse, her ikisi de anında onun yerine bana inanır. Öyle değil mi?

Yine de Chris'i aldattığım ve Sive'den sır sakladığım gerçeğiyle yüzleşmeliyim. Müzik kreşendoya doğru yükselirken, kendi kendime onu aldatmadığımı söylüyorum. En azından insanların genelde kastettikleri şekilde değil. Sadece o öpücük yüzünden neler olabileceğini merak etmiştim. Her gelin bunu yapar, haksız mıyım? Herkesin sinirleri altüst olur. Sevilla'da bana olan da buydu. Sinirlerimin altüst olması. Bu Chris'i sevdiğim gerçeğini zaten değiştirmiyor. Sevdiğimi biliyorum. O iyi bir adam.

Hatta belki de benim için fazla iyi.

Masadan kalkıp Sive'i mutfığa doğru takip ediyorum ve bir kez daha yardım teklif ediyorum.

“Sanırım sorunun ne olduğunu biliyorum,” diyor.

Anında Kieran ve benim aramdaki konuşmayı duyduğu ve aramızdakileri yanlış anladığını düşünüyorum. Ona suratımda donuk bir ifadeyle bakıyorum.

“Düğün için Dorothea'nın evi!” Sive kafamın ne kadar başka yerlerde olduğunu fark etmemiş. “Bu bir kâbus.”

Rahatlayıp derin nefes alıyorum. Birkaç gün önce Dorothea'larda bir düğünün beni rahatlatacağına asla inanmazdım ama bu akşam ne kadar saçma bir ruh halinde olduğumun işareti bu.

“Cömert bir teklif.” En azından tekrar konuşmayı başardım. Bu da bir şey.

“Gerçekten Lotti,” diyor Sive. “Bu sana kafayı yedirtmiyor mu?”

“Tabii ki yedirtiyor.” Müzik değişti. Hl İşpanyol gitarları çalıyor ama en azından beni Concierto gibi etkilemiyor. evremdekilere tekrar odaklanabiliyorum. “Ama ne yapabilirim ki?” diye soruyorum. “Anji ne kadar tatlı olursa olsun, Dalkey Heights’ı sevmedim. O yüzden, bu iyi bir alternatif.”

“Hımm.”

“yle,” diye yineliyorum.

“Ama çok kötü görünüyorsun,” diyor Sive. “Ve şaşırmadım.”

Zaten yle hissediyordum. Yine de bu Dorothea’nın hatası değil.

“Bir şekilde hallederim,” diyorum.

“Tıpkı rüya gibi bir düğün istememen gibi mi? Peki şimdiye kadar nasıl gitti? Dorothea ipleri ele geçirdi mi?” Ona her gün attığı e-postaları anlatıyorum. Hem de önceden hazırlanmış yanıtlarla gelen e-postaları.

“Ah, Lottie.”

“Bunu Chris için yapıyorum. Her konuda harika davrandı. Kötü haberi vermek için Anji’yi bile o aradı. Kadın depozitoyu geri vermek istemedi ama Chris almayı başardı. Bu tarz şeylerin altından çok iyi kalkıyor.”

“Sen de bu tarz işlerde iyisin.”

“İyi olmam gerekiyor. Ama bu sefer kirli işi benim yerime Chris’in yapması hoşuma gitti.”

Sive, “Erkekler de bazen işe yarıyor,” diyerek kocaman sırıtıyor. Tüm kalbimle Kieran’ın ne gibi şeylerde işe yaradığı konusunda bana sırlarını anlatmayacağını umuyorum. Daha başlamadan bu konuyu kesmem lazım. “Kieran’dan gerçekten hoşlanıyor musun?” Mavi tabağın üzerine aynı renkte bir espresso fincanı koyuyorum.

“Farklı biri,” diyor Sive. “Ne istediğini biliyor. Kendi başına yetebiliyor.”

“Adrian’ın aksine.”

“Aynen.”

Kieran belki gerçekten de o fotoğrafın bir şaka olduğunu düşünmüştü. Belki bana karşı tavrı karakterinin dışında bir hareketti. Belki farkında olmadan onu kıskırtmışım. Belki de beni banyonun dışında tehdit etmesinin nedeni, artık harika ve duyarlı bir insana dönüşmüş olmasına karşın Sive’i ona karşı dolduracağımdan korkmasıydı. Şu anda onun için mazeret bulduğumun farkındayım, çünkü ona söylemek zorunda olduğumu bilsem de söylemek istemiyorum. Ben korkağın tekiyim.

Aklıma tekrar Luke gelince kendime, sen her konuda bir korkaksın, diyorum. Kimseye tavsiye vermemesi gereken bir insanım. Esas tavsiyeye ihtiyacı olan benim.

“Sive?”

“Evet?”

“Doğru şeyi mi yapıyorum?”

Sive bana hayretler içinde bakıyor. “Ne demek istedin?”

Kelimeler bir anda ağızımdan dökülüyor. Tutarsız biçimde *Concierto de Aranjueaz*, Flamenko’nun tutkusu, Fuente del Rio ve Luke Evans’la dağlar arasındaki yolculuğumuzla ilgili bir şeyler geveliyorum. Öpüşmeden bahsetmiyorum ama hayatımdaki her şeyin yanlış gittiği hissinden, adeta bir hata yapmış gibi hissetmemden bahsediyorum ve ben konuştukça Sive’in ifadesi giderek daha da şaşkın bir hale geliyor.

Sonunda ben konuşmayı bitirince, “Tanrı aşkına Carlotta,” diyor Sive. “Benim iPod’umdaki şarkı listesi yüzünden büyük bir kişisel kriz yarattığının farkında mısınız?”

Ona üzgün bir bakış atıyorum. “Olay şarkı listesi değil,” diyorum. “Her şey.”

“Chris ve düğününüzle ilgili şüphelerin varsa ona söylemen lazım. Aksi takdirde ona adil davranmış olmazsın.” Sive’in sesi kararlı ve sanırım bu, şirketlere gidip oyunun bittiğini söylediği zaman kullandığı ton.

“Onu seviyorum ve onunla evlenmek istiyorum ama korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?” diye soruyor. “Ya dışarıda daha iyisi varsa diye mi? Yok Lottie. Bunu bilsen iyi olur.”

“Daha iyi bir şey olmasına gerek yok ama Chris’in benim için doğru adam olduğunu nereden bileceğim?”

“Tanrı aşkına, neden olmasın ki?” Sive gözlerini bana diyor. “Carlotta! Şu Luke hödüğü seninle iletişime geçti, değil mi?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“O zaman sorun ne? Başka biri mi var?”

“Hayır!”

“Ne o zaman?”

“Doğru şeyi yaptığımdan emin olmak istiyorum.”

Sive bana anlayış dolu gözlerle bakıyor. “Buna gergin sinirler diyoruz Carlotta. Sadece bu.”

Biraz rahatlıyorum. “Ben de böyle düşündüm. Ancak... Luke-”

“Kahrolası Luke,” diye bağıyor Sive. “Kendine gel Carlotta!”

“Bu onun hatası değil.”

Sive gözlerini bana diyor. “Ama onun yüzünden.”

Çaresizce omuz silkiyorum.

“Onunla ne kadar zaman geçirdin?”

Ona şaşkınlıkla baktıktan hemen sonra Sevilla ve Fuente del Rio'da geçirdiğim zamanın toptan 12 saatten fazla olmadığını fark ediyorum.

“Ve o on iki saatin tüm hayatını mahvetmesine izin vermeye hazırsın!” Bana inanamaz gözlerle bakıyor Sive.

“Tabii ki hayatımı mahvetmek istemiyorum. Ama...”

“Ama ne? Luke’la aranızda bir şey olabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı?” Sive dehşete düşüyor. “Ama belki?”

Umutsuzca omuz silkiyorum. Bilmiyorum, sorun da bu. Hayatımda genelde her şeyle ilgili çok eminimdir ama şu anda kafam karışık.

“Onun yanımdayken başka biri gibiydim. Farklı biri.” Flamenko dansçısı aklıma geliyor. “Özgür biri.”

“Kahretsin Lottie!” Sive’in gözlerindeki hayreti görebiliyorum.

“Saçmaladığımı biliyorum.”

Sive bir an bir şey demiyor ama sonra derin bir iç çekiyor. “Belki de İspanya’ya gitmen gerekiyor. Bu Luke denilen adamla tekrar buluşman. Bunu çözmen. Gerekirse ben de gelirim ve yanında olurum.” Gülümsüyor.

Ona inanamayarak bakıyorum.

“Eğer kuşkuların varsa Chris’le evlenemezsin,” diyor.

“Hayatımı başka bir insanla geçirdiğim birkaç saat için de mahvedemem,” diyerek karşı çıkıyorum.

“Evet, ama belki de onu tekrardan görmem gerek. Böylece her şeyi abarttığının farkına varırsın. Böylece geri gelip aynen olması gerektiği gibi evlenirsin.”

“Peki ama ya onu bulur, ki nasıl bulacağımdan emin de-

ğilim ve birbirimize sarılıp sonsuza kadar mutlu olmaya karar verirsek?”

“Bunun olmayacağına her şeye bahse girebilirim. Yoğun bir deneyim yaşadın; güçsüz ve aşırı duygusal bir tatil kaçamağıydı ve bu da kafanı karıştırdı. Tek olan bu. Ve unutma Lottie, tatilde tanıştıkları erkeklere âşık olan o kadınlarla ilgili programları hatırla. Genelde adamlar daha uçakları kalkmadan onları unuttur.”

İşte Sive bu konuda haklı ama bu durumu kolaylaştırmıyor. “Peki tüm bunları Chris’ten saklamalı mıyım?”

“Eğer Chris’le konuşursan, tek söylemen gereken düğünü ertelemek istediğin olabilir. Ancak insanlar düğünleri ertelemeyebilir, ayrılırlar. Senin için mükemmel olan bir adamdan ayrılmak istediğine inanmıyorum.”

“Ahh, Sive...”

“Bunu onaylamıyorum,” diyor ama ardından sesi yumuşuyor. “Fakat şu anda sadece sinirlerin bozuk diye tüm hayatını mahvetmeni istemiyorum.”

“Gerçekten de iyi bir arkadaşsın,” diyorum

“Biliyorum.” Sive gülümsüyor. “Ve sen de Adrian’la benim aram kötüyken çok iyi bir arkadaştın. En azından iyiliğine karşılık veriyim. Ayrıca benim için de güneşli bir tatil fena olmaz. Chris’le aranın mükemmel olacağına da eminim. Sadece kendine ona sahip olduğun için ne kadar şanslı olduğunu kanıtlaman gerekiyor.”

“Yüzümüz kırıkmaya başlamadan o kahvelerin gelme şansı var mı acaba?” Kieran’ın sesi bizi bölüyor.

Sive, “Yoldalar,” diye yanıtlıyor.

“Teşekkürler.” Açmazımı başkasına anlatmak şimdiden kendimi iyi hissettiriyor. Tam İspanya’ya gitmek gerekmediğini söyleyecektim ki Sive tepsiyi alıp mutfaktan çıkıyor.

Dönüş yolunda sessizim ve sonunda Chris, Sive'i sevdiğini ama Kieran McDermott'u bir daha görmek istemediğini söylüyor.

“Böyle düşündüğüne sevindim,” diyorum. “Çünkü ben de onu bir daha görmek istemiyorum.”

“Neden Sive'in ona bu kadar kapıldığını anlamıyorum.” Chris şaşırmış görünüyor. “O adamın tüm o tatlım, canım, hayatımlı konuşmaları ve bu kulağa hiç de normal gelmiyor.”

Hatta mide bulandırıcı.

“Sive de ellilerinde bir ev kadını gibi davranıyor,” diye devam ediyor. “Aslında beyinsiz bir kadın olsa ve o adam da sektörün lideri falan olsa anlaşılabilirdi ama zekâ bazında Sive'in altında olduğu bariz.”

Ama yine de Sive, Kieran için çıldırıyor. Tıpkı zamanında birkaç seviye altında olan Adrian'a çıldırdığı gibi. Gerçi, en azından Kieran kendi parasını kendi kazanabiliyor.

“O adam nasıl bir düğün istediğinden bahsedince neredeyse sandalyeden düşecektim,” diyorum. “Onları bir çift olarak görmek istemiyorum. Umarım Sive için bu kısa süreli kaçamaktır.”

Chris, Liffey üzerindeki köprüyü geçip iskele tarafına dönerken, “Bekâr anneler kaçamak yapıyor mu?” diye soruyor. “Ben hayatına uyum sağlayacak birini aradıklarını sanıyordum.”

“Bilmiyorum.” Gerçekten de bilmiyorum. Sive'le erkeklerden bahsedince, genelde evdeki partnerlerimiz yerine ofisteki rakiplerimizden bahsederiz. Erkeklerle rakip olarak çok deneyimi oldu ama diğer açıdan acemi sayılır. Sonuçta Adrian'la yirmi yaşındayken tanıştı ve ondan önceki ilişkile-

rinin hep kısa süreli ve çocukluk olduğunu söylemişti. Her ne kadar doğru adamı bulsa kendini şanslı sayacağını, çünkü çoğunun birer ezik olduğunu söylese de, Adrian'ın yerine geçecek birini bulmak için asla hevesli olmadı. Aslında bu çok yazık, çünkü tam da ezik kategorisine koyacağım birini bulmuştu.

“Neyse, umarım sonunda halleder,” diyor Chris.

Belki de İspanya'ya gittiğimizde onunla konuşup fikrini değiştirebilirim.

Belki o da benimle konuşup fikrimi değiştirebileceğini düşünüyordur.

20. Bölüm

♪ Foc - Rodrigo y Gabriela ♪

Malaga havaalanının terminal binasından dışarı çıktığı-mızda yüzümüze sıcak hava çarpıyor ve adeta hoş geldin diyen bir kucaklama etrafımızı sarıyor. Tabii ki hoş geldin diyen bir kucaklamayı hak etmediğimi biliyorum, sonuçta son birkaç hafta kâbus gibiydi ve suçluluk duygusunun omuzlarımdaki ağırlığı her geçen gün artıyordu. Bu sabah Chris, Sive'le harika bir hafta sonu geçirmemi dilediğinde az kalsın vazgeçiyordum ama Sive'i havaalanında öylece bırakamazdım. Özellikle de o her şeyi ayarladıktan ve bana çoktan plandan vazgeçmemi söyledikten sonra!

Evindeki yemekten sonraki pazartesi Sive beni arayıp tatilimiz için tarihleri belirledi. İşaretler ve kehanetlerin etrafımda süzüldüğünü düşünmeme neden olan o melodiden uzakta, ona fikrimi değiştirdiğimi söyledim. Asla Chris'ten daha iyi bir adam bulamayacaktım ve tüm hislerim düğün öncesi gerginlikti.

Sive ise bana bunu daha önceden de konuştuğumuzu hatırlattı. “Yapmamız gereken tek şey kanıtlamak. Aksi takdirde, o şey sürekli orada olacak ve sürekli aklını meşgul edecek. Ne zaman bir konuda tartışsanız, ‘ya diğeri olsaydı’ diye düşüneceksin. O yüzden bunun üstesinden şu anda gelmek en iyisi.”

Haklı olmasına rağmen fikrini değiştirmesini istiyordum ama Sive kararlıydı ve sanırım gerçekten de Luke’u bulup kendimi küçük düşürmemi istiyordu. Olacak olan buydu. Bu yüzden de tatil planlarını yapmasına izin verdim ve son günlerimi Dorothea’yla düğün planlarını konuşarak geçirmiş olsam da Luke’un yaşadığını söylediği yere, yani Marbella’ya doğru yola çıktık. Onu bulamazsam nasıl tepki vereceğimle ilgili bir fikrim yok.

Taksi otelin kapısında durduğunda, Sive bir anda bana dönerek uzun süredir hiç tatile çıkmadığımızı ve ne olursa olsun iyi vakit geçireceğimizi söylüyor. Ben de öyle umuyorum. Keşke bu, benim kendimi küçük düşüreceğim bir hafta sonu değil de bir bekârlığa veda hafta sonu olsa. Peki ya öyle olmazsa? Ya Luke’u bulursam ve beni kollarına alıp beni hep sevdiğini söylerse? O zaman ne olacak?

Sive ruh halim hakkındaki sözlerinde haklı. Ayrıca beni İspanya’ya getirmekte de haklı, çünkü tüm bu şeyin kızsalsal ve aptalca davranarak, bir tür gizli bir romantizm istemem olduğunu fark ediyorum. Luke Evans’la karşılaşınca, bana nasıl davranırsa davransın yaptığım seçimlerden memnun olacağımı biliyorum.

Otelin resepsiyonuna doğru ilerliyoruz. Girasol ufak ve butik bir otel, dahası plajdan sadece birkaç sokak uzaklıkta. Sevilla’da tam da kalmak isteyebileceğim türde, güzel bi-

çimde modernleştirilmesine rağmen hâlâ geçmişin albenisini taşıyan bir yer.

Girişimizi yaptıktan sonra, resepsiyon görevlisi başka bir çalışanı çağırıyor ve o da bizi otelin diğer kanadındaki bistro masalarıyla bezeli iç avluya çıkarıyor. Yan yana odalarımızın yüksek tavanları ve kocaman yatakların üzerinde tembel tembel dönen fanları var. Büyük Fransız kapılar amberçiçeği ve begonvillerle dolu hoş bir bahçeye açılıyor. Bahçenin ortasında uzun bir palmiye ağacı var ve güneşin çimenlerin üzerine düşmesini engelliyor.

Bahçede dururken Sive'e, "İyi seçim," diyorum.

"En iyisinden azı olamazdı," diyor tatminkâr bir tonda. "Sinir krizi geçirmenin en iyi yolu etrafının lüksle çevrili olmasıdır."

Başımı sallayarak onu onaylıyorum. "Sonunda iyi olacak mıyım?"

İfadesi beklenmedik derecede ciddi. "Öyle umuyorum," diye yanıtlıyor. "Gerçekten de aptalca bir şey yapmanı istemiyorum Carlotta."

Ben de istemiyorum. Ama sanırım bunu göze almak lazımdır. Ne zaman Luke veya İspanya'yı hayal etsem, böyleydi. Bir hayal. Gerçeklik değil. Asla gerçeklik olmadı.

Sive odaya doğru geri dönerken, "Yemekte konuşuruz," diyor. "Seni bilmem ama benim mutlaka bir duş alıp kendime gelmem lazım."

Başımınla onaylıyorum.

"Yedi buçukta avluda buluşmaya ne dersin? Eminim bir şeyler içebiliriz. Sonra çıkıp yemek için ne gibi seçeneklerimiz olduğuna bakarız."

Bu fikre katılıyorum ve ben de odama dönüyorum.

Makyaj malzemelerimi banyodaki rafa dizdikten sonra ılık bir duş alıyorum. Burada olduğuma inanamıyorum. Luke’u aradığıma da. Üstelik onu sonunda bulunca neler olacağından hâlâ hiç emin değilim. Ama bir şekilde onu bulacağımı biliyorum.

Avlu, güneş gökyüzünde alçalmaya başladığından gölgeli ama hâlâ sıcak. Sinirlerim bozuk olmasına rağmen dışarıdaki masalarda oturmak hoşnut hissettiriyor. Açık havada yiyip içmek ruha iyi geliyor ve ruhumun kesinlikle iyi bir şeylere ihtiyacı var.

İsmarladığımız İspanyol şarabının yanında gidecek bir *tapas* tabağı ısmarlıyoruz. Zeytin ve domuz pastırmasına sarılmış hurmanın gerçek bir yemek sayılıp sayılamayacağından emin değilim ama şu anda oturup yemek yemek yerine daha çok yemeğimle oynama havasındayım. Sive kendi zeytinlerine dalarken ben de hurmalardan birini tırtıklıyorum.

Yeterince rahatladığımızda, “Peki o zaman,” diyor Sive. “Şimdi planımızı hazırlayalım. Öncelikle bu adamı nasıl bulacağımızı düşündün mü?”

“Bir planım var gibi,” diye itiraf ediyorum. “Ama çok detaylı değil. Aslında internette Luke Evans’la ilgili bir şey bulamadım.”

“Evet, hakkında bir şeyler bulunması zor biri,” diyor Sive.

“Sen de mi denedin?” Şaşıyorum.

“Sence ön çalışma yapmadan gidip birini aramak için kızımı ve işimi bir haftalığına bırakabilir miydim?” diyor. “Lütfen.”

Sive’in araştırma yapacağını bilmeliydim. “Peki ne buldun?” diye soruyorum

Eğer ben bulamamışken o bulmuşsa kendimi salak gibi hissedecektim. Ama konuşmaya başlarken ifadesinden gıcık olduğu belli.

“Neredeyse Google’da yok,” diye yanıtlıyor. “İnternetteki varlığı hakkında haklısın. Aslında bir hayır derneğinde çalışan biri hakkında daha elle tutulur şeyleri olacağını düşünürdüm. Tabii, gerçekten de bir hayır kurumunda çalışıyorsa.”

Çıgnediğim hurmayı yutup üzerine bir yudum şarap alıyorum. “Sence yalan mı?”

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum,” diyor Sive. “Sana ne söyleyeceğini çok da umursamamış olabilir. Sonuçta seni bir daha göreceğini düşünmüyordu. Veda etmiştin.”

Sesinin çok eleştirel çıkmaması için uğraşıyor ama bir kere daha Luke’un beni aramaya gelmediğinin altını çiziyordu.

“Bana idari işlerde çalıştığını söylemişti,” diye ona hatırlatıyorum. “Belki de adının internette bulunması için bir neden yoktur.”

“Belki de vakfın adını falan bilseydin onu bulmak daha kolay olurdu,” diyor.

“Üzgünüm.” Ona çaresizlik içerisinde bakıyorum. “Luke’a sormadım, onu bulmaya çalışacağımı düşünmemiştim.”

“Facebook’ta olmaman kötü,” diyor Sive. “Orada kaçış noktası yok.”

“Belki de Luke da Facebook’ta değildir. Ve kimseyi internette fazla göz önünde olmak istemediği için suçlayamazsın. Sonuçta kesinlikle mahremiyeti ihlal eden bir şey.”

Sive kesinlikle aynı bakış açısını paylaşıyor. Şirketinin

web sitesinde oldukça göz önünde olduğunu ve verdiği seminerler veya şirket tasfiye davalarındaki ünlü alıntılara bağlantılar bulunduğunu hatırlatıyor. Ayrıca Facebook ve Twitter hesapları da var. Bazen sosyal medyanın boş zamanlarında yaptığı tek aktivite olduğunu da ekliyor.

“Her neyse,” diyor sonra.

Şu anda geri adım atamam. “Herkes internette bulunmaz,” diyerek karşı çıkıyorum. “Bu bir anlama gelmiyor.”

Sive’in ikna olmadığını görebiliyorum, her ne kadar Luke’un profilinin bulunmaması şüpheli olsa da bir şey demiyor.

“İşte tüm sahip olduklarım.” iPad’imi çıkarıp yaptığım aramalardan kaydettiklerimi gösteriyorum. Hâlâ yerinde duran Four Green Fields barı ve Murielle’deki emlakçının resmi de bunların arasında. Resim emlakçıyla ilgili bir bilgi sağlamamasına rağmen etrafa sorabiliriz. Sonuçta burada emlakçı işleten çok fazla İrlandalı olamaz, değil mi? Luke, babasının olduğunu söylediği için “Richard Evans gece kulübü”nü de arattırıştım ama Marbella’da çok sayıda gece kulübü olmasına rağmen, bunlarla bağlantılı olarak adı hiç karşıma çıkmamıştı.

Sive düşünceli bir biçimde, “Yine de, gece kulübü başlamak için doğru yer olabilir,” diyor. “Eğer baba Evans kasabadaki sağlam oyunculardan biriye, sahip olduğu kulübü de bilen biri çıkacaktır.”

“Ben barın daha iyi bir başlangıç olacağını düşünmüştüm.”

“Bu akşam dans etmeye falan gitmeyeceğimize göre, sanırım haklısın. Ama kulüp yarın için kesinlikle iyi bir seçim.”

Kahkahamı tutamayınca Sive meraklı gözlerle bana bakıyor.

“Hiç kulüplerde dans ettiğim günlere geri döneceğimi düşünmemiştim. Gençliğimde de bu işte iyi olduğum söylenemez.”

Sive gülümsüyor. “Ama her bekârlığa veda tatilinde bir gece kulübü bulunmalı.”

“Sanırım haklısın.” Sandalyede arkama yaslanıyorum. “Gerçekten deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Tescilli deli.” Sesi o kadar mantıklı ki bu kelimelerini daha kesin yapıyor. “Chris’i seviyorsun, sevdiğini biliyorsun. Birkaç hafta önce doğru şeyi yaptığından emindin. O senin fikrini değiştirmene neden olacak bir şey yapmadı. Ama insanların hayatında hep biraz raydan çıktıkları dönemler olur. Tek yapmamız gereken göreceğin zararı azaltmak.”

Sive harika bir arkadaş.

“Seni de bu işe sürüklediğim için özür dilerim,” diyorum.

“Hey, tatil yapıyoruz.” Bana neşeli gözlerle bakıyor. “Kız kıza kaçamak yapmayalı çok uzun zaman oldu. Senin bu yanlış hayat fantezinin iyi tarafına odaklanıyorum. Eminim tarihi değiştirmeyeceksin.”

Luke’la zaman yolculuğu hikâyelerinin saçma olduğunu düşünürdük. O her zaman tarihi değiştirmeyi düşünmenin küstahça olduğunu söylerdi. Ne zaman *Star Trek* veya benzer bilimkurgu dizilerindeki karakterler o anı “sabitlemek” istese, “Hiçbir şey onların elinde değil,” derdi. “Ya gelecekteki diğer hayatları mahvolursa?”

Ona o zaman katılıyordum. Hâlâ da katılıyorum.

Peki, ben şu anda bir şeyi değiştirmeye mi çalışıyorum? Buraya bir şeyi kanıtlamaya gelmiştim. Hiçbir şeyin değiştirilemeyeceğini. Kim olduğumuzun ve benim asla uçuşan kırmızı elbise giymiş bir Flamenko dansçısı olmayacağımı. Ben dar takım elbiseli, soğukkanlı kadife suikastçiyim. Hep de öyle olacağım.

Geç saatlere kadar sohbet etmemize rağmen, ertesi sabah sekiz buçukta kahvaltıya iniyoruz ve yarım saat sonra Luke’u bulma görevimize hazırız. Otelin etrafındaki sokaklar günün bu saatinde sessiz ama plaja doğru inince, şezlonglara atılmış evrensel “dolu” işareti olan havluları görüyoruz.

Sive şezlonglardan birinde en azından birkaç saat geçirmeyi istediğini belirtince, ona bronzlaşmak gibi daha tatile uygun eylemlere de vakit ayıracağımıza dair söz veriyorum. Gerçi bronzlaşmak doğru kelime değil, çünkü şu anda ikimiz de bembeyazız.

Bu sene ikimiz de henüz güneşe çıkmadığımız için bu daha çok bir telafi eylemi olacak.

İnternette indirdiğim haritaya göre Four Green Fields barı sadece bir kilometre ötede. Doğrudan denize bakmıyor ama sahile yakın ara sokaklardan birinde. Sive’le kordonda hızla bir tur atıp kahvaltı yapan insanlarla dolup taşan deniz kenarı kafelerinin yanından geçiyor ve barı görmeyi umduğumuz sokağa doğru çıkan merdivenlere yöneliyoruz.

Sonunda barı görüyoruz. Yurtdışındaki İrlanda barlarının klasik bir özelliği olan koyu renkli tahtadan yapılmış ve ufak pencereleri var ama dışarıdaki alanında canlı bir yeşil tonunda, beyaz çizgileri olan bir branda var. Masalar yüksek fiçilerden ibaret, yanlarında ise yüksek tabureler bulunuyor.

Barı hemen tanıyorum; sadece aramalarımından değil, Richard'ın yardım balosu hakkında okuduğum makaledeki ufak fotoğraftan da. Babasının Luke'a sarıldığı fotoğraf. Arkamızdaki manzaranın önünde çekilmiş olmalı.

"İyi misin?" Sive meraklı gözlerle bana bakıyor.

"Evet, iyiyim," diyorum. "Sadece... Garip, anlarsın ya. Ben Dublin'deyken Luke'un burada yaşadığını düşünmek."

"Evleri yakın mıydı?"

"Bilmiyorum," diye kabul ediyorum. "Güzel olduğunu söylemişti."

"Buradaki pek çok ev öyle," diyor Sive. "Eminim on sekiz sene önce de ucuz değillerdi."

Barın içi ufak ve karanlık; bir dizi İrlanda yol levhası ve duvarda sık rastlanan Guinness aynası var. Birkaç bardak su ısmarladıktan sonra, İngiltere'nin kuzeyinden gelme güler yüzlü garsona Richard Evans'ı tanıyıp tanımadığını soruyoruz.

Tanımıyor, barı başka birinden satın almış ama Richard'ın Puerto Banus'taki gece kulübünün adının Chance olduğunu söylüyor.

Verdiği bilgiler için ona teşekkür edip gün ışığına çıkıyoruz ve hemen güneş gözlüklerimizi takıyoruz, çünkü etraf önceye göre çok daha aydınlık.

Sive, "En azından hangi gece kulübüne gideceğimizi biliyoruz artık," diyor. "Birkaç tanesine uğramamız gerekmecek."

"Hiç kulüp kulüp gezmeye niyetim yok," diyorum.

Sive gülüyor. "Haydi. Bir sonraki durak emlakçılar."

Burada şansımız daha kötü gidiyor. Her ne kadar bir emlakçı Fuengirola'da, belki de Torremolinos'ta bir dükkânı

olduğunu düşündüğünü söylese de görünüşe göre kimse Murielle Evans'ı tanımıyor. Ama adam Marbella'da iş yapmadığından oldukça emin. Ona teşekkür edip kendimizi en yakındaki barın hasır sandalyelerine atıyoruz. İkimiz de sıcakladık ve susadık.

“Birilerini aramak zor iş,” diyorum. “Düşündüğüm kadar kolay değilmiş.”

Sive, “Emlakçı aramak için Torremolinos'a kadar gitmeyeceğim,” diyor. “Burada bile derine inemedik. Mülk sahibi olmak hâlâ ulusal bir eğlence! Sanki finansal kriz hiç çıkmamış gibi.”

Etrafta çok fazla emlakçı olduğu doğru. Murielle'in nerede olduğunu bilmeden de onun emlakçısını bulma şansımız çok yüksek değil. Kalkmadan onun adını da internette arıyorum. Birkaç bağlantı çıkıyor ama fotoğraflardan hiçbiri bir zamanlar tanıdığım kadına ait değil.

Sive portakal sularımız gelince, “Ayrıca, tıpkı Richard bar sahibi olmayı bıraktığı gibi o da emlakçılıktan vazgeçmiş olabilir,” diyor.

“Mümkün.”

“Neyse önemli değil zaten,” diyor. “Gece kulübünü biliyoruz. iPad'ini çıkar da bir bakalım.”

Puerto Banus'ta Chances isimli bir gece kulübü yok. Birbirimize şüpheli gözlerle bakıyoruz Ama barmen Bill, kendinden çok emindi.

“Eğer bir yerde bir kulüp açıtıysa birileri mutlaka bundan bahsetmiştir,” diyor Sive.

“Belki de arama motorlarına girmeyen şu yerel gazetelerden birinde geçmiştir,” diyorum. “Başka bir şey deneyelim.”

Chances'i pek çok farklı şekilde yazmayı deniyorum ve şansım üçüncü denememde yaver gidiyor. Puerto Banus'taki en popüler, en havalı gece kulübü Chanzas'ın web sayfasını açıp Sive'e gösteriyorum.

"Vay be," diyor.

Haklı da. Web sitesi aynalı duvarları, şelale biçimli avizeleri ve deri döşemeli koltukların yer aldığı mekân fotolarıyla dolu. Aslında bana Richard ve Murielle'in Blackwater Terrace'teki evlerinin havalı ve çok daha büyük bir versiyonunu hatırlatıyor. Annem o eve şatafatlı derdi.

"Çok popüler bir yere benziyor," diyor Sive.

Asla gece kulübü insanı olmadım ve bu mekân benim en kötü kâbuslarımdakilere benziyor. Ama Luke'u bulmanın bir yolu varsa... Bir anda ürperiyorum. Ya onu bir kadınla samimi halde bulursam?

Bunu ona söylediğimde Sive, "Ama aslında tam da ihtiyacın olan bu değil mi?" diye soruyor. "Onun iki kolunda da birer kadınla bu şaşalı hayatı yaşaması ve sen, âşık bir genç kız gibi onu aramaya gelince seninle dalga geçmesi."

Evet, planın bu olduğunu biliyorum ama aşağılanma faktörü biraz fazla. Beni unutamadığını, beni öpmemesi gerektiğini ve gerçekten üzgün olduğunu söylemesini istediğimi fark ediyorum. Luke'u affetmek ve ona başka birine âşık olduğumu söylemek istiyorum.

Onun canını yakmayı arzuluyorum. Tanrı aşkına, başından beri olan bu mu? Şokla bunu fark ediyorum. Benim on beş yaşında hissettiğim mutsuzluğu hissetmesini mi istiyorum? Tek kelime edilmeden arkada bırakıldığım için intikam almayı mı hayal ediyorum? Öyleyse düşündüğümünden de kompleksli bir insan olmalıyım.

“Sen hiç kendini internette arattın mı?” Sive önceki sorularına yanıt vermeyeceğimi fark ediyor.

Egonuz için internette dolaşmak deniyor buna ve herkes yapıyor. Ben de. Gerçi ben bunu farklı bir nedenle yapıyorum. Hakkımda internette mümkün olduğu kadar az bilgi olmasını sağlamak için. Daha evvel dediğim gibi, mevcut veya olası müşterilerimizden birinin benim hakkımda onların görmesini istemeyeceğim bir şey görmemeliler. Bu yüzden de arama kutusuna kendi adımı yazarken zaten çok az bağlantı çıkacağını biliyorum.

Az sayıdaki sonuçları Sive’e gösterirken, “O da beni bulmanın çok zor olduğunu anlamış olabilir,” diyorum.

“Nerede yaşadığını biliyor,” diyor Sive. “Oradan başlayabilirdi.”

Ailemin evini arayabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ve o aramamıştı. Çünkü böyle bir şey yapsaydı bizimkiler bunu bana kesinlikle söylerlerdi.

Sive yüzümdeki ifadeyi fark ediyor. “Belki de numarayı unutmuştur.”

Ama ben onunkini unutmadım. Muazzam bir hafızam olmasaydı bile unutmazdım. O zamanlar cep telefonu, Facebook veya Twitter olmaması ne yazık... Asla bağlantıyı koparmazdık ve ben de şu andaki durumumda olmazdım.

“Her neyse, bu akşam kulübe gitmek istiyor musun?” diye soruyor Sive.

İstiyorum. Ve de istemiyorum. Buraya onu bulmaya geldim ama aslında bulmaktan korkuyorum. Bulmadığım sürece Luke gizli karşılıksız aşkım olarak kalacak. Benim ufak romantik kaçmağım.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.” Sive yine dizginleri ele alıyor.

“Sive?”

“Efendim?”

“Büyük bir hata mı yapıyorum?”

“ yle bir Şey yapmaman için buradayım.” Sive bana göz kırpıp sandalyeden kalkıyor.

Bunu birlikte yaptığımızı memnunum.

Plajda h l  boş Őezlonglar var. Detektifliğe devam etmeden önce biraz tatil yapmaya karar veriyoruz. Őezlongların parasını ödedikten sonra, ben otele dönüp mayo, güneş yağı ve havluları alırken Sive de Őezlongların başında beklemeyi kabul ediyor. Yandaki d kk ndan da bir-iki dedikodu dergisi alıyorum ve yanına geri dönüyorum.

Sive karnına güneş kremi sürerken, “İspanya’da olmamızın nedeninin güneŐlenmek olmadığını biliyorum,” diyor. “Ama uzaklaşmaya o kadar ihtiyacım vardı ki.”

“Evet, bunu daha sık yapmalıyız,” diyerek ona katılıyorum.

“Hayatının kalanını Luke’la geçirmeye karar verirsen, bu senin günlük rutinlerinden biri haline gelecek.”

Luke’la yaşamaya karar vermek de burada olma nedenlerimizden biri değil. Bunu istemediğimden emin olmak için geldik.

Sive ne düşündüğümü anlıyor ve dergisini açıyor. Ama bu yemi yutmayacağım. Őezlonga yayılıp diğer dergiyi açıyorum. Adını bile bilmediğim bir ünlünün altı haftalık kocasından ayrılıp ayrılmadığını bile öğrenemeden gözlerim kapanıyor.

Günün kalanını okuyup, dinlenip, susuz kalmamak için

bol bol su içerek geçiriyoruz ve plajdan güneş denize gömülene kadar ayrılmıyoruz. Ardından Girasol'a dönüp uzun gece için hazırlanıyoruz. Gece kulübüne gideceğimizi düşününce iki-üç sene önce aldığım ama pek giymediğim ince bir elbise seçiyorum. Kısa, şeftali rengi dantel ve organze-den. Normalde giyeceğim bir elbise olmamasına rağmen, seksi bir gece kulübüne giyilebilecek yanımdaki en uygun elbise. Yüksek topuklular giyip dore rengi takılar takıyorum. Parıltılı tokalarım yerine, saçıma altın renginde kelebek biçiminde bir toka takıyorum.

Otelin lobisinde buluşunca Sive, "Çok tatlı," diyor. O da çok renkli, çiçekli ve uzun bacaklarını sergileyen bir elbise seçmiş.

Puerto Banus'a taksiyle çok çabuk gidiyoruz. Her ne kadar Chanzas'ın denizden biraz geride olduğunu bilsek de sürücüden bizi marinada bırakmasını rica ediyoruz. Henüz kulübün açılmasına vakit olduğundan önce yemek yiyeceğiz. Ama yemeğe oturmadan önce dükkânları geziyoruz. Puerto Banus tasarımcı butikleriyle dolu ve Murielle'in Vuitton'dan Armani'ye, Versace'den Ferragamo'ya, ünlü tasarımcıların mağazalarında dolaştığını hayal edebiliyorum. Markalar bu kadar önemli hale gelmeden önce, Murielle kıyafetlerini her zaman tasarımcının da adını söyleyerek tarif ederdi. (O dönemler annem hiç kot pantolon giymediği için) üzerindeki kotu ne kadar beğendiğimi söylediğimi hatırlıyorum; Murielle da bana kocaman gülümsemiş ve, "Cerruti," demişti. Cerruti'nin kim veya ne olduğundan ya da Murielle'in neden bu Cerruti denilen adamdan bu kadar hoşlandığından o dönem hiçbir fikrim yoktu. Veya kadından. Hâlâ markalarla çok işim yok, yine de iş kıyafetlerime

çok para harcıyorum. Ama Marbelle görünüşe göre Luke'un annesi için adeta bir marka cenneti.

Artık Chanzas'e gitme vaktinin geldiğine karar veriyoruz ama hem ben hem de Sive gece kulübünden çok otele dönüp yatmaya hazırız. Mor ışıkların aydınlattığı, çoğunluğu cam olan kare binayı görmeden önce sesleri duyuyoruz: Girişin önünde, mor ve gümüş rengi iplerle süslü kapıda kuyruk var ve kimin neye göre içeriye alındığına dair hiçbir fikrim yok. Bekleyen erkek ve kadınlar göz kamaştırıcı derecede güzel olduğu için bizim içeri girebileceğimizden bile emin değilim. Kuyrukta beklerken Sive üretilmiş güzellik diye fısıldıyor ve sanırım bu doğru. İncecik bustiyerlerin altındaki mükemmel yuvarlak kürelere bakılırsa, bu en azından göğüsler için geçerli. Her ne kadar kendi doğal halimize kıyasla bolca göğüs ve bacak dekoltemiz olsa da burası için kesinlikle fazla giyiniyiz.

Yine de içeri girebiliyoruz. Chanzas üç kattan oluşuyor. Ana bar ve dans pistinin bulunduğu zemin kat, her tarafı çelik ve web sitesinden aşına gelen aynalı duvarlara vuran flaşlı ışıklarla ultra-modern bir tarzda dekore edilmiş. Bir üst katta terasa açılan kokteyl köşesi bulunmakta ve üçüncü kat ise VIP'ler dışında herkese kapalı. Zaten VIP'lerin arasında olmamıza gerek yok, hem kokteyl hem de dans pistinin barı yeterince iyi. Kulüp dolmaya başlıyor, dans pisti de bronz ten ve sarı saçlardan oluşan kendi etrafında dönmüş kaynayan bir kütleye dönüşüyor. Ayrıca çok gürültülü. Sive'e kokteyl barına gidip orada durmayı teklif ediyorum. Barın, tek duvarın muazzam büyük kristal avizeden gelen pembe ışıkla aydınlatıldığı, karşı tarafındaki duvarda ise altmışların jet sosyete hakkındaki siyah-beyaz filmlerden biri

oynayan dış terasa açıldığını keşfediyoruz. Tüm bu yer para ve lüks kokuyor. Kesinlikle aşırı, nefes kesici ve ben tüm bunları kanıksamış bir dizi insanın arasında kendimi fazlalık olarak hissediyorum.

Sive bize şarap sipariş ediyor. Yüksek cam kaplı masamızda oturup insanları izlemeye başlıyoruz. Aşağıdaki kadar olmasa da burada da müzik yüksek sesli olduğundan konuşmak mümkün değil. Ne konuşacağımızdan da emin değilim. İkimiz de mükemmel ötesi kadınlar ve onlardan daha da mükemmel erkeklere ağızımız açık bakmakla meşgulüz. Kimse bize asılmadığı veya dansa kaldırmadığına göre etrafa bize bulaşmayın hissi veriyor olmalıyız. Aynı üniformayı giydikleri için kulüp adına çalıştığını anladığımız erkekler (ve kadınlar) bile uzak duruyor bizden. Çalışan erkekler için dar pantolonlar ve iliklenmemiş beyaz gömlekler; çalışan kadınlar içinse dore bikini üstleri, dore kısıcık etekler ve gökdelen topuklar.

Tüm bu ihtişam beni sersemletiyor ama kokteyller de hiç fena değil ve kendi gündelik yaşam alanımın bu kadar dışında olmanın da merak uyandırıcı bir yanı var. Tabii ki daha önce kokteyl barlarına gitmişliğim var -Cadogan için çalışmanın bir kısmı müşterileri eğlendirmeyi de içeriyor- ama yine de böyle bir yerde daha önce bulunmadım. Ayrıca, o tarz gecelerde eğlenmek için dışarıda olmadığımдан tüm o zaman boyunca bir içkiyle yetinirim.

Ortama yeni yeni ayak uydurmaya başlıyoruz ki onu görüyorum. Yetmişlerin modası gibi görünen ama içindeki mavi tişörtle birleşince tam da bugünün modasında olan, buraya çok uygun beyaz bir takım giymiş. Hatırladığımdan farklı. Saçını kazıtmış. Becerikli bir berberin elinden çıktığı

belli olan tarz bir sakalı var. Gözleri daha yaşlı bakıyor; daha güngörmüş. Ama hâlâ aynı Richard Evans. Luke'un babası. Ve kolunda bir kız var. Sanırım gece kulübü sahiplerinin kollarında bir kız olması zorunlu.

Kız elbette genç ve çok güzel. Saç bakım ürünleri reklamlarında gördüğünüz koyu, ılık saçan buklelere sahip. Hatta o kadar çok saç var ki eminim yarısı takmadır. Kızın teni kusursuz ve makyajı büyük gözlerini, büktüğü dudaklarını daha da vurguluyor. Kısa siyah bir elbise ve üzerinde nasıl durduğunu anlayamadığım kadar yüksek topuklu bir ayakkabı giyiyor. Ben anlamasam da o durabiliyor ve harka görünüyor. Güzelliğinin doğal mı yoksa kozmetikten mi kaynaklandığının bir önemi yok. Kesinlikle buradaki en tatlı (ve seksi) kadın.

Burası Blackwater Terrace'tan ve Richard Evans'ın gece Murielle'la birlikte dışarı çıkıp gittiği bardan çok farklı bir dünya. Hogan kasabanın yerel mekânıydı, o dönemler yırtık pırtık koltukları ve asla temiz görünmeyen halısıyla karanlık bir banliyö barı olduğu için ben çok gitmezdim. Şimdi İskandinav tarzı açık renk mobilyaları ve tahta döşemeleleriyle bir gastro-pub'a dönüştü ve anneler her pazar öğle yemeklerini orada yiyor. Yine de aklımda hâlâ karanlık ve adi bir yer.

Gözlerimi Richard'dan alamıyorum. Altmışlarında olan bir adam için inanılmaz zinde görüldüğünden, yüzünü gerdirmiş olabileceğinden şüpheleniyorum. Altmışlarına gelmiş adamların gece kulüplerinde takılması biraz zavallı bir durum. Kulübün sahibi sizseniz demek ki iş değişiyor.

Sive, adamı izlediğimi fark edince bana sorgular bir bakış fırlatıyor. Dudaklarımı oynatarak Richard'ın adını söylediğim anda gözleri büyüyor.

“Yakışıklıymış,” diyor o da ağzını oynatarak.

Başımla onaylıyorum.

“Luke da ona mı benziyor?”

“Daha da yakışıklı.”

Gözleri daha da büyüyor. “Şimdi anlıyorum.”

“Ne?”

“Tatlım, bu adam çok yakışıklı. Oğlunu öpmüş olmana şaşmamalı.”

“Luke’u dış görünüşü için öpmedim,” diyorum ve Sive bana şüpheli bir bakış fırlatıyor. Tekrar Richard ve büyüleyici kıza dönüyor ama beyninde yine tilkilerin hareket ettiğini görebiliyorum. Sive’e göre Luke’la aramdaki her şey seksle ilgili. Öyle olmalı. Ve belki de buraya gelmenin kötü bir fikir olduğunu düşünüyor.

Sive sonunda bakışlarını tekrar bana çeviriyor. “Yanıma gidecek misin?” diye soruyor

Kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınmaya başlıyor. Bu adamla aynı mutfakta oturdum. Aynı odada televizyon izledim. Babamla aynı bara giderdi. Ama şimdi dünyaları bambaşka. Ve artık onu tanımıyorum.

“Carlotta?” Sive beni dürtüyor. “VIP salonuna gidiyor. Onu gitmeden yakalamak isteyebilirsin.”

VIP salonuna, önünde iri kıym bir güvenlik görevlisinin durduğu ufak cam bir asansörle çıkılıyor. Ben orada donakalmış bir biçimde dikilirken, Richard ve kız arkadaşı asansöre binip hızla yukarı kata çıkıyorlar.

“Eminim yanına gidip kim olduğunu söylersen, senin de yukarı çıkmaya izin verir,” diyor Sive.

“Öyle mi dersin?”

Richard Evans’ın, en azından bu Richard Evans’ın beni

hatırlayacağını hiç sanmıyorum. Ve hatırlasa bile, beni görmek ister mi? Ben çok gerilerde bıraktığı yerden biriyim.

“Sen gitmezsen ben giderim,” diyor Sive. “Bu kadar yolu sabıkalı geçmişî olan bir adamın gözümü korkutması için gelmedim.”

“Ahh, Sive...” Endişeli gözlerle ona bakıyorum. “Yapamam. Yapamam işte.”

“Luke’u bulmak istiyor musun, istemiyor musun?” Sive’in bana tamamen kızdığı ortada; mavi gözleri haşin ve bağışlamaz. “Onun yüzünden orta yaş krizi geçiriyorsun! Buraya neden geldiğine dair Chris’e yalan söyledin ve şimdi tüm bunları çözmeni sağlayabilecek birinden iki adım mesafedesin ve çekiniyor musun?” Sesi haklı bir öfkeyle yükseliyor.

Çekindiğim konusunda haklı. Hatta diğer her şey konusunda da. Derin bir nefes alıp şarabımı tek yudumda bitiriyorum. Sive de kendininkini bitirince kalkıp asansöre doğru gidiyoruz.

Kapıdaki güvenlik görevlisine Richard’ın eski bir arkadaşı olduğumu anlatmaya çalışıyorum ama adam ya beni duyamıyor ya da anlamıyor. Ne dersem diyeyim adamın tek yaptığı başını sallamak. Sonunda Sive’in sabrı taşıtı. Çantasını açıp kartvizitini çıkarıp arkasına, “Oğlunuz Luke’un arkadaşı, Carlotta O’Keeffe, sizi görmek istiyor,” yazıyor. Kartı güvenlik görevlisine verip VIP salonuna götürmesini işaret ediyor. Adam ilk başta duraksasa da, dar pantolonlu yakışıklılardan birini yanına çağırıp kartı ona veriyor. Yakışıklı anında ortadan kayboluyor. Birkaç dakika sonra güvenlik görevlisi kulağındaki kulaklığa bastırıyor ve şaşkınlıkla bize bakıyor.

Asansörün kapısını açıyor ve biz biniyoruz.

Asansörden inerken kapıyı bir başka güvenlik görevlisi açıyor ve bizi (siyah ve gümüş renklerle dekore edilmiş) VIP salonundan geçirerek daha küçük bir odaya götürüyor.

Işıklar hâlâ kısık olsa da burasının içi daha aydınlık ve büyük bir koltukta oturan Richard Evans'ı görebiliyorum. Manken kız arkadaşından ortada eser yok.

Biz içeri girince ayağa kalkıyor.

“Carlotta O’Keeffe,” diyor Richard Evans. “Luke’un küçük Carly’si. Bak, bak, bak.”

“Bay Evans.” Ona çocukluğumdaki gibi Bay Evans demek saçma geliyor ama Richard demem de yerinde olmaz. Tıpkı bana “Luke’un küçük Carly’si” demesinin yerinde olmadığı gibi. Eskiden bana sadece Carlotte derdi.

“Nasılsın?” diye soruyor. “Seni görsem tanımazdım. Değişmişsin.”

“Büyüdüm,” diyorum ve Richard Evans sırıtıyor.

“Ve seksi olmuşsun.”

Yüzüm kızarmaya başlıyor. Buna engel olamıyorum. O benim çocukluk arkadaşımın babası ve yaşlı bir gece kulübü sahibi - hâlâ yakışıklı olsa da, pantolonu fazla dar!

“Ve siz?” Sive’e dönüp tepeden tırnağa gözleriyle vücudunu süzüyor.

Sive de kendini tanıtıyor.

“İkiniz de Chanzas’e hoş geldiniz. Umarım iyi vakit geçiriyorsunuzdur.” Richard Evans telefonunu çıkarıp bir anlığına parmağıyla tıklatıyor.

“Çok etkileyici,” diyorum.

Odanın kapısı açılıyor ve bu sefer de uzun sarı saçlı gü-

zel bir kız içeri giriyor. Elinde, gümüş bir kovanın içinde şampanya bulunan bir tepsi taşıyor. Sarışın kız raflara gidip üç bardak alıp şampanyayı bardaklara dolduruyor ve her birimize birer bardak uzatıyor.

Richard Evans, “Şerefe,” diyor.

“Şerefe.”

Bazen sadece nazik olmak veya başka ne yapabileceğinden emin olmadığınız için bir şeyleri yapıyor olmak ne kadar komik, haksız mıyım? Burada oturup bu adamla şampanya içmek çok salakça gelse de tam olarak bunu yapıyorum. Ayrıca şampanya gerçekten iyi.

“Size Luke’u sormak istediğimiz için buradayız.” Görünüşe göre Sive olayın dizginlerini eline alması gerektiğine karar veriyor. “Onu arıyoruz.”

“Luke’u mu?”

“Oğlunuz,” diyor hızlıca Sive.

“Luke’la çok iyi arkadaşınız, değil mi?” Richard Evans, Sive’i umursamıyor ve doğrudan bana bakıyor.

“Siz gidene kadar evet,” diyorum. “Yani siz kaçana kadar.”

“Zor bir dönemdi,” diyor Richard Evans. “Yapabileceğim tek şey oydu. Ve Carlotta inan bana, benim hakkımda tüm duydukların doğru değil.”

Doğru olmasalar bile O’Connell’ları soyup soğana çevirmişti. Bunun gerçek olduğunu biliyorum.

“Bunlarla ilgilenmiyorum,” diyorum. “Tek istediğim Luke’a ulaşmak.”

“Neden?” diye soruyor Richard.

“Çünkü ben. . . Bak, nedeni falan önemli değil. Sadece ona ulaşmak istiyorum,” diyorum. “O yüzden numarasını verirseniz çok sevinirim.”

Richard kadehini bitirip kendine biraz şampanya daha dolduruyor. “Luke’un nerede olduğunu bildiğimi de nereden çıkardın?”

“Siz onun babasısınız,” diyorum. “Yerini bilmeseniz bile bana en azından bilen birinin telefon numarasını verebilirsiniz.”

İlk başlarda heyecanlı olsam da artık huysuzlaşıyorum. Richard Evans’tan korkmuyorum. Ya da gözümü korkutmuyor. Sadece Luke’u bulmak istiyorum.

“Üzgünüm Carlotta ama bu dediklerinin hiçbirini yapamam.” Richard arkasına yaslanıyor. “Geçmişle bağları kopardım.”

“İyi ama Luke sizin geçmişiniz değil ki,” diyorum. “Oğlunuz.”

Richard, “Luke beni pek de bir baba figürü olarak görmediğini belirtti zaten,” diyor. “Benimle olmak gibi bir derdi yok, zaten bugünlerde gayet başına buyruk. O artık bir yetişkin. Arkadaşlarınızı seçebilirsiniz ama ailenizi asla, falan filan işte. Kendi bilir.”

“Ama burada, Marbella’da yaşıyor,” diyerek karşı çıkıyorum. “Nerede olduğunu biliyor olmalısın. Ne yaptığını, ne ettiğini.”

“Bilmiyorum,” diyor Richard. “Uzun bir süredir bağlantımız yok. Ben irtibatı sürdürmeyi denedim, o ise yapmadı. Ben de seçimine saygı duyuyorum. Zaten hiçbir zaman da çok yakın sayılmazdık.”

Demek ki Luke doğruları söylüyordu. Omuz silken Sive’e bakıyorum.

Sive, “Peki ya annesi?” diye soruyor Richard’a. “Belki o bize yardımcı olabilir, ne dersin?”

“Eski karım da artık kendi hayatına bakıyor,” diyor Richard. “Onun da nerede olduğuyla ilgili en ufak bir fikrim yok. Gerçi Murielle’e haksızlık etmeyeyim, zor zamanlarımda da yanımdaydı. İyi zamanlarımda da bir kısmında birlikteydik. Ama artık hayatında yeni bir erkek var ve yeni bir hayatı var. Onunla ne görüşüyoruz ne de konuşuyoruz.”

Sive, “Emlakçı dükkânı halen duruyor mu?” diye soruyor.

“Kapsamlı bir araştırmaya yapmışsınız, değil mi?” Richard düşünceli gözlerle Sive’e bakıyor. “Hayır, durmuyor. Sattı. Nerede olduğuna dair de bir fikrim yok, çünkü eski eşlerimin ne yaptığını takip etmiyorum. Tek bildiğim, zamanının çoğunu Güney Amerika’da geçirdiği. Bu yeni adamla. Benden genç olan adamla. Hatta ondan da genç olan adamla. Gerçi her zaman genç erkeklerin gözdesi olmayı severdi.”

Luke’un annesini aramak için Güney Amerika’ya gide-mem. Luke’u bile bulamıyorken annesini bulacağımdan şüpheliyim.

“Peki o zaman,” diyorum. “Denemeye değerdi. Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Evans.”

Huysuz olsam da olmasam da halen onunla konuşurken kendimi bir çocuk gibi hissediyorum ve bu da biraz çılgınca.

“Luke’la neden bir anda ilgilenmeye başladın?” diye soruyor Richard. “Blackwater Terrace geçmişte kaldı.”

“Önemli bir şey değil,” diyorum. “Ben... Sadece... Boş ver. Ama onunla irtibata geçerseniz...” Bu şu anda aklıma gelmişti. “Lütfen buraya geldiğimi söylemeyin.”

Richard bana kafası karışmış şekilde bakıyor. “Neden?”

“Onu aramak düşünmeden yaptığım bir şeydi,” diyorum. “Ama şu anda geçmişin geçmişte kalması gerektiğini düşünüyorum.”

Richard, “Sana daha fazla katılamazdım,” derken, Sive bana yandan bir bakış atıyor.

Komşularımızı dolandırmış olan adam eski günleri anmak istemese de, Sive bir anda neden geçmişin geçmişte kalmasını isteyenin ben olduğumu anlamaya çalışıyor.

“Gitsek iyi olur,” diyorum Richard’a.

“Daha erken,” diyerek buna karşı çıkıyor Richard. “Birazdan yeni bir DJ geliyor. Size VIP geçiş kartları veririm.”

“Hayır, teşekkürler.” Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Hâlâ çok parti insanı değilsin sanırım?” Richard bana gülümsüyor. “Hep biraz ineğin Carlotta.”

Cevap vermiyorum.

“Peki, bu ineğinle iş dünyasında başarılı olabildin mi?” diye soruyor Richard. “Hafızan çok kuvvetliydi, değil mi? Luke bundan hep çok etkilenmişti. Hatta hepimiz etkilenmiştik. Hatta seni kumarhaneye götürmenin iyi bir fikir olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.”

Gerçekten mi? Benim kartları sayacağımı falan mı sanıyordu? O zamanlarda bile?

Hissettiğim kadar şaşırmış görünüyor olmalıyım ki Richard kahkahayı basıyor.

“Bilirsin, o dönemlerde ben de kumar işine girmeyi düşünüyordum,” diyor. “Çok kazançlı bir iş çünkü biliyorsun, kimse, sen bile kasayı yenemezsin. Ama benim esas olayım gece kulüpleri. Esas yapman gereken işi bulmak harika bir şey.”

Özellikle de bedelini başkaları ödemişse. Tabii bunu yüksek sesle söylemiyorum. Ona hakaret etmek istemiyorum ki bu da çok saçma. Yine de Richard Evans’ın birilerini dolandırdığına inanmak çok zor. O kadar çekici ki. Her

zaman öyleydi ve her zaman da öyle olacak. Elinden başka bir şey gelmiyor. Yine de suçların cezasız kalmadığına dair sağlıklı bir örnek sayılamaz. Şimdi içeri bir başka muhteşem kız giriyor. Görünüşe göre Luke'un babası ceza almak yerine cömertçe ödüllendirilmiş.

21. Bölüm

♪ Recuerdos de la Alhambra - Pepe Romero ♪

Gece kulübünden çıkıp tek kelime etmeden taksiye biniyoruz. Puerto Banus hâlâ insan dolu olsa da, görünürde sadece resepsiyon görevlisinin olduğu otelde her şey çok daha sakin. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, odama gitmek istemediğim için barın açık olup olmadığını soruyorum.

Resepsiyon görevlisi, “Size içki getirebilirim,” diyor. “Ne isterdiniz?”

Sive, cin tonik sipariş ediyor. Bu, ikimizin de stresli olduğu durumlarda ısmarladığımız klasik içki. Rahat giriş alanına oturup içkilerimizi beklemeye başlıyoruz. Kadehlerden bir yudum alınca cini bol toniği az tuttuklarını anlıyorum. Her ne kadar alkol tadı bir an nefesimi kesse de kesinlikle iyi geliyor. Resepsiyon görevlisi masaya bir de ufak zeytin tabağı bırakıyor. Böylece bir nebze de olsa kendimi daha az alkolik gibi hissediyorum.

Sive ağzına bir zeytin atarak, “İşte bu eğitici oldu,” diyor. “Ne adam ama.”

“Bunu hayranlık içerisinde mi söyledin? Yoksa korku veya dehşet içerisinde mi?”

“Hayranlık olmadığı kesin,” diyor Sive. “Belki biraz etkilendim. Tuttuğunu koparan biri, değil mi?”

Onu başımla onaylıyorum. “Hep öyleydi. Bu yüzden hepimiz çok başarılı olduğumu düşündük.”

“Kesinlikle bir karizması var. Ve Luke ona benziyorsa...”

“Luke babasına benzemiyor,” diyorum. “Hiç alakası yok.”

“Ama sen daha yakışıklı demiştin.”

“Bu farklı. Öyle, yakışıklı. Ayrıca çok daha genç. Elbette.”

Sive sırtıyor. “O da babası gibi böyle güçlü bir enerji yayıyorsa, senin sorununun ne olduğunu anlayabiliyorum.”

“Yaymıyor. Luke çok daha nazik.”

“Yine de üzerinden büyük etkisi var. Tıpkı Richard’ın diğer insanlar üzerinde etkisi olduğu gibi,” diyor Sive düşüncelere dalarak. “Hayvani bir çekicilik.”

Luke’tan aldığım enerji böyle değil. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse öpücük tamamen manyetikti.

“Luke’la görüşmediğini söylediğinde ona inandın mı?” diye soruyorum.

Sive bir an düşünüp ardından başıyla onaylıyor. “Bence çok mümkün. Adam kesinlikle kendisi için belirli bir hayat çizmiş. Ailesi bu hayatı onaylamadı veya buna uyamadıysa -ki hadi dürüst olalım, kaç tane eş ve çocuk o kolundaki deniz kızıyla uyuşur ki- o yüzden hepsini geçmişte bırakmasını anlayabiliyorum.”

“Ama yine de bir aileler,” diyerek karşı çıkıyorum. “Babasının çok görmediğini Luke da bana söylemişti ama en azından hâlâ konuşuyor olmalılar.”

Sive de, “Senin ailen öyle,” diyerek bana katılıyor. “Çünkü böyle insanlarsınız. Ama pek çok insan için durum böyle değil. Aslında çok yazık. O kadar az akrabam var ki, biraz daha çok olmaları daha iyi olabilirdi. Gerçi yine de, eğer ailedeki biri seni çıldırtıyorsa, kalabalık akrabaların ne anlamı kalır ki?”

“Richard’dan bir şey çıkmadı, Murielle kayıp ve Luke’tan haber yok.” Cinden büyük bir yudum alıyorum. “Çok da iyi gitmedi, haksız mıyım?”

“Sive başıyla onaylıyor. ‘Sırada ne var?’”

“Richard bana kendimi yine on beş yaşındaymışım gibi hissettirdi,” diye kabul ediyorum. “Ve adam haklı Sive. Sen de haklısın. Luke artık hayatımda değil. Bunu bilmek için onu görmeme gerek yok. Bana gülmesini görmeye ihtiyacım yok. Boş bir hayalin peşindeyim resmen.”

“Daha çok karanlık bir hayal,” diyor.

Ona beşlik çıkıyorum ve birer cin tonik daha söylüyoruz.

Ne zaman yattığımızı bilmesem de gözlerimi açtığımda bunu hiç yapmamış olmayı diliyorum. Kafam zonkluyor ve ağzım kupkuru. Zorla da olsa oturur pozisyona geçip yatağımın yanındaki sudan koca bir yudum alıyorum. Kepenkleri hafifçe aralarken, yatak odasına sızan ışığa doğru gözlerimi kısıyorum. Ardından da banyoya geçiyorum ve duşun altında en az on beş dakika harcıyorum. Akşamdan kalma olduğu zamanlarda Chris, sıcak duştan sonra soğuk duş alır

ama ben bunun için fazla korkağım. Benim duşlarım genelde ılıktır. Duştan sonra kendimi kesinlikle daha iyi hissediyorum ve kepenkleri tamamen açmadan önce ince bir üstle şort giyiyorum. Odanın içine ışık dolarken güneş gözlüklerimi kapıyorum. Telefonuma bakınca saatin daha dokuz olduğunu fark ediyorum. Odaya girer girmez alkol komasına girip sızmana rağmen, aslında çok da uyumuş sayılmam. Demek ki sarhoşluktan bayılmaktan ziyade iyi dinlendiğim bir uyku çekmişim. Sive'in kalkmadığını düşündüğüm için odamın önündeki ufak verandaya oturup bir şişe suyla vücudumun kaybettiği sıvıyı telafi ederken, bir yandan da dedikodu dergilerine göz gezdiriyorum.

Yaklaşık bir saat sonra Sive de kapıları açıp bahçeye çıkıyor.

“Selam,” diyorum.

Sive, “Yapma,” diyerek güneş gözlüklerini kaldırıp bana kan çanağına dönmüş gözlerini gösteriyor ve hızla göz kırpıp tekrar geri takıyor.

“Ne yapmayayım?”

“Yüksek sesle bir şey deme.” Sive inliyor. “Ne düşünüyorduk ki? O lanet cin toniklerden kaç tane içtik?”

Dört olmalıydı. Ama alkol oranı çoktu. Yani alışık olduğumuza kıyasla çok fazla içmiştik.

Sive homurdanarak, “Sanırım öleceğim,” diyor. “Burada. Hemen. Şu anda.”

“Ahh, canım.”

“Bana iyi hissediyorum deme.”

Ona ılık duşun ve bir litre su tüketmenin bana çok yardımcı olduğunu, tedavi sürecimi de kahvaltıyla sonlandırmaya karar verdiğimi söylüyorum. Sive omuz silkiyor.

Planları arasında kahvaltı olmadığını söylüyor. Ama yatakta yatmak var. Bir şeyler yememi ve birkaç saat sonra gelmemi öneriyor, bu sırada karanlık bir odanın ve ağrı kesicinin mucizeler yaratmasını umuyor.

“Emin misin?”

“Tatlım, ayakta bile zor duruyorum,” diyor Sive. “Yatmam lazım.”

Ben de onun istediğini yapıyorum.

Oteldeki kahvaltı bittiği için sokağın köşesindeki bir kafeye gidip biraz kahve ve poğaça atıştırıyorum. Geleneksel olarak beyaza boyanmış bir bina ve kaldırıma, pelesenkağaçlarının altında masaları var. Otururken, her pazartesi güneşli bir kaldırım kafesinde kahve içecek zamanım olsaydı ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Çalışma masanızdaki ılık hazır kahvelerden çok daha iyi. Veya sabah toplantılarındaki lezzetsiz filtre kahvelerden. Gerçi bu kafede de bazı toplantılar yapılıyor gibi görünüyor. Şehrin sakinlerinden takım elbise giymiş bazıları, oturmuş hararetili şekilde sohbet ediyor veya telefonlarından bir şeyler gösteriyor. Hatta arada sırada insanların birbirlerine evrak verdiklerini de görüyorum.

Ben de telefonumu çıkarıp e-postalarımı kontrol ediyorum. Çok önemli bir şey yok ama sabah halletmem gereken bir-iki şey var. Üç haftalık balayı tatilinden önce de tüm gün izin almış olduğumu fark edince işimi pek de sallamaya başladığımı fark ediyorum. Gerçi buna değdi.

Değdi, çünkü dün akşamki cin toniklerle birlikte Luke’la olanları ne kadar da abarttığımı fark ettim. Belki Richard Evans’ı görmek beynimi tekrar çalıştırdı. Belki de gerçekten de geçmişin geçmişte kaldığını ve kalması gerektiğini fark

ettim. Belki de o kadar sarhoştum ki, benim için önemli olan şeylerle yeniden bir bağlantı kurdum. Her ne olursa olsun, Sive'e artık Luke konusunu kapattığımı ve Chris'le evlenmeye hazır olduğumu bilmek için onu görmeme gerek kalmadığını ve eve dönünce kendimi düşün hazırlıklarına vereceğimi söyledim.

Sive bana yarı kapalı gözlerle bakarak, "Gerçekten mi" diye sordu.

"Kesinlikle." Bu sözlerimi en az altı kez daha yineledikten sonra Chris'e mesaj atıp onu ne kadar sevdiğimi söyledim. Neyse ki mesaj sesi onu uyandırmamıştı, çünkü aksi takdirde "Tanrı aşkına be kadın! Saat sabahın dördü!" gibi bir yanıt verebilirdi.

Bu mesajı ve yanıt gelmediğini hatırlayınca Americano ve kruvasanımı beklerken Chris'i yeniden arıyorum.

"Selam."

Artık telefonunu, "Bennett," diyerek açmıyor. İşte onu bu yüzden seviyorum. Beni dinliyor.

"Sadece seni sevdiğimi söylemek istedim."

"Duyduğuma sevindim. Bekârlığa veda hafta sonun nasıl geçti?"

"Dün akşam dağıttık," diye itiraf ediyorum.

"Mesajını görünce tahmin ettim. Yanıt vermedim çünkü komada olabileceğini düşündüm." Koma konusunda dalga geçtiğini göstermek için gülüyor.

"Büyük ihtimalle öyleydim. Kokteyl içtik. Ve de cin. Umarım seni gecenin bir köründe uyandırmadım."

"Hayır. Sızmıştım. Bu sabah gördüm. Annem tüm akşam boyunca düğündeki oturma planı için beni esir aldı."

"Off, cidden mi! Ama onu bu hafta yapacaktık."

“Bu sadece geçici oturma planı,” diyor Chris. “Daha davetiyeler çıkmadı bile.”

“Düğüne altı hafta var daha,” diyorum. “Paranoyaklık ediyor.”

“Her neyse.”

“Bu konuda ben haklıyım.” Sesim en otoriter tonunda.

“Annemle bunu başaracağınızı biliyordum.” Sesinden memnun olduğunu anlayabiliyorum.

“Başaracağız.”

Arkadan biri onu çağırınca, “Gitmem gerek,” diyor. “Akşama görüşürüz.”

“Tamamdır. Uçuş detaylarımı aldın değil mi?”

“Evet.”

“Seni seviyorum.”

Yanıt vermediğine göre çoktan ilgilenmesi gereken konuya dikkatini verdi.

Kahveme biraz şeker koyuyorum. Normalde şeker kullanmam ama bugün kesinlikle enerjimi arttırmaya ihtiyacım var. Eve dönünce çok sert bir detoksa gireceğim ve tüm dikkatimi yakında edeceğimiz yeminlere vereceğim. Bunu söylerken kendimi yetişkin ve duyarlı hissediyorum. Kişisel hayatımdaki benle profesyonel hayatımdaki ben adeta aynı noktaya gelmişiz gibi. Ama aynı zamanda, kendimi tam bir kadın gibi hissediyorum ve heyecanlıyım. O yüzden de dönünce bir alışveriş turu planlayıp, ardından saç, makyaj ve yakında gelin olacakların yapması gereken ne varsa onu yapmaya karar veriyorum. Hem kendim hem Sive hem de nedimem olacak olan Natasha için.

Şu anda Chris’le evlenmek ve düğün günümün hayatımın en güzel günü olması için sabırsızlanıyorum. Muh-

teşem bir elbise giymek, (en azından mekânın elverdiği kadar) eğlenmek ve annemle babamın da keyif almalarını ve benimle gurur duymalarını istiyorum. Dorothea'nın düğünü ele geçirmesi de umurumda değil. Sonuçta o da bir anne. Annemleri nasıl mutlu ve gururlu hissettireceksem onun da mutlu ve gururlu olmasını istiyorum. Her şeyin mükemmel gitmesini isteyecek, çünkü düğün onun evinde ve benim bununla hiçbir sorunum yok. İlk kez onunla aynı amaç için savaşıyoruz.

Artık kafamda *Concierto de Aranjuez* çalmıyor. Flamenko dansçısı olma isteğim de yok. Eve gidip tekrar kendim olmak istiyorum. Buraya gelmeme ne kadar sevinsem de kendimi küçük düşürmediğim için daha mutluyum.

Kadını göz ucuyla görüyorum. Onu hemen tanıyamıyorum, çünkü dün akşamki aşırı dar siyah elbisesi yerine bugün beyaz bir gömlek-elbise, ince kareli bir kemer ve de boz rengi şort giyiyor. Yüksek topuklu olsa da sandaletleri dün akşamkine kıyasla oldukça alçak sayılır. Sarı-kahve ve bitter çikolata renginde dalgalanan parlak saçları, onu fark edip dün akşam Richard Evans'ın yanındaki kadın olduğunu anlamama neden oldu. Güneş gözlüklerimi takıp soğan köşesine doğru yürümesini izliyorum. Tam da orada elini kaldırıp birine el sallıyor ve işte o anda Luke Evans'ı görüyorum; uzun dar binadan çıkıp kıza sarılıp onu yanından öpüyor.

Birlikte sokaktan aşağıya yürümelerini izliyorum. Luke'un açık renk saçları ve kızın koyu renk saçları birbirine karışmış ve hangi konuda konuşuyorlarsa ikisi de konuya kendini kaptırmış bir halde. Sonra bir anda köşeyi dönüp gözden kayboluyorlar. Kalbim çarpıyor ve beynim dönüyor.

Ve işte. Beklediğim aşağılanma tam karşımda. Luke da babası da bu kızı tanıyor. O yüzden Richard'ın artık bağlandı olmadıklarına dair söylediklerinin yalan olduğu ortada. Ayrıca Luke o kızı öptü. Gerçi her ne kadar kız onu öpmüş olsa da, o da dehşet içerisinde kızıdan geri falan çekilmedi. Luke ve hayatı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey. Ve sırf bana kendimi özel hissettirdi diye hayatımdaki her şeyi tehlikeye atmaya hazırdım.

Çok, hem de çok kolay yırtmıştım.

Çantamda cüzdanımı karıştırıp kahve ve kruvasanın fiyatından çok daha fazla para çıkarıyorum. Kafeden kalkıp uzun, dar binaya doğru ilerliyorum. Duvardaki pirinç levha üzerinde yazılı isimlere bakıyorum. Ne varsa okuyorum - şirket isimleri, üç isimli İspanyol aile adları, uzun telefon numaraları. Hiçbiri Luke Evans'ın değil. Hiçbiri çocuklar veya bir vakıfla ilgili de değil. Hiçbiri benim için bir anlam ifade etmiyor.

Sokağın sonuna doğru ilerleyip Luke ve kızın döndüğü köşeyi dönüyorum. Görünürde yoklar ve bu da iyi bir şey. Çünkü bir zamanlar tanıdığım Luke artık farklı biri. Seçimlerini yapmış. Ben de benimkileri. Artık yoluma bakma zamanı.

Luke'u gördüğümü Sive'e söylemiyorum. Otele döndüğümde Sive, loş ışıklı lobide güneş gözlükleri ve önünde bir bardak suyla oturuyor. Bana hâlâ hassas olsa da hareket edebildiğini ve biraz kahveyle kendine gelebileceğini söylüyor. Biz de kafeye geri gidiyoruz. Ben kendime bir tane daha Americano sipariş edip, Luke yeniden ortaya çıkarsa diye endişeli gözlerle etrafı izliyorum. Tabii ki şu noktada

bu benim için hiç önemli değil. Luke ile o kızı görmeden ve Richard Evans'ın oğluyla görüşmediği hakkında yalan söylediğini fark etmeden önce zaten kendime geldim.

Gitmek için kalktığımızda rahatlıyorum. Otelde hesabımızı kapatıp havaalanına gitmek için taksiye binince daha da rahatlıyorum. Evans ailesiyle olan ne geçmişim varsa hepsini kapattım. Artık önemli olan geleceğim. Yaşayacağım hayat. Mutlu olacağım hayat.

Havaalanı personeli kapıda durmuş yolcuları uçuşa hazırlıyordu ki telefonum çalıyor.

“Selam Chris.”

“Lottie. Burada ufak bir kriz çıktı.”

“Sorun ne?”

“Annemlerdeyim,” diyor. “O sandalyeden düştü.”

Herhalde yanlış duydum. Sandalyeden nasıl düşebilir ki? Ve bu nasıl bir krize dönüşmüştü?

“Üzerine çıkmıştı. Duvarın yüksekliğini ölçüyordu.” Chris’in sesi hem bıkkın hem de endişeli geliyor. “Düğünle ilgili bir şey. Ayağı kayıp düştü ve tahminen kolunu kırdı. Hatta bacağına da.”

“Ahh, Tanrım, Chris bu çok korkunç. O iyi mi?”

“Ambulans bekliyoruz,” diyor. “Seni aramak zorundaydım, çünkü tahminen sonumuz acilde bitecek ve orada işimiz ne kadar sürer bilmiyorum. Seni bu akşam gelip alamayacağım.”

“Benim için endişelenme,” diyorum. “Taksi bulurum. Umarım annen iyidir.”

“Annem aradığında dehşete düştüm,” diye itiraf ediyor Chris.

“Ahh, zavallı Dorothea. Zavallı sen.”

“İşlerin nasıl gideceği belli olunca seni ararım veya mesaj atarım. Onu hastanede tutarlar mı bilmiyorum. Özel sağlık sigortası var ama hangi hastaneye gideceğimizi ya da boş yatakları olur mu bilmiyorum...” Susuyor. “Ambulans geldi. Gitmeliyim.”

“Sorun değil. Sonra konuşuruz.”

“Bay,” diyerek telefonu kapıyor.

İlk konuştuğumuzda, Chris bizi alıp benim evime gitmek için nehri geçmeden önce Sive’i evine bırakacaktı ama şimdi bu ihtimal ortadan kalktığına göre, Sive’le birlikte Dublin’deki terminal binasından çıkınca taksilerin olduğu yere doğru yürüyoruz. İkimiz de havaalanında birinin bizi karşılamamasını garipsemiyoruz.

Zaten ikimiz de sürekli iş seyahatinde olduğumuzdan, uçaktan inip doğrudan taksiye binmeye alıştık. Ama sadece birkaç metre gidiyoruz ki birinin Sive’e seslendiğini duyup etrafa bakınıyoruz.

Chris’in burada olacağını söylemesine rağmen Kieran da Sive’i karşılamaya gelmiş. Kieran ona kocaman sarılırken Sive’i kendisi eve götürmek istediğini söylüyor. Sive onu gördüğüne sevinmiş görünüyor ve birbirlerini ne kadar özlediklerini söylerlerken çok rahatsız olmuş gibi görünmemeye çalışıyorum. İspanya ziyaretimizde Kieran’ın lafı bile geçmedi. Tüm tatil benimle ilgiliydi ve öyle olmamalıydı. Sive için de zaman yaratmalıydım. Çok kötü bir arkadaşım. Gerçekten de son birkaç haftadır sadece kendime odaklandım. Artık bunu aşmam lazım.

“Nişanlın nerede?” Kieran bana sorgular gözlerle bakıyor ve Sive, Dorothea’nın başına gelen kazayı anlatıyor.

“Sive’lerin oraya kadar seni de götürmemizi ister misin?” diye soruyor Kieran.

Hayır anlamında başını sallayıp ona bu şekilde eve gitmemin daha uzun süreceğini hatırlatıyorum. Taksi tutmak daha kolay olacak diyorum.

Sive, “Emin misin Lottie?” diye soruyor. “Yani benim evin oradan da taksi çağırabilirsin ve-”

“Ama şu anda dışarıda bir sürü taksi var,” diyerek onun sözünü kesiyorum. “Gerçekten Sive, hiç sorun değil.”

Sive bir an bana kuşkulu gözlerle bakıyor ama ardından başıyla onaylıyor. “Harika zaman geçirdik,” diyor. “Beni çağırdığın için teşekkürler.” Sesinde kızlara özel bir hafta sonu geçirdiğimiz dışında bir şeyi ima eden bir ton yok. Benim bencil ve aptalca davrandığımı ya da tüm bu süre boyunca beni kolladığına dair de bir ima yok.

“Geldiğin için teşekkürler,” diyorum. “Ve yakında görüşelim. Belki öğle yemeğine çıkarız?”

“Nedime alışveriş gününü ayarlamamız gerektiğini unutma,” diye hatırlatıyor Sive. “Daha fazla ertelersen Natasha patlayacak.”

“Sabah ilk iş ayarlayacağım,” diye söz veriyorum.

“Harika,” diyor Sive. “Umarım Dorothea iyidir.”

“İyi olacaktır.” Ona zayıf bir gülümseme atıyorum, sonra onlardan uzaklaşıp taksilere doğru yürüyorum.

22. Bölüm

♪ Anoché - Juan Carlos Quintero ♪

Taksideyken Chris'i arıyorum.

Telefonu, "Lottie," diyerek açıyor.

"Dorothea nasıl?"

"Sonunda onunla ilgileniyorlar." Sesi yorgun geliyor, şaşırımıyorum. Acil servis her zaman streslidir.

"Gelmemi ister misin?"

"Hastaneye mi?" Chris şaşırıyor.

"Veya Dorothea'nın evine."

"Teklifin için çok teşekkürler ama burası çok karışık ve annemi çıkaracaklarından emin değilim, o yüzden Rathgar'a kadar gitmene gerek yok."

Chris haklı. Hastanede sadece ayak altında kalabalık yaratacağım ve Dorothea'nın evinin anahtarları bende olmadığı için onları orada da bekleyemem. Ayrıca, çok uzun süre beklemem gerekebilir.

"Seni yarın ararım," diye ekliyor.

“Dorothea’ya geçmiş olsun dileklerimi ilet,” diyorum.
“İletirim.” Chris’in sesi sıcak. “Teşekkürler Lottie.”
“Yarın konuşuruz.”

Tam taksi evin önüne geldiğinde telefonu kapıyorum.

İçeri girip karanlık koridorda duruyorum. Hastane veya Dorothea’ya gitmek zorunda kalmadığım için mutluyum, çünkü birden kendimi tükenmiş hissediyorum. Kendimi maraton koşmuş gibi hissediyorum ve tek yapmak istediğim dinlenmek. Bavulumu yukarı çıkarıp yatak odasına bırakıyorum ve aşağı iniyorum, çünkü ne kadar yorgun olsam da açım.

Mutfakta her şeyin bıraktığım gibi olması hoşuma gidiyor; kırmızı kupam bulaşıklıkta ters dönmüş duruyor; bir ton iş gömleğini ütiledikten sonra tezgâhta bıraktığım ütü de orada. Ütü benim için resmen şifa verici. Tek becerebildiğim ev işi bu. Belki de kesinlik gerektirdiği için bunda iyiyimdir.

Masanın ortasındaki tabakta bulunan birkaç meyve biraz solgun görünüyor, o yüzden onları çöpe atıyorum. Dondurucuyu açıp ekmek çıkarıyorum ve dilimlere bölüp kızartma makineme atıyorum. Ardından kendime bir latte yapıyorum. Uyumak istediğim için kahvenin pek de iyi bir fikir olmadığını biliyorum ama yorgun olsam da yatamayacak kadar huzursuzum. Bu ne zaman Cadogan için önemli bir projede çalışsam başıma gelen bir şey. Ne kadar yorgun olursam olayım, zihnimdeki fikirler beni uyanık tutuyor. Yine de bu akşam uykumun kaçmasının nedeni Cadogan değil.

Ekmekler kızarınca üzerlerine Nutella sürüyorum. Ar-

dından ekmeği ve latte kahvemı alıp dışarı çıkarıyorum çünkü evin içi sıcak. İspanya kadar olmasa da beklediğimden sıcak. Bahçemde, pardon avlumda kahvemden bir yudum alıyorum. En azından bana evi satan emlakçı avlu demişti. Taşındıktan kısa süre sonra, ufak bir bahçe masasıyla sandalye satın aldım ve şehirde yaşayan sofistike bir insan olarak, bir bardak şarapla batan güneşin tadına varacağım akşamlar geçireceğimi hayal ettim. Elbette bunu pek yapamadım. Bahçe umduğum kadar güneş almıyor ve genellikle şarabın tadını çıkaracak kadar sıcak olmuyor. Ama bu akşam ılık, ekmek ve kahvemle masaya oturuyorum. Gökyüzü açık olsa da, şehirden gelen ışık kirliliği yüzünden yıldızları izlemek imkânsız. (Evi satın almadan önce diğer bir fantezim de yıldızları izlemektir.) Ama burada bana eşlik eden trafiğin sesiyle oturmak da hoşuma gidiyor.

Sive'le İspanya'ya gittiğimize seviniyorum. İstedikimi başardım. Luke Evans defterini kapattım. Biliyorum, onunla ilgili geride kalan duygu kırıntıları hep olacak -belki herkes ilk hoşlandığı çocukla ilgili böyle hissediyordur- ama artık onu aklımdan çıkarabilirim.

Bir anda ayağa fırlayıp içeriden iPhone'umu almaya gidiyorum. Tüm bu çılgınlığım süresince bana katlandığı için Sive'e mesaj atacağım. O sahip olunabilecek en iyi kız arkadaş. Kieran McDermott'la olduğu ve tahminen mesaj atıp onu rahatsız etmemi istemediği aklıma gelene kadar mesajı yazıyorum bile.

Onların birlikte olduğunu düşününce tekrar midem düğümleniyor. Keşke tatildeyken onunla konuşsaydım. Kendimi kendimden kurtarmam gerektiği kadar, Sive'in Kieran McDermott'tan kurtarılması gerekiyor.

Mesajı silip iTunes'u açıp *Concierto de Aranjuez*'i aratıyorum. Çok farklı versiyonları var ama ilk gördüğümü indiriyorum. Play tuşuna bastığım anda o büyüleyici melodi yine gece havasına karışıyor. Başka bir yerde olduğumu hayal etmeden bu şarkıyı dinleyebilmek benim için önemli bir şeylerin göstergesi. Ama buna rağmen gökyüzünü seyretmeye başladığımda Luke Evans ve Aston Martin'le dağların arasında yaptığımız yolculuğu hayal etmeden edemiyorum. O an kendimi ona ne kadar yakın hissettiğimi, bana kendimi nasıl hissettirdiğini düşünüp, nasıl da olmasını istediğim adam olmadığını düşünüyorum.

Telefonu susturuyorum. *Concierto de Aranjuez*'i bir daha asla dinleyemeyeceğim. Luke'la olan hatıralarımı canlandırmanın yanında, ruhumdaki bir tutku ve kalbimdeki bir özlemi de yeniden alevlendiriyor. Luke'a karşı değil bu özlem, hayatımın daha farklı olmasına. Daha az kesinlik ve daha çok tutku olmasına yönelik.

Bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Chris'le de aramızda çok fazla tutku var. Tanrı aşkına telefon seksi bile yapıyorduk! Ayrıca bir yönetim danışmanı olmakla ilgili de tutkum var. Bazen iPhone kullanmak ve PowerPoint sunumlarımı yönlendirmek yerine, kırmızı elbise giyen, ayaklarını yere vuran ve kastanyetlerini çalan bir kadın olmak da güzel olur.

Gözlerimi kapatınca Sevilla'ya geri gidiyorum. Havanın ılıkılığı ve asansörde dururken Luke'un vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Dudakları dudaklarıma değdiğinde onlardan saçılan ateşi, onun bedenine sıkıca sarılan kollarımı ve onu nasıl asla bırakmak istemediğimi de hissedebiliyorum.

Önümde duran kahvem soğuyor. Bitiremeyeceğim. Tos-

tu da bitiremeyeceğim. Aslında bu işi kapatmış olmam gerekirken bunu yapamadığımdan, başka bir şey düşünmek dışında hiçbir şey yapamayacağım. Her ne kadar Luke Evans hiçbir zaman hayatımın bir parçası olmayacaksa bile, var olan hayatımı mahvetti. Beni öptüğü andan beri bunu biliyordum, yine de bunu şu anda kabullenebiliyorum. Meydana gelen her şeyin sonuçları olur. Ve Santa Justa istasyonundaki o anın sonuçları benim aklımın alacağından çok daha derin. Gökyüzünde kayan yıldızı izlerken, kahretsin, diye düşünüyorum. Luke Evans'ın her şeyi mahvetmesine izin vereceksem, en azından buna değseydi. Onunla sevişmem ve bunun neye benzediğini öğrenmem gerekirdi.

Derin nefes veriyorum ve gerçekten vardığım sonucun bu olup olmadığını düşünüyorum. Gerçekten yalnız kalmak için Chris'le ayrılmayı mı düşünüyorum? Geçmişimin geleceğimi yıkmasına izin mi veriyorum?

Ayağa kalkıp eve giriyorum. İşle ilgili tüm fikirlerimi yazdığım A4 defterim masada duruyor. Onu ve renkli kalemlemlerimi alıp tekrar dışarı çıkıyorum. Müşterilerimden, genellikle onları belirli bir sonuca ulaştıracak bir akış çizelgesine sahip olabilmeleri için verecekleri önemli kararların artılarını ve eksilerini not almalarını isterim. Şimdi de ben kendi akış çizelgemi yapacağım.

Kâğıdın sol üst köşesine Luke'un sağ üst köşesine ise Chris'in adını yazıyorum. Luke'un altına tutku, öpüşme, özlem, ihtiras yazıyorum. Ardından ekliyorum; ümitsiz. Ve de yalancı. Chris'in altına sevgi, paylaşım, anlayış, bütünlük yazıyorum. Ardından ekliyorum; uyumlu. Ve güvenli.

Kâğıt üzerinde Chris'le harikayız. Ama işte hayatlarımızı kâğıt üzerinde yaşamıyoruz. Hayatlarımızı işlerin karmaşık ve sorunlu hale gelebileceği, renkli kalemler ve akış çizel-

geleriyle çözülemeyeceği gerçek dünyada yaşıyoruz. Sayfayı yırtıp buruşturuyorum.

Ama bu hissi silemiyorum.

Ve Chris benden çok daha iyi birini hak ediyor.

Uykusuz geçen bir geceden sonra, altı buçukta kalkıp düz siyah takımlarımdan birini üzerime geçirmeden önce dünyanın en hızlı duşunu alıyorum ama saçımı yıkamaya zahmet edemiyorum. Chris, özellikle beyaz gömlekle birlikte giyersem, siyah takımların beni bir avukata benzettiğini düşünüyor. Beni daha etkin gösteriyorlarmış. Desenli çoraplarımı ve yüksek topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, saçımı hızlıca tarayıp bir-iki tokayla toplayıp arabaya gidiyorum.

Trafik henüz yoğunlaşmadığından 7.15'te ofisteyim.

“Carlotta?” Dirk de beş dakika sonra yanımda bitiyor. “Tatil iyi geçti mi?”

Ona makul mantıklı bir cevap verebilmem için kendime gelmem gerekiyor. Aklım hiç de işyeri havasında değil. Ama sadece bir gün işten izin aldığım için içimden buna karşı çıkıyorum.

“Ahh, özledim seni.” Dirk bana gülümsüyor.

Kişisel hayatımı bir nebze bile olsa merak etmeyen birinin yanında olmak rahatlatıcı.

“Ben yokken neler oldu?” Bu soruyu sormak için en profesyonel sesimi kullanıp Luke, Chris ve o tutkulu melodi kafamdan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

“Aslında çok şey.”

“Ya?” Karnımın derinliklerinde endişeli bir sarsıntı hissediyorum. Şimdi de ne olacak?

“Dublin’i bırakıyorum.”

“Dirk!” Şirketteki güç savaşları ve bunun sonucunda kendi geleceği yerle ilgili endişelerini hatırlayınca, onun yüzünde endişe veya üzüntüye dair izler arıyorum. “Gitmek mi istiyorsun? Yoksa zorunda mı bırakılıyorsun?”

Dirk kendinden memnun görünüyor. “Zorunda bırakılmadım.”

Tabii, böyle demek zorunda değil mi? Erkekler asla elendiklerini veya kenara atıldıklarını söylemez. Kadınlar bu açıdan farklıdır; sırtlarından hançerlendiklerini veya haklarının yendiğini birbirleriyle paylaşır. Oysa erkekler hemen topu alıp kaleye doğru ilerler veya hikâyeyi kendi çıkarlarına yarayacak biçimde döndürürler.

Ama Dirk gerçekleri söylüyor gibi görünüyor. Şirket Cape Town’da bir bölüm açacak ve Dirk de başına geçecek. Onun için büyük bir terfi bu ve konferanstan birkaç hafta sonra oraya taşınacak.

“Yerine kim gelecek?” diye soruyorum.

Dirk bana sorgulayıcı bir bakış attı. “Kral öldü, yeni kral çok yaşasın ha?”

“Saçmalama. Gideceğin için üzülüyorum. Ama yerine gelecek kişi kesinlikle buradaki işlerin durumunu belirleyecek ve-”

“Doğru soru. Henüz bilmiyorum. Hatta grup yönetim takımı dışındaki kimse Cape Town’la ilgili bir şey bilmiyor. Sana güvenebileceğimi bildiğim için sana söyledim Carlotta.”

“Teşekkürler.” Gururum okşandı. Gerçi kısa süre sonra eski yönetim kurulu başkanı olacak kişinin bana güvenmesi, sonraki yönetim kurulu başkanının bana güvenmesi kadar önemli değil.

“Sana hep güvendim,” diyor Dirk. “Seninle çalışmayı seviyorum. Dobra birisin.”

Şey... Aslında... Her zaman değil. En azından iş özel hayatıma geldiğinde. Özel hayatımda hilekârım... Neyse. En azından iş söz konusu olduğunda dürüst ve dobrayım.

“Bunu şimdilik kendine saklayabilir misin?”

“Tabii ki. Hâlâ bana söylediğine inanamıyorum.”

“Birine söylemem gerekiyordu.” O bir nebze utanmış görünüyor.

Dirk evli değil. İrlanda’da ailesi yok. Ama arkadaşları var.

“Yeterince yakın biri yoktu.” Dirk adeta düşüncelerini okuyor. “Senle ben, şey biz hep anlaştık. Her şey hakkında konuşabiliyoruz.”

Bu doğru. Dirk’ün patronum olduğunu bilsem de ona bir şeyleri söylemekten asla çekinmedim. Bunun sonucunda o da geçmişte benimle ufak tefek ofis dedikodularını paylaştı. Ama bu bambaşkaydı. Bu olay çok büyüktü.

“Yerime kimin geleceğini öğrenince sana ses ederim,” diyor Dirk. Sonra da o bildik gülümsemesini takınıyor. “Senin de kendini hazırlamana yardımcı olur Carlotta. Daha iyi şeyler için.”

Ona bakıyorum. Neden bahsettiğini biliyorum. Yeni bir yönetici gelip sorumluluklar yeniden paylaştırılırken, ortaya bazı fırsatlar da çıkacak. Bunun için hazır olmalıyım. Ve olacağım da. Çünkü artık ofisteki evli kadın olmakla ilgili endişelenmeme gerek yok. O kadın olmayacağım. Halen güzel nişan yüzüğümü taksam da Chris’le evlenmeyeceğim. Onu çok seviyorum ama ileri gidecek kadar sevmiyorum. Bunu ona söylemem gerekecek.

“Konferansta iyi iş çıkar,” diyor Dirk. “Bırak senin parıldadığını görsünler.”

“Biliyor muydun?” diye soruyorum. “Açılışı benim yapmamı istemenin nedeni bu muydu?”

“Bilmiyordum. Ama ihtimaldi.”

“Teşekkürler.” Ona gülümsüyorum. Normalde şirket politikalarından dolayı canının yanmasına alışsın. Ama Dirk kesinlikle bana destek vermişti.

“Sen buna değersin Carlotta,” diyor. “En iyisini hak ediyorsun.”

“Teşekkürler,” diyorum yeniden.

Ofisten çıktıktan sonra neredeyse buz gibi olmuş kahvemden bir yudum alıyorum. Cadogan’da değişiklikler olacak.

Hazır olacağım. Hiçbir şey dikkatimi dağıtamaz.

Chris sonunda mesaj atıp Dorothea’nın eve geldiğini söylüyor. Kol bileğini kırmış ayak bileğini incitmiş. Neyse ki şanslı, çok daha kötüsü olabilirdi ama her ne kadar çelikten yapılmış olsa da bunun yetmiş yaşındaki bir kadın için korkunç olduğunu anlıyorum. Chris’i arayıp akşam için planlarını soruyorum. O da bana hastaneye gittiği için tüm iş programının karıştığını söylüyor. Ardından işler belli olduğunda beni arayacağına söz veriyor. Ona Dorothea’nın yanında birinin olup olmadığını sorunca, Pen’in bugün izin aldığını söylüyor. Ama annesi için endişelenip onun yanında kalabileceğimi söylediğim için bana teşekkür ediyor. Aslında tam olarak bunu demedim ama sanırım yanında biri olup olmadığını sorarak bunu ima ettim. Chris benim harika bir insan olduğumu düşünüyor. Umarım hayal kırıklığını kaldıracaktır.

Dikkatimi işime veriyorum ve Ian McKenzie kafasını kapıdan içeri uzatıp Cadogan konferansı hakkında soru so-

rana kadar işime gömülüyorum. Bana kaç müşterimin geleceğini sorunca, ona, henüz son kabul listesini görmediğim için bundan emin olamadığımı söylüyorum. Ian'ın tüm ana müşterileri gelecek ve dediğine bakılırsa oturumlar için heyecanlılar.

“Konuşma nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“Oldukça iyi,” diye cevaplıyorum.

“Umarım iyi bir iş çıkarırsın,” diyor.

“Çıkaracağım.”

Ian itici bir tip. Ayrıca Dirk'le ilgili olanları bilmediğinden, tam olarak neyin döndüğünden haberi yok. Ben de bu bilgiyi kendime saklayıp, aç olmasam da sandviç alacağımı söyleyerek ondan kurtuluyorum. Kafeye gidip masamda yiyeceğim bir sandviç alıyorum. Kafede yaptıkları tüm diğer sandviçler gibi lezzetli ama her ısırışımda içindeki malzemeler kayıp parlak masaya düşüyor. Terfi alırsam -aldığımda- bunun gibi facia yaratan sandviçleri yiyemeyeceğim. Astlarımın, üst düzey yöneticilerini -benim bir sonraki unvanım- domates ve yumurtaya bulanmış halde görmeleri hoş olmayacaktır.

Kalanları çöpe atıp masamı temizliyorum ve ellerimi peçeteyle kuruluyorum. Sive'in birlikte geçirdiğimiz tatilde çok iyi vakit geçirdiğine ve işe geri dönmenin hiç hoş olmadığına dair mesajı telefonumda yanıp sönüyor. Natasha'nın da nedimeler alışverişimiz için çok heyecanlı olduğunu mesajla eklemiş. Cevap vermiyorum. Sive'den önce Chris'le konuşmalıyım. Ayrıca, arkadaşım bu son anda verdiğim karar karşısında kesin şoka girecek.

Eskiden sıkıcılık derecesinde öngörülebilir biriydim. Oysa şimdi öngörülebilir dışında her şeyim.

23. Bölüm

♪ Fantasia - Pepe Romano ♪

Chris, Dorothea'yla biraz vakit geçirip geçiremeyeceğini sormak için aradığında saat neredeyse beş olmuştu. Pen dışarı çıkacaktı ve Chris yediye kadar eve gelemeyecekti, bu yüzden Dorothea'nın birine ihtiyacı vardı. Chris gelene kadar onun yanında kalmayı umursamasam da telefonda konuşurken kendimi tam bir sahtekâr gibi hissediyorum. Dorothea'nın düştüğünden beri daha narin ve daha az baskıcı olduğunu hayal ediyorum.

Evlerine altıyı biraz geçe ulaşıyorum. Pen, beni içerip alıp kalamayacağını söylüyor ve böylece Dorothea'yla yalnız kalıyorum. Gelecekte ailesinin bir parçası olmayacağımı bilmem, onunla yalnız kalmayı garip şekilde kolaylaştırıyor. Dorothea yüksek sırtlı koltuklardan birinde oturuyor, tek kolu koltuğun kolçağında ve bandajlı ayak bileği de sırmalı taburede. Yüzünden zorlandığını anlıyorum ama yine Chanel elbisesi ve altın mücevherleriyle düşündüğümün yarısı kadar narin görünmüyor ki aslında harika görünüyor.

Karşısına otururken, “Çok korkmuş olmalısın,” diyor.

“Çok bir şey hatırlamıyorum,” diye itiraf ediyor Dorothea. “Bir an sandalyedeydim, sonra yerde.”

“Chris duvarı ölçtüğünü söyledi. Tanrı aşkına neden?”

“Düğün için bazı ev bitkileri alabileceğimizi düşünüyordum,” diyor. “Tam olarak ne kadar yükseğe gelebileceklerini görmek istemiştin.”

Bu yüzden kolunu kırıp bileğini burkmuştu. Dahası bir düğün bile olmayacaktı. Zorlukla yutkunuyorum. Ona yaralarının önemsiz olduğunu söylemeyeceğim. En azından henüz.

“Evlilik dosyası büfede,” diyor. “Getir buraya da birlikte üstünden geçelim.”

Etrafa bakıyorum ve buraya son gelişimden beri iki katı büyümüş olan dosyayı görüyorum. Onu Dorothea’ya götürüyorum.

“Önerdiğin davetli listesini bastırdım,” diyor. “Birkaç arkadaşına daha sormayı düşünüyorum. Hoşlarına gidecektir.”

Mantıksız ama öyle olmasaydı bile hayır diyemezdin.

“Ayrıca iTunes’tan birkaç şarkı yükledim.” Dorothea kendinden emin görünüyor. “Daha önce nasıl yapacağımı bilmiyordum ama kolay, değil mi?”

Başımınla onaylıyorum.

“Sen gelinliğini aldın mı?”

Almadığımı biliyor. Sive ve Natasha’yla alışverişe çıkmayı planladığımızı söylüyorum.

“En azından nasıl giyineceğini biliyorsun,” diyor.

Ona hayretler içerisinde bakıyorum.

“Her zaman şıksın. Bazı kızlar gibi değilsin.”

Bu bazı kızların kim olduğundan ve Dorothea’nın takdir etmediği neler giydiklerinden pek emin değilim. Kısa etekler? Dekolteler? Neden şimdi beni bir anda onaylıyor ki?

“O yüzden endişelenmeyeceğim tek bir şey var, o da gülünç görünme ihtimalin,” diye devam ediyor.

“Herhangi bir depozito falan ödemedin, değil mi?” diye soruyorum.

“Hayır, çünkü son kararımı vermedim.” Dorothea bir anda gülümsüyor. “Çok heyecan verici, değil mi?”

Başlarda çok soğuk olmasına rağmen şu anda bu iş için bu kadar heyecanlanmasına inanamıyorum. Menülerle davetli listeleri ve yeni iTunes’u kullanma becerisi hakkında neşeyle sohbet ederken, ona anlatamadığım için kendimi kötü hissediyorum. Gerçekten de düğünü harika organize edeceğini düşünmeden edemiyorum.

Korkunç sırrımı annesinden sakladığım için karnıma ağrılar girse de Chris geldiğinde rahatlıyorum. En azından sebebi, Dorothea’nın bana hep davrandığı gibi soğuk olması değil.

Chris, annesinin dışarıdan yediği tek şey olan Hint yemeği getirmiş.

Chris mutfığa geçerken, “Sakat kolunu düşününce sadece çatalla yiyebileceği bir şey olmalıydı,” diyor bana. “Ben hallederim, sen burada kal.”

Kalbim çıkacak gibi. Dışarıdan Hint yemeği getirmişken Chris’e ondan ayrılacağımı söyleyemem!

Birkaç dakika sonra, “Haydi gelin alın,” diye bağılıyor Chris.

Normal insanlar gibi TV’nin önünde yemek yemiyoruz.

Dorothea televizyon eşliğindeki yemeklere inanmıyor. Bunun yerine Chris'in *rogan josh* ve tavuk *makhani*'yi Dorothea'nın zarif porselen tabaklarda servis ettiği zarif yemek odasına geçiyoruz.

Bir önceki gece olanları konuşup Dorothea'nın şanslı olduğunu söylüyor ve çok daha kötüsü de olabilirdi diyoruz. Ardından Dorothea, oğluna düğün planlarını anlatmaya başlıyor ve Chris bana anlayışlı bakışlar atıyor. Annesinin en ufak detayı bile organize etmesinin beni sinirlendirmesinden korktuğunu biliyorum. Belki her şey gerçekten öyle gidecek olsa sinirlenirdim de. Ama şimdiki halimle sadece Dorothea'nın fikirlerinin harika olduğunu söyleyebiliyorum. Bunu dediğim anda Chris'in gözleri kocaman açılıyor ama Dorothea halinden memnun görünüyor. Sanırım sonunda onunla anlaşmanın yolunu buldum; ona sürekli ne kadar harika olduğunu söylemek. Ve aslında bir açıdan harika da. Dorothea kırık ve burkulmaların onu engellemesine izin vermiyor.

Chris annesiyle müzik hakkında konuşup, Pen'in kız DJ arkadaşlarından birinin dans müziği yerine iyi bir seçenek olabileceğini öneriyor. Bunu duymak şaşırtıcı, çünkü Pen'in ne herhangi bir cinsiyetten DJ arkadaşı olduğundan ne de Chris'in onunla düğün düzenlemeleri hakkında konuştuğundan haberdarım.

"Pen harika olduğunu söyledi," diye ekliyor.

Bir düğün olsaydı Bennett ailesinin tüm üyelerinin katılımı beni gafil avlardı. Ama Dorothea'ya yaptığım gibi, bunun iyi bir fikir olduğunu söylemekle yetiniyorum. Chris bana meraklı bir bakış atıyor.

"Gidip onu dinlemek istemez misin?" diye soruyor.

“Doğru kişi olduğunu düşünüyorsan hayır,” diyorum.

Dorothea sertçe Chris’e bakıyor. “Carlotta detaylarla uğraşamayacak kadar yoğun,” diyor. “İş bölümünün ne anlama geldiğini biliyor o.”

Dorothea. Yeni en yakın arkadaşım.

Chris, “Harika bir gün olacak,” diyerek beni avutmaya çalışıyor.

Olurdu da. Her şey Bennett’ların kontrolü altında. Keşke ben de her şeyi kontrol altına almış olsaydım.

Yemekten sonra, Dorothea’nın *Midsomer Murders*’ın tekrarını izlemesi için TV’nin açıldığı oturma odasına dönüyoruz. O, John Nettless ve İngiliz taşrasında geçen suç dizilerinin hayranı. Küçük yerlerde bu kadar çok cinayet olabileceğine inanamasam da Dorothea taşrada çok fazla namus cinayeti olduğunu hatırlıyor. Başyargıç kocası kariyeri sırasında çok fazla cinayet davası çözdüğünden, Dorothea da kendini uzman olarak düşünüyor. Tabii diğer sevdiği diziler hiç de şaşırtıcı olmayan biçimde kanunlarla ilgili.

Chris’le koltukta yan yana oturuyoruz. Tabii ki ben rahatlayamıyorum ama o ayaklarını uzatıyor. Dizi saatlerce sürmüş gibi ama sonunda, sanırım ölü sayısı sekize çıkıyor.

Barnaby ve ekibi katili yerel bir eğlence sırasında yakaladığında, “Eğer ufak bir taşra kasabasında sekiz kişi öldürülseydi Sky News ve diğer kanallar üşüşeceğinden suç mahallinde hareket bile edemezdin,” diyorum.

“Yirmi dört saat haber yayınından tiksiniyorum,” diyor Dorothea. “Her şeyi drama çeviriyorlar.”

Buna ben de katılıyorum. Çok yoğun bir gündem olmadığında, en ufak şeyler bile yakında olacak bir felaketin habercisiymişler gibi haberlerde yer alıyor.

“Gitsem iyi olur.” Koltuktan kalkıyorum. “Bu harika akşam için teşekkürler Dorothea.”

“Dikkatli kullan,” diyor Dorothea bana. “Geceleri suçlular için tek başına kızlar adeta birer avdır.”

Sanırım daha az polisiye dizi izlemeli. Gerçekten de.

Chris benimle arabama kadar yürüyor. Ona bir şey söylemem gerekiyor ama nasıl Hint yemeği getirdiği sırada ondan ayrılamadıysam, şimdi de karanlık sokağın ortasında bir şey söylemek zor.

“Annemle çok iyi anlaşıyorsunuz,” diyor Chris. “Düğün detayları hakkında tartışsınız diye düşünmüştüm.”

İşte bu ideal açılış. Arabama varıyoruz. Dorothea’nın evinin önünde park yeri olmadığı için sokağın köşesine park etmişim.

“Düğün hakkında konuşmamız lazım.” İşte sonunda söylüyorum.

“Biliyorum,” diyor Chris. “Yarın. Ben iş, annem ve diğer ıvır zıvırlar hakkında daha az stresliyken.”

“Hayır, şimdi konuşmamız lazım,” demeye hazırım ama yorgun olduğumu görebiliyorum. Ve korkağın teki olduğumdan, ilave bir yirmi dört saatin bana yardımcı olacağını düşünüyorum. Ona diyeceklerimin üzerinden geçebilirim. İşteki konuşmalarım gibi yazıp ezberleyebilirim. Böylece her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmamış olurum.

“Sorrento Bay’in tadilata girmesi senin suçun,” değildi diyor.

“Daha erken halletmeliydim,” diyorum ona.

“Sonunda her şey yoluna girecek.”

Chris beni öpüyor. Dostça bir öpücük. Bir an başımı göğsüne yaslıyorum. Ve sonra bana gitmesi gerektiğini söy-

luyor. Annesini tek başına bırakmak istemiyor. “Ama sonra arayabilirim,” diye ekliyor. “Şey için... Anlarsın ya.”

Motoru çalıştırıyorum ve tekrar telefonda seks yapıyor-muş taklidi nasıl yapacağımı düşünürken kendime, “Bir kandırmaca daha mı?” diye soruyorum.

24. Bölüm

♪ Almoraima - José de Córdoba ♪

Anlaşılan o ki birinden ayrılmak için doğru zamanı bulmak da birine evlenme teklif etmek için doğru zamanı bulmak kadar zor. Nişanlandıktan sonra Chris aylardır benimle konuşmak için çabaladığını ama doğru zamanı bir türlü bulamadığını anlatmıştı. Her şey önceden ayarlanmış olsa da restorandayken bile doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değilmiş. İşte şimdi ne hissettiğini anlıyorum. Pat diye söyleyemezdim, dahası sahneyi nasıl kurgulayacağımı da bilmiyorum. Bu gerçekten zor.

Ne dersem diyeyim incineceğini biliyorum ama konuşmanın doğru şartlarda yapılması gerekiyor. Düşünceli davranmalıyım. Doğru şeyi yapmak istiyorum.

Ama maalesef koşullar benim tarafımda değil. Dorothea doktorunun verdiği uyku hapları ve ağrı kesicileri daha önceden bunlara ihtiyaç duymadığını söyleyerek almayı reddettiği ve uyuyamadığı için, Chris gecenin çoğunu an-

nesiyle oturarak geçirdiğinden beni sabaha kadar aradı. En azından sahte telefon seks yapmaktan zorunda kalmadım. Ama ardından ortağı Edward kulak zarını deldiği için uçamayacağından onun yerine yeni bir lazer makinesine bakmak üzere Seattle'a gitti.

Bugün dönüyor ama Cadogan konferansı olduğundan ve yapacağım konuşma ile müşterilerimiz dışında zihnimi başka hiçbir şeyin meşgul etmesini istemediğimden, onunla konuşamayacağım. Önceliği konferansa vermem gerektiği için bu konuşmayı erteliyor olmak gerçekten sinir bozucu.

Cadogan'ın pek çok ofisinden üst düzey yöneticiler geldi ve hepimiz, aralarından birinin yeni yönetim kurulu başkanımız olduğuna eminiz. Kurumsal hayatın merdivenlerini tırmanmak istiyorsam iyi bir izlenim bırakmam gerek. Özel hayatım bir el arabasının içinde uçurumdan aşağıya yuvarlandıysa, iş hayatımın benim için daha önemli olması gerekiyor ve bu yüzden evet, gerçekten de o merdivenleri tırmanmak istiyorum. Çıkabileceğim kadar yükseğe çıkmalıyım.

Konuşmam için tamamen hazır olsam da, büyük toplantı odasına doğru ilerlerken gerginim. Hatta sakin olmak için elimden geleni yapsam da, aslında gerginlikten titriyorum. Sayfaya yazdığım kelimeleri gözümün önüne getiriyor, onları zihnimde okuyor ve sesimin tonunu nasıl doğru kulanacağımı ayarlıyorum. Konuşmayı unutacağımdan korkmuyorum ama her ne kadar bugün ciddi, koyu mavi dar kesimli bir takım giysem de yeterince profesyonel görünmemekten korkuyorum. Takımı lacivert ayakkabı ve beyaz gömlekle eşleştirmiştim ki bu da beni havalı gösteriyor. Tabii saçımda yine parıltılı bir toka var. Takmasam mı diye dü-

şünmüştüm ama bu artık benim için bir marka haline geldi; kendimi onsuz kaybolmuş hissedirim.

Teknik ekip toplantı odasında ses seviyesini ve görsellerin çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor. Dirk Cadogan içeri girip omzuma dokunuyor.

“Dansa hazır mısın?” diye soruyor.

“Her zaman.”

Dirk, “Harika şeyler bekliyorum,” deyince ona hafifçe gülümsüyorum. Saatine bakıyor. On beş dakika kaldı. “Birazdan onları odaya almaya başlarız. Herkes yerine oturmadan burada olmamalısın. Dramatik bir giriş yapmanı istiyoruz.”

Ona bunun bir Hollywood galası olmadığını söylüyorum. Ama çoktan işlerin nasıl gideceği konusunda anlaştık ve plana göre ben dolu odaya gireceğim, yani öğrencilerin toplanmasını bekleyen bir öğretmen gibi önde oturmaya-
cağım.

Lavaboya gidip makyajımı ve kıyafetimi kontrol ediyorum. Ardından da misafirlerimizin yerine oturmasını beklerken ufak antrede oturuyorum. Teknik elemanlardan birinin sinyaliyle ağzına kadar dolu odaya giriş yapıyorum.

Lacivert takım giymiş bir dizi işadamından oluşan bir denize bakıyorum. Ardından kadınları seçmeye başlıyorum; çoğu koyu renk takımlar giymiş ama aralarından birinin takımı canlı bir kırmızı renkte. Ben de bugün için kırmızı giymeyi düşünmüş ama sonunda dikkatleri çekmek yerine kalabalığa karışmaya karar vermiştim. Zaten kadın olmak dikkatleri çekmeye yetiyor. İş dünyasında bugün ne kadar çok kadın olursa olsun halen azınlıktayız. Ama en azından buradayım. Hoş geldiniz konuşmasını yapacağım. Yükselmeye çalışıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve başlıyorum. Kelimeler tıpkı pratiğini yaptığım gibi ağızımdan kolaylıkla ve düzgün biçimde dökülüyor. Cadogan'ın geçmişi, geleceği ve başarılarından bahsediyorum. Uzun süredir bizimle olan müşterilerimize teşekkür ediyorum, yenilerine hoş geldiniz diyerek henüz bizimle çalışmayanlara da umarım en kısa sürede onlar için neler yapabileceğimizi gösterebileceğimizi söylüyorum. Ardından ilk sunumu gerçekleştirecek Dirk'in ikinci adamını (ve bu yüzden Dirk'in işini almaya aday) Steve Redmond'ı takdim ediyorum.

Steve merak uyandırıcı bir adam ama bir anda benim konuşmamın onunkinden daha iyi olduğunu fark ediyorum. Evet, hafıza avantajım var ama yine de ben daha akıcı, net ve yetkindim. Steve'in ara sıra yaptığı gibi duraksamadım veya tereddüt etmedim. Neredeyse mükemmele yakın bir konuşma yaptım.

Umarım bu da Cadogan'da daha fazla saygı ve övgü göreceğim anlamına geliyordur. Artık bir özel hayatım kalmadığında mesleki açıdan daha fazla saygı görmeye ihtiyacım olacak.

Bundan sonra tek yapmam gereken kalabalığa karışıp sohbet etmek. Tam da bunu yapmak üzereyken omzumda bir el hissediyorum ve dönüp baktığımda bunun Antonio Reyes olduğunu anlıyorum. Tabii ki burada olacağını biliyordum. Adını davetli listesinde gördüm.

“Selam Carlotta,” diyor.

“Antonio. Seni görmek güzel.”

“Seni de,” diyerek beni nezaketen öpüyor. “İyi bir konuşmaydı.”

“Teşekkürler,” diyorum. “Ama iyi bir şirketten bahsederken konuşmak zaten kolay.”

“İyi dedin.” Antonio gülüyor. “Ve de doğru. Bizim için önerdiğin plan işe yarıyor.”

“Güncellemeleri gördüm,” diyorum ona. “Hızlı ilerliyorsunuz.”

“İlerlememiz de lazım. Değişim olmadan Ecologistics’in bir geleceği olamaz.”

Başım la onaylıyorum. Dorothea’ya bunu açıklamaya çalıştım. Yani yaptığımız şeyin işe yaradığını. Batacak şirketlerin en azından bizim tavsiyemizle bir geleceği olabileceğini. Ama Dorothea şirketleri bir grup insanın beraber çalıştığı yerler olarak görmüyor. Ona göre hepsi iyi kazanç elde etmemesi gereken kötü niyetli kapitalistler.

“Umarım önünüzde çok uzun bir gelecek vardır,” diyorum.

“Umarım. Aslında var olduğunu biliyorum. Zaman kaybettik ama sen bize nerede olmak istediğimizi gösterdin.”

Bu sözünden dolayı memnun oluyorum.

“Kurulum senden çok etkilendi Carlotta.”

Adımı öyle bir telaffuz ediyor ki adeta baştan çıkarıcı geliyor.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Şirketimiz için çok değerli bir kazanç olacağına eminiz.”

Şirket için bir kazanç mı? Ona bakakalıyorum. Gerçekten de beni kendi şirketine geçmem için ikna etmeye mi çalışıyor? Kendi konferansımızda?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark ediyor.

“Sanırım bunu başka bir yer ve tarihte konuşsak daha iyi olur,” diyor. “Belki akşam yemeğinden sonra?”

Müşterilerimizle akşam yemeğimizi Dublin Kalesi’nde yapmaya karar verdik. Cadogan’dan herkes orada olacak.

“Olabilir.”

Başıyla onaylıyor. “Güzel. Seninle orada konuşuruz o zaman.”

Ve uzaklaşmaya başladığında arkasından bakmakla yetiyorum.

Konferans merkezi modern ve aydınlıktı, Dublin Kalesi ise müşterilerimize tarihi bir bakış açısı veriyor – gerçi yüksek topluklularla etkileyici avlunun Arnavut kaldırımlarında yürümek tam bir kâbus. İç kısımdaki oda harika ve masaları çok şık bir sunumla hazırlanmış.

Antonio Reyes’in de aralarında bulunduğu, yeni müşterilerimizden oluşan bir grupta oturuyorum. Sohbeti devam ettirmek benim görevim ve ortaya birkaç farklı konu attıktan sonra konu yine her zaman işe yarayan ve genellikle herkesin bir fikri olduğu golfe dönüyor.

Bugünkü konferanstan önce bir haftadır spor sayfalarını okuduğum için, en iyi golfçülerin Avrupa’da mı yoksa Amerika’da mı olduğu veya Sör Alex Ferguson’ın gelmiş geçmiş en iyi teknik direktör olup olmadığı ya da Brian O’Driscoll’un gerçekten de bir ragbi dehası mı gibi konulara hâkimim.

Benim kişisel spor faaliyetim ise kanepede çeşitli stillerde oturmaktan ibaret. Düzenli olmayan biri olduğumdan spor salonu üyeliğim her gittiğimde yaklaşık bana 40 avroya mal olsa da, son birkaç hafta içerisinde düşün nedeniyle daha sık gittim. Chris benden nefret ederken sıkışmış vücudum nedeniyle minnettar olacağıma eminim.

Konferans bittiğinde, yani yarından sonraki gün Chris’e her şeyi söylemeyi düşünüyorum. Evet birlikte kurduğu-

muz hayat (yakında dağılacak), Cadogan Danışmanlık'tan daha önemli olmalı ama şu anda olamıyor. Sonsuza dek erteleyemeyeceğim için yarından sonraki gün en uygun tarih. Ayrıca Sive düğün alışverişimizi sorup duruyor. Chris'e saygı duyduğum için en yakın arkadaşımın planlarımı paylaşmadım ama paylaşmam gerekirdi. Sonuçta Chris'le ilgili durumu tamamen biliyor. Yine de bana yanlış geldi anlatmak. Ayrıca Natasha da elbisesiyle ilgili giderek endişelenmeye başlıyor. Durumu telafi etmek, üzgünüm ama nedime olamayacaksın dememin bir özrü olarak ona bir şey almam gerekecek.

“...Ryder Kupası kaptanı. Sen ne düşünüyorsun Carlotta?” Antonio Reyes bana baktığından, zihnimi bitecek nişanlılıklardan yeniden etrafımda dönen sohbete çevirmek zorundayım. Kendi dünyamda olsam da son yıllarda Avrupa Ryder Kupası kaptanlarının ne kadar harika olduğuyla ilgili sohbeti yarım yamalak dinledim. Her ne kadar sadece şanslı olduğunu düşünsem de José María Olazábal'ın harika bir kaptan olduğunu söylüyorum ve ona katılıyorum.

Golf sahalarını konuşmaya başlıyorlar ve hayatımda hiç golf sahasına gitmediğim için bu sohbete katılamayacağım. Yarın golfe gidilecek ama ben bu etkinliğin bir parçası olmayacağım. Belki de oynamayı öğrenmeliydim. Özellikle de yakında olacak değişiklikler sayesinde terfi edeceksem. Belki de evlenmeyerek, Chris'i desteklemeyerek ve herkesin beklediği gibi çocuk yapmayarak kazanacağım bunca boş zamanı buna harcayabilirim.

Yemekten sonra herkes farklı masalara dağılıyor. Sanırım bu hem biz hem de konuklarımız için bir ağ kurma avantajı. Her şeyle ilgili tam biraz rahatlamıştım ki Antonio tekrar yanıma geliyor.

“Pekâlâ,” diyor. “Benim şirketim için çalışma fikrine nasıl bakıyorsun?”

“Benimle bu konuda konuştuğun için minnettarım ama bunu hâlâ tamamen doğru bulmuyorum.” Odanın diğer ucunda Londra ofisinden Ian McKenzie ve Charles Hanson’la derin bir muhabbete girmiş olan Dirk Cadogan’a bakıyorum. Yönetim kurulu başkanı pozisyonu için adaylardan biri de Charles mı? Şu anda Londra’da üst düzey yönetici konumunda olduğu için bu oldukça büyük olasılık. Öyleyse benim orada olmam ve onlarla konuşup Ian’ın onları etki altına almasını engellemem gerekiyor.

Antonio, “İyi bir fırsat,” diyor ve ben rakiplerimi unutup sorgular gözlerle ona bakmaya başlıyorum. Avrupa’da yapacakları değişiklikleri yönetecek birine ihtiyaçları olduğunu söylüyor. Bu önemli bir iş. Hatta Cadogan’da olduğumdan daha çok nüfuz sahibi olabilecekmışim gibi anlatıyor.

“Esasen Sevilla’da çalışacaksın ama sık sık Avrupa’da seyahat etmen gerekecek,” diye açıklamaya devam ediyor. “Hatta bazen Latin Amerika ofislerimizi de. Ama sanırım bunu zaten tahmin etmişsindir.”

Sevilla’yı düşünüyorum yeniden. Flamenko. Müzik. Tutku.

Ne kadar uzak olsa da Luke Evans’la karşılaşma şansımı.

Sevilla’ya taşınamam. Evim burası ve geleceğim de burada. Antonio’ya bunu söylüyorum ve her ne kadar sunumda iyi bir performans çıkarmış olsam da İspanyolca konuşamadığımı açıklıyorum.

“Buna inanmayı hâlâ güç buluyorum,” diyor.

“Ama yine de doğru.”

“Ama çabuk öğrenirsin.”

“Muhtemelen,” diyerek ona katılıyorum. “Her neyse Antonio, çok ilgi çekici bir teklif. Ama şu anda başka bir ülkeye taşınmayı düşünemem.”

“Bugünler de kimse bir yere bağlı değil,” diyor Antonio. “Nereye gidersek gidelim hep irtibattayız. Sadece düşünmeni istiyorum,” diye ekliyor. “Biz, yani kurulumuz ve ben, senden çok etkilendik.”

Onları etkilemiş olduğumu düşünmek çok hoş, bu kesin. Kadınlar tuvaletinde rujumu sürerken, onun bana bu şekilde yaklaşmasının aslında hoşuma gittiğini fark ediyorum. Sanırım başka şirketler tarafından rağbet görmek hep hoş bir şey ve her ne kadar özel hayatımı yönetmekte beceriksiz olsam da bir şeyi iyi yapıyor olmalıyım.

Bu, insanın içini rahatlatıyor.

25. Bölüm

♪ Juan Loco - Rodrigo y Gabriela ♪

Eve ulaştığımda vakit geç. Müşteriler gece yarısından sonra bile sosyalleşmeye devam etti. Antonio Reyes için bu normal sayılırdı, sonuçta Sevilla en çok o saatlerde meşguldü. Oteline döndüğünde saat ikiye gelmek üzereydi. O noktada, misafirlerimizin çoğu otellerine geri dönmüştü ve sadece birkaç iflah olmaz eğlence düşkünü diğer mekânlara gitmekten bahsediyordu. Onlar da zaten yarınki golf etkinliğine gitmiyor. Golf oynamaya gidecekler sabah otelden erken saatte alınacak ve Juliet Dağı'na olan 2 saatlik yolu kat edecekler. Bense golf oynamadığım ve işleri ofisten yürüttüğüm için kendimi şanslı sayıyorum. Müşterilerimizin çoğu yarın golf sahasında takılacakları için yarın benim tam formumda olmama gerek yok, yine de her olasılığa hazır olmak istiyorum. Ve uzun bir gün oldu. Yorgunum ve kafamı yastığa koyar koymaz uyumayı planlıyorum.

Taksi evin önüne geldiğinde esniyorum. Ücreti ödeyip

inince Chris'in Volvo'sunun evin orada park edilmiş olduğunu fark edip şaşırıyorum. Yolculuktan dolayı muhtemelen çok yorgun olmalı ve benim gün boyunca konferansta olduğumu bilmesine rağmen gelmiş, nedeninden emin değilim. En son istediğim şey, gecenin iki buçuğunda ondan ayrılmak ama artık daha fazla numara yapamayacağım.

Kapıyı açıyorum. O kanepede yatıyor, gözleri kapalı. TV alışveriş kanalında açık kalmış. Bu da demek oluyor ki çok uzun süre önce uyuyakalmış, çünkü Chris alışveriş kanalını hiç izlemez. Acaba beni duymayacak kadar derin mi uyuyor?

Sessizce mutfığa gidiyorum ve donakalıyorum. Korkudan gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Masada bir kâğıt duruyor. Bir zamanlar buruşturulup atılmış ama şimdi düzleştirilmiş olan bir kâğıt. Chris'le Luke'u karşılaştırdığım kâğıt.

Kahretsin.

Derin bir nefes alıyorum ve tam odaya girdiğinde bu işin içinden nasıl çıkabileceğimi düşünüyorum.

"Selam," diyor.

"Selam." Ona dönüyorum. Gözlerini ovuşturuyor. "Buraya geleceğini beklemiyordum."

"Ben de planlamamıştım." Sesi uykulu olmasına rağmen sert. "Ama uzak kaldıktan sonra seni görmenin iyi olacağını düşündüm. Konferansını unutmuşum."

Gözlerim tekrar kâğıda kayıyor.

"Yanlışlıkla çöp kutusuna çarptım. Tam dökülenleri topluyordum ki adımı gördüm. Sanırım bakmamış olmam gerektiğini söyleyeceksin ama elimde değildi."

Konuşamıyorum.

"Luke Evans?" Sözleri adeta boş bir bardağın içinde dönen buz kalıpları gibi.

Yüzüme bir gülücük takınıp geçiştirici bir kahkaha atıyorum.

“Blackwater Terrace’taki komşumuz,” diyorum. “Onu hatırladın mı?”

“Hayır,” diyor Chris.

“Eminim bahsetmişimdir. Arkadaştık.”

“Bence bundan fazlaymışsınız. Hatta *fazlasınız*.”

“Hiç değil. Kesinlikle değil,” diyorum.

“Peki o zaman, tüm bunlar ne?” Parmağıyla sayfayı dürtüyor. “Ayrıca neden o tutkulu ve her neyse o olmanın yanında ümitsiz bir yalancı?”

Luke’un bir yalancı olduğunu söylemek istememiştim. Onun yalancı bizimse ümitsiz olduğunu söylemek istemiştim.

“Bu sadece ufak bir zevzeklik.” Masaya oturuyorum. Chris de karşıma. “Ben...” Bunu nasıl söyleyeceğimi düşünmem gerekiyor. Gerçi eninde sonunda ne olacağı çok da önemli değil ama benden tamamen nefret etmesine dayanmam. “Ben onunla karşılaştım,” diye itiraf ediyorum.

“Ne zaman?” “İspanya’dayken.”

“Sive’leyken mi? Kız kıza hafta sonunuz sırasında?” İnanmadığı her halinden belli.

“Onunla Sive’leyken karşılaşmadım,” diyorum. “Ben Sevilla’da mahsur kaldığımda karşılaştım.”

Chris bu yeni bilgiyi tartmak için bir an duruyor. “Ne demek istiyorsun? Yani sen bu adamla buluştun ve onunla olmak için annemin partisini kasıtlı olarak mı kaçırdın? Onun...” Sayfayı düzeltip önüne çekiyor. “Tutkulu, ihtiraslı ve özlem dolu öpücükleri için mi? Hepsini uydurdun ve beni kandırdın mı?”

Midem bulanıyor.

Sesinde öfkeyle, “Yani yalancı olan sensin! Ve bir de sadakatsiz!” diyor.

“Tanrı aşkına!” diye bağıyorum. “Öyle bir şey değildi. Tamamen tesadüftü. Sana söylediğim gibi treni kaçırdım ve sadece şans eseri Luke’a rastladım.”

“Sonra ne oldu? Tüm hayatın boyunca onu özlediğini mi fark ettin? Onunla hemen seviştin mi? Çünkü...” Chris kâğıdı önümde sallıyor. “Çünkü burada bir tür cinsel ilişki görüyorum. Ve sizin aranızda bana söyleyemediğin neler olduğunu merak ediyorum.”

Hiç iyi gitmiyor. Kendi yarattığı bu kâbusla köşeye sıkıştım.

“Seks yoktu!” diye bağıyorum. “Öyle bir şey değildi. Sadece...”

Flamenko’nun sıcaklığını ve mojito’ların serinliğini hatırlıyorum... Fuente del Rio’daki aromatik kahve ve sesler aklıma geliyor. Ardından da Luke’un dudakları hissetmek. Bir-iki kez yutkunuyorum ama boğazım tamamen kuruduğu için sesim çatlak çıkıyor.

“Tren istasyonunda kalmıştım ve sonra arkadaşlarıyla buluşacaktı, beni de davet etti. Flamenko izlemeye gittik. Eğlenceliydi.”

“Flamenko? Seni aradığımda Flamenko izlediğini söylemiştin. Onunla mıydın?”

“Kalabalık bir gruptuk,” diyorum.

“Ama sen sadece onu tanıyordun.”

“Evet.”

“Bana biriyle birlikte olduğunu söylemedin.”

“Söylemedim.”

“Ve sonrası?”

“Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey.”

“Bana yalan söyleme Carlotta.” Chris’in sözleri bu defa havada şaklayan kamçı gibi. “Beni aptal yerine koymaya karar vermiş olabilirsin ama ben o kadar aptal değilim.”

“Hiçbir şey olmadı,” diye tekrarlıyorum. “Beni trene bindirdi ve evet, hoşça kal öpücüğü verdi. Ama İspanya’da herkes birbirine hoşça kal öpücüğü veriyor.”

“Nazik olmak için,” diyor Chris.

Yine köşeye sıkışıyorum. “Olması gerekenden... Bir adım fazlaydı.”

Kendimi daha iyi hissediyorum. Ona tam hikâyeyi anlatmamış olsam da, en azından öpüşmeyi itiraf ettim. Sonuçta en önemlisi de bu.

“Hoşuna gitti mi?”

“Şey... Daha gençken, onu tanıırken, beni hiç öpmemişti. Hep merak etmiştim.”

“Artık öğrenmiş oldun,” diyor Chris. “Ve şimdi bu Luke denen kişinin tutkulu biri olduğunu biliyorsun. Bense onun aksine evlenilecek adamım, sevecen ve uyumluyum. Ve güvenli. Bulduğum noktadan bakınca tıpkı bir eleştiri gibi duruyor, iltifat değil.”

“Ama iltifat!” diye bağıríyorum. “Biz sadece-”

“Sadece ne? Diğer insanları araya sokup işleri biraz daha heyecanlı hale mi getirmek istiyorsun? Aklından geçen bunlar mıydı? Bunu mu istiyorsun? İşleri heyecanlı hale getirmek için üçlü mü yapalım? Bu... Bu çocukluğunun Don Juan’ıyla?”

“İtiraf ediyorum, biraz saçmaydı. Ama bunu öğrendiğine sevindim, çünkü suçluluktan çok kötüydüm ve seninle zaten konuşmak istiyordum-”

“Şimdi bu her şeyi yoluna mı sokacak?” diyerek lafımı bölüyor Chris. “Beni aldattığın için kötü hissediyorsun?”

“Aldatmadım.”

“Sana bana yalan söylememeni söyledim Carlotta.”

“Gerçekten,” diyorum. “Sadece bir öpücüktü. Sonra tren-e binip eve geldim ve o günden beri de ondan haber almadım.”

“Peki, neden?”

“Çünkü onun bir hayatı var. Tıpkı benim de olduğu gibi. Sadece... Her neyse, öylesine bir andı işte!”

“Belki de hayatında bir karısı ve ailesi vardır,” diyor Chris. “Bu da onu yalancı yapar.”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. Eğer Luke evli olsaydı bana söylerdi. Söylememesi için bir neden yoktu. Sonuçta nişanlı olduğumu biliyordu. Sonra bir anda yanındaki o güzel kızı hatırlıyorum ve ne düşüneceğimi bilemiyorum.

“Sen beni bir budala olarak mı görüyorsun?” Chris bana öfkeyle bakıyor.

“Hayır!”

“Yine de sen ve şu... Luke Evans arasında hiçbir şey olmadığina inanmamı bekliyorsun.”

“Yok zaten.”

“Ama Sive’le tekrar Sevilla’ya gittin.”

“Marbella’ya gittik, Sevilla’ya değil.”

Bir şey demiyor ama artık gerçeği kabul etmeliyim. “Ama o da Marbella’da yaşıyor,” diye itiraf ediyorum. “Ben... Kararsız hissediyordum. Onu görmeliydim. Emin olmak için.”

“Ve bana tek kelime etmedin. En yakın arkadaşınla birkaç günlüğüne deniz kenarında tatil yapmaya gittiğini söyledin. Şüphelerin olduğunu söylemedin. Uyumlulukla, tutku ve yalanı takas etmek istedin.”

“Chris, öyle bir şey değildi.”

“Aynen öyleydi,” diyor Chris. “Bir tür cinsel bir macera aramaya gittin ama seçeneklerini de açık bırakmak istedin. Geri dönebileceğin bir şey olsun istedin. Ben.”

“Bu doğru değil,” dememe rağmen aşağı yukarı doğru olduğunu biliyorum.

“Peki, ne oldu?” diye soruyor Chris. “Bu Luke Evans sana kötü mü davrandı? Yoksa Sive tutkulu anların için bir paravan görevi mi gördü? Bu arada bunun gibi kaç tane daha vardı? Ve hastalık için kontrole gitmeli miyim?”

“Chris! Hayır, tabii ki gitmene gerek yok. Luke’la Marbella’da görüşmedim. Sadece Sive ve ben tatil yaptık.” Ona neden tüm gerçeği anlatmadığımdan emin değilim. Sonuçta ondan ayrılacağım. Eve geldiğimden beri planım bu. Ayrılmalıyım çünkü kalbim doğru yerde değil. Ve yine de ona karşı kendimi savunmak zorunda hissediyorum. Ne kadar devamını getiremesek de sahip olduklarımız için.

“Sive de buna dâhil miydi?” diye soruyor.

“Benim deli olduğumu düşündü. Ve olan biteni onaylamadı. Ama o arkadaşım.”

“Benim de arkadaşım olduğunu düşünmüştüm. Bir köşede durup senin-”

“Hiçbir şey yapmadı,” diyorum.

“Yine de bunu yazdın.” Chris tekrar kâğıdı buruşturup odanın diğer köşesine fırlatıyor.

“Bir şeyleri kafamda oturtmalıydım.”

“Saçmalık!”

“Gerçekten, Chris.”

“Peki, oturttun mu? Hâlâ benimle olduğun için minnettar mı olmalıyım? Onun yalancı ve sadakatsiz olduğunu fark ettiğin için mi? Öyle mi?”

Acı çekiyorum. Gerçekten. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Ama sen artık benimle değilsin, değil mi?” Chris bana bakıyor; gözlerinden durumu kavradığını anlayabiliyorum. “Hem de hiç değilsin. Artık senin için yeterli değilim.”

“Tam olarak öyle değil,” diyorum.

“Ahh, hadi ama Carlotta. Aynen öyle. Sen bu eski erkek arkadaşını gördün ve bir andan benim bir hata olduğuma karar verdin.”

“Senle alakalı değil,” diyorum çaresizce.

“Hadi birkaç klişe at ortaya, ne dersin?” diyor Chris. “Kendini daha iyi hissedersin.”

“Kendimi daha iyi hissettiremem. Çok kötü hissediyorum.”

“Güzel.”

“Lütfen,” diyorum sonunda. “Gerçekten üzgünüm.”

“Ben de. Sana inandığım için üzgünüm. Hayatımın sonuna kadar seninle birlikte olacağımı düşündüğüm için üzgünüm. Sana yatırım yaptığım için. Sana değer verdiğim için. Özellikle de ben sadece kirli bir ilişkinin yedek oyuncusuyken.”

“Bu doğru değil.”

“Tabii ki doğru. Bana bu Luke Evans olayını anlatmayı planlıyorsun muydun? Bu tutku ustasından bahsetmeyi? Ne zaman benimle yatakta olsan şehvetle arzuladığın, düşündüğün adamdan bahsetmeyi?”

“Chris-”

“Ama neden bahsedersin ki? Neden her şeyi mahvedersin? Cepteki, uyumlu Chris’le evlenip bir yandan da fantezi hayatını neden devam ettirmeyesin ki? Ve sonra istediğinde biraz ihtiras için İspanya’ya uçarsın. Neden her iki dünya da senin için var olmasın ki?”

“Hayır, hayır,” diyorum. “Sana söylemeye çalıştım.”

“Öyle mi? Marbella’dan döndüğünden beri hiç geleceğimizden bahsetmek istediğini hatırlamıyorum. Hatta yanlış hatırlamıyorsam, annemin evine gelip tek kelime bile etmeden düğün planlarımızı gözden geçirdin. Onu da budala yerine koyduğun için eminim mutlusundur.”

“Sana konuşmamız gerektiğini söyledim ama Seattle’a gitmen gerekti ve-”

“Midemi bulandırırıyorsun. Gerçekten. Kendin dışında kimse umurunda değil. Ne ben ne annem. Ne de Sive. Aksi takdirde onu da bu kandırmacanın bir parçası halinde getirmezdin.”

“Ahh, Chris...”

“Yapma,” diyor Chris. “Bir şey daha söyleyip de senle ilgili hayal kırıklığımı arttırma.”

“Seni asla incitmek istemedim.”

“Ve bu her şeyi düzeltecek, öyle mi?” Hafifçe gülüyor. “Sana inandım Carlotta. Seni sevdim. Seninle evlenmek istedim.”

“Ben de seninle evlenmek istedim,” diyorum.

“Ama gerçekleşmeyecek,” diyor Chris. “Çünkü senin gibi hilekâr, sadakatsiz biriyle evlenmeyi asla hayal bile edemem.” Durup gözlerini kısarak bana bakıyor.

“Sen de benimle evlenmek istemiyorsun, değil mi? Seni affetmemi ve sana sorun olmayacağını söylememi istemiyorsun.”

“Beni affetmeni istiyorum,” diyorum.

“Hayır,” diyor Chris. “Bana yalan söyledin. Beni küçük düşürdün. Seni affetmeyeceğim. Asla.”

Bunu kesinlikle hak ettim.

“Seni bir daha görmek istemiyorum.”

İşte bu yüzden ona kızamam.

“Bana kızgın olmaya yerden göğse kadar hakkın var.”

“Herhalde böyle şeyleri kurumsal danışmanlıkta öğreniyorsun,” diyor. “İtiraf etmek, özür dilemek bir tür yükümlülük. Yoluna devam etmeye çalışma şekli. Bana her şeyi itiraf ettiğinden emin değilim ve tüm bu olanlara üzüldüğünden veya sadece yakalandığın için üzgün olup olmadığından da emin değilim. Tek bildiğim kendi yolumuza gitmemiz. O yüzden de şu anda bunu yapıyorum. Hayatıma devam ediyorum ve hayatından çıkıyorum Carlotta.”

Köşede duran araba anahtarlarını alıyor.

“Chris. . .”

“Benimle konuşma,” diyor. “Yapma.”

Gerçi denilebilecek ne kaldı ki? Ben ondan ayrılamadan o benden ayrıldı. Belki de bu iyi bir şeydir. Ama bunun gecenin köründe kendi mutfağında olduğuna inanamıyorum.

“Üzgünüm,” diye fısıldıyorum son kez.

Birbirimize bakıyoruz; bana bu kadar sert ve öfkeli baktığını hiç görmemiştim.

Ardından güzel elmas taşlı yüzüğümü parmağımdan çıkarıp masaya koyuyorum. Chris bir yüzüğe bir bana bakıyor. Alıp ceketinin cebine atıyor.

“Hoşça kal.”

O odadan çıkıyor, ben ise mutfağın ortasında hareketsiz kalakalıyorum. Kapının açılıp kapandığını duyuyorum.

Artık yalnızım.

İşte, zaman çizelgesiyle oynarsanız böyle olur.

26. Bölüm

♪ Por el Camino - José de Córdoba ♪

Chris gittikten sonra uzun bir süre masada oturuyorum ve nişan yüzüğümden geride kalan ince beyaz çizgiye bakıyorum. Hafifçe ovalıyorum, sanki bir anda yüzüğü parmağıma geri ışınlanacak. Her şeyin bittiğine inanamıyorum. Özellikle de bu kadar hızlı ve beklenmedik bir biçimde oluşuna. Yani, çok da beklenmedik olmasa da bu şekilde planlamamıştım. Yazdıklarımı Chris'in göreceğini hiç düşünmemiştim. O kâğıdı atmıştım! Küçük parçalara bölmeliydim. Ve onun ne hissettiğini tahmin bile edemiyorum. Chris'i asla incitmek istemedim, onu seviyorum. Gerçi sonuçta evlenecek kadar değil ama mutlu olmasını isteyecek kadar seviyorum.

Aşkla ilgili düşüncelerimin yanlış olup olmadığını merak ediyorum. Aşkın tamamen biriyle uyumlu olmak, birbirinize her zaman destek olacağınızı bilmek olduğunu düşünüyorum. Böyle olması gerektiğinden eminim. Chris'le

benim de tutkulu anlarımız oldu. Yaşadık. Ama tüm bunları ritmik müzik, uçuşan kırmızı elbiseler ve yanan dudakların hatırasıyla takas ettim. Akıl hastanesine yatırılmam gerekiyor. Gerçekten.

Yatağa giderken saat neredeyse beş. Yorganın altına girip orada gözlerimi kapıyorum ama uyumadan alarm çalana kadar öylece duruyorum. Tekrar kalktığımda inanılmaz bitkinim. Her şey sabahları daha iyi görünür ve banyo pencere-remden içeri giren güneşle birlikte kendime olayların belki de böyle olması gerektiğini söylüyorum. Yine de keşke öyle hissetseydim.

İşe gittiğimde amirlerimin çoğu golf sahasında müşterilerle olduğundan ofise ürkütücü bir sessizlik hâkim. Masama oturuyorum ve kâğıt bardaktan americano'mu içiyorum. Günlük ajandama bakıyorum, gelen e-postaları halledip bir sonraki hafta için hazırlık yapıyorum. Ardından aklım yine daha önemli şeylere kayıyor.

İnsanlara nişanın bozulduğumu söylemeliyim. Önce Sive, daha sonra annemle babam ve ardından arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım. Ve Julia. Tanrım, Julia delirecek! Tüm ailenin olmayacak bir düğün için İrlanda'ya gelmesi için biletleri çoktan ayırttı bile. Bu haber onu hiç mutlu etmeyecek.

Bunu öğrenince mutlu olacak tek kişinin Dorothea olduğunu düşünmeme rağmen, muhteşem organizasyon işinin hiçbir işe yaramamış olması ve benden aldığı tek teşekkürün de acilde geçirilmiş bir akşamda olduğunu düşününce üzülüyorum.

Her şey karman çorman, diye düşünüyorum mutsuz bir şekilde ve bu karmaşayı yaratan da benim.

E-posta programımı açıp “e-posta yaz” butonuna tıklı-

yorum. Belki Sive'in benim için tavsiyeleri olabilir. Bu sefer uyacağım.

Tavsiyesi o akşam ona uğramam ve ben de uğruyorum.

Kapıyı Natasha açıyor ve bana sarılıyor. Beni gördüğüne sevindiğini söyler söylemez de nedime kıyafetleriyle ilgili gevezeliğe başlıyor. Dediğine göre bir dergide bir model görmüş. Pembe renkte bir elbiseymiş ve harikaymış. Bize doğru gelen Sive, bunları duyunca yüzünü buruşturuyor. Sonuçta bir düğün olmayacağını henüz Natasha'ya söylememiş. O yüzden ben de söylemiyorum. Vaftiz kızım yüzüğün olmadığını fark etmesin diye ellerimi bol pantolonumun cebine sokuyorum.

Üçümüz oturup bir süre daha sohbet ettikten sonra Sive, Natasha'ya artık yatma vakti geldiğini söylüyor. Natasha bir on dakika kadar homurdansa da sonunda bizi kendi halimize bırakınca, Sive hemen Chris'le aramda ne olduğunu anlatmamı istiyor.

O yüzden ona olanları anlatıyorum ve dinlerken yüzü dehşete düşmüştense anlatışlıya, kızgından tekrar dehşete düşmüşse doğru değişiyor.

“Seni affedip geri kabul etme şansı yok değil mi?”

“İşin aslı...” Yavaşça konuşuyorum. “Ben zaten bitirecektim.”

“Ne?” Sive bana inanamaz gözlerle bakıyor. “Tüm bu Luke Evans olayının saçma bir fantezi olduğuna karar verdiğini sanıyordum. Marbella'dan sonra hepsi bitmişti.”

“Öyleydi,” diyorum. “Ama...” Sive bana üzgün gözlerle bakarken müzik, öpücükler ve Chris'i yeterince sevmemekle ilgili uzun bir açıklamaya dalıyorum.

“Onu hiç mi sevmiyorsun?”

“Seviyorum,” diyorum. “Ama artık yeterli değil.” Luke’u gece kulübündeki kızla gördüğümü de söyleyince Sive’in gözleri daha da açılıyor.

“Carlotta, sen delirdin mi? İmkânsızı istiyorsun. Seni sevmeyen, sadece başını döndürmek için sana yalan söylemiş bir adamı istiyorsun. Bu sırada ise seni seven adamı reddettin.”

“Sana ne kadar aptalca görüldüğünün farkındayım. Ama Chris’le her şey yolundaymış gibi yapamayacağım. Çünkü değil.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun? Marbella’ya geri gitmeyi mi? Binanın dışına kamp kurup Luke için pusuya yatmayı mı? Bayan Güzellik’le ilgili açıklama talep etmeyi mi? Luke’tan senin için o kızı ve babasını terk etmesini rica etmeyi mi?”

Luke’u savunmaya bile çalışmıyorum. Hayır anlamında başımı sallıyorum.

“Ne o zaman?”

“Hiçbir şey,” diyorum. “Hiçbir şey yapmıyorum. Ve doğru olan da bu. Sahip olduğumuz şey

artık benim için yeterli olmadığından Chris’le evlenmeyeceğim. İspanya’ya gidip kendimi rezil etmeyeceğim. Tüm bu olanların geçip gitmesini bekleyip, hayatıma devam edeceğim ve umarım bir gün hem Chris hem de Luke’u aklımdan tamamen çıkaracak muhteşem öpüşen birine rastlayacağım.”

“Ahh, Carlotta.”

“Başka ne yapabilirim ki?” diye soruyorum. “Chris’le aramızda her şey mükemmel sanıyordum. Ama mükemmel

olamaz Sive, çünkü aksi takdirde Luke'ı görmek beni bu şekilde etkilemezdi. Onu çok daha kolay başımdan savabilirdim.”

“Peki ya hiç atlatamazsan?” diye soruyor Sive.

“Bilmiyorum.”

“Hayatını hiçbir zaman elde edemeyeceğin birini isteyerek geçiremezsin.”

Omuz silkiyorum.

“Büyük bir hata yapıyorsun,” diyor Sive.

“Zaten çoktan yaptım,” diyorum. “Şimdi ise hatamla yaşamam gerekiyor.”

“Anlayamıyorum,” diyor.

“Neyi?”

“Kendine her şeyi bu kadar mahvedecek kadar nasıl izin verdin? Normalde böyle yapmazsın.”

Haklı. Genellikle kalbim yerine aklımı kullanırım. Bu yüzden çok başarılıyım. Ayrıca öyle yapmak kesinlikle daha iyi, çünkü kalbime güvenmek üzüntü dışında bir şey getirmiyor. Ama yine de... Bir anda karnımdaki düğüm biraz çözülüyor ve az da olsa o tanıdık rahatlama hissi yayılıyor. Adeta omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi. Doğru şeyi yaptığımı fark ediyorum. Bu mutsuzluk anlamına gelse bile. Çünkü Chris'le evlenmek çok kötü bir hata olacaktı.

Bunu söylediğimde Sive, “Bu nasıl söyleyebilirsin?” diyor. “Chris harika bir adam.”

“Biliyorum,” diyorum. “Ama benim için uygun değil.”

Sive iç çekiyor.

“Üzgünüm,” diyorum. “Natasha'yla düğün için sabırsızlandığınızı biliyorum.”

“Bu endişelerimin en ufağı.”

Başımla onaylıyorum. “Yine de Natasha çok hayal kırıklığına uğrayacak.”

“Senin yanlış erkekle evlenmene kıyasla hayal kırıklığına uğraması daha iyi,” diyor Sive. “Hâlâ onun yanlış adam olduğuna inanamıyorum, Lottie.”

“Keşke öyle olmasaydı.”

“Tabii, bu senin hayatın ve en doğrusunu sen bilirsin.”

Ses tonundan benim hâlâ akıl hastanesi için uygun bir aday olduğumu düşündüğünü anlayabiliyorum.

“En doğrusunu bildiğimden emin değilim,” diye itiraf ediyorum. “Ama bir hata gördüğümde anlayabiliyorum. Ve hata yapmak istemiyorum.”

“Ahh, pekâlâ.” Bana anlayışlı bir gülücük fırlatıyor. “En azından senle boşanma ipuçlarımı paylaşmam gerekmeyecek.”

“Doğru.” Ben de gülümsüyorum.

“Haydi,” diyor Sive. “Şu şarap şişesini açalım. İkimize de iyi gelecektir.”

Telefonu çaldığında ikinci kadehlerimizdeyiz ve üniversitedeki günlerimizi yâd ediyoruz. Sesi yumuşayınca Kieran McDermott’un aradığını anlıyorum. Sive, Kieran’la konuşurken ben de kalkıp mutfağa gidiyorum. Beş dakika sonra yanıma geliyor.

“Gitmene gerek yoktu,” diyor Sive. “Özel bir konuşma değildi. Kieran da seninle Chris’i duyduğuna şaşırды.”

“Ona söyledin!”

“Tabii ki. Sonuçta bir sır falan değil.”

Sive ve Kieran’ın benim ilişkimin ardından kalan döküntüleri tartışması her ne kadar tüylerimi ürpertse de, artık

Chris'e Luke'tan bahsedeceğine dair endişelenmeme gerek kalmadı.

"İşte şimdi bana Kieran'la ilgili sorunun ne olduğunu söylemenin tam vakti," diyor ve nasıl hissettiğimi çok da iyi saklayamadığımı fark ediyorum. Midemde bir endişe yumağı oluşuyor ve düğüm her zamankinden de sıkı.

"Ne demek istiyorsun?" Sesimi alçak tutmaya çalışıyorum.

"Tanrı aşkına Carlotta. Ortada bir sorun olduğu her halden belli. Birlikte çalışırken bir şey mi oldu?"

Daha fazla duygusal dram kaldırılabileceğimden emin değilim. Ayrıca Sive hep benim yanımda durmuştu ve karşılığında onun mutluluğunu yok edemem.

Oturma odasına dönüyor, ben de onu takip ediyorum.

"Bilmem lazım." Şu anda benim arkadaşımın çok kurumsal bir yöneticiye dönüşmüş durumda. Bir şey söylemem gerekiyor. Sonunda tek diyebildiğim daha iyisine layık olduğu oluyor.

"Pardon?" Kaşlarını öyle bir kaldırıyor ki neredeyse saçlarının arkasında kayboluyorlar.

"O senin kadar akıllı veya zeki değil."

"Çok az kişi öyle."

Bu kendisiyle övünmekten çok bariz ortada olanı dile getirmek.

"Senin hata yaptığını görmek istemem."

"Lottie, yalnız bir anneyim. Hatamı zaten yaptım."

"O zaman başka bir hata yapmanı," diyorum.

"Neden Kieran'ın bir hata olduğunu düşünüyorsun?"

"O kendini... Çok büyük görüyor. Ve de... Biraz da kadının düşmanı."

“Kadın düşmanı!” Sive kakhaha atıyor. “Tatlım, bana çiçekler yolluyor. Yemek için harika restoranlara götürüyor. Bu kadınlardan hoşlanmayan bir adamın davranışlarına benzemiyor.”

“Hoşlanmıyor demeyelim. Sadece eşit olarak görmüyor.”

“Carlotta O’Keeffe! Sen neden bahsediyorsun?”

İfadesinden kafasının karışık olduğunu anlayabiliyorum. Belki biraz da endişeli. Ona yalan söyleyemem, sadece geçiştirmek için bile olsa. Böyle davranmanın Chris’le beni nereye getirdiğini biliyorum. Bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. Neler olduğunu anlatıyorum. Hızlıca ve soluk almadan. O da yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyor.

Bitirdiğimde, “Bunu sana söylemek istemiyordum,” diyorum. “Ama içimi kemiriyordu.”

“Tanrı aşkına!” diye bağırıyor Sive. “Ufak bir şaka yüzünden bu kadar endişelenmeni anlamıyorum.”

Ona bakakalıyorum. Ufak bir şaka falan değildi. Korkunçtu ve bunu da söylüyorum.

“Neden ilk başta lanet çayı yapmadın ki? Neden her şeyi büyütüyorsun?”

“Ne?” İşte buna şaşırıyorum. Benim yerimde Sive olsa, o da çayı yapmazdı.

“Anlıyorum. Sen de gururlu ve kendini beğenmiş davranıyorsun. Onu sinirlendiriyorsun.”

“Sive! Ofislerde neler olabiliyor biliyorsun. Son noktayı koyma gerekir.”

“Çayı yapabilirdin.”

“Hayır. Yapmazdım. Ama çayı yapmamam o fotoğrafı Photoshop’lamasını gerektirmezdi. Sen de uygunsuz fotoğrafların ofiste dolaşmaması gerektiğini söylemiştin.”

“Bana bir bağlam vermemiştin ki ve bağlam verince her şey farklı oluyor.”

“Sive, o tanga ve kolye takmış bir kadının başına benim yüzümü oturttu!” diye bağırıyorum. “Ayrıca çıplak bir adamla bir başka fotoğrafa daha. İhtiyacın olan tek bağlam bu.”

“Sen de ona kafa attın,” diye karşı çıkıyor. “Burnunu kırdın.”

“Bir burnu olduğu için çok şanslı!” Şu anda ben de Sive kadar sinirliyim. “Ne yapacağını bilmiyordum. Ne bileyim... Belki denerdi... Bilmiyorum.”

Bana gözleri ateş saçarak bakıyor. “Onu neyle suçlamaya çalışıyorsun?”

“Hiçbir şey! Hiçbir şey! Sadece, o gözümü korkutmuştu.”

“Ve bu akşama kadar hiçbir şey demedin. Kendi ilişkinle ilgili buraya koşup gelene kadar,” diyor. “Ama bu zaten tipik Carlotta, değil mi?”

“Ne demek istiyorsun?” Ona hayretler içerisinde bakıyorum.

“Her şey hep seninle alakalı, değil mi? Ne yaptığını bilemeyecek yaştayken hamile kalıp evlenmedin. Senin kocan seni aldatmadı. Boşanmada soyulup soğana çevrilen sen değildin. Chris’i bulana kadar hayatın hep daha iyiye gitti. Şimdi ise bir hata yaptın ve işler planladığın gibi gitmiyor, sen de benim mutluluğumu bozmak istiyorsun.”

Sive’in bunu söylediğine inanamıyorum. Buna inandığına da inanamıyorum.

“Her şey senin için çok kolay olmuş,” diye devam ediyor. “Sadece kendini düşünmen gerekmiş. İsteddiğini di-

lediğin zaman yapmışsın. Ama şimdi işler tersine döndü. Luke Evans'la ilişki kurduğunda da kendini düşünüyordun, İspanya'ya onu aramaya gittiğinde de. Bir de ardından oradayken fikrini değiştirdin... O aptal kâğıda ne yazdıysan yazdın. Tamamen düşüncesizsin. Hep öyleydin hep de öyle olacaksın.”

“Sive, bu saçmalık.” Sesim titriyor. En yakın arkadaşım la daha önce hiç kavga etmedim ve şimdi de etmeye niyetim yok. Ama görünüşe göre istemeden de olsa arı kovanına çomak sokmuşum. “Bana Kieran'la aramda ne olduğunu sordun, ben de söyledim. Benim yüzümden onunla olan ilişkini değiştirmeni istemiyorum.”

“İstemiyor musun?” Sesi iğneleyici. “Sevdiğim adamın sana saldırdığını söyledin. Böyle biriyle çıkmamın doğru olacağını mı düşünüyorsun?”

“Ahh, Sive...”

“Bana ‘Ahh, Sive,’ deme.” Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. “Yapma. Sadece kıskanmışken umurundaymış numarası yapma!”

“Tamamen yanılıyorsun.” Sive’i böyle hiç görmemiştim. Normalde benden de daha serinkanlı ve mantıklıdır. Söylediklerine inanıyor da olamaz.

“Kieran bana harika davranıyor. Natasha’ya da. Natasha onu gerçekten seviyor.”

“Eminim öyledir. İnsanlar değişir.”

Bu birkaç hafta içerisinde bunu kaç kere düşünmüştüm? Ve kaç kere doğru olup olmadığını merak etmiştim.

“Yani söylediklerini geri mi alıyorsun?”

“Bak, olan oldu. Sen sordun, ben de anlattım. Onunla yaşadığım deneyimden sonra Kieran’ı zor severim ama ha-

yatında olduğunu kabul ediyorum ve onu hayatına soktuğuna göre de demek ki değişmiş. Seni üzdüğüm için gerçekten üzgünüm. Bunu yapmayı asla istemezdim.”

Sive bir süre bir şey demiyor. Ardından bardağı kafasına dikiyor. “Özrünü kabul ediyorum. Ama artık seninle konuşmak istemiyorum Carlotta. Ne bugün. Ne de herhangi bir zaman.”

Kalkıyorum ve gidiyorum.

Son yirmi dört saat içerisinde evleneceğim adamı da en yakın arkadaşımı da kendime düşman ettim. Ve ikisinin de ne bunu unutacaklarını ne de beni affedeceklerini düşünüyorum.

27. Bölüm

♪ Zapateado - Julian Bream ♪

Sive’le tartışmamızdan dolayı son derece sarsıldım. Üzüleceğini biliyordum ama bana değil Kieran’a kızacağını düşünmüştüm. Ziyaretimin üzerinden birkaç gün geçti ve ondan haber almadım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onu aramaya çekindiğim için iletişime geçmesini bekliyorum. Sive’i daha fazla sinirlendirmek istemiyorum.

Zaten bu aralar tek yaptığım insanları üzme. Annemle babam da ayrılmama çok şaşırdı. Benim gibi onlar da hâlâ olanlara inanamıyor. Sive’in ziyaretine gittikten sonraki gün onları arayıp geleceğimi söyledim. Halen kendime gelemediğim ve neredeyse kapıdan girer girmez ayrıldığımı söyledim.

Annem, “Ne oldu?” diye sordu. “Tanrı aşkına, ne yaptın?”

Her şey gerçekten benim hatam olsa da annemin zaten böyle olduğuna emin olduğunu fark ettim. Onunla detayla-

rı paylaşamam. Sadece sonuçta anlaşılmadığımızı fark ettik diyorum.

“Ama neden?” diye inledi annem. “İkiniz çok iyi geçiniyordunuz. Eğer bu o kadın düğünü yapmayı istedi diyeyse...”

“Annesiyle bir alakası yok,” dedim.

“Senin canını yakacak bir şey yaptıysa...” Babamın sesi kızgındı.

Hızla, “Öyle bir şey olmadı,” dedim. “Hatta durum benimle alakalı. O yüzden lütfen onu suçlamayın.”

“Ahh, Lottie.” Annem burnunu çekti. “Sizin için endişelenmemem gerektiğini sanıyordum.”

Babam, “Ahh, hadi ama Mona, bu kadar büyütme,” dedi. “Lottie akıllı bir kız. Onun için endişelenmene gerek yok.”

“Ben kızlarım için hep endişeleniyorum,” dedi annem.

Anneme kendi kendine çeliştiğini söylemek istemedim.

“Evinin barkını kurman güzel olacaktı,” dedi annem. “Biliyorum kariyerinde falan her şey yolunda ama... Sonuçta bunları paylaşacak biri yoksa her şeyin yolunda gitmesinin ne önemi var?”

Babam, “Yanlış insanla olacağına bunları kimseyle paylaşamamak daha iyidir,” diye bir gözlemde bulundu.

Ona hafifçe gülümsedim.

“Julia’ya söyledin mi?” diye sordu annem. “Onun planlarına ne olacak?”

“Ben bir şey söylemedim ama umarım para kaybetmeden rezervasyonlarını iptal edebilir,” dedim. “Ya da yine de sizi görmeye gelebilir.”

Tabii ki daha yeni görüşmüşlerdi. Annemle babamın uzun seyahatlerinden döneli çok olmamıştı.

“Belki,” dedi babam ama sadece bana kendimi daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

“Üzgünüm,” dedim. “Her şeyi batırdığım için üzgünüm.”

“Ahh, Lottie.” Annem kalkıp kollarını bana doladı ve bana küçükken yaptığı gibi sarıldı. “Her şeyi batırmadın. Düşünden sonrası yerine şimdi fikrini değiştirmeni tercih ederim.”

“Biliyorum.” Konuşurken sesim onun göğsünde kayboldu. “Yine de kötü.”

Annem başımı okşarken, “Sonunda senin için doğru kişiyi bulacaksın,” dedi. “Gerçi insan senin gibi mükemmeliyetçi olunca işi daha zor.”

Güldüm. Kendimi tutamamıştım.

“Ne?” Annemin sesi incinmiş çıkmıştı.

“Yok bir şey.” Kalktım, biraz kâğıt havlu alıp burnumu sildim. “Böyle bir dezavantajım olduğumu bilmiyordum.”

“Mükemmeliyetçisin.” Annemin sesinde yılgın bir ton vardı. “Hep de öyleydin. Bu, işleri senin için zorlaştırıyor.”

“Hayır, zorlaştırmıyor.” Gerçi belki de zorlaştırıyordu. Belki de anneler hep haklıdır.

“En azından onun o cadı annesiyle uğraşmamız gerek-meyecek.” Annem her konuda sevinecek bir şey bulabilir. “Dürüst olmak gerekirse, onun evindeki düğüne gidip onunla karşılaşmayı pek de istemiyordum.”

“Aslında,” diye kabul ettim, “çok iyi bir iş çıkarıyordu. Kırık bileğiyle bile. Hatta bana da iyi davranıyordu. Bana bir daha iyi davranacağından şüpheliyim.”

“Ufak lütuflar.” Babam gülümsedi.

Annemlerde bir saat kadar daha kaldım. İki de ben git-

meden önce sürekli doğru olanı yaptığımı, sonradan korkunç bir hata yaptığımı fark etmenin daha kötü sonuçları olacağını söylediler. Daha fazla kurcalamadıklarına sevinmişim ama Chris'le tanışmadan önce hep yaptığı gibi, annemin beni konserler, sanat galerileri ve diğer sosyal etkinliklere çağırmaya başlayacağına dair içimde bir his vardı. Benim tek başıma yaşamamdan hoşlanmıyor. Ne zaman onunla çıksam, sanki onlardan biriyle takılmak için minicik de olsa bir şansım varmış gibi sürekli tanıdıklarının bekâr oğullarından bahsediyor;

Julia'yla Skype'tan konuştuğumda onun da haberi annemden aldığını ve en az annemle babam kadar şaşırdığını anlıyorum.

Olanların üzerinden tekrar tekrar geçtikten sonra sonunda, "Uçuş için üzgünüm," diyorum. "Değiştiremezseniz belki-"

Julia, "Esnek tarife, değiştirebilirim," diyor. "Şanslı sayılırım, çünkü neredeyse değiştiremeyeceğim biçimde internetten alıyordum. Ama..."

Ama ne? Chris'le evlenmeyeceğimi biliyor muydu? Ben farkına varmadan o tahmin mi etmişti?

Bunu sorduğumda tabii ki hayır diyor. "Yine de ikinizin sonunu merak ediyordum. İkiniz çok fazla... Güç çiftiydiniz."

"Anlayamadım?" Yorumuyla afallıyorum. Çoğu kişi ne kadar harika olduğumuzu söyler. Söylerdi.

"Sen bir kurumsal şirket çalışanısın. O ise başarılı bir göz cerrahı. Senin için gözümde canlandıracağım resme uygun değildi Lottie."

“Hangi kısmı? Benim kurumsal bir şirkette işimin olması mı? Evlenecek olmamız mı?”

“Tüm o başarılı hayat tarzı,” diyor Julia.

“Ne?” Şaşıyorum. “Başarılı bir hayat tarzına sahip olmanın sorunu ne?”

“Bir sorun değil,” diyor Julia. “Sadece gençken... Hiç bu kadar hırslı değildin. Ve onunlayken öyleydin.”

“Bu çok saçma,” diye karşı çıkıyorum. “Her zaman daha iyisini yapmak istedim. Hatırlıyorsan,” diyorum kırılmış bir tonla, “genelde sınıf birincisiydim.”

Julia kahkaha atıyor. “Biliyorum, her şeyi hatırlayan kız. Ama o zamanlarda bana dediğin gibi, sadece öğrendiklerini geri kusuyordun.”

Bu noktayı kabullenmiştim ama kariyerimin giderek güçlendiğini ve bunun bir şeyleri ezberlemek değil, sıkı çalışmadan kaynaklandığını ekledim. .

“Tabii ki,” diyor ablam. “Annemle babam seninle gurur duyuyor. Yeri gelmişken ben de. Ama... Bilmiyorum Lottie. Chris’le tanıştığından beri sadece bir şeyi kanıtlamak için daha da sıkı çalışıyor gibisin.”

“Bu doğru değil. İşimi sevdiğim için daha sıkı çalışıyorum.”

“Belki de ona ve şu lanet annesine layık olduğunu kanıtlamaya çalışıyordun.”

Julia hiç Dorothea’yla tanışmadı. Ama Grafton Sokağı’ndaki o lüks lokantadaki akşam yemeğinden itibaren, gelecekteki kaynanam ailede bir sohbet başlığı haline geldi. Ablam haklı. Gerçekten de rekabetçiyim. İş arkadaşlarımla yarışıp kazanan olmayı seviyorum. Ve Chris’in de kendini ilişkimizde tek iyi işe sahip olan kişi olarak görmemesi de benim için önemliydi. Muhtemelen düşünce tarzım yanlıştı.

“Her neyse,” diyerek devam ediyor Julia. “Uçuşları Noel’de Jeff ve çocuklarla gelmek için kullanacağım.”

“Bu sizin için uygun mu?” Onları Noel’de görmek güzel olacak. Ve tahminen onlara düğününe kıyasla ayırabileceğimden daha çok zaman ayırabileceğim.

“Zaten Noel eylülünden çok daha eğlenceli geçecektir,” diyor Julia.

Benim düğünümün eğlenceli olmayacağını ima etmediğini umuyorum.

“Seni gördüğümde tüm kanlı detayları isteyeceğim,” diye beni uyarıyor.

“Her şeyi Noel’de anlatırım.”

“Küçük kız kardeşimin nişanlısını neden mihrapta terk ettiğini öğrenebilmek için çok uzun zaman beklemem gerekecek,” diyor Julia kasvetli bir tonla.

“Mihrapta değildik,” diyerek ona hatırlatıyorum.

“Neredeyse.” Aradaki farkı umursamıyor. “Neden buraya bizi ziyarete gelmiyorsun? Biraz uzaklaşmak sana iyi gelir.”

“Uzaklaşmama gerek yok. Hatırlasana, Sive’le İspanya’ya gittim.”

Julia’ya neden gittiğimi söylememiştim. O da kız kıza bir hafta sonu olduğunu düşünüyordu.

“Bu sayılmaz. Şimdi biraz molaya ihtiyacın var. Düğününü iptal ettin. Dağılmış olmalısın.”

Öyleyim. Ama ona devam etmem gerektiğini söylüyorum.

“Saçmalama. Kimsenin devam etmesine gerek yok. Biraz izin al, Tanrı aşkına. Buraya gel. Bana her şeyi anlat.”

“Her şeyi bilmene gerek yok.”

“Var. Sana tavsiye verebilirim.”

Julia'nın bana verdiği son tavsiye, Luke'la dışarı çıktığım akşam makyajımla alakalıydı.

Ben bir şey söylemeyince, "İyi tavsiyeler veriyorum," diyor. "Belki hayatında bir kere beni dinlersin."

"Olanları hiçbir şey değiştiremez," diyorum.

"Haydi ama," diyor Julia. "Sana Luke Evans krizinde yardım etmiştim, değil mi? Bir de şu ayrıldığın diğer adamlar da, hani şu adı Gavin bilmem ne?"

Gaving Curran'ı tamamen unutmuşum. Üniversiteye başladığımda altı ay kadar çıkmıştık ama sınavlardan önce benden ayrılmıştı. O zaman ayrılıktan çok zamanlaması üzmüştü beni ve bunu Julia'ya hatırlatıyorum.

"Belki," diyerek bana katılıyor. "Ya Luke? O seni gerçekten sarsmıştı."

Luke'un tamamen farklı bir şey olduğunu söylerken sesimin titrememesine özen gösteriyorum.

"İkiniz birlikte olmaya devam etseydiniz neler olacağını bazen merak ediyorum. İkiniz bir elmanın iki yarısı gibiydiniz. Gerçi fiziksel olarak değil, sen koyusun o açık renk saçlı ama bahçe duvarına otururdunuz, hatırlıyor musun? Yan yana."

"Hatırlıyorum."

"Ama o olanlar da neydi! Richard Evans'ın bunları yapabileceğine asla inanamazdım. Acaba onu yakaladılar mı?"

"Sanırım."

"Gerçi şimdi kesin zenginlere layık bir hayat yaşıyordur," diyor Julia.

şu anda Evans'lardan bahsettiğine inanamıyorum. O zamandan beri ilk defa konuları açılıyor. Bir şey söylemiyorum ve neyse ki Julia'da Blackwater Terrace'taki diğer komşulardan bahsetmeye başlayınca hızla kendimi topluyorum.

“Ne düşünüyorsun Lottie? Bizi ziyarete gelmek ister misin? Seni görmeyi çok isteriz.”

“Olabilir,” diyorum. “Bana düşünmek için birkaç gün ver.”

Telefonu kapattıktan sonra aslında kötü bir fikir olmadığını fark ediyorum. Bir süreliğine de olsa İrlanda’dan uzaklaşmak bana iyi gelebilir. Fırtınanın merkezinden.

Yine de bu sırada kendimi işe veriyorum. Her sabah yedi buçukta ofisteyim ve akşam yediden önce çıkmıyorum. Her şey kontrolümde ve işimi son derece etkin bir biçimde yapıyorum. Müşteriler için etkin ve acımasız kurtarma planları hazırlıyorum. İş arkadaşlarımı sonuna kadar destekliyorum. Ben kadife suikastçı değilim. Sadece suikastçıyım.

Tabii dedikoduları da duyuyorum ve Dirk, Güney Afrika’ya gittiğinde en üst düzey pozisyonu kapmak için çalışıyorum. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. İyi olduğumu bildiğim için işime sonuna kadar yüreğimi ve ruhumu katıyorum.

Haftanın sonuna doğru masamı tamamen temizliyorum; ajandamda mevcut ve yeni işler güzelce dengelenmiş, ayrıca bana iletilen tüm ofis e-postalarını okuduğum için iş arkadaşlarımla neler yaptığının farkındayım.

Aşkta şansı yakalayamadıysam, o zaman kariyerimde şans yakalayacağım. Elimdeki tek dayanağım bu.

Dirk beşte ofise girip ziyaretçi koltuğuna yayılıyor.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor.

“Kesinlikle, neden?”

“Son bir hafta içinde senden son üç ayda aldığımdan daha fazla e-posta aldım,” diyor.

“Sen gitmeden önce her şeyi halletmek istedim,” diyo-

rum. “Hepsinin acil olmadığının farkındayım ama gitmeden önce Winterburn önerisine bakmalısın. Ve de otel zinciri stratejisine.”

“Eminim halefım bunların üstesinden gelecektir,” diyor.

“Kim olacağını biliyor musun?”

Dirk, “Aslında biliyorum,” diyor. Sesini kimsenin bizi duyamayacağı kadar alçaltıyor. “Hollanda ofisinden Joost van Aken.”

“Ya.” Joost’la tanıştım. Yaşı Dirk’ten büyük. Daha geleneksel ama korkulan bir ünü var.

“Onunla iyi anlaşacaksınız.”

“Öyle mi dersin?”

“Senin verimliliğini sevecektir.” Dirk gülümsüyor. “İşleri yerinde halletmeye bayılır.”

“Steve’e ne olacak?” diye soruyorum.

Ben çoktan elemiş olsam da Steve Redmon, Dublin ofisinin Dirk’ün yerine geçmesi için düşündüğü adamdı. İyi biri ama yeterince acımasız değil.

“Bulunduğu yerde kalacak,” diyor Dirk.

“Peki ya Ian?”

“Ekibine ne yapacağına Joost karar verecek,” diyor Dirk.

“Yeterince adil.” Benim de terfi şansımın yüksek olduğunu düşünmek istiyorum. Ama en gençlerden biriyim. Ve de bir kadını.

Dirk, “Senin için harika bir tavsiye yazdım,” diyor.

“Teşekkürler. Ama tahminen hepimize harika tavsiyeler yağdırmışsındır.”

“Ciddiyim,” diyor.

Bir an içimde Dirk’e karşı ani bir şefkat hissediyorum. Birbirimize karşı daima profesyonel davranmıştık ama şu anda kalkıp ona sarılmak istiyorum.

“Şimdi diğer işlere geçelim,” diyor Dirk, bacak bacak üstüne atıyor. “Dedikodu doğru mu?”

“Hangi dedikodu?”

“Göz doktorunu terk ettiğin.”

“O bir oftalmoloji cerrahı,” diyerek otomatikman onu düzeltiyorum. “Ve evet, düğün iptal.”

Ne olduğunu sormadan önce bana anlayışlı bir bakış atıyor.

“Fikrini değiştirdi,” diyorum.

“Neden?”

“Olduğunu düşündüğü kişi değilmişim.”

Şimdi bana sorgulayan gözlerle bakıyor.

“Ve nedeni fark etmez,” diyorum. “Sonuç aynı.”

“Üzgünüm Carlotta.”

“Ben değilim.” Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. “Şirket için daha çok vaktim oluyor.”

Dirk gülüyor. “Kimse ölmeden önce keşke ofiste daha çok zaman harcasaydım demez,” diyor.

“Zaten ben de işimin çoğunu ofis dışında yapıyorum.” Chris hakkında konuşmanın veya patronumun yorumlarının beni üzmediğini göstermek için sesim rahat bir tonda.

“İyi misin?” diye soruyor.

“Tabii ki.”

“Biraz fazla son anda olan bir fikir değişikliği,” diyor Dirk.

“Asla geç değildir,” diyorum. “Ve ‘ediyorum’ demeden önce bitirmemiz de iyi oldu.”

“Kesinlikle.” Dirk başıyla onaylıyor. “Yine de biraz travmatik, haksız mıyım?”

“Aslında değil.” Kesin ve kararlıyım. “Doğal olarak üzuldüm. Ama böylesi daha iyi.”

“Balayınız ne olacak?” diye soruyor. “Bahamalar ya da benzeri bir yerdi?”

“Maldivler.”

Chris iki gün önce bana balayını iptal ettiğini belirten bir e-posta gönderdi. Ayrıca Dorothea’nın yaylı çalgılar dörtlüsü, mariz, çiçekler ve hazır yemek firmasını da iptal ettiğini söyledi. Annesi, Pen’in DJ arkadaşını dans müziği için henüz tutmamıştı. Ayrıca Chris hem kolunun hem de bileğinin iyi bir ilerleme gösterdiğini de belirtmiş. Dorothea’nın yaralandığı için beni suçlayıp suçlamadığından veya hayatlarından çıktığım için daha çabuk iyileştiğini mi ima ettiğinden, emin olamamıştım.

“Bunun yerine başka bir yere gidecek misin?” diye soruyor Dirk.

“Aslında ablamı ziyaret etmeyi düşünüyorum.” Bir anda bu yapılacak doğru şeymiş gibi geliyor. “Bir hafta. Balayı tatili zamanından da kısa.”

“O Vancouver’da yaşıyor, değil mi?”

Dirk çalışanları hakkında özel bilgileri de hatırlayan bir patron.

“Doğru.”

“Güzel şehir,” diyor. “Biraz dinlenmek iyi gelebilir Carlotta.”

“Olabilir.”

“Kesinlikle,” diyor Dirk. “Joost başlamadan önce. Kendini forma sokarsın.”

“Formda değil miyim?”

“Hafta boyunca verimliden öte bir performans gösterdin. Ama her şeyin yolunda olmadığını biliyorum,” diyor Dirk. “Biraz kendine zaman ayır. Sana iyi gelecektir.”

O ofisten gider gitmez uçuşumu ayarlıyorum.

28. Bölüm

♪ Romance de los Pinos - Pepe Romero ♪

Sive'e Julia'yı ziyarete gittiğime dair bir e-posta gönderdim ama Vancouver'a indiğimde ondan hâlâ haber alamadım. Kieran McDermott'un ben ve en yakın arkadaşımın arasına girdiğine inanamıyorum. O adamın hayatımdan sonsuza kadar çıktığını düşünmüştüm. Gerçi Luke Evans'ın da hayatımdan sonsuza kadar çıktığını sanıyordum ama her nasılsa, evlenmem gereken adamla arama girmesine izin vermiştim. Bunlarla da ilgili kafamı hâlâ toplayamamıştım. Beni rahatsız eden her şeyle arama yedi bin kilometre koşunca, biraz daha doğru bir bakış açısı yakalayabileceğimi umuyorum.

Sabah altı buçuktu ama vücut saatime göre saat bir ve hiç yorgun değilim. Ayrıca Julia, Jeff ve iki oğullarının beni karşılaması beni çok heyecanlandırıyor. Hank bana doğru koşup dizlerimi tutuyor. Beni hatırladığına inanamıyorum, çünkü son gördüğümde üç yaşındaydı. O zamanlar daha

bebek olan Shaun şu anda üç yaşına gelmiş ve Jeff'in pantolonlu bacağına sarılmış yüzünü saklıyor.

"Lottie Teyze." Hank'in yüzü sevinçle parlıyor.

"Selam Hank." Eğilip saçını karıştırıyorum ama büyüklerin bana böyle yapmasından ne kadar nefret ettiğimi hatırlayınca duruyorum. Bu yüzden onun omzuna vurup son gördüğümünden beri çok büyüdüğünü söylüyorum ve bu da doğru. "Ve selam Jules." Ablama sarılıyorum. Her zamanki gibi güzel, iki çocuklu bir anne gibi darmadağın değıl. Gerçi anneme göre iyi bir hayat yaşıyor ve darmadağın olacak bir durumu yok.

"Selam kardeşim." Julia sarılmama karşılık veriyor.

Jeff de bana sarılıyor ve bir anda utangaçlığı yok olan Shaun onu arabaya kadar taşıyıp taşıyamayacağımı soruyor.

Jeff, "Düşünme bile," diye tavsiye veriyor. "Bir ton ağırlığında." Oğlunu alıp omzuna atıyor. "Haydi bakalım koca oğlan," diyor. "Daha eve girmeden teyzeni öldürmeyi planlıyorsun, değıl mi?"

Shaun ciyaklıyor, Hank kıkırdıyor ve Kanada güneşine doğru yürüyoruz. Hava açık ve mavi, esinti sıcak.

Bizi ve bavullarımı içine alacak kadar geniş 4x4'e atlıyorum. Jeff arabayı hızla havaalanından evlerine doğru sürmeye başlıyor. Jeff ve Julia, doğanın daha çok parçası gibi görünmesine rağmen halen şehre yakın, Deep Cove, kuzey Vancouver'da yaşıyor. Her ne kadar Jeff ufak bir kasabadan gelse de Julia benim gibi şehirde doğup büyüdü ve Rocky Dağları'nın kırsalında yaşamak ona göre değıl. Çiftlik benzeri evleri suya yakın ve dağ manzarasına sahip, çam ağaçlarının arasında yükseldiğı için şehre güzel bir alternatif.

Buraya hiç gelmemiş olsam da ev ve yeri hakkında her

şeyi biliyorum. Buraya taşındığından beri Julia'nın gönderdiği fotoğraflardan ve verdiği bilgilerden dolayı buraya daha önce gelmişim hissi var üzerimde. Yine de bildiğim hiçbir şey 4x4'ten indiğimde karşılaştığım çam kokusu ve temiz havanın keskinliğine beni hazırlamıyor.

“Harika,” diyorum Julia'ya.

Gururla gülümsüyor ve oğlanlar (ki yeni en yakın arkadaşım gibiler) beni patikadan evin içine doğru sürüklüyor. İçerisi kocaman, açık plan, bahçe ve nehre bakan büyük pencereleri var. Çocuklar, yine kocaman olan odalarını bana gösterip onlarla trambolinde zıplamamı istiyorlar.

“Carlotta yorgun,” diye onları bilgilendiriyor Julia. “Saatlerdir ayakta. Bir şeyler yiyeceğiz ve ardından gidip yatmak isteyecektir.”

Trambolinde zıplayacak enerjim olmasa da son derece uyanığım ve Jeff dışarıdaki ızgaraya bir kaç biftek atmayı teklif edince heyecanlanıyorum. Bu gece gergin bir şekilde eski nişanım ve iptal edilen düğünden bahsedeceğimi düşünürken, Kanada'da dışarıda oturmuş soğuk bira içip biftek yıyorum.

Yine de yatağa gider gitmez külçe gibi yığılıyorum. Ailenin kalanı uyandığında bile uyanmıyorum ki normalde en ufak seste bile ayağa fırlayan benim gibi birinin iki küçük çocuğun gürültüsüne kesinlikle uyanmam gerekirdi. Bu gezi için özellikle yanımda getirdiğim mavi puantiyeli pijamalar ve bunlarla eşleşen terlikle aşağıya indiğimde saat neredeyse dokuz. (Geceliklerimin çoğu, küçük erkek çocukları olan bir aile için biraz fazla müstehcen kaçıyor.)

Julia çoktan giyinmiş ve mutfak boyunca uzanan ahşap

masada oturuyor. Açık yeşil kapri pantolon ve kolsuz bir üst giymiş. Saçını atkuyruğu yapmış ve neredeyse on beş yaş daha küçük görünüyor.

“Bunu nasıl başarıyorsun?” diye soruyorum kendime aromalı kahve koyarken.

“Şans,” diyor Julia. “Ve tabii genetik.”

“Hımm... Keşke bu genlerin hangi akrabamızdan geldiğini bilseydim. Neden daha bonkör davranmadığını öğrenmek için onunla konuşmak isterdim.”

“Ahh, ama sen de harika görünüyorsun,” diyor ablam. “Biraz solgunsun ama bu da normal.”

“İki yaramaz çocuğu olan sensin, senin solgun görünmen gerekirdi.” Etrafıma bakıyorum. “Oğlanlar neredeler?”

“Yaz kampı,” diye yanıtlıyor Julia.

“Üç yaşındakiler için kamp mı var?”

“Kamp demek belki biraz abartı olur. Sadece iki günlük açık havada faaliyet diyelim. Temelde onları yormakla alakalı. Shaun bu yazın başında gitti ve bayıldı. Bu da onun devamı. Bu sırada Hank de hafta boyunca futbol kampında.”

“Gerçek futbol mu? Amerikan futbolu olmayan hani?”

“Tabii ki. Aslında hiç fena oynamıyor.”

“Tüm gün yoklar mı?”

“Öğleden sonraya kadar.”

“Onları sen mi götürdün? Çıktığını duymadım. Gerçi bu sabah hiçbir şey duymadım.”

Julia gülüyor. “Jeff götürdü. İşe giderken yolunun üzerindeneydi, o yüzden sorun olmadı.”

Kocasını mükemmel erkek örneği.

“Neden erkekler çocukları bir yere götürmek gibi aileleri için ufak bir şey yaptığında diğer insanlar bu kadar etkile-

niyor? Üstelik kadınlardan bunları zaten yapmaları bekleniyor,” diyor Julia hemen.

Mahcup hissediyorum. O haklı. İçimdeki feministi bir anlığına kaybettim. Bir kadının çayını yapmasını bekleyen Kieran McDermott’tan bir farkım yok.

“Her neyse,” diyor Julia. “Evin erkekleri saat dörde, yani kamp bitene kadar meşgul. O yüzden konuşacak çok şeyimiz var. Hiçbir şeyi atlama Lottie. Bana her şeyi anlatmalısın.”

“Ben duş alana, giyinene ve sana ruhumun en derin sırlarını açmadan önce doğru düzgün uyanana kadar beklemen çok sorun olur mu?” diye soruyorum.

“Elbette olmaz. Bir şeyler atıştır. Bir kadın, ne kadar iyi marka olursa olsun, sadece kahveyle yaşayamaz. Buzdolabında bir şeyler var veya istersen akçağaç şuruplu krep yapabilirim.”

Her ne kadar biraz şeker ihtiyacı duysam da krep teklifini geri çeviriyorum, sadık bir şekilde eski dostlarım meyve ve yoğurdu tercih ediyorum. Julia’yla ben, meyveleri yiyecek ve kahve içerek yarım saat kadar oturup havadan sudan muhabbet ediyoruz. Duş alıp giyindikten sonra Julia şehri görmek isteyebileceğimi düşünüyor ve beni yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Granville Adası’na götürüyor. Ada canlı ve turistik, ufak butik dükkânlara, restoranlara ev sahipliği yapıyor. Halk pazarında gezinirken Natasha için incik boncuk alıyorum. Bunları ona ne zaman verebileceğimi, hatta bunun mümkün olup olamayacağını düşünüyorum. Sive’le aramızdaki sorun yüzünden gelecekte vaftiz kızımı pek göremeyecek miyim? Bunu düşününce canım yanıyor. Sive için de cam boncuklu bir bileklik alıyorum. Arkadaşlığımı-

zın düzelemeyeceğine inanamıyorum. Gerçi eskisi kadar yakın olabilir miyiz, ondan da emin değilim.

Pazarı ve hediyelikler satın almayı bitirince Julia bir şeyler yemeyi teklif ediyor. Aç değilim ama ablamın beni malum konu hakkında sıkıştırma zamanının geldiğini anlıyorum.

Çatı teraslı, manzarası şehre hâkim bir restoran seçiyor, sonunda büyük bir sorgulamaya dönüşeceğini bildiğim yemeğimize oturuyoruz. Ama Julia çok fazla soru sormuyor. Hikâyeyi anlatmama izin veriyor ve yüzündeki ifade bana en başta neler olduğunu sorduğundaki şefkatli ifadeden farklı değil.

Bitirince, “Vay be!” diyor. “Hayatı yaşamışsın, değil mi? Ve Luke Evans. Onun geri döneceğini kim düşünebilirdi ki?”

“Biliyorum.”

“Başka biri olsa şoka girerdim. Ama Luke’tan bahsediyorduz. Bu tamamen farklı.”

“Aramızda bir anlığına bir şey olduğunu düşünmek bile benim için her şeyi değiştirdi,” diye itiraf ediyorum. “Başka biri olsa görüşürüz ve bol şans sözlerinin ardından biterdi. Ama Luke...”

“Kader gibi,” diyor Julia.

“Kötü kader,” diye hatırlatıyorum ona. “Unutma her şey kötü gitti. Sadece basit bir öpücük yüzünden.”

“Ahh, Lottie.” Bana inanamaz gözlerle bakıyor. “Bu bir öpücükten çok daha fazlası. Bunu biliyor olman lazım.”

Evet, ama onun düşündüğü şekilde değil. Bu öpücük her şeyi mahvetti.

“Onu gördüğün andan itibaren, olayların nasıl farklı olabileceğini hayal etmeye başladığını söyledin,” diyerek

dikkatimi çekti Julia. “Ve hayatının olduğu gibi harika olduğunu düşünmek yerine, Luke’la birlikte olsaydı neler olabileceğini düşünmeye başladın.”

Kaşlarımı çatıyorum.

“Chris’le mutlu olsaydın bunu on saniyeden fazla düşünmezdin,” diyor Julia. “Sonuç olarak bence doğru kararı verdin.”

“Chris’le çok mutluydum,” diyerek karşı çıkıyorum.

“Gerçekten mi?”

“Onunla evlenecektim!” diye bağıyorum. “Mutlu olmalıydım. Onu seviyor olmalıydım.”

Julia bir şey demiyor.

“Eğer mutlu değildiysem,” diyorum umutsuzlukla, “demek ki aşktan hiçbir şey anlamıyorum.”

“Neden Luke’u Marbella’da gördüğünde onunla konuşmadın?” diye soruyor Julia.

“Çünkü başka bir kızlaydı,” diyorum ve Julia’nın bakışlarını görünce yine kaşlarımı çatıyorum. “Ne?”

“Bunun yanıtı ‘çünkü Chris’i seviyordum’ olmalıydı,” diyor.

“O da var tabii!” diyorum yüksek sesle.

“Şeyden emin misin...” Kelimelerini dikkatlice seçiyor. “Tüm bu zaman boyunca Chris’i sadece iyi bir seçenek olarak görmediğine?”

“Elbette öyleydi. Birlikte uyumluyduk. Birbirimize uygunduk. Tanrı aşkına! Zaten bu yüzden evleniyorduk!”

“Bana neden nişanlandığını açıklamana gerek yok,” diyor Julia. “Sadece bundan sonraki adımını merak ediyorum.”

“En ufak bir fikrim yok.” İç çekiyorum. “Sanırım işime gücüme bakıp her şeyin hayırlısı diyeceğim.”

“Ahh, bak.” Ablam bir anda Kanada aksanını bırakıp tamamen kendisi gibi konuşuyor. “İki kere evlenmemekle iyi ettin.”

Bu biz küçükken annemin en sevdiği laftı. Hâlâ da kullanır. Gülmeden edemiyorum. Kim bilir ne kadar süre sonra ilk defa gülüyorum.

Julia ve Jeff iyi vakit geçirmem için elinden geleni yapıyor. Şehri turluyoruz, iki kere tiyatroya gidiyoruz (ki Dublin’de en son ne zaman tiyatroya gittiğimi hatırlamadığımdan, bu konuda tamamen cahilim), çocuklarla Kitsalano plajı ile Stanley Parkı’nda zaman geçiriyoruz ve benliğimin doğal hayatı seven yanına ulaşarak dağlara doğru bir yolculuk yapıyoruz. Sonunda eve döndüğümüzde tamamen bitkinim. Kafamı yastığa koyar koymaz uyuyorum ve bu da neredeyse bir mucize. Ama günlük gezilerden çok ablam ve ailesiyle zaman geçirip onları daha önce tanımadığım gibi tanımak hoşuma gidiyor.

Jeff tahminen dünyadaki en kibar adam. Her ne kadar iri biri ve haşın doğa adamı havasına sahip olsa da, nazik ve düşünceli. Julia’ya prenses gibi davranıyor ve oğullarıyla da çok iyi anlaşıyor. Yeğenlerim eğlenceli ve geceleri rahat uyumamın nedeni, tahminen sadece çocukların sahip olduğu o sınırsız enerjiyle beni de yanlarında sürüklemeleri. Her ikisinin de kendine has kişilikleri var: Hank tez canlı ve korkusuzken, Shaun daha ihtiyatlı ve titiz. Vancouver’da geçirdiğim zaman boyunca arka bahçede kamp yapıyoruz, Jeff ve Julia için mangal düzenliyoruz ve durmadan okulda hiç beceremediğim beysbola benzeyen oyunlar oynuyoruz. Okuldan bu yana bu yönüm hiç gelişmedi ve sopayı zor tu-

tan Shaun bile benden daha becerikli. Ziyaretimin sonlarına doğru, ne kadar iştahım açılrsa da çocuklar nedeniyle üç kilo kaybediyorum. Jeff öğünleri atlayan bir adam değil ve Julia da ona istediği her şeyi pişiriyor. Yeğenlerime gelince, her şeyi silip süpürmekte üstlerine yok.

Verandadaki sallanan koltukta oturduğumuz son akşamımda ablama, “Çok şanslısın,” diyorum. “Harika bir evliliğin var, tatlı çocukların, milyonda bir bulunacak bir kocan. Üstelik bunları idare ederken bir yandan da okuldan yeni mezun olmuş gibi görünüyorsun.”

“Saçmalık.” Julia birkaç kadeh şarap içmişti ve normalden daha sersem görünüyor.

“Saçmalık değil,” diyorum. “Harika iş başarmışsın Jules.”

“Jeff ve çocuklarla şansımın yaver gittiğini biliyorum ama evliliğim için çabalamam gerekiyor Carlotta. Jeff bazen haftalar boyunca ülkenin diğer ucuna gönderiliyor ve her şeyle benim ilgilenmem gerekiyor. Aslında bu pek sorun değil ama kendime ayıracak, istediklerimi yapmak için hiç zamanım kalmıyor.”

“Ne gibi?” Sallanan koltuğu tembel tembel sallıyorum.

“Bilmiyorum,” diyor Julia. “Sadece hep önemli biri olacağımı düşünmüştüm.”

“Öylesin,” diyorum. “Sen Jeff’in karısı, çocuklarının anesi ve benim ablamsın.”

“Bahsettiğim bu zaten.” Ayağını aşağıdaki tahta çıtalara sürterek sallanan koltuğu durduruyor. “Ben birilerinin bir şeyiyim. Ama bazen sadece kendim olmak istiyorum.”

“Ama harika bir hayatın var.” Elimle geniş bahçeyi ve üstümüzdeki yıldızlı geceyi işaret ediyorum. “Bu muhteşem.”

“Her zaman değil,” diyor. “Bunu ben yaratmak zorunda

kaldım. Buraya geldiğimde kimseyi tanımıyordum, kimse de beni. İş bulmak zordu ve ailen etrafta değilken çocuk yapmak daha da zor.”

“Jeff’in anne babası...”

“Arabayla altı saat uzakta yaşıyorlar,” diyor Julia.

“Ama mutlusun.” Onun mutlu olmasını istiyorum. Onun mutlu olmasına ihtiyacım var. Birinin mükemmel bir hayat yaşaması çok önemli.

“Tabii ki,” diyor Julia. “Sadece... Bazen kendini mutlu etmek için çok çalışman gerekiyor. Her şey öylece kucağına düşmüyor.”

Haklı. Olaylar istediğim gibi gelişmediği için hayatımın kalanını mutsuz olarak geçirebilirim ya da korkunç bir hata yapmaktan kurtulduğum için sevinebilirim. Gerçi hâlâ Chris’in korkunç bir hata olacağına ikna olmuş değilim.

“Hiç eve dönmek istiyor musun?” diye soruyorum. “Bu seni daha mutlu eder miydi?”

“Arada bir bunu düşünüyorum,” diye itiraf ediyor Julia. “Ama ben burayı yuvam yaptım. Ve çoğu zaman da iyiyim. Arada bir bazı şeylerin benimle ilgili olmasına ihtiyacım var, hepsi bu. Herhalde tüm anneler böyle düşünüyordur.”

“Muhtemelen,” diyerek ona katılıyorum.

“Sana imreniyorum, biliyorsun değil mi?”

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

“Önemli bir işin var. Oradan oraya havalı biçimde koşuşturuyorsun. Toplantılara girip çıkıp önemli işler yapıyorsun.”

Gülüyorum. “Ben o kadar önemli biri değilim. Genellikle kendimi Londra’ya giden son uçakta buluyorum ki buna da pek havalı denemez. Toplantılara gelirsek, onlardan nefret ediyorum. Samanlıkta iğne aramaktan farksızlar.”

“Bunu kendin için yapıyorsun,” diyor. “İşte imrendiğim de bu zaten.”

“Tanrım,” diyor. “Neredeyse hayatlarını değiş tokuş etmek isteyen iki kardeşiz, değil mi?”

“Yapar mıydın?” diye soruyor. “Benim yerime geçip tüm bunlara sahip olur muydun?”

Yanıt vermem düşündüğümden daha uzun sürüyor.

“Dürüst olmak gerekirse emin değilim. Jeff gibi bir kocam, Hank ve Shaun gibi çocuklarım...” Ona utangaç bir bakış atıyorum. “Onlara senin baktığın gibi bakamazdım. Muhtemelen her şeyi yüzüme gözüme bulaştırırdım.”

“Chris’le işlerin nasıl gideceğini hayal ediyordun?”

“Her şeyin mükemmel olacağını düşünüyordum.”

“Peki ya Luke’la neler olacağını düşünmüştün?”

“Ne zaman?” diye soruyorum. “On beş yaşındayken mi yoksa beni öptüğünde mi?”

“Seni öptüğünde onunla bir ömür geçirmeyi mi düşünüdün?”

“On beş yaşındayken onsuz bir hayatı hayal bile edemiyordum. Onunla çıkmakla ilgili beni korkutan şeylerden biri de bir gün ayrılabilceğimiz gerçeğiydi. Arkadaşlığını kaybetmek istemiyordum. Ama yine de kaybettim. Gençlerin başlarına gelen her şeye çok dramatik yaklaşıklarını biliyorum ama ondan sonra kendimi, birine bu kadar değer vermemek için tuttum.”

“Chris’e bile mi?”

“Chris’le aramızdaki daha olgun bir şeydi,” diye kabul ediyorum. “Ama Luke beni öptüğünde, her şey geri geldi. Nasıl hissettiğim. Nasıl sonsuza kadar onunla birlikte olmak istediğim. Tamamen duygusal ve mantıksız. Büyüyünce asla kendime izin vermediğim şeylerdi.”

“Peki ya aslında hiç vazgeçmemen gerekiyorsa?”

“Gördün mü? Ben de böyle düşünüyorum!” Ablama bakıyorum. “İspanya’ya gitmemin bir nedeni de buydu. Ama Sive tamamen haklıydı. Bu tamamen benimle ilgili değildi. Luke’la da alakalıydı. Ve unutma, beni öptükten sonra kalmamı istemedi.”

“Sen de kalmaya çalışmadın.”

“Julia!” Bu konuşmanın gittiği yöne inanamıyorum. “Sence onu tekrar... Görmeyi istemekte haklı mıydım?”

“Bilmiyorum,” diyor. “Sadece Luke’la tanışmandan o gidene kadar geçen zaman seni en mutlu gördüğüm günlerdi.”

“Chris’le de mutluydum,” diyorum. “Ve olgun bir ilişkiydi. Bir gençlik sevdası değil.”

“Luke Evans çok tatlı bir çocuktur.”

“Tanrı aşkına Julia, neredeyse kulağa ondan sen hoşlanıyormuşsun gibi geliyor!”

“Benim için biraz fazla gençti.” Gülümsüyor. “Ama açık ara ailedeki en yakışıklı oydu.”

“Hâlâ çok yakışıklı,” diye itiraf ediyorum. “Ama onu bir kızla gördüğüm gerçeğini de unutmayalım. O kız bu resmin neresinde duruyor bilemiyorum. Özellikle de önceki akşam babasıyla gece kulübünde olduğu düşünülürse.”

“Bana gerçekten de Luke ve babasının aynı kızla ilişkileri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” Julia sertti.

“Sadece o kız ikisini de tanıyor olabilir ve öyleyse aralarında bir bağlantı var demektir. Bu da beni rahatsız eder.”

“Aman Tanrım Lottie. O adam babası. Ayrıca Luke ve Richard Evans’ın aynı kızı paylaşmadıklarına da eminim.”

Omuz silkiyorum.

“Sadece ona kızmak için bir bahane arıyorsun.”

“Evans’lara kızmak için pek çok sebep var,” diyorum. “Başlangıç olarak mahallenin yarısını dolandırdılar! Ama sanırım Luke... Onu tekrar gördüğümde ona kızgındım. Çünkü harika görünüyordu. Çünkü bir Aston Martin kullanıyordu. Çünkü arkadaşları zengindi.”

“Ee, ne olmuş?” diyor Julia. “Jeff’le benim de zengin arkadaşlarımız var. Sen de zengin kişilerle iş toplantılarına katılıyorsun. Çok da kötü değiller.”

“Müşterilerimden hiçbiri polis tarafından aranmıyor,” diyorum. “En azından bildiğim kadarıyla.”

Julia, “Bu muhtemelen iyi bir şey,” diyor duygusuz bir tonda.

“Onun tüm bu olayın bir parçası olduğunu düşünmeye tahammül edemiyorum,” diye itiraf ediyorum.

“Ama yine de onu Marbella’da aramaya gittin.”

“Sive beni bunun doğru olacağına ikna etti. Beni gördüğünde korkacağını ve benim de onu görünce bir anda kendime geleceğimi sanıyordu. Kendimi onun haklı olduğuna ikna ettim. Ama onu o kadınla sokakta görene kadar, ne kadar aptalca davrandığımı fark etmemiştim.”

“Gerçekten de babasıyla kız arkadaşını paylaştığını mı düşünüyorsun?” Julia’nın ses tonundan buna inanmadığı açık.

“Bu çok onluk bir şey değil,” diye kabul ediyorum.

“Çünkü hiç de olası değil,” diyor Julia hemen. “Biliyor musun Lottie? O kadını bahane olarak kullanıyorsun.”

“Ne için bahane?” diye soruyorum

“Chris’le ayrılmanın nedeninin hâlâ Luke’a âşık olman olduğunu kabul etmemek için.”

“Luke’a hiçbir zaman âşık olmadım,” diyerek ona karşı çıkıyorum. “Tanrı aşkına, on sekiz yaşımdaydım!”

“Umarım, bundan on sekiz sene sonra da hâlâ Jeff’e âşık olurum,” diyor Julia.

“Sen onu her gün görüyorsun. Bu farklı.”

“Biliyorum. Ama yine de bir denemen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Hayır anlamında başımı sallıyorum. “Her şey bir yana, onun kendi hayatı var. Ve bir anda onun hayatına giremem.”

“Belki o da senin hakkında aynı şeyi düşünüyordur. Sonuçta o da senin evleneceğini sanıyordu. Bu da çıkma teklif etmesi için onu pek cesaretlendirmemiştir. Haksız mıyım?”

Julia’nın haklı olduğunu kabul ediyorum. “Ama onunla gerçekten de iletişime geçmemi önermiyorsun, değil mi? Benim yerimde olsan böyle bir şey yapmazdın.”

“Evet, yapardım,” diyor.

Şoke oluyorum. Ve ardından birinin yerinde olsan neler yapacağını söylemenin çok kolay olduğunu hatırlıyorum. Ama gerçekten yapmak çok daha farklı bir durum. Ablama, belki de romantizm kavramına biraz kendini kaptırdığını söyleyince başını sallayarak onaylıyor.

“Ben romantik bir insanım,” diyor. “Küçüklüğümüzü hatırlamıyor musun? Ben her zaman hayatımın aşkını, kalbimi büyük jestlerle çalacak erkeği arıyordum.”

“Ben sadece gönül eğlendirdiğini sanıyordum,” diyorum.

“O da var,” diyerek bana katılıyor Julia. “Ama hep ilk buluşmaları severdim. Çok fazla beklenti. Çok fazla heyecan. Ve erkekler ilk buluşmada her zaman iyi davranırdı. Hari-kaydı. Ama sonrasında işler sarpa sarardı.”

“Yine de Jeff’le öyle olmadı.”

“Her zaman kötü günler de oluyor,” diyor. “Bu yüzden evlilik zor iş. Ama doğru kişi olunca çözüm bulabiliyosun. Bu nedenle, her ne kadar arada sırada şikâyet etsem de Jeff’le ben sağlam bir çiftiz.”

“Belki de Luke için çabalamak istemiyordumdur.” Uzaklara dalıyorum. “Belki de uzaklaşmamın esas nedeni budur. Çünkü biliyorsun, romantik bir günü geçirmiştım. Tamamıyla mükemmel bir gündü. Ve ondan sonra olabilecek tek şey hayal kırıklığı olabilirdi.”

29. Bölüm

♪ Jeux Interdit - Pepe Romero ♪

Eve dönüp Chris'in benim evimde olduğunu görme-ye alışkınım ama Harold's Cross'a ulaştığımda, evime hiç gelmemiş olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum ve gerçekten ayırdığımızı tekrar anlıyorum. Her şey tamamen bitti ve işte yine yalnızım.

Bavulumu yukarı taşıyorum ve boşaltmaya başlamadan önce telefonla eve kızarmış noodle söylüyorum. Daha on dakika geçmeden kapının zili çalınca kuryelerin gerçekten de hızlandığını düşünüyorum. Aşağı inip kapıyı açıyorum ve karşımda Pen Bennett'ı görüp donakalıyorum.

Tepeden tırnağa siyah giymiş -kot, bot, kısa ceket- ve bir an bana Dorothea'nın öldüğü haberini vereceği hissine kapılıyorum. Onun düşmesiyle ilgili bir durum olduğunu düşünüyorum ki iptal edilecek bir düşün için Dorothea'nın gereksiz işlerle uğraştığı düşünülürse, bunun bir kısmı benim suçum. Pen gülümseyip içeri girip giremeyeceği so-

rarken Bennet'lerin artık beni daha fazla suçlayamayacağını düşünüyorum. Buraya korkunç bir haber vermek için geldiğinden pek emin değilim, çünkü Chris'le birlikte olduğumuz zaman boyunca Pen asla evime gelmedi. Benimle telefon veya e-postayla bile irtibata geçmedi. Onu ilk kez evime davet ediyorum.

Tatile gitmeden önce evi topladığıma seviniyorum. Bu alışkanlığı, anneannemin bizi ziyaret ettiği zamanlarda edindik; her şeyi bulmak istediğimiz gibi bırakmamızı söylerdi. Dışarı çıkmadan önce size bir otobüs çarpma olasılığını hatırlatıp en iyi iç çamaşırlarınızı giymenizi söyleyen türde bir kadındı. Her ne kadar biraz klişe olsa da tüm dedikleri aklımda ve hiç beklemediğim bir anda birinin evime gelmesi, masamı, hatta iç çamaşırı çekmecemi karıştırması ihtimaline karşın her zaman her şeyi düzgün ve derli toplu bıraktığımdan emin olurum. Tabii, güzel iç çamaşırlarımı otobüs çarpması ihtimali için değil, sevdiğim için giyiyorum.

“Bunları geri isteyebileceğini düşündüm,” diyor.

Plastik bir anahtarlık uzatıyor. Anahtarlık, Chris'in klinikteki hastalarına verdiği türden. Bir tarafında ufak bir göz çizelgesi ve diğer tarafında da klinikle ilgili bilgiler var. Tabii bunlar benim ona verdiğim kendi anahtarlarım.

“Senden bunları geri getirmeni Chris mi istedi?”

Bunları kendisinin getirmemesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Chris'in benimle konuşması gerekmezdi bile, tek yapması gereken posta kutusuna bırakmaktı.

“Ben teklif ettim. Koridorda duruyorlardı ve bu tarafa geldiğimi söyleyip, anahtarları benim bırakmamı isteyip istemediğini sordum.”

Onları Rathgar'daki evlerinde hayal ediyorum. Anahtar-

lara bakarken. Benim hakkımda konuşurken. Chris anahtarları kendisi getiremeyecek kadar sinirliyken.

“Teşekkürler.”

İkimiz de koridorda eğreti biçimde duruyoruz. Tek istediği bana anahtarları vermekse, neden içeri girmek istediğini anlamıyorum. Aslında neden zili çaldığını da anlamıyorum. Ama işte burada ve ben de kendimi ona çay isteyip istemediğini sormak zorunda hissediyorum. Bu yüzden kendimi biraz anneme benzetiyorum, ortalığı yumuşatmak için hep çay ikram eder. Aslında Pen’in bu teklifimi geri çevirmesini umuyorum ama çok isterim diyor ve ben daha dolapta süt var mı -varsa bozuk mu- düşünmeden, su ısıtıcısının düğmesine basıyorum.

Buzdolabının kapağındaki açılmamış litrelik süt kutusunu kontrol ediyorum. Son kullanma tarihi evvelki gün, o yüzden sorun yok sayılır. Sonuçta çayın içine eklenecek. Ekmek kutusuna bakıyorum, sindirimi kolaylaştırıcı bisküviler var. Onları bir tabağa dizdikten sonra çayı demliyorum ve Pen’in oturduğu masaya götürüyorum.

Pen bir bisküvi aldıktan sonra, “Chris’le aranda olanları duyduğuma üzuldüm,” diyor.

“Hepinizin sevineceğini düşünmüştüm.” Sesimdeki sertliği söylemiyorum. “Hatırlasana, beni sevmiyordunuz?”

“Seni sevmediğimi asla söylemedim.” Pen ısırınca bisküvi parçalanıyor. Umarım tarihi geçmemiştir. “Ben, yani biz bizi küçük gördüğünü düşünüyorduk.”

“Bu tamamen saçmalık ve bunu biliyorsun.”

“Çok farklı birisin,” diyor. “Bizi suçlayamazsın.”

Beni nasıl tasvip etmediklerine dair bir karşı tartışma açacaktım ki artık bunların önemli olmadığını fark ediyor-

rum. Artık Bennett ailesindeki konumumu tanımlamama gerek yok. Ne benim ne de onlar için bir önemi var.

“Chris nasıl?” Elimden geldiğince gelişigüzel soruyorum.

“Yoğun,” diyor Pen. “Doğru mu?”

“Ne doğru mu?”

“Onu aldattığın.”

“Ben asla...” İç çekiyorum. İşte kendi kendime mücadele ettiğim ahlaki çıkmaz tam da bu. Luke Evans olayının nişanlımı aldatma sayılıp sayılmayacağı. Sonunda Chris ile ayrılmaya karar verdiğime göre sanırım sayılıyor.

“Geçmişimden biri tekrardan belirdi,” diyorum. “Başa çıkması zordu.”

“Peki ya şimdi?”

Omuz silkiyorum. “Hiçbir şey.”

“Ağabeyimden ayrıldın ama bu diğer adamla birlikte de-ğilsin?” Sesinden Pen’in buna inanmadığı anlaşılıyor.

“Sadece Chris’le birbirimiz için doğru olmadığını hissettirdi.”

“Ama o senden ayrıldı.”

“Evet.”

“Garip.”

Esas garip olan, Pen’in burada mutfağında oturup çay içmesi. Ziyaretinin nedenini halen çözemedim.

Bunu ona sorduğumda, “Doğrusu sadece özür dilemek istedim,” diyor Pen.

“Sen ne?”

“Az evvel dediğin gibi, sana yeteri kadar sıcak davranamadık. Chris ayrıldığınızı söylediğinde belki bizim de şu veya bu şekilde sorumlu olabileceğimizi düşündük. Ama sonra

senin hayatında başka biri olduğunu söyledi. Bu yüzden böyle olmadığını tahmin ettim. Yine de buraya gelmenin doğru şey olduğunu biliyordum. İşleri kolaylaştıramadıysak, bunun için üzgünüm.”

Duyduklarım karşısında hayretler içindeyim.

“Ailemizin zor olabileceğini biliyorum,” diye açıklıyor Pen.

Pen bunu biliyordu ama hiçbir şeyi kolaylaştırmadı.

“Senin erkek arkadaşlarından birine karşı cephe aldıkları olmuş muydu?” diye soruyorum.

Pen burukça gülümsüyor. “İnsanları eve getirmem.”

Onu suçlamıyorum.

“Senin düşündüğün sebeplerden değil,” diyor.

Ona merakla bakıyorum.

“Tanrı aşkına, Carlotta.” Çantasına uzanıp içinden bir paket sigara çıkarıyor. Şaşıyorum. Sigaranın kötü huylarından biri olacağını düşünmemiştim. Ayağa kalkıyor ve dışarıda sigara içip içemeyeceğini soruyor. Başımın onaylıyorum. Verandaya çıkıyoruz. Sigarasını yakıp bana bakıyor, gözlerinde meydan okuyan bir bakış var.

Sigarasından derin bir nefes alıp, “Tahmin etmemiş miydin?” diye soruyor. “Erkeklerle birlikte olmuyorum.”

Bu bilgiyi hazmetmeye çalışırken gözlerimi ona dikmiş bakıyorum. Ve şimdi bunu açık açık söyleyince, aslında başından beri anlamam gerektiğini fark ediyorum. Görüşünde ve kıyafetlerinde veya başka bir şeyden anlaşılmıyor. Gerçi eşcinsellere özel bir görünüş falan da yok. Ama Pen’le ilgili hep farklı olan bir şey vardı. Ve şimdi bunu daha önceden fark edemediğim için kendimi suçluyorum.

“Sanırım eşcinsel radarım pek çalışmıyormuş,” diyorum ona. “Bilmiyordum.”

“Bunu hemen kavramanı beklemiyordum zaten,” diyor Pen. “Eşcinsel mekânlarında pek takılmıyorum. Ne erkeksi ne de çıtkırıldım bir lezbiyenim. Sadece normal bir insanım.”

“Bir Bennet için normal.”

Bir anda, kulak tırmalayıcı ve gırtlaktan gelen bir kahkaha atıyor. “Belki de bizim hakkımızda düşündüklerinde haklısındır. Belki de tamamen tuhaf bir aileyizdir.”

“Her ailenin kendine özgü tuhafıkları var,” diyorum.

“Seninkiler?”

“Sanırım onlar da öyle. Annemle babam birbirine uyumlu giyinip dünyayı geziyor. Annem kariyerimi desteklemek istiyor ama gönlünde yatan ablam gibi evlenip çocuk sahibi olmam.”

“Bu çok da garip değil. Eminim annem en azından birimizin evlenip çocuk doğurmasını isterdi.”

“Bunu mahvettiğim için özür dilerim,” diyorum.

“İtiraf zamanı.” Pen sigarasından bir nefes daha çekip dumanı benden uzağa üflüyor. “Sanırım sana imrendiğim için biraz fazla yüklendim.”

Bana imrenen bir kişi daha! Görüşüne göre mükemmel bir hayat yaşıyorum ve haberim yok. Çok yazık, fark etmemiştim.

“Her zaman çok akli başındaydın,” diyerek açıklamaya çalışıyor. “Yani Chris’le birlikteyken değil, tek başına olarak. Bizi hor gördüğünü ve bizim çaresiz bir vaka olduğumuzu düşünmeme rağmen, yapabildiklerin hoşuma gitmişti. Annemle başa çıkabiliyordun. Kahretsin ki ben yapamıyorum. Bu yüzden eşcinsel olduğumu bilmiyor. Kıyamet kopardı.”

Hayal edebiliyorum.

“Her neyse,” diyor Pen. “Ağabeyimin tüm kız arkadaşlarını beğenmem. Ama söz konusu sen olunca...”

İnanamıyorum. Kız beni beğenmiş! Pekâlâ, işte şimdi işler garip bir hal alıyor.

“En başından beri lezbiyen olmadığını biliyordum,” diyor beni rahatlatmak için. “Sadece annemin önünde dik durabildin. Ve ben buna imrendim.”

“Ama bu pek de bir işe yaramadı,” diyorum.

“Senin gibi biriyle karşılaşması onun için iyi oldu. Benim için de. İlk defa daha farklı biri olabileceğimi fark ettim. Daha güçlü biri.”

“Ona gerçeği söyleyebilecek kadar güçlü mü?”

“Dediğim gibi kıyamet kopardı,” diyor Pen. “Ama biriyle tanıştım ve onunla birlikte olmak istiyorum ve sanırım... Bu durumda sen olsaydın saklamazdın, değil mi?”

“Hayır.”

“Bu yüzden ben de lezbiyen olduğumu açıklamayı planlıyorum,” diyor Pen. “Ve bana bu gücü verdiğin için sana teşekkür etmek istedim.”

Pekâlâ. Pen’in evime benim nerede hata yaptığımı ve Chris’in bensiz daha mutlu olduğunu söyleyerek, tam bir Bennett gibi davranacağını düşünmüştüm, oysa buraya bana teşekkür etmeye gelmiş.

Kapı çalınca Çin yemeği ısmarladığımı hatırlıyorum.

Yemeği aldıktan sonra, “Kalıp paylaşmak ister misin?” diye soruyorum.

Pen, hayır anlamında başını sallıyor ve sigarasını yere atıp söndürüyor.

“Hayır, sağ ol. Ama dinlediğin için teşekkür ederim. İlk defa aile çevremden birine lezbiyen olduğumu söyledim. Ve kendimi iyi hissettim.”

“Ben artık aile çevrenden değilim,” diyorum. “Aslında hiç oldum mu ondan bile emin değilim. Yine de yardımcı olabildiğime sevindim.”

“Bennett ailesindeki herkesin Chris’le ayrıldığı için senden nefret ettiğini düşünmeni istemiyordum,” diyor Pen. “Bu benim için önemliydi.”

“En azından birinizin benden nefret etmemesi içimi rahatlattı.”

“Senden hiç nefret etmedim,” diyor. “Sadece kıskanmıştım.”

“Buna degeceğimi sanmam,” diyorum. “Bu senin için çok zor olmalı ama Chris veya Lisa’ya söyleyemez miydin?”

Pen hayır anlamında başını sallıyor. “Bu gibi şeyleri konuşacak kadar yakın değiliz.”

“Böyle hissetmek çok zor olmalı,” diyorum. “Eminim anlayışlı olurlardı. En azından Chris olurdu, mutlaka. Tanrı aşkına, eşcinsel arkadaşlarımız var.”

“İşin aslı, insanlar başka birinin başına gelince durumu kabulleniyor. Ama işte evde olunca...”

“Onlar senin ailen. Seni seviyorlar. Ve belki de tahmin etmişlerdir.”

“Öyle mi dersin?”

Başım la onaylıyorum. “Tahmin edemedilerse bile, yine de seni seveceklerdir. Evet, annen muhtemelen başlarda zorlayıcı olacaktır. Ama Chris’in bununla sorunu olmayacağına eminim.”

Pen bana şüpheli gözlerle bakıyor. “Ona hâlâ değer veriyor musun?”

“Ben... Onu sevmekten hiç vazgeçmedim ki,” diyorum. “Ama aşktan ne beklediğimi karıştırdım.”

“İstese onunla tekrardan barışır mıydın?”

Julia’nın Luke’a tekrar bir şans vermeme, tüm o romantizmi benimseyerek kendime iyi davranmam hakkındaki tavsiyelerini hatırlıyorum. Sonra elimin altında tuttuğum sağlam, güvenilir Chris’i düşünüyorum.

“Onun için doğru kişi değildim. Öyle olduğumu düşündüm. Olmak istedim, ama değilim.”

“Devam etmediğine üzüldüm,” diyor.

“Ben de.” Gülümsüyorum. “Ama hayat devam ediyor, değil mi?”

“Galiba.” Pen de gülümsüyor. “Neyse, benim gitmem lazım.” Başıyla yemeğimi işaret ediyor. “Soğumuş bir paket servisten daha kötüsü olamaz.”

“Konuşmanın nasıl gittiğini haber ver,” diyorum.

“Veririm.”

Sonra Pen gidiyor.

Ben de acaba gerçekten burada bulundu mu diye merak ediyorum.

30. Bölüm

♪ Vikingman - Rodrigo y Gabriela ♪

Pen Bennett’la başarılı olmam haneme bir skor yazdırmış olsa da, esas güçlü olduğum noktanın kişisel ilişkiler değil de iş olduğuna ve tamamen kariyerime odaklanmam gerektiğine karar verdim. Kendi sorunlarım yerine diğerlerinin sorunlarını çözmekte daha başarılıyım. İşte bu yüzden, bundan sonra bu yolda devam edeceğim.

Ama kendimi raporlar ve yeni müşterilere gömsem de aklım sürekli bozulmuş nişanımda. Mutlu olma şansımı kendi kendime yok edip etmediğimi düşünüyorum. Ayrıca ele avuca sığmayan yeğenlerim aklıma geldikçe annelik şansımı kaçırıp kaçırmadığımı sorguluyorum. Evet, kadınlar artık kırkında da doğum yapabiliyor, sonuçta dünyanın sonu değil, haksız mıyım? Hâlâ vaktim var ama düşündüğüm kadar çok değil. Ayrıca, birini bulmak, ilişkiyi geliştirmek ve birlikte bir geleceğiniz olacağına inanıp çocuk yapamaya karar vermek de zaman alıyor. Peki çocuk yapmaya karar verdiğimde kariyerime ne olacak? Julia gibi, birinin karısı ve annesi olduğum için basıp gidecek miyim? Tıpkı Dorothea

gibi kocamı desteklemekten başka bir şey yapamayacak mıyım? Her şeyden belirsiz bir gelecek için mi vazgeçeceğim?

Kendime, hiçbir zaman yapmak zorunda kalmayabileceğim seçimlerle uğraştığımı hatırlatıyorum. Sonuçta bir daha asla Chris gibi birini bulamayabilirim. Onunla bu seçimleri yapabilirdim. Ama şimdi hepsi elimden alınmış durumda. Daha doğrusu, bu seçimleri ben kendi ellerimden aldım.

Joost van Aken cam kapıya tıklayıp ofisime giriyor. Dirk'le olduğu kadar rahat bir ilişkimiz olmasa da iyi anlaşıyoruz. Dirk henüz tamamen Güney Afrika'ya taşınmadı ama çoktan dizginleri Joost'a verdi.

Sandalyeyi çekip otururken, "Carlotta," diyor. "Tatilin nasıldı?"

"Oldukça iyi," diyorum.

"İyi görünüyorsun."

Yeşim rengi elbisenin üzerine lacivert ceket giymekteyim. Bana yakıştığını biliyorum. Ona iltifatı için teşekkür ediyorum.

"Bir sorunumuz var," diyor.

Kalbim hızla atmaya başlıyor. Sorun demek siyaset demek. Ve siyaset daima başkalarıyla ilgili olduğu için ben siyasette iyi değilim. Tam bir kısır döngü.

"Ama çözeceğini umut ediyorum."

Ben de. Gerçi ne olduğuna bağlı.

Joost, "Yeni bir müşteri," diyor.

Dirk yeni bir müşteriyi asla ama asla bir sorun olarak tanımlamaz. Ona göre her yeni müşteri bir fırsattır.

"Müşterinin içinde bulundukları karmaşada onlara yardım edecek birine ihtiyacı var."

"Müşteri kim?"

"Kilgarry Foods."

Kaşımı kaldırıyorum. Kilgarry Foods bir zamanlar sağlıklı besin endüstrisindeki en önemli oyuncularından biriydi. Mısır gevreği, atıştırma malzemeleri ve tohumlara yoğunlaşmıştı. Ama geçen sene işleme makinelerinden birinde bir ceset bulundu. Anlaşılan, şirket içerisinde ürünlerin organik kalitesiyle ilgili bir sahtekârlık meydana gelmişti ve bu iş böylece ortaya çıktı. Organik mısır gevrekleri organik değildi. Ceset muhtemelen bir ispiyoncuya aitti ve şefi şu anda cinayetten yargılanmaktaydı.

Hikâye çok büyüktü ve haftalarca haberlerde yer almıştı. Kilgarry'nin yönetimi bu kriz için tedarikçileri suçlamış ve şirket politikası gereği sadece etik kaynakları kullandıklarını söylemişti. Başka fabrikadan gelmiş bir üretim müdürü olan ispiyoncunun cesedi ise bir karıştırma makinesinde bulunmuştu. Bir cinayet hikâyesi olarak her şeye sahipti ve bir gıda şirketinde meydana geldiğinden, tamamen bir felaketti. İnsanlar, organik olmayan ürünlerin organik olarak paketlenip piyasaya sürülmesiyle ilgili ne düşünürse düşünsün, kimse mısır gevreklerinin içinde vücut parçaları olduğunu düşünmek istemezdi. Üretim müdürünün kimliği ancak resmi dış kayıtlarından anlaşılabiliyordu. Bunu düşününce bile midem bulanıyor.

“Onların şirketi kapatacaklarını düşünmüştüm,” diyorum.

Joost hâlâ piyasada olduklarını ama tabii ki marka olarak çok büyük bir darbe aldıklarını söylüyor. Markalarını nasıl tekrar inşa edebilecekleri hakkında bizim tavsiyemizi istiyorlar. Çok zor olduğunu söylüyorum.

“Biliyorum,” diyor Joost. “Zaten bu yüzden sen ve Ian McKenzie'den gidip şirketin idari başkanıyla görüşüp seçeneklerini tartışmanızı istiyorum.”

Lanet olsun! Ian'ın bu işte benimle çalışmak istemesine

imkân yok. Ofis içi siyasette harika olmayabilirim ama Ian kesinlikle bu işte usta. İnsanların fikirlerini dinleyip onları kendi fikirleriymiş gibi satmakta üstüne yok. Ona karşı çok dikkatli olmalıyım.

Ayağa kalkarken Joost, “Ian’la çoktan konuştum,” diyor. “Kendi aranızda bir toplantı ayarlayın.”

Ofisimden çıktıktan sonra, tamam, diye düşünüyorum. Artık yaşayamayacağım hayatlar üzerine kuruntu yapmak yerine, aklımı başıma toplamanın zamanı geldi. Dürüst olmak gerekirse, endişelenecek başka bir şey olması hiç fena değil.

Kilgarry Foods’un merkezi Dublin’in elli kilometre dışında. Yeşil bir park alanının ortasındaki endüstriyel bir binada ve önceki senelerdeki haberlerden dolayı binayı tanıyorum. Ian’la on dakika erken geliyoruz ve arabayı yarı boş otoparka park ediyoruz. Benim Mini Cooper’ımın yanında çok daha ağırbaşlı görüldüğü için onu BMW’suyla geldik. İkimiz de son derece kurumsal ve ciddi görünüyoruz; o beyaz gömlek ve ipek kravatla şık gri bir takım giyiyor, bense lacivert takımı, beyaz bluzu ve yüksek topukluları tercih ettim. Evden çıkmadan önce gardırobun aynasında kendime bakınca, kırmızı Flamenko elbisesinin içinde nasıl görüneceğimi hayal etmiştim ama saçımın Sevilla’daki dansçının erotizmini yakalamak için çok kısa ve dik olduğunu fark ettim. Sonunda bunu atlatıyorum. Yavaş ama kesin adımlarla.

Kilgarry’nin yönetim kurulu başkanı Con Barron şık, elli yaşlarında bir adam ve bize fabrikada tur attırırken cinayetin medyada ne kadar çok yankı bulduğu hakkında şikâyet ediyor. Neden canının sıkkın olduğunu anlasam da mısır gevrekleri arasında bir ceset büyük bir hikâye ve haftalarca bunun peşini bırakmadıkları için gazeteleri suçlayamaz.

Sonunda bizi çalışanların kafesine götürüyor, kuruyemiş ve kahve ikram ediyor. Üretim hattının ne kadar temiz olduğunu görmüş olsam da kuruyemişler pek çekici değil. İç çekiyorum. Bir marka yaratmak yıllar alsa da onu yıkmak için birkaç saniyeden fazlasına gerek yok. Kilgarry Foods'un eski günlerine tamamen geri dönebileceğinden emin değilim. Ama Con'un gelecekle ilgili fikirlerini tartışırken elbette bunu söylemiyorum. Bir saat kadar sonra bitiriyoruz.

Con'un elini sıkarken Ian, "İrtibata geçeceğiz," diyor.

"Bu ilginç gün için teşekkür ederiz," diye ekliyorum.

Con, Kilgarry ürünlerinden oluşan bir eşantıyon çantası vermek için ısrar ediyor. Organik gıdaların sağlıklı olduğunu düşünerek, memnuniyetle yiyebilirim. Tabii karıştırıcının içinde bir ceset bulunduğunu unutamıyorum. Sanırım herkesin sorunu da bu zaten.

Geri dönüşte konuşmanın çoğunu Ian yapıyor. Kilgarry için çoktan kafasında bir plan var. Ona önce mali raporlara bakmamız gerektiğini söylüyorum, çünkü Con Barron'un görmezden geldiği bazı zayıflıklar olduğunu biliyorum.

Ofise geri döndüğümüzde Ian, "Bu iyi bir müşteri olacak," diyor.

"Belki."

"Çok hevesli görünmüyorsun."

"Öyleyim," diyorum. "Sadece bu işi en iyi nasıl hallederiz henüz kafamda kuramadım."

"Ben kurdum," diyor Ian. "Joost'a benim bilgi vermemi ister misin?"

İşte buna kanmayacağım.

Yönetim kurulu başkanıyla birlikte görüşeceğimizi söylüyorum.

31. Bölüm

♪ Danza de la Paloma Enamorada - Jaime Guiscafren ♪

Kilgarry projesi beni neredeyse her gün on iki saat ofiste tutuyor. Ian'la birlikte çalışsak da aslında birbirimizden bir şeyler gizlediğimizi biliyorum. Ben iyi fikirlerimi kendime saklıyorum ve eminim onun da zulada saklayıp benimle paylaşmadığı düşünceleri var.

Bu hafta sonu evleniyor olmam gerektiğini günlük iş programıma bir not ekleyince fark ediyorum. Ve bir anda her şey geri geliyor. Unutmaya çalıştığım her şey. Nişanım olmadığı. Düğün olmadığı. Sonsuza kadar mutluluk olmadığı. Sadece tek bir öpücük için sonsuza dek feda edilmiş planlar, hayaller ve fikirler... Çiçek aranjmanları ve saç stilleriyle ilgili telaşlanıyor olmam gerekirken, ben mali beyanlar ve görev tanımları arasında boğuluyorum. Yolumu tamamen kaybettim ve ne yapacağıma dair bir fikrim yok. Sandalyemde dönüp pencereden dışarı, Chris'in, şu anda bile, harika bir görüşe sahip olması için birine yardım ettiği binaya doğru bakıyorum.

Aniden ağlamak istiyorum. Sertçe yutkunup kendime ağlamanın bana göre olmadığını hatırlatıyorum. Ayrıca, masamda ağlarken görülmek de işime yaramaz. İnsanlar benim hakkımda yanlış bir düşünceye kapılabilir.

Ama hâlâ kendimi sarsılmış ve açıklanamaz biçimde kırılmış hissettiğimden, eşyalarımı alıp ofisten çıkıyorum. Verity'ye on beş dakika sonra geri döneceğimi söylüyorum ve asansöre biniyorum. Binadan dışarı çıkıyorum. Dublin'de aydınlık bir gün. Hava yazın son günlerinde ılık hale gelmiş, güneş tenimi ısıtırken kendimi daha az terk edilmiş ve kederli hissediyorum. Sabahın bu saatlerinde, güneşte iskelelerde yürüyen pek çok insan var. Çoğu benim gibi takım elbise giymiş. Etrafta çocuklarıyla gezinen ebeveynler de var. Sokak sanatçılarıyla fotoğraf çektiren turistler ve Custom House İskelesi'nin yanında demirlemiş *Jeannie Johnston* gemisini ziyaret etmek için sıraya giren turistler de cabası. Chris'le bir kere öğle yemeği arasında gemiyi gezmiştim. O zaman romantik, tatlı bir hareket gibi gelmişti.

Birkaç genç kız ve erkek fotoğraf çektiriyor, ileride onları neyin ayracağını düşünmeden edemiyorum. Çünkü her ne kadar gülümsemekte ve gözleri sadece birbirlerini görse de -tıpkı Luke'la benim olduğumuz gibi- sonsuza dek beraber olmak için çok gençler. Bir anda sadece birbirlerini görmediklerini fark ediyorum, çünkü çocuk benden fotoğraflarını çekmemi istiyor ve ben de kabul ediyorum. Uzun geminin önünde, kollarını birbirlerinin etrafına dolamış halde poz verip dijital fotoğrafın nasıl çıktığını kontrol ediyorlar. İyi çıkmış olmalı, çünkü bana teşekkür ediyorlar ve sonra kolları halen birbirine dolanmış şekilde iskelede yürümeye başlıyorlar.

İşte gençlik aşkının olayı bu, diye düşünüyorum. İnanıl-

maz derecede yoğun. İşte Luke’la benim tam olarak tatmadığımız şey de bu. Bu yüzden Sevilla’da eğilip beni öptü ve ben de isteyerek karşılık verdim. Tamamen bastırılmış tutkularla alakalı. Birlikte birkaç fotoğraf çekseydik, birbirimize sarılıp biraz yürüseydik, her şeyi içimizden atardık ve biterdi.

Gerçi, Luke zaten her şeyi içinden atmış görünüyordu. Ben de yapacağım.

Eninde sonunda.

Kendimi yeniden kontrol altına alıp gözyaşlarına boğulmayacağımı bilsem de, henüz ofise geri dönmeye hazır değilim. İskeleler arasında yürüyüş yapanlara katılıp, güneşin hem sırtımı hem de kalbimi ısıtmasına izin veriyorum. Chris’le buluştuğumuz ufak kafeye ulaşana kadar yürüyorum. Tam kahve almak için kafeye girmek üzereyim ki bir anda duruyorum, çünkü camın diğer tarafında oturan ve hararetle muhabbet eden bir çift görüyorum.

Bu Chris. Ve Sive.

Sive kafasını çevirip bana baksa beni görebilir ama şu anda o konuşuyor, Chris’e doğru eğiliyor ve konuşurken el kol hareketleri yapıyor. Ardından Chris bileklerinden birini yakalıyor ve Sive hareketsiz kalana kadar tutuyor. Karşılıklı oturmuş birbirlerine bakıyorlar. Sive, onun bileğini tutmasına nasıl bir tepki verecek merak ediyorum. Pek iyi olmayacak bence. Yüzündeki ifadeyi olduğum yerden göremiyorum. Sive diğer eliyle Chris’e doğru uzanıyor. Ona tokat mı atacak? Ama bunun yerine, ceketine dokunuyor ve omzundan, saç mı toz mu her neyse, bir şey alıyor. İşte o anda olduğum yerde donakalıyorum. Çünkü bu hareketi beklenmedik şekilde sahiplenici. Onları izlemeye devam

ediyorum ve Chris elini onun bileğinden avcunun içine doğru kaydırıyor. Ve bir anda parmakları kenetleniyor. El ele tutuşuyorlar. Chris'le Sive. Eski nişanlımla eski en iyi arkadaşım. Ve benim hakkımda konuşmadıklarını anlayabiliyorum.

İşte tam o anda Sive camdan dışarı bakıyor. Gözlerimiz kenetleniyor. Yüzümde şoka girmiş bir ifade olduğuna eminim, çünkü gördüklerimi yorumlamaya çalışıyorum. Tüm bunları yanlış anlamadığımdan emin olmaya. Sive'in ifadesi farklılaşıyor. Dehşete düşüyor. Bir şey söyleyince Chris de bana bakıyor. Onun ifadesi de tamamen farklı. Küstahça. Ama aynı zamanda pişman.

Ama aslında neden pişman olduğuna emin değilim.

Hızla onlara arkamı dönüp diğer yöne doğru yürümeye başlıyorum. Neredeyse Sive veya Chris'in arkamdan bağırmaclarını bekliyorum ama bağırıyorlar. Arkamı ancak tekrardan Samuel Beckett Köprüsü'ne girdiğimde dönüyorum ama ikisinden de eser yok.

Sanırım en çok canımı yakan beni konuşmaya bile değeri bulmamaları oluyor.

Bu öğleden sonra bir insan jeneratörüne dönüşüp Kilgarry Foods için öneriler yazmayı planlasam da işte yine masamdayım ve boşluğa bakıyorum. Gözümün önüne sürekli Sive ile Chris'in kafedeki halleri geliyor, aralarında ne olduğunu algılamaya çalışıyorum. Kendi kendime Sive ve Chris'in... Birlikte olmalarının önemli olmadığını söylüyorum. En azından bunun, Sive'in Kieran'ı bıraktığı anlamına geldiğini ve bunun da iyi bir şey olduğunu tekrar edip duruyorum. Ama kendimi aldatılmış hissediyorum ki bu da saçma. Kendimi inanılmaz aptal hissetmek dışında bir şey hissetmeye hakkım yok.

Saat beş buçuk ve telefonum çaldığında hâlâ işle ilgili bir şey yapmamıştım.

Kimin aradığını görünce, “Selam Sive,” diyorum.

“Lottie. Nasılsın?”

“Son konuştuğumuzdan beri mi?” diye soruyorum. “Ahh, iyi gidiyor. Julia ve çocukları görmek için Kanada’ya gittim. Çok iyiler. Şirket için yeni bir iş üzerinde çalışıyorum. Hâlâ bu hafta sonu evlenmiyorum ama zaten evlenmek için fazla yoğunum. Biliyorsun bu işleri.”

Konuşmuyor. Ben de. Sanırım keşfedilmemiş topraklardayız. Sonunda konuşup Natasha’nın beni sorduğunu söylüyor.

“Gerçekten mi?” diyorum. “Ona tatlı bir elbise içerisinde geçireceği bir gün veremediğim için kızgın falan değil, öyle mi?” Vancouver’da onun için aldığım hediyeelik eşyalar hâlâ bende. Ve Sive için aldığım bilezik. Onu aramaya cesaret edemedim.

“Tabii ki hayır,” diyor Sive. “Senin için üzüldü, kendisi için değil.”

“Eminim çoktan unutmuştur bile.”

“Carlotta. . .”

Bekliyorum. Durumu onun için daha da zorlaştırmaya falan çalışmıyorum, sadece ne diyeceğimi bilmiyorum. Sadece hayal gücümün bir çılgınlığı olabileceği için onu herhangi bir şeyle itham etmek istemiyorum.

“Görüşebilir miyiz?”

“Tabii,” diyorum. “İskeledeki kafeye ne dersin?”

Sive bir an duraksıyor. “Tabii, öyle istiyorsan neden olmasın. Ama belki de Clarion’da bir kadeh şarap içeriz?”

Ne gibi bir konuşma yapacaksak yapalım, sanırım ikimiz de kafein yerine alkole ihtiyaç duyacağımızı biliyoruz. Kabul ediyorum.

“Bir saat sonra?”

“Tamamdır,” diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Komik, zihnim Sive’le konuştuktan sonra adeta berraklaşıyor sanki. Dizüstü bilgisayarımı önüme çekip yeni bir belge açıyorum. Ve yazmaya başlıyorum. Kırk dakika sonra bitiriyorum.

Belgeyi Kilgarry Teklifi 2 diye kaydedip bilgisayarı kapatıyorum. Ceketimi alıp ofisten çıkıyorum.

Ian McKenzie su sebilinin başında duruyor. Beni asansörlere doğru ilerlerken görünce kaşını kaldırıyor. “Yarım gün mü?” diye soruyor.

“Genelde yapmam gerekenleri yapınca işi bırakıyorum,” diyorum tüm sevimliliğimle.

“Buradaki işin asla bitmediğini sanıyordum,” diye cevap veriyor.

“Bazen üzerinde çalıştığın işte daha fazla ilerleyemeyeceğini bilirsin,” diyorum. “İşte o zaman, işten uzaklaşıp diğer önemli projelere odaklanman gerekir.”

“Neye odaklanmak? Nerede?” diye soruyor.

“Bir sonraki büyük göreve,” diyorum. “Ve bazen bunu yaparken farklı bir yerde olmak yardımcı olur.”

Asansörün kapıları açılınca içeri giriyorum. “Yarın görüşürüz,” diyorum.

Kapılar kapanırken Ian hâlâ kaşlarını çatmakta.

Ben vardığımda, Sive’in çoktan otel barına gelmiş ve önünde bir kadeh şarapla oturduğunu görüyorum. Ayağa kalkıp bana ne yapacağını bilmez bir halde bakıyor. Normalde buluştuğumuzda sarılmamıza rağmen, bu sefer ne-redeyse birbirimize yanaklarımızı değdirmiyoruz. Garson

gelince ikimiz de oturuyoruz. Ben de Sive'in içtiğinden sipariş ediyorum.

Benim şarabım gelene kadar konuşmuyoruz. Bardağımı ona doğru eğiyorum.

“Şerefe.”

“Şerefe.” Şarabından bir yudum alıyor.

Bir anda artık oyun oynamaktan yorulduğumu anlıyorum. Sive senelerdir benim en yakın arkadaşım. İyi günlerimizi de kötü günlerimizi de paylaşmıştık ve hep birbirimizi destek olduk. Ona erkek arkadaşı hakkında korkunç şeyler söyledim ve bana neden kızdığını biliyorum. O ve benim iyi davranamadığım erkek birlikteyse, neden onu suçlayayım ki? Sonuçta Kieran'la ayrılmasını istiyordum, değil mi? Benim tamamen onayladığım biriyle olduğu için mutlu olmam gerekmiyor mu? Ve kesinlikle Chris'i de suçlayamam. Hayatında biri olmasını hak ediyor. Sive'i de her zaman sevmiştir. Yine de bu durum biraz tuhaf.

Canlı, iş kadını tonumla, “Söyle bakalım,” diyorum. “Kieran'la ayrıldınız mı? Ve Chris'le mi birliktesiniz?”

Benim bu kadar açık sözlü olmam onu şaşırtıyor. Ama işin aslı, Sive de ben de her zaman açık sözlüyüzdür. Bu yüzden işimizde başarılıyız.

“Evet,” diyor. “Ve... Üzgünüm Lottie. İkinci sorunun yanıtı bir nevi evet.”

“Pekâlâ.”

“Üzgünüm,” diyor yeniden.

Tam olarak ne için üzgün olduğundan emin değilim. Bana Kieran yüzünden kızdığı için mi yoksa benim terk edilmiş sevgilimle birlikte olmaya başladığı için mi? Bunu da doğruca sorunca utanmış görünüyor.

“Her ikisi de.”

“Gerek yok,” diyorum ona. “Kieran’ı terk ettiğine sevindim ve Chris konusunu da önemsemiyorum.”

“Önemsemiyor musun?”

“Neden önemseyeyim ki? Artık birlikte değiliz. Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Umarım seninle olur.”

“Carlotta, biliyorum hayatta güçlü durmak istiyorsun ama...”

“Ben Chris’le olan ilişkiyi mahvettim. Kendisine daha uygun birini bulduğu için sevindim.”

“Lütfen, Lottie.”

Omuz silkiyorum. “Gerçekten. Onunla benim için yeniden beraber olma yolu yoktu. Neden ikinizin mutlu olmasını istemeyeyim ki? Ayrıca,” diye ekliyorum, “Kieran’la olmadığına sevindim.”

En azından bu doğru.

Sive rahatsız olmuş görünüyor. “O olay için çok üzgünüm. Kieran ile çok eğleniyordum ve onu senin anlattığın şekilde göremediğim için çok sinirlendim. Ama sonra bir şeyleri gözden mi kaçırdım diye düşündüm. Hayatımda bir erkeğin olmasını istediğim için karakterindeki bazı şeyleri görmezden mi geliyorum diye merak ettim.”

“Yani öyle yaptığına karar verdin ve sonra da artık boşta olduğu için Chris’in de meşru bir hedef olduğuna mı karar verdin?”

Sive yüzünü buruşturuyor.

“Tavsiye almak için onu aradım. Chris insanlar söz konusu olduğunda açıkgozdu ve sanırım ikimiz de seninle ilişkimizden yara aldığımız için benzer bir konumda olduğumuzu düşündüm.”

İşte bu canımı yakıyor. Ama sadece bir anlığına. Chris’in ona ne söylediğini soruyorum.

“Ahh.” Sive iç çekiyor. “Kieran’ın tam bir gerzek olduğunu ve evimdeki yemekten sonra ikinizin onu yerden yere vurduğunuzu söyledi. Kieran ile aranızda geçenler hakkın-da bir şey anlatmadı.”

“Çünkü ona söylemedim. Söylersem suratına bir tane çakmasından korktum.”

“Tahmin etmiştim. Ben de bir şey söylemedim. Her neyse, sanırım Chris onun ahmağın biri olduğuna o kadar ikna olmuştu ki ben de inandım.”

“İkimizden birine inanmana sevindim,” diyorum. “Kieran haberleri nasıl karşıladı?”

Sive yüzünü buruşturuyor. “Çok iyi sayılmaz. Senin bir şey söyleyip söylemediğini sordu. Ve zaten o anda anladım. Çok üzgünüm Carlotta. Senden şüphe etmemeli ve sana o sözleri sarf etmemeliydim.”

Sive’e onu suçlamadığımı söylüyorum.

“Suçlamalısın.” Şarabından bir yudum alıyor. “Her ne kadar bana hiç yalan söylemediğini bilsem de, seni anlattıklarını uydurmakla suçladım. Ve sana çayı koyabilirdin dedim. İşte bu affedilmezdi!”

Hafifçe gülümsüyorum. Dedikleri doğru. Bana çay koyabilirdin demesi Sive’in tüm ilkelerine karşıydı.

“Bunu neden yaptığını anladığım için sorun değil. Ben de erkek arkadaşım hakkında böyle şeyler duymak istemezdim. Ve gerçekten onu önemsiyor gibiydin.”

Sive bana pişman bir bakış atıyor. “Onu önemsemek istedim. Onu sevmek istedim. Senin sahip olduğun şeye sahip olmak istedim.”

“İşte şimdi sahipsin” demek istesem de demiyorum. Çünkü bunu kastetmediğini biliyorum ve arkadaşlığımızı düzeltmek birbirimize laf sokmaktan çok daha önemli.

“Chris’le Kieran’dan bahsettikten sonra, benim hakkımda konuştunuz mu?”

“Evet.”

Düşüncelerini toplamaya çalışırken Sive’i izliyorum.

“Önce İspanya’ya gittiğimizde neler olduğunu öğrenmek istedi ve ona Luke’u görmediğini söyledim ama o bana gördüğünü söyledi.”

“Luke’u sadece sokakta gördüm,” diyerek karşı çıkıyorum. “Onunla konuşmadım bile.”

“Sana inanmamış. Ve seninle gelmemi istemekle beni çok kötü bir konuma soktuğunu düşünüyordu. Ona anlatmaya çalıştım ama... Sonunda birbirimize senle ilgili geçmişteki hikâyelerimizi anlattık.”

“Hiçbirinin iyi olmadığını tahmin ediyorum.”

Sive utanmış görünüyor. “Dürüst olmak gerekirse arkandan biraz konuşmuş olabiliriz.”

“Belki de hak etmişimdir.”

“Ahh, hayır.” Şarabından daha da büyük bir yudum alıyor. “Hayır, hak etmedin Lottie. Hislerin senin suçun değildi. Söylenecek kötü şeyler bittikten sonra, Chris’e tüm olanlar için acı çektiğini söyledim. Ve eminim sen de bana Kieran’dan bahsederken acı çektin.”

Ne kadar çok doğru olanı yapmaya çabaladığımı fark edince, bir anda gözlerime yaşlar doluyor. Birkaç kez göz kırptırdıktan sonra çantamdan bir peçete çıkarıp burnumu siliyorum. Sive’nin önünde yıkılmayacağım. Derin bir nefes alıp peçeteyi çantama geri koyuyorum.

“Sonunda senin de diğer herkes gibi kendi kusurların olduğun konusunda anlaştık.”

“Teşekkürler.” Sesimin kötü çıkmasını istemiyorum.

Kötü değilim. Sadece her şeyin altında daha iyi kalkabilmiş olmayı diliyorum.

“Sonra Chris onunla tekrar görüşmek isteyip istemeyeceğimi sordu. Bunun iki arkadaşın buluşmasından başka bir şey olduğunu düşünmüyordum.”

“Ama?”

“Ama çok iyi anlaştık Lottie. Onunla konuşmak çok kolay. O...” Sive susuyor. “Şey, biliyorsun.”

Biliyorum. Chris’i sevmiştim. Geçmiş zaman kullanmam kendimi bile şaşırtıyor. Ayrıldığımızdan beri her gün doğru şeyi yapıp yapmadığımı sorguluyorum. Onu gizliden gizliye hâlâ sevip sevmediğimi. Şimdi burada Sive’le otururken sevmediğimi anlıyorum. Başından beri onu yeterince sevmediğimi düşünmekte haklı olduğumu. Çünkü onların böyle beklenmedik biçimde bir çift haline gelmeleri, onları beraber ilk gördüğüm zamanki kadar canımı yakmıyor. Büyük ihtimalle ilk hislerim sadece şoktandı.

“Carlotta?” Sive endişeli gözlerle bana bakıyor.

“Ne diyebilirim ki?” Kadehimi kaldırıyorum. “Size bol şans diliyorum.”

Sive de kendi kadehini kaldırıyor ama ikna olmadığını biliyorum.

“Peki ya biz?” diye soruyor.

Bir şey demiyorum.

“Biz arkadaşız,” diyor Sive. “En azından öyle olmamız gerekiyor. Arkadaşlığımızı kaybetmek istemiyorum ama benim yüzümü bile görmek istemezsen anlarım. Ve seni aramadığım için özür dilerim ama ne diyeceğimi bilemedim. Eninde sonunda arayacaktım, biliyorsun. Gerçekten.”

Ona inanıyorum. Nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

“Senin mutlu olmanı istiyorum,” diyorum. “Chris’in de mutlu olmasını istiyorum. Ve birlikte mutlu olursanız, bu iyi bir şey.”

“Sadece senden sonra gönül eğlendirdiği bir kız olabiliyim.”

“Olabilirsin. Ama sonsuza dek birlikte olacağı kız da olabilirsin.”

“Tanrım, Lottie, fazla bağışlayıcı davranıyorsun.”

Öyle davrandığımı biliyorum. Ama bunun nedeni son birkaç ay içerisinde etrafımı sarmış sisin içinden çıkmam. Artık her şeyi daha net görebiliyorum. Chris’i onunla evlenecek kadar sevdiğimi sanıyordum ama belli ki sevmiyordum. Ve Luke Evans’ın karşıma çıkıp bunu görmemi sağlaması da bir lütuftu. Gerçekten de Chris ile evlenip yanlış bir hayatı sürdürmeye çalışsak her şey çok daha kötü olurdu.

Bunu Sive’e söyleyince beni yavaşça başını sallayarak onaylıyor.

“Peki, sen ne olacaksın?” diye soruyor. “Ya Luke?”

“Onun hakkında haklıydın,” diyorum. “O benim fantezimdi. Ama benim peşimden gelmeyi denemedi ve kendine ait bir hayatı var. Ve bu sorun değil.”

“Bundan emin misin?” diye soruyor.

“Kesinlikle,” diyorum.

Birlikte üç saat geçiriyoruz ki bu da çok fazla şarap içtiğimiz anlamına geldiğinden, arabalarımızı ofislerimizde bırakıyoruz. Taksi beni eve bıraktığında bir anda kendimi çok yorgun hissediyorum. Odama çıkıp makyajımı silip yatağa yığılıyorum.

Beş dakikadan az sürede uyuyakalıyorum.

32. Bölüm

♪ Agua Fuego Tierra Aire - José de Córdoba ♪

Tamamen zinde ve onca şaraba rağmen akşamdan kalma olmadan erkenden uyanıyorum. Uzun süredir olmadığı kadar enerjğim ve taksiye binmek yerine ofise yürüyorum. Güneş parlak gökyüzünde yükseliyor ve hava hâlâ ılık. Yürüyüş yolum Harold's Cross'tan Büyük Kanalı takip ederek Leeson Sokağı Köprüsü'ne doğru uzandığından, Portobello çevresindeki kuğulara vermek için yanıma bayat ekmek aldım. Uyanmaları için yeterince aydınlık ve ekmekleri suya atıp kapışmalarını izlerken kendimi şanslı hissetmeden edemiyorum. İşleri berbat etmiş olabilirim ama her şey bundan çok daha kötü olabilirdi. Sonuçta, genç (sayılırım), özgürüm, bekârım ve kaderimi tayin etmek benim elimde. Bu da bu hafta Kilgarry Foods raporlarını bitirmem, bir-iki ufak tefek şeyi kendime saklasam da elimdeki bilgileri Ian'la paylaşmam ve Joost van Aken'a Cadogan ekibinin terfi hak eden değerli bir üyesi olduğumu göstermem demek.

Ekmekleri yakalamayı beceremeyen kuğulara bir şans vermek için son parçayı suyun tam ortasına atıyorum. Arından neredeyse sekerek ofise giriyorum. (Sekmemin temel nedenlerinden biri spor ayakkabı giymem. Topuklu ayakkabılarım çantamda – sonuçta beş kilometrelik bir yürüyüş için tasarlanmadılar.)

Saat sekizde kahvemle masamın başındayım. Ofise girerken bana el sallayan Ian da dahil danışmanların çoğu çoktan ofiste. Birkaç dakika sonra Ian kafasını kapıdan uzatıyor ve nasıl gittiğini soruyor. Ben de ona önerilerimi gün sonuna kadar iletmış olacağımı söylüyorum.

“Güzel,” diyor. “Dün akşam Joost’la konuşuyordum. Kilgarry cuma öğleden sonra bir toplantı yapmak istiyor.”

“Sorun değil,” diyerek başımı sallıyorum. “Hazır olurum.”

Ian’ın sözlerindeki en göze çarpan noktanın, dün akşam Joost’la konuşması olduğunu gayet farkındayım. Dün akşam kariyerime odaklanmak yerine arkadaşım ile aramı düzeltmekle meşguldüm. Yapılması gereken şey buydu ama bu beni çemberin dışında bırakmış olabilir. Gerçi önemi yok. Onların çemberinde olmama gerek yok. Projeye tamamen hâkimim.

Ian’ın Joost’la samimi sohbetler yapıyor olması, beni Kilgarry Foods’la ilgili daha da fazla harekete geçmem için cesaretlendiriyor. Ayrıca aralarındakinin samimi bir sohbet olmayabileceğinin de farkındayım; Joost, Ian’la sadece öylesine konuşmuş olabilir ama iş arkadaşımın yalakalık yaptığından eminim. Sadece ortaya koyacağım işin onun yağcılığından üstün geleceğine emin olmam lazım. Bunu düşünürken bile iç çekiyorum. İş, şirketin, müşterilerin

veya hissedarların için elinden gelenin en iyisini yapmak demek olmalı. Oysa bunun yerine, kendin için en iyi olanı yapmaktan ibaret.

Telefonum çalıyor.

“Alo,” diyorum.

“Carlotta. Nasılsın?”

Mateo’nun sesini anında tanıyorum. “İyiyim, Mateo. Sen?”

“Yoğunum, yoğunum, yoğunum. Antonio Reyes’le konuştuğum için arıyorum.”

“Evet?”

“Ecologistics çok büyük bir iş teklifi aldı.”

“Ya?”

“Çok düzgün bir teklife benziyor,” diyor. “Ama o öncelikle senin incelemeni istiyor. Ayrıca telafi planını nasıl etkileyeceğini de merak ediyor.”

“Teklif veren kişinin ne kadar büyük bir pay istediğine bağlı,” diyorum. “Ne kadar neymiş?”

“Bilmiyorum,” diyor Mateo. “Antonio bilgileri bana e-postayla gönderecek. Ve kurulla yarın toplantı yapmak istiyor.”

“Bilgilere bakarım,” diyorum ona.

“Senin de toplantıda olmanı istiyor,” diyor Mateo.

Kaşlarımı çatıyorum. Benim orada olmama ihtiyaç yok. Antonio’nun şirketi için yaptıklarımı beğenmesinin dışında, Mateo müşteri hesapları müdürü. Ben de kadife suikastçıyım. Bunu söyleyince Mateo kahkahayı patlatıyor.

“Antonio sana güveniyor,” diyor. “Senin süslemeden gerçekleri söylediğini düşünüyor.”

Bu doğru. İşimin gereği bu.

“Burada işler çok yoğun,” diyorum.

“Bu çok önemli,” diyor Mateo. “Antonio ve kurul teklifi kabul ederse daha fazla işimiz olur. Ve bizim daha iyi bir planımız olduğu için teklifi kabul etmezlerse yine daha fazla işimiz olur.”

Cadogan için kutsal kâse iş artışıdır. Ama bir günlüğüne bile olsa İspanya’ya gidersem, Ian McKenzie, Joost’la arasını sıkı fıkı yapmak için daha fazla zaman kazanacak. Buna rağmen, Antonio’yu seviyorum ve Ecologistics ile geleceği hakkında sahiplenici bir yanım var.

“Madrid’te mi buluşuluyor?” diye soruyorum.

“O da olur ama Sevilla’ya gitmemiz daha iyi olur,” diyor Mateo. “Böylece herkesle konuşabiliriz.”

Tam olarak ürpermesem de, en son felakete dönen seyahat planlarımın hatıraları halen çok taze. Sevilla’da olmayı hayal etsem bile oraya tekrardan gitmek istediğime emin değilim. Ama iş iştir ve şu anda benim için önemli olan tek şey de işim.

“Tamamdır,” diyorum. “Ofiste mi tren istasyonunda mı buluşalım?”

“Ecologistics’in Sevilla ofisinde,” diyor Mateo. “Bu akşam oraya gidiyorum ve yemekte Antonio’yla gayri resmi şekilde sohbet etmek istiyorum.”

“Tamamdır,” diyorum tekrardan. “Yarın görüşürüz.”

Telefonu kapatıp birkaç dakika boşluğa bakıyorum. Hem Ecologistics hem de Kilgarry’yle ilgilenebilirim. İlk olarak hızlı okuyup ezberlemeliyim ve bunda bir sorunum yok. İkincisi olarak ise eşyalarımı hazırlamalıyım ve onu da bir sonraki yarım saat içerisinde yapacağım. Verity’yi arayarak uçuşumu ayarlamasını istiyorum. Ardından da önümdeki bilgisayar ekranına dönüp çalışmaya başlıyorum.

Tekrar hızlı trendeyim. Ecologistics'ten hisse almak isteyen şirketin profilini okurken İspanya'nın kırsal kesimleri yanımdan akıp gidiyor. Trende çok fazla çalışan insan var ve hepimiz iş yapıyoruz. En azından pek çoğumuz, çünkü Atocha istasyonundan çıkarken koridor kısmında oturan adamın aslında iPad'inde Angry Birds oynadığını fark ediyorum.

En son bu trene bindiğimde işlerin ne hale geldiğini düşünmüyorum. Tamamen önümdeki belgeye odaklanıyorum. Mateo dosyayı yeniden gönderdi, çünkü ilk seferinde İspanyolcasını atmıştı. Ona tekrar yazıp bunun tercüme edilmesi gerektiğini söylediğimde, o da bana özür dileyen ve bunun zaman alacağını söyleyen bir e-posta gönderdi. Bu yüzden dosyayı planladığım gibi dün akşam okuyamadım. Bu sabah Barajas Havaalanı'na vardığımda ise dosya gelen kutusunda beni bekliyordu.

Elimde beni iki buçuk saatlik yolculuk için yeterince meşgul edecek iş var ama yine de kahvemi yudumlarken, vagonun ön kısmında aksiyon filmi gösteren ekrana göz atmaktan kendimi alamıyorum. Sylvester Stallone kocaman bir silahla her zamanki numaralarını yapıyor. Stallone'nin yakın dönem filmlerinden biri ve altmışlarında kaç kişinin etrafta Sly gibi koşabileceğini düşünüyorum. Sly bile kendi filmlerindeki gibi koşabiliyor mu?

Chris, Sly'ı seviyordu. Ve Arnie'yi. Aksiyon filmlerini. Sanırım çoğu erkek seviyor. Birlikte sinemaya gittiğimiz birkaç seferde filmlerde Arnie veya Sly, Jason Statham ya da Bruce Willis oynuyordu. Bu kadar çok kavgaya karışmalarına rağmen sadece birkaç sıyrıkla kurtulmalarını inandırıcı bulmasam da Jason'ı da Bruce'u da seviyordum. Chris'le,

arkadaşça olsa da bu konuda tartıştık. Şimdi Sive’le de aksiyon filmlerine gidiyorlar mı acaba? Sive’e ne dersem diyeyim, eski nişanlımı ve en yakın arkadaşımı bir arada düşünmek hâlâ çok garip ve sarsıcı. Chris, Sive’le beni kıyaslıyor mudur? Yatakta? Telefonda? Bunu düşününce ürperiyorum. Benim hakkımda konuşuyorlar mıdır? Benden şikâyet ediyorlar mı? Birbirlerine benim güvenilirmez biri olduğumu mu söylüyorlar? Sive’le ilişkimi onarmış olsam da hâlâ kırılgan durumda ama yine de Chris’le hakkımda şu veya bu şekilde bir yorum yapmış olmalılardı.

Yanımdan geçerken kırsal alanlara bakıp Chris’le Sive’in benim hakkımda ne dediklerinin önemli olmadığını fark ediyorum. Ben seçimlerimi yaptım ve bunların sonuçlarına katlanmam gerekiyor. Keşke her şey farklı olsaydı. Uyuyakalmasaydım, treni kaçırmıyaydım ve Luke Evans’la karşılaşmasaydım. Yine de, bunlar olmasaydı neler olacağını kim bilebilirdi ki? Hayat tesadüflerden ibaret. Geleceğe bakmak lazım. Geçmişte bir şeyleri değiştirmeyi istemenin bir anlamı yok. Geleceğe odaklanmak lazım, geçmişe değil. Ve şimdi tek endişelenmem gereken iyi bir iş çıkarmak.

Joost ona İspanya’ya gittiğimi söylediğimde pek de memnun olmadı. Kilgarry Foods ve cuma günkü toplantıları yüzünden diken üstündeydi. Ona bu öğleden sonra Ian’la oturup tavsiyelerimin üzerinden geçemeyecek olsam da hem Ian hem de Joost’a e-posta atacığımı, böylece ben dönmeden üstünden geçebileceklerini söyledim. Ayrıca ona toplantı için zamanında geri döneceğime dair garanti de verdim.

“Dönsen iyi edersin,” dedi Joost rahatsız edici bir tonda. Bu adamda bariz bir sıcaklık eksikliği var. Dirk’e karşı

bağlılığım olduğunu ve aramızdaki çalışma ilişkisine değer verdiğimi biliyorum ama bu artık geçmişte kaldı ve önemli olan Joost. Yine de Dirk'le olduğu gibi, ofisine dalıp onunla sohbet edemeyeceğimi biliyorum. Pek çok kişi, işin en iyi olmak ve elinden gelenin en iyisini yapmakla alakalı olduğunu, kişisel olmadığını söyler ama bu tam bir saçmalık. Her şey kişiseldir.

Tren Sevilla'ya varmadan yarım saat önce raporu üçüncü kez okumayı bitiriyorum. Gözlerimi kapattığımda sayfa sayfa gözümün önüne geliyor. İyi noktaları da kötü noktaları da ve hatta gizli noktaları da görebiliyorum. Teklifin şirketin üst düzey yönetimindeki bazı kişiler, özellikle de Antonio için kısa vadede iyi bir teklif olduğunu gayet net anladım, ancak uzun vadede Ecologistics'in şu andaki işlerinin çoğunu ortadan kaldırarak. Ve sayfalar arasında genelde insanları işten çıkarmak anlamına gelen rasyonelleşmeye dair maddeler var. Tavsiyem, Antonio ve kurulunun şirketten ne istediğine dayanacak. Şu anda kendileri için bir servet kazanmak ile Ecologistics'in uzun vadeli geleceğini düşünerek, şirketi gelecekte daha da çok kazandıracak karlı bir işletmeye dönüştürmek arasında seçim yapmaları gerekecek.

Antonio'dan hoşlanıyorum ama o ve iş arkadaşlarının gelecekteki gelirleri bekleyecek kadar sabırlı olacakları konusunda iyimser değilim. İşletmeler eskiden böyleydi ama artık değil. Bugünlerde insanlar sadece o anda elde edebileceklerine bakıyorlar. Ahlaki yorumlar yapmak benim görevim değil. Ahlak diğer insanlar için, danışmanlara göre değil. Tıpkı Dorothea'nın da bana birden çok kez söylediği gibi.

Klimalı trenden platforma adımımı atar atmaz bir sıcak dalgası hücum ediyor. Sevilla şu anda nisanda olduğundan çok daha sıcak. Çıkışa doğru ilerlerken vücudum terlemeye başlıyor, serinlemek için ellerindeki ufak yelpazeleri sallayan kadınları kıskanıyorum. İspanya’da yelpazelerin sadece turistik olduğunu düşünmüştüm, oysa günlük hayatın bir parçasıymışlar. Benim de bir tane olsa çok mutlu olurum.

Taksiye biniyorum ve hemen Ecologistics’in ofisine ulaşıyorum. Binanın kapısını açar açmaz klimalar çalıştığı için anında serinliyorum. Buna şükrediyorum, sonuçta beni uzun gösteren açık mor renkte kalem etek ve dar bir ceketle siyah topuklular giyiyorum.

Güvenlik görevlisi, Antonio ve kurulun geri kalanının beklediği dördüncü kata gitmemi söylüyor. Asansördeki aynalara bakıp eteğimi biraz çekştiriyorum, parlak tokamı yeniden takıp derin bir nefes alıyorum. Asansörün çıkışında beni Antonio alıp kurul odasına götürüyor. Odada kahve ve atıştırılmalıklar var. Ecologistics’in atıştırılmalıklarda cimrilik etmediğini görmek hoşuma gitse de kendi kişisel abur cubur yememe kuralıma bağlı kalıyorum ve sadece bir fincan kahveyi kabul ediyorum.

Mateo toplantıya giriş yapıp, önerilen anlaşma hakkında hiçbir şey anlayamayacağım şekilde hızlı hızlı İspanyolca konuşuyor. Ardından bana dönüp görüşümü soruyor. Konuşmaya İspanyolcamın yetersiz olduğu için özür dileyip, muhtemelen İngilizcelerinin benim söylediğim her şeyi anlamalarına yeteceğinin altını çiziyorum. Ancak her iki tarafta da bir yanlış anlaşılma olmaması için Mateo’nun dediklerimi çevireceğini ekliyorum.

Şirketin geleceğinden bahsederek, özellikle çalışanlara

doğru davranılmasının öneminin altını çiziyorum ancak Antonio bana şüpheli gözlerle bakınca, artık kadife suikastçı olamayacak kadar yumuşak kalpli hale mi gelip gelmediğini sorguluyorum. Ama tek yaptığım durumu ortaya koymak. Seçim yapması gereken onlar ve ne yaptıklarının benim için önemi yok. Plana uysalar da uymasalar da Cadogan ücretimizi bize verecek. Ve bugün burada olmam için bana daha da fazla para ödüyorlar.

Bitirdiğimde Antonio, “Teşekkürler Carlotta,” diyor. “Az ve öz bir biçimde özetledin.”

Tabii ki. Benim gücüm de buradan geliyor.

“İş arkadaşlarımla birlikte konuşmamız gereken çok konu var. Belki bunu şimdi hallederiz ve sen de bizimle, mesela bir saat sonra tekrar konuşursun. Olur mu?”

Ona istediği zaman beni çağırabileceğini söyleyip yerimden kalkıyorum. Mateo da bana katılıyor, ofisten çıkıp yakındaki bir kafeye gidiyoruz.

“Kabul edecekler,” diyorum sodamı sipariş ettikten sonra. Kahve için hava fazla sıcak.

“Öyle mi düşünüyorsun?” diye soruyor Mateo. “Antonio’yla konuştum. Adam şirketi çok seviyor.”

“Kimse avcuna sayılan parayı geri çevirmek istemez,” diyorum. “Antonio’nun farklı olmasını dilerdim ama sanmıyorum.”

“Çok alaycısın,” diyor Mateo.

“Ben deneyimliyi demeyi tercih ediyorum,” diyorum.

Aradaki farkın o da bilincinde. Ecologistics’ten bahsetmeyi bırakıp Cadogan’daki değişikliklerden bahsetmeye başlıyor. Mateo’ya, Ian McKenzie’yle aramdaki güç savaşını ve Joost van Aken geldiğinden beri ortamdaki değişikliği

anlatıyorum. O da Madrid'teki son değişiklikleri. Hatta başka bir şirkete geçmeyi düşündüğünü söylüyor.

“Eğer Antonio planı kabul ederse, gelecekte seninle çalışmayacağı için üzülecektir,” diyorum.

“İşin sonunda, kimse umursamaz,” diyor Mateo. “Hayat devam eder. İşler devam eder.”

“Sanırım bugün ikimiz de fazla alaycınız.” Sodamdan bir yudum alıyorum. “Aslında bu kötü, çünkü insan doğasına güvenmemek için fazla iyi bir gün.”

Antonio'nun bizi ofise çağırmasını beklerken oturup etrafı izliyoruz. Beklenen telefon iki saat sonra geliyor. Kurul odasında bu sefer daha fazla insan var ki bunların birkaçı, teklifi kabul edecekleri görüşümü destekleyen bir şekilde Ecologistics'in yasal ekibinden.

Ama ardından Antonio beni şoke ederek, teklifi reddedeceklerini ve tek başlarına devam etmeye karar verdiklerini açıklıyor. Genelde iş toplantılarının sonuçları beni şaşırtmaz ama bu defa şoktayım.

“Başka birinin dizginleri ele almasına izin veremem,” diye açıklıyor Antonio. “Kurul da veremez. Bu şirkete kendimizden çok şey verdik.”

İşte bu sık duyduğum bir şey değil.

Toplantı bittikten sonra ona, “Kararın beni memnun etti,” diyorum. “Ve Ecologistics hak ettiği başarıyı yakalayanaya kadar Cadogan'ın sizlerle çalışacağından emin olabilirsiniz.”

Antonio başıyla onaylıyor. “Planınız şimdiye kadar başarılı gittiği için devam etmek istiyoruz. Bizi birilerinin satın almak istemesinin nedeni de bu. Ve bunun için sana teşekkür ediyoruz Carlotta. Peki, gelip bizimle çalışma teklifini düşünebilmeye fırsatın oldu mu?”

“Zamanım olmadı.” Ona doğrudan bir yanıt vermekten kaçınıyorum.

“Vaktin olduğunda bana haber verirsin,” diyor.

Burada çalışmak hoşuma gidebilir. Masmavi gökyüzü, sıcak hava ve işlerine tutkuyla bağlı insanlar. Yaptıkları her ne kadar lojistik gibi sıkıcı bir iş olsa da!

Antonio, “Ve bizi istediğin zaman ziyarete gel,” diyor ve zorunlu veda öpücüğünü veriyor.

Mateo’yla birlikte çıkıyoruz. Saatime bakıyorum. Her ne kadar akşam trenini yakalayabilecek olsam da, bu akşam Dublin’e geri dönmeyi denemekten vazgeçiyorum. Geçmişte treni kaçırmakla ilgili anılarım henüz çok taze. Gerçi yine Madrid yerine Sevilla’da kalmayı seçtim. Ama bu sefer dönmeden önceki gecemi istediğim tarz bir otelde geçireceğim. Ufak, klas ve katedrale yakın.

Ona söylediğimde Mateo, “Güzel,” diyor.

“Biliyorum. Ben seçtim.”

“Sevilla’da iyi eğlenceler. Umarım yakında yine birlikte çalışma fırsatımız olur.”

“Umarım,” diyorum. Gerçekten böyle düşünüyorum. Mateo’yu seviyorum. Onun Cadogan’dan ayrılmasını istemiyorum. O iyi adamlardan biri.

Bana sarılıp taksiye biniyor. Ben de taksi çağırıyorum. Hâlâ yüksek topuklular giydiğim için yürümekten daha kolay. Hem de havalı.

Sevilla’daki gecem için seçtiğim otel mükemmel. Eski ancak çok güzel restore edilmiş bir bina ve pencereden tüm muhteşemliğiyle katedrali görebiliyorum. Oda serin ve davetkâr, hem geleneksel hem de modern. Mermer zemin

koyu renk ve duvarlar, kırmızı güllerle süslü siyah kâğıtla kaplı. Tam da istediğim havayı yaratmaya yarayan pek çok ayna ve ışık var. Dahası banyoda yüksek basınçlı bir duş, büyük bir duş teknesi ve lüks tuvalet malzemeleri mevcut.

iPhone'u yerleştirip *Concierto de Aranjuez* şarkısını açarken, kendimi sakin ve rahatlamış hissediyorum. Chris'le olmadığım için artık şarkıyı da dinleyebiliyorum. Sevilla'da bu şarkıyı yeniden dinlemek üzgün, kederli hissettirmiyor ve Dublin'de olduğu gibi canımı da acıtmıyor. Müzik odaya uygun, gizemli ve tüm uyumuyla beni alıp götürüyor. Artık kadife suikastçı veya rakibinin önüne geçmesi gereken iş kadını değilim. Odanın ortasında durup kollarımı kaldırıyorum, müzikle hareket etmeye başlıyorum. Aranjuez Flamenko'dan daha çok arabeske yakın olsa da ben artık kırmızı elbiseli dansçıyım; ayaklarımı yere vurup kastanyetimi çalıyor, sonra beni cazibeli gösterecek biçimde şalım omzuma atıyorum.

Müzik bittiğinde, yatağa yatıp iPad'imi alıyorum. Ian'dan beş e-posta gelmiş ve Kilgarry ile olan toplantımızla ilgili daha fazla görüş bildirmemi bekliyor. Ona ve Joost'a birazdan bir e-posta göndereceğimi ve onları planladığımız gibi cuma akşamüstü göreceğimi belirterek yanıt veriyorum.

Ardından Sive'i arıyorum.

"Neredesin?" diye soruyor.

"Sevilla." Ona Antonio ile toplantımdan ve beklediğim gibi Ecologistics'in satmalarıyla sonuçlanmadığını anlatıyorum.

"Şirkettekilerin zengin olmayı reddetmeleri inanılmaz." Sive de benim kadar şaşıyor. "İspanya'da başka bir yere gidecek misin?"

“Hayır.”

“Marbella’ya da mı?”

“Sive orası yaklaşık 3 saatlik mesafede.”

“Yani?”

“Marbella’ya gidecek vaktim yok. Sevilla’ya zor geldim. Çok meşgulüm.”

“Aynı ülkede olup bunun hakkında bir şey yapamamak çok büyük zaman kaybı gibi görünüyor.”

“Bana daha önce bunun delilik olduğunu söylemiştin,” diye hatırlatıyorum. “Şimdi daha da büyük bir delilik olur.”

“Sana delilik olduğunu Chris’le nişanlıyken söyledim,” diyerek dikkatimi çekiyor. “Artık nişanlı değilsin.”

Doğru söylüyordu. Ama artık Luke’un sevgilisi de değilim. Farklı biriyim. Kendi yolumdayım.

Yarınki uçağı yakalamak için Marbella’dan Sevilla’ya gelip sonra da Madrid’e gitmemim mümkün olmadığını anlatıyorum. Dahası Luke Timbaktu’da bile olabilir. Ve onun hakkında düşündüklerimle kendimi tamamen kandırmış olabilirim ve bunu yeniden yapmaya niyetim yok. Ona yapmam gereken işlerim olduğunu söylüyorum ve Kilgarry Foods’la ilgili biraz bilgi veriyorum.

Tahmin ettiğim gibi, iş konusu hemen dikkatini çekiyor. “Mali durumları çok kötü,” diyor. “Ve burada haddimi aştığımı düşünmüyorum, çünkü çok derine battıkları herkes tarafından biliniyor.”

“Bu yüzden bizi yardıma çağırdılar zaten,” diyorum. “Mali beyanlarını inceledim. Benim de o konuda bazı düşüncelerim var, inan.”

“Bazı sözleşmelerinin şartlarını kontrol etsen iyi edersin,” diyor. “Sadece güvencede olmak için.”

“Bir şey mi biliyorsun?” diye soruyorum.

“Özel bir şey değil. Senin kendi kendine bulamayacağın bir şey değil en azından. Bazı tedarikçiler sözleşmelerini yenilemedi ve yerine buldukları kişilerin de sertifikaları yok.”

“Zaten başlarına iş açılmasının nedeni de bu!” diye bağı-
rıyorum. “Con Barron ahmağın teki.”

“Sanırım sadece çaresiz,” diyor Sive.

“Anlıyorum ama bize her konuda açık olmalı.”

“Böyle olacağından emin ol.”

Arkadaşımla aramızın iyi olmasını seviyorum. Onunla konuşmayı özlemişim.

“Natasha nasıl?” İş konuşmaktan sıkıldım. “Nedime ola-
mayacağı gerçeğini kabullendi mi?”

“Geri döndüğünde bizi ziyaret etmelisin,” diyor Sive.
“Düğün konusuna çok felsefi yaklaştı. Eğer mihrapta hayır
deseydin çok daha kötü olacağını söyledi.”

“Bazen çocukların bile benden daha mantıklı olması zo-
ruma gidiyor.” İç çekiyorum.

Sive gülüyor.

“Senle Chris’i biliyor mu?” diye soruyorum.

“Hayır. Kızımın, karavan parkında yaşayanlar gibi herke-
sin birbiriyle takıldığı uyduruk bir şov programında oldu-
ğumuzu düşünmesini istemiyorum.”

“Chris’i çok sever o,” diyorum. “Tüm bu tuhaflığı atlat-
tıktan sonra mutlu olacaktır.”

“Senin için endişelenecektir,” diyor Sive. “Ve doğrusu
sizi ayıran kadın olarak görünmek de istemiyorum.”

“Ayırmadın.”

“Muhtemelen böyle görmeyecektir.”

“Chris nasıl?” diye soruyorum. “Ya Dorothea? Ve Pen?”

Sive'e Pen'le ilgili bir şey söylemedim. Dorothea'nın kızının lezbiyen olduğunu en kısa sürede açıklayacağını umuyordum.

"Hâlâ tanışmadım," diyor. "En azından ne beklemem gerektiğini biliyorum. Ve Chris'e gelirsek..." Sesinin yumuşadığını fark ediyorum. "Biz iyiyiz. Gerçekten iyiyiz."

"En başından fark etmem gerekirdi," diyorum. "Sen ve o. Birbirinize çok uygunsunuz."

"İşte bu biraz garip," diyerek bana katılıyor Sive. "Umarım hepimiz sonunda her şeyi unutabiliriz."

"Chris'in unutacağını sanmam," diyorum. "Bana çok sinirli ve onu suçlamıyorum."

"Senin hakkında iyi konuşacağım."

"Çok iyisin," diyorum. "Bu arada, Pen senin tarafında olacaktır."

"Öyle mi?"

"Evet. Aslında iyi insanlardan biriymiş. Ve Dorothea..." Sesim düşünceli bir hal alıyor. "Sanırım *ben* olmadığından sanırım o da senin tarafında olacaktır."

"Ben de başka bir kariyer kadınıyım."

"Bir kızın olması hoşuna gidecektir. Seni daha çok insan yapıyor."

"Veya hafif meşrep," diyor Sive neşeyle. "Dorothea'nın bekâr anneleri çok tasvip ettiğini sanmam."

"Sana kötü kötü bakarsa unutma, kütüphanesinde erotik romanlar var."

"Carlotta!"

"Bana ne zaman gıcıklık yapsa, onu tüylü kelepçelerle yatağa bağlı hayal ederim," diye itiraf ediyorum. "Ahh, bu çok işe yaradı."

İkimiz de gülüyoruz. Arkada çalan bir zil sesi duyuyorum ve Sive gitmesi gerektiğini söylüyor. Yemek hazır.

Aslında ben de yemek yesem fena olmayacak. Dışarı çıkıp Sevilla'nın tek başına aç bir kadına neler sunabileceğini keşfedebilirim.

Aslında çok şey sunuyor ama henüz saat sekiz ve sokaklardaki insanların çoğu turist. Yine de barlar kafeler dolu ve ayrıca ne zaman birinin önünden geçsem, sokaktan geçenlerin üzerlerine sıktıkları o serin buğu beni kendime getiriyor. Bir tanesinde duruyorum ve ne kadar yerel yemek kültürüne karşı işlenen bir suç olsa da açlığım ağır bastığı için pizza söylüyorum. Ardından, bana yol gösterecek bir Luke olmadığından, anlamsızca dolambaçlı dar sokaklarda dolanıyorum. Ne Flamenko kulübünü, ne barı ne de *tapas* yediğimiz mekânın nerede olduğunu hatırlayabiliyorum. Ama oldukça dar bir sokaktan çıkınca mojito içtiğimiz yerin önünden geçtiğimi fark ediyorum.

Birkaç ay önce olduğu gibi, içeri girip terasa çıkıyorum. Saat erken olsa bile içerisi çok kalabalık. Havuzun kenarında oturup ayaklarını suya sarkıtanlar, yüksek masaların etrafına toplanmış kişiler ve tüm terasın etrafını çevreleyen korkuluğun yanında duran insanlar var. Etrafta birden fazla dil konuşuluyor, sohbet ve gülüşlerin sesi neredeyse belirgin bir bas ritmine sahip müziği bastırıyor.

Takımımı ve ayakkabılarımı çıkarıp açık krem rengi bir yaz elbisesi ve babet giydim. Kısa bir seyahat olduğu için bunlar yanımdaki tek kıyafetti.

Güzel garsonlardan biri bana ne içmek istediğimi soruyor. Mojito sipariş ediyorum ve korkuluğa yaslanıp şehre

bakıyorum. Müziğin ve konuşmaların gürültüsüne rağmen kendimi sakin ve huzurlu hissediyorum. Kimse beni tanımıyor. Kimse bana dikkat etmiyor. Garip bir şehirde isimsiz biriyim. Ve bu hoşuma gidiyor.

Bir parçam Luke'un çıkıp gelmesini mi bekliyor? Bunun pek gerçekçi olmadığını farkındayım. Yine de kalabalık terastaki her bir insanın -ve o olmadıklarının- farkındayım. Bir şeyi istemek ama olmayacağını bilmek ve yine de olması ihtimaline karşı kendini hazırlamak garip bir ruh hali.

Luke tabii ki bara gelmiyor. Luke kilometrelerce uzakta. Ve Sevilla'da geçirdiğimiz geceden sonra onu ne kadar çok düşündüğümü asla bilemeyecek. Aslında böyle olması daha iyi.

33. Bölüm

♪ Fuente de la Alhambra - José de Córdoba ♪

Yatmadan önce panjurları kapattığım için uyandığımda saat kaç hiçbir fikrim yok. Gözümü açtığımda odanın içi zifiri karanlık. El yordamıyla yataкта debelenip telefonumu bulunca saatin sekize geldiğini fark ediyorum. Yataktan çıkıp panjurları açıyorum. Güneş henüz tamamen göğe yükselmemiş ama gökyüzü doğudan başlayarak aydınlanıyor. Duş alıyorum ve giyinip aşağıya iniyorum.

Kahvaltı odasındaki tek kişi benim ve leziz görünen meyve, peynir ve et çeşitlerinden seçiyorum. Bir de mini çikolatalı kruvasan ekliyorum ve garsona kahve sipariş ediyorum. Sıra kahve ve kruvasana geldiğinde, kahvaltıya birkaç kişi daha inmişti ve güneş ışığı artık pencerelerden içeri giriyordu.

Uçuşuma daha on bir saat var. Dönüşüm için trende yer ayırtmadım, çünkü batıl inançlarım olmasa da aynı şeyin başıma gelmesini engellemek istiyorum. Planım çok zaman

bırakarak istasyona gitmek ve yer olan ilk trene bilet almak. Planı detaylı olarak hatırlayabildiğim için trenlerin sabah altıdan itibaren kalktığını hatırlıyorum.

Odama geri dönüyorum ve yanımda getirdiğim ıvır zıvırları ufak çantama tıkıyorum. Ardından pencere kenarına oturup, aşağıdaki caddede muhabbet eden ve fotoğraf makinelerini katedrale yöneltenleri izliyorum. Gerçekten bakmadan izliyorum, çünkü hayatımda olan her şeyin beni tekrardan buraya getirdiğini düşünüyorum. On beş yaşımı hatırlayınca hiçbir zaman Sevilla'ya iş seyahatine gelebileceğimi düşünmediğimi fark ediyorum. Hatta dürüst olmak gerekirse, herhangi bir yere gidebileceğimi bile aklıma getirmezdin. On beş yaşında ne istediğimle ilgili net bir fikrim yoktu. Ama işe koyulmuş, sıkı çalışmış, sınavları geçmiş ve bir işe girip terfi almıştım. Ve başarılı bir iş kadını olarak buradaydım. Özel hayatımı, Sive'i ve arkadaşlığını neredeyse nasıl kaybetmenin sınırına geldiğimi düşünüyorum. Julia'ya pek haklı bir sebebim olmasa da sürekli neden hayranlık duyduğumu. Ve sevip kaybettiğim Chris'i. Aslında hiçbir zaman elimdekilerle tamamen tatmin olmadığımı, her zaman komşunun tavuğunun bana kaz göründüğünü ve daima hiç ulaşamayacağım bir yerde, var olmayan bir gökkuşağının peşinden koştuğumu...

Buna bir son vermeliyim. Julia'nın tavsiyesine uyup kendime mutlu olma iznini vermem gerekiyor. Ve vereceğim de, iyi bir hayatım var ve mutluluk benim elimde.

Pencereden uzaklaşıp çantamı alıyorum ve çıkış yapmak için resepsiyona iniyorum. Resepsiyon görevlisi taksi çağırıyor. Ben de beklerken e-postalarımı odaklanıyorum. Joost bazı enteresan noktalara parmak bastığımı ve sabah müşteri

gelmeden bunları konuşmak istediğini söyleyen bir e-posta atmış. Ama Ian McKenzie'den gelen bir e-posta yok. Geri kalan e-postalarımı bakıyorum ve acil olanları yanıtlayıp gerisini çöpe gönderiyorum. Taksi gelene kadar bu işi bitiriyorum.

Şoförü hemen tanımama rağmen onun beni tanıdığına emin değilim. Aslında bu da iyi bir şey, çünkü şoförün neredeyse altı ay önce ödemediğim taksi ücretiyle ilgili durumları değişmesine gerek yok. Arka koltuğa oturunca, beni başıyla selamlayıp istasyona doğru sürüyor ve yine şehrin dolambaçlı sokaklarında ilerliyoruz. Bu sefer tek parça varacağız sanırım.

Öne eğilip beni istasyon yerine Fuente del Rio'ya götürüp götüremeyeceğini sorduğumda, tren istasyonunu görebiliyordum. Bunu yapmama ne neden olmuştu emin değilim. Oraya gitmek şöyle dursun, Fuente del Rio'yu düşünmemiştim bile. Ama istasyonu görünce içimde bir şeyler tetikleniyor.

Tabii şoför gideceğim yer hakkındaki bu ani değişikliğe çok şaşıyor. Arabayı kenara çekiyor, sonra bana dönüp tek kelime anlamadığım İspanyolca cümleler sıralıyor. O bitirdiğinde tekrar istasyon yerine Fuente del Rio'ya gitmek istediğimi söylüyorum. Karmakarışık bir İngilizceyle konuşmak utanç verici ama kendime, Cadogan Danışmanlık'ta terfi alırsam ve yurtdışına daha fazla seyahat etmem gerekirse, başka diller de öğrenmem gerektiğini hatırlatıyorum.

Sonunda, aramızda geçen bir sürü konuşma ve el kol işaretinden sonra, şoför omuz silkiyor ve arabayı yeniden çalıştırıyor.

Bunun tamamen delilik olduğunun farkındayım ama

elimde değil. O ufak kasabayı tekrar görmem, kafede oturup Nutella'lı ekmek yemem ve nehrin kenarındaki yolda yürümem gerekiyor. Kendime bunun son bir kapanış için gerekli olduğunu söylesem de kendime pek inanmıyorum. Yine de Luke'la birlikte geldiğim kasabaya dönmenin, beni zihnimde oluşan gölgelerden kurtaracağına ve kendime mutlu olmak için izin vermeme yardımcı olacağını düşünüyorum.

Taksici geri planda müzik çalan bir radyo programı dinliyor. Ve kendimi *Concierto de Aranjuez* çalarsa bunun bir işaret olduğunu düşünürken buluyorum. Bunun neyin işareti olacağından emin olmasam da kesinlikle bunu düşünüyorum. Aslında kendimi müziğin değişmesini isterken buluyorum fakat radyo istasyonu klasik pop şarkılara takılı kalıyor.

Kasabaya ulaşınca nehre yakın bir otoparka çekiyoruz ve şoför ne kadar borcum olduğunu söylüyor. Ona ücretin yanında oldukça bonkör bir bahşış veriyorum. Bir anda beni şaşırtarak gülümsüyor, sonra da uzaklaşıyor. Çantamdan güneş gözlüğümü çıkarıp takıyorum ve nehre, oradan da kasaba meydanına doğru ilerliyorum.

Burası Sevilla'dan bile daha sıcak ve takımımın ceke-tini çıkarıp meydana giden dik merdivenlerde ilerlerken kolumda taşıyorum. Çok büyük saksılardan rengârenk çiçekler taşmakta ve çeşmenin etrafında dans eden kuşların çıkardıkları keskin sesleri duyabiliyorum. Kafeler açık ve masalar kocaman şemsiyelerin altına serilmiş. Masaların çoğu kahvesini yudumlayan insanlarla dolu; atmosfer tatlı ve Akdeniz'e özgü - hatırladığım kadar da durgun. Tabii bira veya şarap içen insanlar da var. Saatime bakıyorum. Neredeyse öğlen olmuş.

Ben de şemsiyelerden birinin altına oturup kahve ısmarlıyorum Ayrıca ekmek ve Nutella. Garson başıyla onaylayıp kafeye giriyor. Çorapsız bacaklarımı güneşin altına doğru uzatıyorum. Şemsiyenin altında olsam bile hava sıcak, bu yüzden bluzumun bir-iki düğmesini açıyorum. Bugün de yine yazlık elbise ve düz ayakkabılarımı giymeliydim.

Kahve ve ekmeği beklerken sürüklenmeye başladığımı hissediyorum. Çevremdeki her şeyden kopuyorum ve artık kendi balonumun içindeyim. Adeta kendimi ve etrafımda olan biteni uzaktan izliyorum. Birbirleriyle heyecanlı şeyler konuşan takım elbise giymiş iki adam var. Koyu saçlı ve koyu renk gözlü iki çocuk yakında oyun oynarken, onlara göz kulak olan bir kadın suyundan yudum alıyor. Saçları arkaya taranmış ve jölenenmiş iki yaşlı kadın da bir zeytin ağacının altındaki taş bir banka oturmuşlar. Zayıf bir kedi güneşin altında yayılıyor. Bu farklı bir dünya ve ben bir parçası değilim. Sadece bir anlığına içine dalıyorum.

Kendimi bu andan çıkarıp telefonu alıyorum. Bu biraz sıkıcı ama mesaj yok ve bunu çok da umursamıyorum. Yine de Ian'a Kilgarry Foods'un yarınki toplantısıyla ilgili başka bir önerisi olup olmadığını soran bir e-posta atıyorum. Joost'u da bilgi kısmına ekliyorum. Sonra arkama yaslanıp kahvemi bekliyorum.

Kahvem geldiğinde su da sipariş etmiş olmayı diliyorum, çünkü sıcaktan resmen kavrulmuş haldeyim. Kahve ve ekmeğin yanında getirdikleri peçetelerle kendime bir yelpaze yapıp, pek bir etkisi olmasa da yüzümün önünde sallıyor. Sıcak kahve iyi bir fikir olmasa bile ekmek ve Nutella çok davetkâr görünüyor, harika kahvaltıma rağmen yine acıktım.

Nutella'yı yumuşak, ılık ekmeğe sürüyorum ve bir ısırık alıyorum.

Sonra kahvemden bir yudum içiyorum. Sıcağa rağmen cennetten çıkmış gibi. Aylardır ilk defa kendimi rahatlamış hissediyorum. Bir anda duyduğum tüm o suçluluk, üzüntü ve belirsizlik hisleri uçup gidiyor. Bana bağlı olsa da olmasa da yaptığım seçimlerle yaşamak zorundayım. Sonuçta hayatta en çok mutluluk veren şey ufak zevkler. Ve şimdi tüm bu ufak zevklere kucak açıyorum.

Koyu renk gözlü çocuklardan biri dizleri üstüne çöküp uyuyan kediye sevince gülümsüyorum.

Burası mutluluğu bulmak için iyi bir yer.

Luke Evans'ı düşünüyorum ama ağlak bir şekilde değil. Biz gençken benim için ne kadar önemli olduğunu ve de şimdi ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyorum. Onu burada yanımdayken ve Marbella'daki o güzel kızla birlikteyken hatırlıyorum.

Marbella'yı düşünüyorum.

İçinden çıktığı binayı ve duvardaki piring levhaları. Üzerlerinde şirket isimleri yazıyordu - Villanova, Equitos, Caralito, Poco a Poco. Meslek sahibi insanların da adları vardı - Paco Ramirez-Casillas, Abogado. Paloma Suarez-Verdasco-Echaverría, Dentista. Carlos Jimenez, Psicologo. iPad'imi çıkarıp yazmaya başlıyorum.

Villanova, Marbella bir emlak geliştirme şirketi. Equitos mali hizmet şirketi. Caralito veya Poco a Poco hakkında bir şey bulamasam da Poco a Poco'nun azar azar demek olduğunu öğreniyorum. Meslek levhalarındaki isimlere bakmama gerek yok ama sırf kendimi tatmin etmek *abogado*'nun

avukat anlamına geldiğini buluyorum. Gözlerimi kapatıp Caralito ve Poco a Poco levhaların üzerindeki tüm telefon numaralarını hatırlıyorum. Hem de mükemmel biçimde.

Bunu neden yapıyorum bilmiyorum ama bir anda numaraları çevirmeye başlıyorum.

Önce Caralito'yu deniyorum. Adı bir derneğe benziyor ama bu sadece bir his. Bir süre sonra bir tık sesi duyuyorum ve bir telesekreter makinesi devreye giriyor. Tabii ki ne dediğiyle ilgili bir fikrim yok ama *bip* sesinden sonra mesaj bırakmamla ilgili bir şey olmalı. Elbette bırakmıyorum.

Bir sonraki numarayı, Poco a Poco'yu arıyorum. Bu durumda bir kere çalan kısa zil sesinden sonra, birkaç tıklama daha ve yine bir zil sesi duyuluyor. Ve telefon açılıyor. Tabii ki karşıdaki adam İspanyolca konuştuğundan ne dediğiyle ilgili bir fikrim yok. Okulda işe yarar bir yabancı dil öğrenmediğim için pişmanım. İnsanlara İngilizce bilip bilmediğini sormak oldukça utanç verici.

“Evet,” diyor adam. “İngilizce biliyorum.”

Sesi Luke'u andırıyor. Gerçekten. Ve bağlantı o kadar net ki neredeyse benim yanımda gibi.

“Poco a Poco mu?” diye soruyorum.

“Evet,” diye yanıtlıyor. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Luke?”

“Evet. Kim arıyor acaba?”

Ben onu tanıdım ama o beni tanımıyor. Kendime aptallık ettiğimi söylüyorum. Derin bir nefes alıp tekrar konuşmaya başlıyorum.

“Benim. Carlotta.”

“Carlotta?” Şimdi ise adeta hemen arkamda gibi ve kendimi, dönüp arkama bakmaktan alıkoyamıyorum. Ben

bunu yapınca yakınlardaki bir masada, çiçek dolu saksılardan ve çeşmeden akan dans eden su huzmesinin arkasında bir adam ayağa kalkıp etrafına bakınıyor. Bu Luke Evans ve elinde bir cep telefonu var.

Şaşkınlıkla sessizliğe bürünüyorum.

“Carlotta?” diye tekrarlıyor.

Masada yalnız değil. O güzel kız yanında. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

“Carlotta neredesin? Nereden arıyorsun? Bir anlığına sandım ki-”

Ve sonra beni görüyor.

Hâlâ onunla konuşacakmış gibi elimde telefonu tutuyorum fakat yapamıyorum.

“Carlotta?” Bana doğru ilerlerken yaklaşınca telefonu kapatıyor. “Buna inanamıyorum. Burada ne işin var? Beni nasıl buldun?”

Ağzım açılıyor ama kelimeler çıkmıyor. Luke telefonu kapatıp yanıma, masaya koyuyor. Şu anda Luke karşımda durmasına rağmen telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki neredeyse kırılacak. Telefonu benden alıp masaya koyuyor.

Bir kez daha, “Carlotta,” diyor Luke.

Sesime kavuşuyorum. Merhaba diyorum. Ama sadece bu kadarını yapabiliyorum. Luke bir sandalye alıp yanıma çekiyor. Kotla tişört giymekte, sağlıklı ve bronz görünüyor. Sarı saçları en son onu Marbella’da gördüğümünden biraz daha kısa.

“Umarım hayal görmüyorumdur,” diyor Luke. “İnanamıyorum.” Tekrar bana burada ne işim olduğunu soruyor.

“Kahve içiyorum,” diyorum. “Seni görmeyi veya...” Güzel kıza bakıyorum. Benim hatırladığımdan da güzel. Cildi

ışıl ışıl ve taptaze. Kısa mavi bir etekle beyaz bir tişört giymiş. Saçlarını zarif ama dağınık bir atkuyruğu modelinde toplamış. Saçında ekler yok. Kız bana çikolata kahvesi gözleriyle merakla bakıyor. Sanırım ben de ona aynı derecede merakla bakıyorum.

Luke el sallıyor ve o da yanımıza geliyor. İspanyolca bir şeyler söylüyorlar, sonra kız arkasını dönüp gidiyor.

“O da neydi?” diye soruyorum. “Geri gelecek mi? Onu üzdüm mü?”

“Hayır.” Luke yeniden oturuyor. “Bir sorun yok. Bizi biraz yalnız bırakacak.”

“Çok güzel.” Asık suratlı bir ergen gibi konuşmamaya çalışıyorum.

Luke sırtıyor. “O Anita.”

Bir önceki seferde evlenen Anita mı olduğunu sorunca evet diyor. Bana ailesinin burada büyük bir eve sahip olduğunu hatırlatıyor. Ona elbette hatırladığımı söylüyorum. En son buraya gelişimle ilgili her şeyi hatırlıyorum. Luke, Anita ve Richard Evans arasındaki bağlantının ne olduğunu merak ediyorum.

“Onunla çıktınız değil mi?”

“Kısa bir süre. Şimdi başkasıyla evli.” Surat asıyor. “Bana çok sık oluyor bu.”

Eminim. O kadar yakışıklı ki istediği her kızı elinde tutabilir, diye düşünüyorum.

“Neden buradasın?” diye soruyor yeniden Luke. “Telefonumu nasıl buldun?”

“Marbella’da binanın üstündeki numarayı görmüştüm,” diyorum. “Ben de aradım.”

Luke kaşlarını çatıyor. “Ama ne zaman Marbella’daydın?” diye soruyor. “Nasıl... Carlotta, kafam çok karıştı.”

Derin bir nefes alıyorum ve Sive'le birkaç hafta önce Marbella'ya yaptığımız seyahati anlatıyorum. Anita'yı ve Luke'u gördüğümü de ekliyorum.

"Beni mi gördün?" diye bağılıyor şaşkınlıkla. "Beni gördün ve merhaba demedin? Neden ki? Carlotta, seni ne kadar çok görmek istediğimi bilmiyor musun?"

Sesi çok ama çok hafif tutmaya çalışıyorum. "Şey, pek sanmıyorum," diyorum. "O zaman Anita'yıldın."

Bir şeyler düşünürken yaptığı gibi Luke başını yana eğiyor.

"Anita'yla..." Bir anda yüzünden hatırladığı belli oluyor. "Ahh, evet. Hatırladım."

"O yüzden benim araya girmemi istemezdin."

"Carlotta özellikle mi tuhaf davranmaya çalışıyorsun?" diye soruyor Luke. "Neden araya girmeni istemeyim ki?"

"Düşündüm ki... Şey kolunu ona dolamıştın-"

"Carlotta O'Keeffe! Sence Anita'yla bir ilişki mi yaşıyorum? Daha yeni evlendi o!" Luke gerçekten şaşırmış görünüyor.

Onları birlikte gördüğümde kızın kim olduğunu bilmediğimi hatırlatıyorum. "Kız arkadaşın olduğunu sandım." Sonra derin, çok derin bir nefes alıyorum. "Ve onu daha önce de görmüştüm. Babanın gece kulübünde. Anita onunlaydı."

"Bir saniye bekle." Luke elini kaldırıp garsonu çağırıyor. "Bunu atlatmak için bir şeye ihtiyacım var. İdeal olanı alkol ama araba kullanacağım için espressoyla yetineceğim. Ya sen?"

Ben de espresso istiyorum.

"*Dos solos*," diyor garsona Luke. "*Fuertes*."

Garson gözden kayboluyor. Luke, garson iki yoğun ve aromatik kahveyle geri dönene kadar konuşmuyor. Luke'un duble espresso istediğini fark ediyorum. Bu bana uyar. Benimkini kafama dikip kafeinin vücuduma hücum etmesinin keyfini çıkarıyorum.

O da kendi bardağını bitirirken Luke, "Tamam," diyor. "Şimdi şu işi çözelim. En başından başlayarak, bana tüm bunların ne anlama geldiğini anlatma şansın var mı?"

Ona, Sive'le kız kıza bir tatil için Marbella'ya gittiğimi zi söylüyorum. Babasının gece kulübünün orada olduğunu hatırladığımı ve bakmaya karar verdiğimizi anlatıyorum. Anita ve Richard'ı birlikte gördüğümüzü söylüyorum. Ve ardından babasıyla konuştuğumu da ekliyorum.

"Babamla mı konuştun?" Luke şoke oluyor. "Evet."

"Tanrı aşkına, neden?"

"Çünkü," diyorum dikkatli bir şekilde, "seni arıyordum."

Bu cümlem aramızda asılı kalıyor. Luke gözlerini dikip bana bakıyor. Ben de ona. Bakışlarımı sabit tutmaya çalışsam da sonunda transı bozan ben oluyorum.

"Beni neden arıyordun?" diye soruyor Luke.

Ona söylemek istiyorum, gerçekten. Ama yine konuşmıyorum.

"Carly?" Luke'un sesi nazik. "Neden beni arıyordun?"

Kendimi toplamaya çalışırken birkaç kez yutkunuyorum. Sonra ona zoraki bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben... İstiyordum ki..."

Ve işte o anda aklımı yitiriyorum.

Ağlamaya başlıyorum.

Luke hemen kollarını etrafıma dolayıp beni kendine çe-

kiyor. Vücudunun sıcaklığını, kalbinin ritmik atışını hissedebiliyorum. Tıraş losyonunun misk kokusunu alıyorum. Kendimi onun kollarına bırakıyorum.

“Ahh, Carly,” diye fısıldıyor Luke. “Ağlama.”

Ağladığıma inanamıyorum. Hiç benlik bir iş değil bu. Özellikle de ortada hiçbir neden yokken – bu kesinlikle benim yapacağım bir şey değil. Ama bir yandan, gözyaşlarımdan süzülmesine izin vermek de arındırıcı. İnsanların bunu neden yaptığını anlıyorum. Ağlayan birine kendisini toparlamasını söylediğim her an için şimdi içimde bir suçluluk sancısı hissediyorum. Bazen harap olmak iyidir.

Biraz sonra birkaç kez burnumu çekip dikleşiyorum. Luke kollarını çekiyor ama bana bakan gözleri endişeli.

Mümkün olduğunca sakın bir şekilde, “İyiym,” diyorum. “Çok üzgünüm. Sadece... Bir an fazla duygusallaştım. Ama gerçekten iyiym.”

“Güzel,” diyor Luke. “Bana neler oluyor söyleyecek misin?”

Uzanıp elimi tutuyor ve sıkıyor. Tıpkı eskiden yaptığı gibi.

“Bana bir dakika ver,” diyorum.

“Tamam.”

Konuşmaya hazır olmam biraz zaman alıyor. Luke bu süre boyunca bir şey demiyor ama elimi tutmaya devam ediyor. Ve benden gözlerini ayırmıyor.

Sonunda, “Sanırım o öpücüğün etkisinden hiç kurtulamadım,” diyorum.

“Öpücük?”

“Tren istasyonundaki.”

“Ahh.”

“Biliyorum bu aptalca.” Şimdi hızla konuşuyorum ve sanki bir iş görüşmesindeyim. Adeta müşteriye saçma bir teklifi anlatıyor gibiyim. Luke’a öpücüğünün kafamı karıştırdığını ve Dublin’e gidince, eskiden olduğum salak ergen gibi davrandığımı açıklıyorum.

Araya girerek, “Sen asla salak olmadın,” diyor Luke.

Yorumunu önemsemeden devam ediyorum. Luke’a her şeyi anlatıyorum. O öpücükten çok hoşlandığımı ve onu tekrar görmeyi istediğim için kendimi nasıl suçlu hissettiğimden bahsediyorum. Başka bir salaklık anı daha, diyorum. Onu Marbella’da bulmaya çalışmamdan, Chanzas’e babasıyla konuşmak için gittiğimde Anita’yı orada gördüğümünden ve ertesi gün de onu Anita’yla birlikte gördüğümünden bahsediyorum. Her şeyin ne kadar da saçma olduğunun farkında olduğumu da ekliyorum.

“Ama...” Luke mavi gözleri şaşkınlıkla dolu halde bana bakıyor. “O zaman, neden buradasın?”

Ona Antonio Reyes ve Ecologistics anlaşmasını açıklıyorum.

“Ama neden burada?” diye soruyor yeniden. “Fuente del Rio’da?”

“Daha önce geldiğimizde çok güzeldi,” diyorum. “Tekrar deneyimlemek istedim. O günü düşünüyordum. Ve sonra... Marbella’daki binanın girişindeki telefon numarası aklıma geldi. Ben de çevirdim.”

Luke başını sallıyor. “Ofiste kimse yanıtlamayınca çağrılar bana düşüyor. Ama Carly... Neden aradın? Beni görmek mi istedin? Burada, Fuente’de olacağımı nasıl bildin?”

“Bilmiyordum,” diyorum. “Telefon numaralarını düşünüyordum ve bir anda... Aradım. Sen açtığında çok şa-

şırdım. Burada olduğunu fark edinceyse şoka girdim. Bir saniye olsun sana ne...”

“Bana ne diyeceğini düşünmedin mi?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ediyorum. “Seni görmek bana her şeyi unutturdu.”

“Nişanlını da mı?” diye soruyor.

“Şey...” Daha önce Chris’le ayrıldığımı söylemeyi başaramadan sözümü kesmişti. Şimdi söylüyorum ona.

“Benim yüzünden mi ayrıldınız? Seni öptüğüm için mi?”

Bundan kişisel bir tatmin çıkarıyormuş gibi görünmediği için memnunum. Çünkü bu oldukça büyük bir şey değil mi? Birinin kendini beğenmiş hissetmesine gerçekten neden olabilir. Yine de Luke kendini beğenmiş değil. Hatta endişeli görünüyor.

“O öpücük yalnızca hızlandırıcı bir etkendi.” Sesimi kaygısız tutmak için adeta savaş veriyorum. “Chris’le aramızdaki düşündüğüm şey olmadığını fark etmemi sağladı.”

“Bana onun aradığın kişi olduğunu söylemiştin,” diyor Luke. “Onu sevdiğini.”

“Öyle sanıyordum,” diyorum. “Gerçekten. Birlikte iyi olduğumuzu düşünüyordum. Ve iyiydik de. En azından birbirimizi çoğu zaman iyi anlıyorduk. Onu sakın, mantıklı ve anlaşılması kolay biri olduğu için seviyordum. Aslında, cadaloz annesiyle iyi geçinmeye hazırlanmak Chris hakkındaki daha da emin olmamı sağladı.”

“Ama?”

“Bunların yeterli olmadığını fark ettim.”

“Yani seni öptüm diye mi? Bu senin fikrini nasıl değiştirdi ki?”

“Chris’i seviyordum ama ben...” Omuz silkiyorum. “Artık önemli değil. Önemli olan şu ki sen beni çok büyük bir hata yapmaktan kurtardın. O kadar paniklemiş görünmene gerek yok. Seni onun yerine koymaya falan çalışmıyorum. Ya da seni takip etmiyorum.”

“Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum.” Luke bana hayretler içinde bakıyor.

Ve sonra telefonum çalıyor.

Luke’a arkamı dönüp telefonu açıyorum. Verity’den yarınki toplantının erkene alındığına dair bir mesaj bu. Con Barron ve ekibi yedi buçukta toplantıya gelecekler. Kendi kendime sessizce küfrediyorum. Lanet bir kahvaltı toplantısı! Acaba buna kim karar verdi? Bunun, beni geçmek için Ian’ın yaptığı bir numara olduğunu düşününce gözlerim kısılıyor. Bugün orada olmadığımı bildiği için bana hazırlanmak için daha az zaman bırakmaya çalışıyor. Dişlerimi gıcırdattığımı fark ediyorum.

Verity’ye onay mesajı gönderip orada olacağımı söylüyorum. Kendime ise Ian ne denerse denesin buna hazır olacağım diyorum.

İspanya’nın sıcaklığında bir kasabada otururken, yarının kariyerimin en önemli günlerinden biri olabileceğini düşünmek zor. Bir anda, yarının hayatımın sözde en önemli günü olacağını hatırlayınca sarsılıyorum. Yarın güzel elbisemin içinde, nedimelerim Sive ve Natasha’yla birlikte Chris’le evlenmem gerekiyordu. On üçüncü cuma. Bu bir işaret falan değil. Kesinlikle değil.

Luke karşıma oturmuş telefona bir şeyler yazmamı izliyor.

Ben telefonu ortadan kaldırıncı, “Seni tekrar göreceğimi düşünmemiştim,” diyor Luke.

“Ben de.” Gerçi bolca hayal etmiştim. Ve şimdi gerçekleştirdi ve beklediğim gibi değil. Yine de ben tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Filmlerdeki gibi el ele plajda mı koşacaktık? Luke bana olan sonsuz aşkını mı itiraf edecekti? Beni yeniden mi öpecekti?

“Seni bulmayı denedim,” diyor.

Ona bakakalıyorum.

“Başlarda değil,” diyor. “Başta senin gitmene izin vermek doğru şey gibi gelmişti. Sonuçta nişanlıydın.”

“Neden fikrini değiştirdin?”

“O öpücük,” diyor.

Kaşlarımı çatıyorum.

“Senin için bir şeyleri değiştirdiğini söylemiştim. Benim için de değiştirdi.” Luke tabağındaki ufak kaşığı alıp parmakları arasında çevirmeye başlıyor. Bana değil kaşığa bakıyor.

“Sana Sevilla’da rastladığıma inanamamıştım,” diyor. “Aradan geçen on sekiz sene bir anda silinmiş gibiydi. Oradaydın ve bana şey gibi hissettiriyordun...” Derin bir nefes alıp yavaşça veriyor. “Bana her zaman hissettirdiğin gibi.”

“Sana her zaman bir şeyler hissettirmedim,” diye ona hatırlatıyorum. “Beni tanıdığında birçok kız arkadaşın olmuştu.”

“Biliyorum. Sanırım babam ve ağabeylerim bir muhalebi çocuğu olduğumu düşündüklerinden... Erkeksi olduğumu kanıtlamaya çalışıyordum.”

“Erkeksi mi?” Luke gençliğinde erkeksi falan değildi. Annemin dediği gibi, o güzeldi.

“Hepsi çok maçoymuş,” diyor. “Vücut geliştirmeye çalış-

şıyorlardı. Babam ‘anlaşma yapmak’ fikrini kafalarına kazı-
mıştı. Ben de onlar gibi olamayacağımdan en azından kız-
ların takılmayı sevdiği havalı çocuk olmaya karar verdim.”

“Doğru. Bunu yaptın. Ben de senle takılıyordum,” di-
yorum.

“Seni kız gibi görmüyordum.”

“Ne? Ben neydim? Uzaylı mı?”

Luke gülüyor. Ben de öyle. Anlaşmak kolaylaşmaya baş-
ladı. Tıpkı eskiden olduğu gibi.

“Sen benim arkadaşımydın,” diyor Luke. “Ailemin önün-
de kendimi iyi hissetmeme neden olmak için orada değildin.
Ama yaptın. Seninleyken... Her şey hakkında iyi hissediy-
ordum. Sadece kendim hakkında değil. Her şey hakkında.”

“Ben de.”

“Ve o akşam sinemaya gidince...”

Hangi film olduğunu hatırlayacak mıydı merak ediyor-
um

“*Independence Day*’i izlerken hayatımın en güzel zamanını
geçirdim. İkimiz de filmi sevmiştik.”

“Tanrı bilir neden,” diyorum. “Tekrar hatırlayınca berbat
olduğunu fark ettim.”

“O zamanlar eğlenceliydi,” diye hatırlatıyor. “Keyifli bir
akşamdı. Kolay bir akşamdı. Her şey mükemmeldi.”

“Babamın kapıyı açması dışında.”

Luke gülümsüyor. “Yaşlı Bay O’Keeffe kızını koruyor-
du.”

“Öyle mi dersin?”

“Bundan eminim. Her neyse,” diyerek devam ediyor
Luke. “Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyordum. Ama
tabii sonra biz ayrıldık. Seni öpseydim neler olacağını düşü-

nüp durdum. Bunun her şeyi deęiřtirip deęiřtirmeyeceęini dūřundūm.”

O da benim gibi dūřūnmūř.

“Belki de deęiřtirmezdi,” diyor. “Zaten ne olursa olsun İřpanya’ya zorla gōtūrūlūyordum. Ve babamla ilgili ortaya çıkanlardan sonra yapabileceęim bir řey yoktu. Bunları sana Sevilla’dayken anlatamazdım. Niřanlına mesaj atıyor, arayıp duruyordun. Onunla mutlu olduęuna, bensiz hayatına devam ettięine sevinmiřtim. Yani, elbette edecektin.”

“Sen de öyle!” diyorum heyecanla. “Üstelik olduķa güzel bir hayattı seninki. Dublin’e hiç geri dōnmemene şaşır mıyorum.”

“Bir anlamı yoktu,” diyor. “Geçmişi yâd etmek her zaman iyi bir fikir olmuyor.”

“Katılıyorum.” Sonuçta ergenlik aşkımla tekrar yüz yüze gelmek planladığım hayatı altüst etmişti. “Bu öpūřme biz çocukken yaşansaydı ikimiz de birkaç ay içinde unutturduk.”

“Belki de unutmazdık,” diyor Luke. “Belki de hâlâ birlikte olurduk.”

İşte şimdi benim ellerimi meşgul etme zamanım geldi. şeker paketlerinden birini alıp birkaç kez sallıyorum.

“Bu çok olası değil,” diyorum.

“Ama beni aramaya geldin. Ben de seni aradım.”

“Evet.” şeker paketiyle oynamayı bırakıyorum. “Beni nasıl aradığını söylemedin.”

“Evini aradım,” diyor kolayca. “Ama kimse açmadı.”

“Evimi mi aradın?”

“Annenlerin evini,” diyerek düzeltiyor. “ok kez. Onların tařınmıř olduęunu dūřundūm.”

“Sen Blackwater Terrace’ı mı aradın?”

“Tabii ki,” diyor Luke. “Numarayı nasıl unutabilirdim ki? Geçmişte fazlasıyla aramıştım.”

Bir anda her şey geri geliyor. Annemle babamın Vancouver gezilerinden sonra süt ve ekmekle eve girişim. Telefonun çalmasını duymam. Çalmayı bırakması. İlgiyenmem. Bir saniye bile onun Luke olacağını düşünmemiştim.

“Ve ardından da aptallık ettiğimi fark ettim,” diyor. “Neden seni arıyordum ki? Sonuçta evleniyordun. Tren istasyonunda bana dönmemiştin. Hoşça kal dışında bir şey dememiştin.”

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Ardından Anita meydana doğru yeniden yürüyor.

Bu kız inanılmaz güzel. Uzun bacaklarını daha da uzun gösteren dolgu topuklu sandaletleriyle masamıza doğru yürürken, kafedeki herkes ona bakıyor. Luke’a büyüleyici bir biçimde gülümseyip, sandalyesini çekip yanımıza oturuyor.

İngilizce, “Her şey yolunda mı?” diye soruyor Anita.

“Tabii,” diyor Luke. “Anita, bu Carlotta. Carlotta, bu Anita.”

El sıkışıyoruz.

“Sen Sevilla’da kalan kızsın.” Anita bana takdir eder bir bakış fırlatıyor ama onun ne düşündüğünü söylemek zor.

“Evet. Misafirperverliğin için teşekkürler. Ne kadar biraz zorla olsa da,” diyorum.

“Bir şey değil.” Anita’nın sesi ve önceden okuyamadığım ifadesi yumuşak. “Luke’un arkadaşı benim de arkadaşımıdır. Ve siz çok eski arkadaşsınız, değil mi?”

“Çok.”

“Luke’un arkadaşları olması güzel,” diyor Anita. “O çok çalışıyor.”

“Öyle mi?” Luke’a bakıyorum.

“Çalıştığı vakıf için sürekli çabalıyor,” diyor Anita. “Herkesin daha fazla para kaynağı bulması için. Paranın akıllıca harcanması için. Hepimiz Luke’u çok seviyoruz.”

Gerçekten de sözlerinde ciddi görünüyor. “Sen de mi vakıftasın?”

“Anita bağış toplama bölümümüzün başı,” diyor Luke. “Marbella’daki gece kulübüne de babamla projelerimizden birine bağış yapmasını konuşmak için gitmişti.”

Eleştirel görünmemeye çalışıyorum. Richard Evans’ın dolandırdığı eski komşularına ödeme yapması gerektiğini ve kendini vakıflara bağış yaparak iyi hissetmemeli diye düşünüyorum.

“Bunu yapmasını ben istemedim,” diye ekliyor Luke. “Ama bölgede vakıflara yardım eden iş adamlarının kurduğu bir dernek var ve bu derneğe babam da üye. Anita ile bu sayede tanıştılar.”

“Ve o bağış yapıyor,” diye ekliyor Anita.

“Baban bana senelerdir tek kelime konuşmadığınızı söyledi. Bunu sen de söylemiştin.” Bunu söylerken sesimin kırgın çıktığını biliyorum. “Ondan para almayı kabul ettiğine şaşırdım.”

“Bu kolay bir karar değildi,” diye itiraf ediyor Luke.

“Luke’un babasının geçmişinin karmaşık olduğunu biliyorum,” diyor Anita. “Ama şu anda kendinden daha zor durumdaki insanlara yardım ederek günahlarından arınabilir. Luke’a hep babasıyla konuşmasını söylüyorum. Sonuçta tek bir ailemiz var. Her yaptıklarını onaylamak zorunda değiliz fakat onlar bizim ailemiz.”

Luke, “Bu konuda aynı görüşte değiliz,” diyor bana.

“Yani...” Anita bana merakla bakıyor. “Buraya Luke’u görmeye mi geldin?”

Luke’la bakışıyoruz.

“Özel olarak değil,” diyorum.

“Ama onu gördün.”

“Evet.”

“Ve her şey yolunda? Sen iyisin? O iyi?”

“Herkes iyi,” diyorum.

Telefonumun çalmasıyla iyi olmak hakkındaki sohbetimiz bölünüyor. Arayan Verity. Toplantıyla ilgili bana daha fazla bilgi yollayacağını söylüyor. Bu bilgiler Ian’la Joost’un Kilgarry Foods stratejisi için vardıkları anlaşma hakkında. Daha evvel gönderdiğim notlardan yola çıkarak bir oyun planı belirlemişler aralarında. Verity büyük bir özgüvenle Ian’ın zamanında geri gelmemi çok da önemsemeyeceğini söylüyor.

“Tabii ki geri geleceğim,” diyorum ona. “Şimdi Joost’a ilave notlar göndereceğim. Seni de bilgi kısmına koyarım Verity. E-postayı aldığı anda haber ver.”

iPad’imden bir dosya seçip e-postaya ekliyorum ve Anita ile Luke’a çalıştığım için özür diler bir bakış atıyorum. E-posta iletilindiğinde saatime bakıp geç olduğunu ve tren istasyonuna gitmem gerektiğini fark ediyorum. Bunu Luke ve Anita’ya söylediğimde her ikisi de bana şaşırarak bakıyor.

“Sevilla’ya mı?” diyor Luke. “Şimdi? Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?”

“Taksiyle,” diyorum.

Aralarında bakışıyorlar.

“Şimdi? Buradan?”

“O kadar uzak değil,” diyorum.

Anita, “Ama önceden yer ayırtman lazım,” diyor. “Burada normal tarifeli taksiler yok.”

“Ne?” Şaşırıyorum. Fuente ufak bir köy ama eminim arada sırada şehre kaçmaları da gerekiyordur.

“İki saat sonra bir otobüs var,” diyor Anita.

Tekrar saatime bakıyorum. Olay ürkütücü bir biçimde tanıdık gelmeye başlıyor. Midem büzülüyor. İrlanda’ya bu akşam gitmeliyim. Yarınki toplantı için ofiste olmalıyım. Dorothea’nın partisini kaçırmak kişisel hayatımı yerle bir etmişti. Toplantıyı kaçırmak ise mesleki hayatımın çöpe atılması demek.

“Merak etme.” Luke benim paniklemiş ifademe gülümsüyor. “Ben seni götürürüm.”

“Emin misin?”

Karşı çıkmam gerektiğini, ona burada kalmasını ve ne için geldiyse onu yapmasını söylemeliyim. Ama yapamıyorum. Çünkü Sevilla’ya geri dönüp treni yakalamam gerekiyor.

“Eminim.” Luke tekrar gülümsüyor. “Kalksak iyi olur.”

Ayağa kalkıyoruz ve Anita elini uzatıyor.

“Tanıştığımızı memnun oldum,” diyor.

“Ben de. Ve Sevilla’daki gece için yeniden teşekkürler. Dairen bir harikaydı.”

“Böyle düşündüğüne sevindim.” Anita gülümseyip Luke’a dönüyor. “Sonra görüşür müüz?”

“Evet.”

Anita bizden uzaklaşırken Luke, Anita ve Richard Evans arasında garip bir aşk üçgeni olmadığı gerçeğini kabul ediyorum. Anita evli, Richard Evans hâlâ uçkâğıtçı bir işadamı ve Luke kendi başına buyruk. Ama yine de kendime,

Luke’la beklenmedik şekilde karşılaştığımızı, ortamı biraz yumuşattığımızı ama bunun aramızda bir şey olduğu anlamına gelmediğini hatırlatıyorum. En azından artık değil. Sive’in bana ondan ne istediğimi sorduğunu hatırlıyorum ama işin aslı bilmiyorum.

Meydanı birlikte geçiyoruz. Nehrin kenarına doğru yürürken iek dolu saksılardan yükselen narin kokularını içime çekiyorum ve beyaz bluzumun üzerindeki güneşin sıcaklığını hissedebiliyorum. Gözlerim Aston Martin’i arıyor ama Luke koyu yeşil bir Mini’ye doğru ilerliyor.

“Mini mi kullanıyorsun?” Gülümsemeden edemiyorum.

Luke, “Biliyorum, Aston’la ölçüşemez-” dediği anda onu durdurup ona Mini’leri sevdiğimi ve bir Mini kullandığımı söylüyorum.

“Gerçekten mi?”

“Evet.” Yolcu koltuğuna geçiyorum. “Rengi kırmızı.”

Luke kendi kapısını açarken başıyla onaylıyor. “Senin için doğru araba. Seni sürerken hayal edebiliyorum.”

Mini’yi de Aston gibi sürüyor; kırsalda yılan gibi kıvrılan yollarda kendine güvenli ve ne yaptığını bilen bir tavırla. Tren istasyonuna vardığımızda arabayı park edip iniyor.

Saatime bakıyorum. “Bir sonraki tren on sekiz dakika sonra.”

“On sekiz mi?” Benim tam zamanını söylemem bir an Luke’u şaşırtıyor.

“Tabii izelgeyi tamamen hatırlıyorsun, değil mi?”

“Son defasında Madrid’e dönmeye çalışırken çok uzun saatler boyunca bakmıştım.”

“O zaman gelecek hakkında konuşmak için on sekiz dakikamız var.”

İstasyonun dışında duruyorum ve yanımda bavulum var.
“Ne geleceği?” diye soruyorum.

“Carlotta! Nişanını attın. Beni bulmaya geldin. Beni aradın.”

“Senin peşinden koştuğumu mu düşünüyorsun?” Asla benim onu her yerde takip ettiğini düşünmesini istememiş-tim. Her ne kadar bunu yapsam da.

“Seni aradım,” diye hatırlatıyor Luke. “En azından dene-dim. Daha fazla denemekten beni alıkoyan tek şey evleniyor olmandı.”

“Peki, ya şimdi?” diye soruyorum. “Sen buradasın. Ben Dublin’de. Farklı hayatlarımız var.”

“Neden beni aradın?” diye soruyor.

“Gerçekten bilmiyorum.”

“Sevilla’da karşılaşmasaydık, beni bir anlığına bile düşünür müydün?”

Tehlikeli bir soru. Çünkü Luke’u sık sık düşünmezdim, sadece iyi olup olmadığını merak ederdim. Ancak düşünüyü iptal etmez veya en azından nişanlımın beni terk ettiği bir duruma düşmezdim!

“Bu biraz karmaşık.”

“Sanırım öyle.” Luke bana yarı gülümsüyor. “Sanırım hep öyleydi.”

Ama eskiden öyle değildi. Basitti. En iyi arkadaşlardık. Sonsuza dek. Telefonumdan bir ileti uyarısı gelince bakıyorum. Verity e-postamı aldığını ve kopyaları bastırdığını söylüyor. Ona teşekkür edip telefonu tekrar çantama koyuyorum.

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor ve ben de ona Kilgarry Foods’un kısa tarihçesini anlatıyorum.

“Vay be,” diyor Luke. “Organik Ekspreste Cinayet.”

Kahkaha atıyorum.

“Ve sen içinde vücut parçacıkları bulunmayan fındıklı şekerlemeleri yine de halka sunacaksın?”

“Şirkette iki yüz kişi çalışıyor. Onların işlerini kurtarmak istiyorum. E-posta da bununla ilgiliydi. Yeni bir strateji.”

Luke benimle dalga geçerek, “Dünyayı kurtarmak her zaman yapmak istediğin şeyler arasındaydı,” diyor.

On beş yaşımıdayken hep bir şeyleri kurtarmak isterdim. Balinaları. Pandaları. Suyu. Enerjiyi.

“Bazı şeyler kurtarılamaz,” diyorum. “Bunu başarabileceğimden emin değilim.”

“Sence senin planın iş arkadaşınıkinden milyon kat daha mı iyi?” diye soruyor.

“Milyon değil,” diyerek kabul ediyorum. “Sadece daha iyi.”

“Yani sen şirketin için, Sevilla’da bir gece dinlenip rahat bir gece geçiremeyecek kadar önemli ve gerekli birisin?”

Bir an içimdeki tutku o kadar yükseliyor ki yürümeyi bırakıyorum ama sonra acele edip onu yakalamam gerekiyor.

“Yapamam,” diyorum. “Bu önemli bir müşteri ve orada olmam lazım.”

“Artık böyle bir insan mısınız?” diye soruyor. “Takım elbise bir profesyonel?”

“Sakın başlama.” İstasyonun nispeten serin havasına girdiğimizde neredeyse ona çıkışıyorum. “Chris’in annesinden de bu sözlerin benzerlerini duymuştum. Hâlâ benden ne kadar çabuk kurtulduğunu düşünerek ellerini ovuşturuyordur.” Tabii Chris artık Sive’le birlikte olduğundan, annesi muhtemelen yağmurdan kaçarken doluya tutulduğunu düşünüyordur.

“Üzgünüm. Sadece... Birbirimizi kaybettik. Birbirimizi aradık. Birbirimizi bulduk. Ve şimdi sen eve mi gidiyorsun?”

Tabii ki eve gidiyorum. Ben nisan ayındaki Carlotta değilim. Geçen ayki Carlotta da değilim. Ayrıca elindeki kastan yetleri çalmaya hazır, kırmızı elbiseli bir Flamenko dansçısı da değilim. Ben önünde onu çok önemli bir kariyer bekleyen Carlotta'yım ve belli belirsiz romantik düşüncelerin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. Asla Luke'la birlikte olmak için İspanya'ya taşınmayacağım. O da benimle birlikte olmak için işini bırakmayacak. Ayrıca ikimizden biri bunu yaparsa ve her şey kötü giderse, sonunda birbirimizi suçlamaya başlarız. Artık Luke'u suçlamak istemiyorum. Onunla yeniden karşılaşmak harika, öpüşmemiz sihirli ama mantıklı düşünmeliyim. Artık her şeyi arkada bırakmanın zamanı geldi.

Kuyruğa girerken, “Treni kaçıramam,” diyorum.

“Sana yine bu tren istasyonunda veda ediyorum.”

“Deja vu,” diye mırıldanıyorum.

“Gitme,” diyor Luke. “Benimle kal.”

Bir yanım istiyor, gerçekten. Ama kalamam. Artık farklı bir hayatım var. Ve bunu kabul etmem gerekiyor.

“Hayallerimi süsledin,” diyorum ona. “Hem de sen gittikten aylarca sonra bile. Asla geri geleceğini düşünmekten vazgeçmedim.” Hafifçe gülümsüyorum. “Tabii sonunda bunu düşünmeyi bıraktım, bırakmam gerekiyordu. Bir hatıra haline geldin. Seninle yıllar sonra burada karşılaşmamız tüm o anıları gözümde canlandırdı. Ama Luke, tek olan buydu. Genç ve saf olduğum, aşkın kolay olduğunu düşündüğüm zamanların hatıralarıydı onlar.”

“Bana aşk hâlâ kusursuzca kolay görünüyor,” diyor Luke.

“Ben bir hayat kurdum ve sonra daha fazlası olduğunu düşündüğüm için onu mahvettim,” diyorum ona. “Elimdekiyle yeterince tatmin olmuyordum. Önemseydiğim bir erkeği incittim. Kendi başıma kalmam gerekiyor. Sağduyulu davranmalıyım.”

Luke’un yüzü ifadesiz ama bir şeye üzüldüğü zaman yaptığı gibi çenesini sıkıldığını fark ediyorum. Luke’u üzmem istemiyorum ama kararlı davranmalıyım. Hem onun hem de benim için.

“Eve gelmem gerekirdi,” diyor Luke. “Sana güvenmem gerekirdi.”

“Luke biz çocuktuk!” diye hatırlatıyorum ona. “Bu güvenle ilgili değil. Er ya da geç kendi yolumuza giderdik zaten. İkimiz de bunu biliyoruz.”

Yine de altı ay önce, bundan emin olamadığım için aklımı karışmıştı. Ama şimdi Luke yanımdayken bu gerçeği kabul edebiliyorum.

Bariyerlerin önündeki kuyruk iyice kısaldı. Tren beş dakika sonra kalkacaktı.

“Hoşça kal Luke,” diyorum.

“Hoşça kal Carlotta.”

Beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum.

Öperse bu bazı şeyleri değiştirir miydi?

Öpüyor. Ama sadece yanağımdan. Çok hafif bir dokunuş.

Arkamı dönüyorum ve bariyerden geçiyorum.

Doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

34. Bölüm

♪ Concierto de Aranjuez: Allegro - Narciso Yepes ♪

Yine saatte 245 kilometreyle Sevilla'dan uzaklaşıyorum. iPad'im açık. Her kelimesini hatırladığım için gerekmesi bile Kilgarry Foods raporuma bakıyorum. Yarın sabah kalkıp hiç tereddütsüz sunumunu yapacağım. Joost van Aken'a bende ne cevherler olduğunu göstereceğim. Kendime Cadogan'da gerçek bir oyuncu olarak bir yer biçeceğim. Ayrıca, Kilgarry'deki işlerin dörtte üçünü kurtarabiliriz. Kadi- fe suikastçyıym ama aynı zamanda bir koruyucu meleğim. Herkes için doğru olanı yapıyorum.

Yarımdan itibaren kariyerim hayatımdaki diğer her şeyden önde gelecek. Luke Evans'ı zihnimin çok arkalarında tuttuğum kapalı bir kutuya koyacağım. Yeniden çocukluk aşkımla olacak. Tabii en yakın arkadaşım da.

Ama artık en yakın arkadaşım Sive. Sırlarımı paylaştığım kişi o. Ve ne olursa olsun bu böyle olacak. Her zaman inişli çıkışlı dönemlerde birbirimize destek olduk. Chris'le devam etseler bile onun arkadaşı olacağım ve o da benim.

Luke'un kendi arkadaş çevresi var. Anita'ları, Begona'ları ve parıltılı hayatında başka kim varsa. Artık o eski olduğu kişi değil. Ben de değilim. Onu hayatımın gerçek aşkı olarak hatırlamama gerek yok. Chris'le tanıştığımızda Luke'u bu şekilde görmüyordum. Hatta onu hiç düşünmüyordum. O zamanlar Chris'in gerçek aşkım olduğuna emindim. İş erkeklere gelince gerçekten umutsuzdum. Ama artık değilim. Bundan sonra farklı olacak.

Telefonum titriyor.

"İan," diye cevap veriyorum.

İş arkadaşım bana, "Son anda geliştirdiğin çok ilginç bakış açıları var," diyor. "Joost hepsi için çok heyecanlandı."

"Güzel."

"Her şeyi paylaşacağımızı sanıyorum."

"Paylaştık."

"O denizaşırı ülkedeki irtibata geçilen kişiyle ilgili bilgileri bana göndermedin."

"Ayrıca göndermedim," diyorum. "Ama dosyaların arasındaydı."

"Gizlenmiş olarak," diyor.

"Hafifçe üstü kapatılmış," diyerek kabul ediyorum.

"Tüm bu çaban için sırtının sıvazlanacağını mı düşünüyorsun?"

"Umarım öyle olmaz," diyorum. "Umarım bundan daha fazlasını elde ederim."

Telefonu kapatıp arkama yaslanıyorum.

Luke haklı. Ben de takım elbiseli profesyonellerdenim.

Ama iyilerden biriyim.

Hızlı trenin ritmik hareketi beni uyuşukluğa doğru itiyor. Hızlı trenler, geleneksel trenlerin çıkardığı gürültüye sahip değil. Hızlı tren hatlarıyla ilgili bir durum sanırım.

Galiba raylar farklı. Bir yerlerde okumuştum. Hatırlamak için gözlerimi kapatıyorum. Makale rayların geliştirilmesi için önerilen bir kaynaklama tekniği hakkındaydı. Sanırım bir gün Chris'in göz kliniğindeyken okumuştum. Bunların hiçbirini hatırlamama gerek yok ama hatırlıyorum.

Şimdi hangi gün olduğunu da hatırlıyorum. Chris'in bir hastasıyla işini bitirmesini bekliyordum. Bu kadar sürdüğü için özür dilemiş, kadının ameliyata girebilmesi için bilgilendirilmeye ihtiyaç duyduğunu açıklamıştı. Chris'e, kadını kendi ameliyat deneyimini seve seve paylaşacak olan Sive'le irtibata geçirmesini söylemiştim. Klinikten sonra yemeğe gitmiştik. Ve sonra da evime sevişmeye. Chris gece yarısını biraz geçerek benden ayrılmıştı. Pen evde yoktu ve Chris, annesini yalnız bırakmak istemiyordu.

Chris kesinlikle hayatında benden daha iyi birini hak ediyor. Peki, ama Sive'le bunu elde edebilecek miydi? İkisini birlikte düşünmek hâlâ çok rahatsız edici. Ama her zaman birbirleriyle vakit geçirmeyi sevmişlerdi. Belki de onlar birbirleri için yaratılmıştı. Belki de onlara bir iyilik yapmıştım.

Bana gelirse... Pencereye kafamı yaslıyorum, gözlerim hâlâ kapalı. Acaba doğru insanı bulacak mıyım? Bulmam gerekiyor mu? Sonuçta mutluluğu yakalasam bile bu bana yetecek mi? Ayrıca, bu dünyaya yalnız geldik ve yalnız gideceğiz. Bunda bu kadar trajik olan ne var? Kendi kendine mutlu olmayı denemek, yanlış kişiyle bir şeyleri yürütmeye çalışmaktan daha doğru değil mi? Kendini başka bir insanın hayatına sığdırmaya çalışmak yerine, istediğin şeyleri yapmak daha iyi değil mi?

Bunu yapamam. Kendimi yanlış bir yere sığdıramam. Bunun için fazla bağımsızım. Fazla inatçı. Gençken de birine ayak uydurmak istemiyordum, şimdi de istemiyorum.

Tabii Cadogan hariç. Orada ayak uydurarak doğru olan şeyi yapıyorum, böylece işler ilerleyebiliyor. Gecenin sonunda beni öpecek biri olmasa bile, en azından böyle yaparak ofise uyum sağladığıma eminim.

Dudaklarımı ısılatıyorum. Luke'un neden bana veda öpücüğü vermediğini düşünüyorum. Onun ne düşündüğünü merak ediyorum.

Gözlerimi açıyorum. Nisan ayına kıyasla daha kuru ve susuz kalmış kırsal alanlar yanımdan geçip gidiyor. Luke'u daha da arkada bırakıyorum. Hayatımı mahveden bir parçamı da arkada, tutkulu öpüşmeler, Flamenko ve portakal çiçekleriyle birlikte bırakıyorum. Aslında mahvetmek dememeli. Değiştiren. Sonsuza dek.

Kahretsin. Neden beni öpmedin Luke?

Neden ben seni öpmedim?

Son seferki kadar güzel olmayacağından korktuğum için öpmedim seni?

Yoksa her şeyi bir hiç için mahvettiğimi fark etmekten mi korkuyordum?

Madrid'in Atocha istasyonu sıcak ve yoğun. Sevilla'dan çok daha yoğun. Etrafta insanlar geziniyor, kimi yalnız kimi kalabalık gruplarla, kimi iş kimi de zevk için seyahat ediyor. Gürültülü ve kafa karıştırıcı, yönümü bulmak için duruyorum.

Bir kadın yanımdan geçerken bana çarpıyor. Benden daha büyük biri ve bu yaşa gelmişken beraber seyahat ettiği insanlara çarpmamayı öğrenmiş olmalıydı. Sonra onun kolları açık bekleyen bir adama doğru koştuğunu görüyorum. Adam uzun boylu, gri saçlı, gözlüklü ve takım elbiseli.

Kadını kollarına alıp sıkıca sarılıyor adam, sonra onu öpüp tekrar sarılıyor.

Gözlerimde yaşların biriktiğini hissediyorum. Kıskançlık gözyaşları olduğunu fark ediyorum. Birine bu kadar delice değer verdiği için bu kadını kıskanıyorum. Gözlerimi kırıpıştırıp gözyaşlarımı uzaklaştırıyorum. Ağlamakla işim bitti. Yeter artık.

Sevilla'dan bu yana yol boyunca kendime seçimlerimle mutlu olduğumu söyledim. Ve işin doğrusu yapabileceğim başka bir şey de yok. Yine de Luke'tan çok daha fazlasını beklemiştim. Beni tıpkı trendeki kadın gibi kollarının arasına alıp öpmesini istedim. Chris'le olmadığına karar verdiğim o ateş ve tutkuyu istedim. Romantizm istedim.

Ben. Carlotta O'Keeffe. Kadife suikastçı. Romantizm istiyordum. Kendime bu kadar kızmısam kahkaha atardım. Derin bir nefes alıyorum. Kendimi toplamam gerekiyor. Her şey benim için tekrar normale dönmeli. Ama ben burada kalakaldım ve kıpırdayamıyorum. Adeta bir kez daha, son aylarda olan her şeyin ağırlığı üzerime çöküyor. Adeta aptallığım taşıyamayacağım kadar zor bir yük. Gerçekten kıpırdayamıyorum.

Telefonum tekrar çalıyor.

Ian yine ne istiyor diye düşünüyorum.

Telefonu açıyorum.

“Carlotta?”

Arayan Ian McKenzie değil. Luke Evans. Kalbim takla atıyor.

“İyi misin?” diye soruyor.

Sorusu beni şaşırtıyor.

“Evet,” diyorum. “Treni yakaladım. Uçağıma da zamanında bineceğim. İyiyim.”

“Emin misin?” diye soruyor Luke.

Benden ne istiyor? Zaten tüm İspanya’da onu bulmaya çalışarak kendimi yeterince küçük düşürmedim mi? Şimdi onunla sonu olmayan bir konuşma yaparak işleri daha da zorlaştırmayacağım.

Platformda çok az kişi var artık. Yakında yalnızca ben kalacağım. Yüksek topuklu ayakkabılar giyen, kafasında parlak bir toka olan ve telefonunu sımsıkı tutmuş ağlamamaya çalışan bir kadın.

“Sadece kararsız gibisin,” diyor Luke.

“Kararsız değilim,” diyorum. “Belki biraz kafam karışık, o kadar.”

“Hangi konuda kafan karışık?”

“Ahh, Luke.” Ve birden artık umurumda olmuyor. “Kendimle ilgili. Senle ilgili. Bizimle ilgili.”

“Biz? Biz var mıyız ki? Bunca zamandan sonra?”

“Sanırım her zaman bizi hayal ettim,” diye itiraf ediyorum. “Aslında bunun da gerçeğe en ufak bir alakası yok. Çünkü gerçek şu ki sen Sevilla’dasın ve ben Dublin’e gidiyorum, yani biz... Adeta farklı raylardaki iki ayrı tren gibiyiz.”

“Ama aynı istasyona varabiliriz,” diyor Luke ve sesindeki sıcaklığı duyabiliyorum.

Luke’u seviyorum. Hep sevdim. Hep de seveceğim. Bu nedenle başkalarıyla düzgün bir ilişkim olamadı. Son dönemde Chris’le o şekilde hissetmemin sebebi de buydu. Bu yüzden de son dönemde her zaman böyle hissedecektim.

“Carlotta?”

“Hmm.” Duygusal ilişkilerin berbat bir şey olduğunu düşünüyorum. Net veya mantıklı değil, ki kendimi öyle bir

insana dönüştürmeye çalışıyordum. Yarın sabahki kahvaltı toplantısında bilançolar ve kurumsal planlar hakkında konuşacağımdan emin olsam da Luke Evans'ın kollarında olmayı tercih ederdim. Onunla geçireceğim zaman ne kadar kısa ya da geçici olsa da.

Platformda yalnızım şimdi. Herkes gitti, kendi hayatlarını geri döndüler ve orada yaşamaya devam ediyorlar. Burada sadece ben dikilip duruyorum. Parlayan beyaz trene bir bakış atıyorum. Platformda yarım vagon ötede kapıda duran adamı fark ediyorum. Elinde, kulağına tuttuğu bir telefon var. Ona baktığımı görünce el sallıyor.

Bu Luke.

Luke telefonu kapatıyor. Benim telefonum da sessize düşüyor. Platformda bana doğru yürümeye başlarken donup kalıyorum. Sonra koşuyorum. Onun açtığı kollarına doğru koşuyorum ve bedenine çarpıyorum. Ve beni kendine çektiğini hissediyorum. Sonra Luke beni öpüyor.

Bu hayatımın en iyi öpücüğü.

Bu her zaman seveceğim adamın öpücüğü.

Ertesi sabah erkenden Kilgarry Foods toplantısına biraz zamanım varken uyandım. İhtiyacım olan tüm bilgiler zihnimde süzülüyor. Ian McKenzie'yle dün akşam üzerinden geçtiğim tüm bilgiler. Mali konular. Kadro konular. Halkla ilişkiler konuları. Hepsi orada, düzenli şekilde zihnimde, tıpkı onları ezberlediğim gibi. Umarım Con Barron, Cadogan'la çalışarak hem şirketini hem de markasını yeniden inşa edebileceğini fark eder. Umarım Ian onu ikna edebilir.

Yatakta dönüyorum.

Luke da uyanık. Bana bakıyor.

“İyi uyudun mu?” diye soruyor.

“Kütük gibi,” diye cevap veriyorum.

“Biliyorum.” Luke sırtıyor. “Horluyorsun.”

“Horlamıyorum!”

“Horluyorsun.”

“Seni uyutmadım mı?” Sesimde esprili bir ton var.

“Hem de hiç,” diyor Luke. “Çok yorulдум.”

“Şaşırmadım,” diyorum.

Dünü çoğunlukla sadece birlikte olarak geçirdik. Birbirimizi bırakamadık. Onu tren istasyonunda öptüğüm anda, akşam Dublin’e dönmeyeceğimi biliyordum. Ve toplantının bu sabah bensiz yapılacağını da. Umurumda değildi. Ve hâlâ da değil. Ian’a dün akşam telefon edip toplantıyı kaçıracağım haberini verdim ve her şeyin üzerinden geçtim. Verdiğim detaylar onu şaşırttı ve bir yerlerde ona karşı bir kozum olduğunu düşündü ama ona her şeyin yolunda olduğunu, sadece biraz özel hayatımla ilgilenmek istediğimi açıkladım. Kariyerimin tabutuna çivi çaktığımı söylediğinde ise ona bunun hakkında sonra endişeleneceğimi söyledim. Ama endişelenmeyeceğim. Bunun hakkında düşünceğim. Ama bunun için endişelenmeyeceğim, çünkü yanımda Luke varken hiçbir şey beni endişelendiremez.

Beni yanına çekip tıpkı eskiden olduğu gibi kafasını kafama vuruyor.

“Seni seviyorum,” diyor Luke. “Her zaman sevdim, her zaman da seveceğim.”

“Ben de seni seviyorum,” diyorum ona. “Seni bulduğum için çok mutluyum.”

Konuşmamız gereken çok şey var. Verilmesi gereken bir

sürü karar. Ama şimdi bunların sırası değil. Şimdi sabahın yedi buçuğunda, kahvaltıya inmenin de sırası değil. Şimdi mutluluğun sırası. Şimdi sıra bizde.

Tüm vaktini yazarlığa
adamadan önce bankacılık
ve finans alanında başarılı
bir kariyeri olan Sheila
O'Flanagan, 20'den fazla
kitabıyla Avrupa ve Amerika'da
çok satanlar arasında yer aldı.
Boş zamanlarında badminton
oynamaktan hoşlanan yazar
Dublin'de eşiyile birlikte
yaşıyor.